

Цената на оцеляването е да се завърнеш
в света на кървавите предателства и отмъщения
за последната си мисия.

ДЕЙВИД МОРЕЛ

МИСИЯТА НОЩ И МЪГЛА

КРОНОС

Дейвид Морел

Мисията „Нощ и мъгла“

ЧАСТ ПЪРВА Призовани

Ледената висулка

Мистериозно изчезване на кардинал остава неразкрито

Рим, Италия.

28 февруари (Асошиейтед прес) – Властите във Ватикана и полицията в Рим все още не са попаднали на следа пет дни след изчезването на кардинал Крунослав Павелич, влиятелна личност в Курията – административното управление на римокатолическата църква. Седемдесет и две годишният Павелич е бил видян за последен път от свои близки сътрудници в неделя вечерта след молитва в параклиса на жилището си във Ватикана. В понеделник е трябвало да открие с приветствено слово конференция на католическите епископи по въпроса за политическите отношения на църквата с комунистическите режими в Източна Европа, на която бе отделено широко място в пресата.

Първоначално властите смятаха, че в отвличането на кардинал Павелич са замесени деснотерористични групи в знак на протест срещу предполагаемото омекване на позицията на Ватикана спрямо комунистическите режими, готови да намалят ограниченията върху дейността на църквата. Все още нито една групировка не е поела отговорността за изчезването на Павелич.

Сент Пол, Минесота. Март.

За втори път тази вечер картите, които Франк Милер държеше в ръка, придобиваха неясни очертания. Различаваше червения от черния цвят, но не виждаше дали е купа, каро, спатия или пика. Опитвайки се да разсее обзелата го тревога, той свали очилата, разтърка очи и започна да масажира челото си.

– Случило ли се е нещо? – запита Сид Хендерсон от другата страна на масата. Също както и Милер, той беше към седемдесетте. Всъщност всички картоиграчи в залата на културния дом на градчето Сент Пол

бяха на такава възраст или малко по-млади.

– Да се е случило нещо ли? Не, нищо – Милер се опитваше да се съсредоточи върху картите.

– Сигурен ли си? Изглеждаш зле.

– Тук е доста горещо. Надули са отоплението. Трябва да отворим прозорец.

– И всичките да хванем пневмония, а? – попита Айрис Гликман, партньорката отдясно на Милер. Тя твърдеше, че е само на 67 години. – Навън е ледник. Ако ти е горещо, съблечи си самото.

Но Милер вече беше разхлабил вратовръзката си. Не можеше да си позволи напълно да пренебрегне общоприетите норми и да играе по риза.

– Може би наистина ще трябва да си отидеш вкъщи – обади се Харви Гинсберг, седнал от лявата му страна. – Ужасно си преbledнял.

Милер попи с носна кърпичка потта от челото си. Чувстваше слабост в стомаха си.

– Нужни са четирима играчи. Ще ви разваля партията.

– Да върви по дяволите играта – каза Харви.

Както обикновено Айрис присви устни, като се преструваше на неприятно изненадана от вулгарния език на Харви.

– Няма да ме обвините, че съм лош играч, нали? – кръвта пулсираше в слепоочието на Милер.

– Това, което ще си помисля за теб, е, че си пълен глупак, ако си болен и не се прибереш.

– Такъв добър приятел – усмихна се Милер.

– Утре ще ти се обадя, за да проверя дали си по-добре – отвърна му Харви.

Веднага щом излезе от културния дом, почувства леден полъх. Изненада го завалелият сняг, който вятърът забиваше в лицето му. Студът го освежи и вече не се чувстваше така зле. Това потвърждаваше неговото предположение, че главоболието му и гаденето са били предизвикани от горещината в залата. Спомни си с умиление зимите на своята младост. Спускането с шейни и състезанията с кьнки. „Умът ми е съвсем свеж“ – мислеше си той. – „Това проклето тяло, то ме провали“.

Улицата беше пуста. Падащият сняг намаляваше светлината, излъчвана от лампите на паркинга. Стигна до колата си – Ауди, подарък от сина му – отключи я и чу глас зад гърба си. Намръщено се обърна, като

се мъчеше да различи кой е в снежната виелица. Гласът бе заглушен от порива на вятъра. „Мъжки глас“ – помисли си той, но като не го чу отново, започна да се чуди дали не му се е сторило.

Потръпна от студ и хвана дръжката на вратата. Но този път по-отблизо, макар и отново не съвсем ясно, гласът се обади зад гърба му. Като че ли казваше една дума – собствено име. *Неговото име.*

Обърна се още веднъж.

– Има ли някой тук?

Никакъв отговор.

Отвори вратата на аудито.

Една ръка го сграбчи за рамото, като му попречи да влезе вътре. Друга ръка затръшна вратата. Трета го дръпна с такава сила, че очилата му едва не паднаха. Трима мъже. Снегът му пречеше да види лицата им.

– Моля ви, аз съм възрастен човек. Вземете портмонето ми. Само не ме удрийте.

– Портмонето ли? – изсмя се един от тях.

Снегът понамаля. Когато успя да види лицата им, разбра какво искат и изпадна в отчаяние.

Дори и звуците, които не чуваме, понякога могат да ни събудят. Точно такъв беше случаят с Уилям Милер, който несъзнателно усещаше тишината под прозорците на спалнята си и започна да се върти в съня си. Също като баща, който не може да заспи спокойно, преди синът или дъщеря му да се приберат от среща, която не е трябвало да продължи повече от полунощ, така се чувстваше и той, защото не беше чул да влиза кола, нито шум от отварянето и затварянето на автоматичната врата на гаража. Но той не беше баща, който чакаше сина си. Точно обратното – син, който чакаше баща си. Подсъзнателната тревога го накара да се събуди. Отвори очи и погледна часовника до леглото си. Беше 2:38.

Като внимаваше да не събуди жена си, той се измъкна от леглото и погледна през прозореца към пътеката пред гаража. Падащият сняг разсейваше светлината на уличната лампа в далечината. Елите бяха покрити с бяла премяна. По пътеката не се забелязваха никакви следи от гуми.

– Какво има скъпи?

– Извинявай. Опитах се да не те събудя – обърна се той към жена си.

– И без това не можех да заспя. Какво интересно виждаш навън?

– Безпокои ме това, което не виждам.

Милер ѝ обясни какво има предвид.

– Няма следи от гуми ли? – тя се измъкна от леглото и си сложи пеньоар. – Може би снегът е затрупал следите.

– М, да... може би.

Излезе от спалнята, прекоси детската стая и стигна до стаята на баща си. Като не забеляза очертанията на тяло в леглото, запали лампата. Стаята беше празна.

Жена му застана до него.

– Нека да помислим. Това още нищо не означава. Той може да е долу в хола, заспал пред телевизора.

– Може би.

Те слязоха долу, но и там го нямаше.

– Може да е закъсал с колата.

– Щеше да се обади – отвърна Милер.

– Освен ако не е с някого.

– Толкова късно? Той едва изкарва буден до полунощ.

– Казах с някого. Може да са решили да прекарат нощта заедно.

– С жена?

– Защо не? – усмихна се тя.

– Дори и така да е. Все пак щеше да телефонира.

– Може да му е неудобно.

– Моля?

– Ами, майка ти почина преди година и...

– Аз обичах майка си. Мъчно ми е, че я няма. Но ако той все още се интересува от жени на неговата възраст, ми се издига в очите.

– Може би не знае, че мислиш така. Говорил ли си някога за секс с него?

– С моя седемдесет и три годишен старец? Чакай малко – той се взря в кухненския часовник – приближава три. Ако не се върне до три и половина, ще се обадя в полицията.

Но баща му не се прибра и Милер позвъни в полицията. Не бяха регистрирани инциденти с ауди. В местните болници не бяха постъпвали възрастни пациенти след полунощ, а никой от приетите по-рано не се оказа бащата на Милер. Аудиото беше намерено покрито със сняг на паркинга срещу градския културен дом. Ключовете бяха на земята, като че ли ритнати отдолу.

Бащата на Милер не беше открит.

Мексико сити. Април.

Седемдесет и две годишният Мартин Розенберг, излезе от синагогата, пхна шапчицата в джоба на палтото си и се загледа към павираната улица. Тътенът от уличното движение по Пасео де ла Реформа, допита до него, наруши обзелото го спокойствие. В дясно светлините на древния замък на хълма Чапултепек проблясваха на фона на настъпващия мрак.

Той размени традиционния еврейски поздрав *шалом* с група млади хора, които излизаха от синагогата, и зави наляво. Апартаментът на сина му се намирал през няколко блока оттам – в една от старинните испански постройки, пръснати между високите жилищни сгради в този пренаселен район на Мексико сити. Синът му, както обикновено, му беше предложил да го закара до синагогата и да го върне обратно, но той държеше на разходките и казваше, че са важни за здравето му, а освен това харесваше тази част на града.

Зави зад ъгъла и продължи към добре осветеното авеню, което свързваше хълма Чапултепек с правителствените сгради.

– Не ме интересува на колко години е! – каза Аарон Розенберг. – Никога не се е бавил повече от час на връщане! – Той се разхождаше напред-назад пред големите френски прозорци на хола, които заемаха цяла стена. – Но вече минаха цели два часа!

Розенберг приличаше повече на испанец, отколкото на еврейин с тънките си мустачки, орловия нос и тъмните искрящи очи. Рядко посещаваше синагогата, но правеше щедри дарения и познаваше равина, на когото се бе обадил преди четиридесет и пет минути и бе разбрал, че баща му си е тръгнал на свечеряване.

– Може да се е отбил на гости при някого – предположи жена му. Лицето ѝ бе силно почерняло от слънцето. Тя беше на тридесет и осем години, с гъвкаво от ежедневните игри на тенис тяло. Носеше солиден златен часовник, тюркоазена огърлица и ярко червена пола и блуза в стил рустикана.

– На кого? И да се забави повече от два часа?

Видя фаровете на мерцедеса, който удари спирачки.

– Естебан се връща. Може да го е открил.

Но Естебан му докладва, че е проверил навсякъде, откъдето би могъл да мине баща му на връщане от синагогата. След това продължил да търси по всички улици в радиус двадесет блока оттам. Останалите

прислужници се връщаха със същите тревожни новини, след като бяха обикаляли пеш.

– Продължавайте да го търсите!

Розенберг позвъни на всички болници в Мексико сити. Без резултат. В полунощ, след като хората от прислугата отново се бяха прибрали без да открият баща му, той наруши един от най-важните принципи в търговските си дела – стой по-далеч от полицията, освен ако не се налага да им дадеш някакъв подкуп – и се обади на един капитан, чийто дом на осем мили южно от града, край езерото Чалксо неотдавна бе реконструиран благодарение на Розенберг.

Месец по-късно баща му все още не беше открит.

Торонто. Май.

От прозореца на първа класа на самолета на Ер Канада Джоузеф Кеслер се взираше в ширналата се блестяща повърхност на езерото Онтарио. Дори от височина шест хиляди метра ясно различа един товарен кораб долу сред Големите езера. Близо до брега се виждаха надутите от вятъра и искрящи на слънцето платна на по-големи лодки. Кеслер знаеше, че водата е ледено студена, въпреки блесналото слънце. „Хората в платноходките долу трябва да са много запалени по този спорт.“ – мислеше си за тях със симпатия. Той самият умееше да доведе до край всяка своя идея и благодарение на това си качество бе превърнал малката „Провидънс електроникс“ в процъфтяваща компания, което го направи милионер преди да навърши четиридесет години. В момента обаче не бе отдаден на мисли, свързани с търговските му дела. Един съвсем личен въпрос не му даваше спокойствие и го подлудяваше. Не позволи това да проличи. Външно успяваше да запази самообладание. През целия полет се правеше, че разглежда някакви документи, макар и вътрешно да бееше от яд. „Спокойно“ – повтаряше си той. – „Успехът зависи от търпението. Запази самообладание!“

Поне засега.

Под него се бе ширнало Торонто. Жилищните квартали се разпростираха по бреговете на езерото, а небостъргачите стърчаха в центъра на града. Почувства разликата в налягането, когато самолетът започна да се спуска. Шест минути по-късно се приземи на международното летище в Торонто.

Кеслер бързо мина през митницата.

– Нямам нищо за деклариране. Тук съм по работа.

Митничарите не провериха куфарчето и чантата му.

През една плъзгаща се стъклена врата излезе в шумния салон, огледа тълпата и се приближи до мускулест мъж, който имаше същата вратовръзка на червени и сини ивици, като неговата.

– Колко струва вратовръзката ви? – попита го Кеслер.

– А вашата?

– Някой ми я подари.

– А моята я намерих.

След като си казаха паролата, юначагата го попита:

– Имате ли багаж?

– Само това, което виждате.

– Тогава да се махаме оттук – каза мъжът с канадски акцент.

Излязоха на паркинга и се качиха в очакващата ги там кола. Скоро стигнаха до четирилентова магистрала и се отправиха на запад по аутобан 401.

Кеслер погледна назад към хоризонта, където се виждаха очертанията на Торонто.

– След колко време ще сме там?

– Един час.

– Всички ли дойдоха?

– Вие сте последен – отговори мъжът.

– Добре – Кеслер почувства, че гневът му се надига. За да не мисли за това, той посочи към обработените полета и редиците дървета покрай магистралата. – Нещо липсва.

– Да, рекламите.

– Правилно.

– Нарушават закона.

– Три пъти ура за Канада.

Кеслер си сложи слънчевите очила и загледа напред. Краткият разговор приключи.

След осемдесет километра стигнаха до входната магистрала на град Кичънър. Но вместо да тръгнат по нея, шофьорът отби встрани и се насочи към покрайнините. Накрая зави по чакълена пътека пред гаража на голяма къща, разположена на стръмния бряг на реката.

Кеслер излезе от колата и заразглежда имението. То бе заобиколено отвсякъде със залесени хълмове, имаше игрища за голф и тенис, сателитна антена, басейн. Обърна поглед към гаража, предвиден за пет коли,

а след това към къщата. По таванските прозорци, кулите и фронтоните приличаше повече на сграда в Нова Англия, отколкото в Онтарио.

– Господин Холоуей знае къде да се настани – каза шофьорът. – Всичко това дължи, разбира се на...

Едно от двойните крила на входната врата на къщата се отвори. Показа се добре сложен мъж, среден на ръст, облечен със спортен костюм, който му стоеше отлично, и обут със скъпи маратонки. Беше към четирidesет годишен, с гъста вълниста коса, прациящ от здраве.

– Благодаря, Джон. Няма да имаме повече нужда от теб днес. Ако искаш, можеш да опиташ новите съоръжения във физкултурния салон и сауната. Пийни си и поспи.

– Благодаря ви, господин Холоуей.

Шофьорът се качи в колата. Холоуей слезе по гранитните стъпала пред къщата и протегна ръка на пристигналия.

– Джо? Или...

– Джоузеф – здрависа се Кеслер.

– Откога се каним да организираме тази среща. Имаме толкова общи теми. Жалко, че трябваше да чакаме неблагоприятното развитие на събитията да ни събере.

– Не бих го нарекъл точно така.

– А как?

– Проклетата лудост.

– Целият свят е полудял. Затова предпочитам да живея тук. По-далеч от безумието – Холоуей посочи с изкривено лице към магистралата, скрита зад хълмовете. – Хайде, останалите също са много обезпокоени. Чакат ни.

Фоайето на къщата тънеше в мрак. Стъпките им отекваха по покрития с теракот под. Кеслер все още имаше нужда да се поуспокои и спря да разгледа един пъстър пейзаж, окачен на стената. Картината носеше подпис – Холоуей.

– На баща ми е – осведоми го Холоуей. – От „цветния“ период.

Това, че Холоуей спомена баща си, предизвика отново гнева на Кеслер. Откъм хола долитаха сърдити гласове. Предвождан от Холоуей, той влезе в стая, облицована с дъбова ламперия. Осемте мъже вътре прекъснаха разгорещения си разговор и обърнаха погледи към него. Кеслер също започна да ги разглежда. Бяха различни по ръст, тегло, външност, само по едно си приличаха – всички бяха на възраст около

четиридесетте.

– Време беше – каза някой.

Други двама побързаха да се обадят:

– Тук съм от вчера.

– Тази среща уж беше много спешна!

– Полетът ми се отложи – отговори им Кеслер. – Дойдох веднага щом това стана възможно.

Тримата, които беше чул, говореха с акцент – испански, шведски, от западните щати на Америка. Измежду гласовете в хола бе различил още френски, британски, италиански, египетски и южноамерикански.

– Господа, моля за внимание. Ако започнем да спорим помежду си, ще помогнем на своя враг да осъществи и втората част на плановете си.

– Втора част ли? – намръщи се французинът.

– Какво имате предвид с това „своя враг“ – запита тексасецът. – Не може един човек да реализира сам всичко това.

– Съгласен съм – отвърна му Холоуей. – Не знам колко са, но са добре организирани и имат обща цел. Затова говоря за тях като за едно цяло, а и ние също трябва да действаме така еднородно.

– Съвсем вярно – подкрепи го италианецът. – Не можем да си позволим личните тревоги да ни отвлечат от общата цел. Не трябва да се разединяваме. Нали затова се обединихме преди толкова години и продължаваме връзката си до ден днешен? Защото като група ние сме силни, отколкото всеки от нас взет поотделно. Много по-успешно ще можем да се защитим.

– Но не ние се нуждаем от защита – възкликна испанецът.

– Може би не физически – отговори му Холоуей. – Поне засега. Но психически? Ами ако не се задоволят само с това? Ако решат да преследват и нас, нашите жени и деца?

Всички го слушаха напрегнато.

– Това имах предвид, като говорех за „втората част“ на плана им – постоянно да ни държат в несигурност и под напрежение, да ни накарат да живеем в постоянен страх.

– О, боже – изохка преbledнял египтянинът.

– Разбирате ли?

– Да, „Нощта и мъглата“ се връщат отново.

– Какво ви става? – не можа да се въздържа Кеслер.

Всички учудено го погледнаха.

– Вместо да се потупвате по гърба колко добре сте направили, че сте поддържали връзка помежду си през всичките тези години, защо не

признаете, че сте си навредили и сте се превърнали във врагове на самите себе си?

– За какво говориш?

– Давате ли си сметка как са ни разкрили? Трябвало е да проследят само един от нас и той ги е отвел до останалите.

– Вземахме предпазни мерки.

– Очевидно не много ефикасни. Ами сега в момента? Всички на едно място.

Американецът от западните щати пристъпи напред. Лицето му беше изкривено от възмущение.

– Баща ми никога не би си признал.

– Дори ако го подложат на мъчения? Едва ли – изрази съмнение Кеслер.

– Колко може да издържи един възрастен мъж? Ами ако са използвали медикаменти? Закъснях за срещата и можеше изобщо да не дойда. Тук съм, за да ви предупредя. Вие имате също толкова вина, колкото и онзи, който е извършил всичко това. Не трябва да поддържахме връзка помежду си. Не искам да ви виждам повече, нито пък вие да ме търсите.

– Така няма да си помогнем много – отвърна му Холоуей. – Ние ще продължим да живеем в опасност, а и бащите си не ще можем да върнем.

– Вече почти съм се примирил, че е мъртъв.

– Аз не се предавам така лесно – отвърна му Холоуей. – Но дори и да си прав? Ако твоят и моят, както и бащите на всички останали са мъртви? Трябва ли да оставим нещата така?

– О, копелетата ще си платят, повярвайте ми.

– Значи имаме общи планове, които трябва да обсъдим.

Кеслер пристъпи бързо напред.

– Нещо конкретно ли имаш предвид?

– Да. Изглежда не си забелязал. Ти не си единственият член на групата, който се е колебаел дали да дойде. Двама отказаха. В известен смисъл най-важните членове.

Кеслер смутено огледа присъстващите и разбра всичко.

– Тяхното идване тук бе от съществено значение за реализиране на онова, което имах намерение да предложа – каза Холоуей.

Кеслер кимна разбиращо с глава.

– Липсват Сет и Ледената висулка.

Сидни, Австралия. Юни.

Катедралата „Свети Андрей“, основите на която бяха положени през 1819 година, беше толкова внушителна, колкото се описваше в пътеводителя. Кеслер се разходи из нея. Стъпките му отекваха в полумрака. Разгледа куполите, възхити се от стъклописите и излезе. Яркото слънце го заслепи и го накара болезнено да премигне. По „Джордж стрийт“ стигна до градския културен дом, в който се провеждаха концерти и конференции, както се поясняваше в пътеводителя. След като се поразходи колкото се полага за един турист, отиде до ъгъла, взе такси и се насочи към един от множеството ресторанти с източна кухня, с които се славеше Сидни. Там имаше среща със свой делови партньор, но нарочно отиде по-рано. Отправи се към една телефонна кабина и набра номера, който му бе дал Холоуей. Отреща се чу мъжки глас.

– Магазин за принадлежности за водни спортове „Бонди Бийч“.

– Господин Пендълтън, моля.

– Синът или бащата.

– Без значение.

– На телефона Пендълтън младши.

– Господин Пендълтън, в Австралия имате ли ледени висулки?

Последва упорито мълчание и за момент Кеслер помисли, че отреща затвори телефона.

– Господин Пендълтън?

– *Кой се обажда?*

– Приятел.

– Клиентите ме чакат. Моята работа е да давам под наем и да продавам сърфове. Освен това продавам и зареждам леководолазни апарати. Никакви ледени висулки не ме интересуват. Нито пък хора, които задават глупави въпроси.

– Почакайте. Може би трябва да чуете едно име. Томас Конрад. Пощенска кутия 438.

Отново последва мълчание. Когато най-после заговори, гласът на Пендълтън звучеше приглушено, сякаш беше поставил ръка на устата си.

– Какво искате?

– Да се срещнем. Очевидно е, че ако исках да ви причиня нещо лошо, нямаше да ви се обадя и по този начин да ви накарам да застанете нащрек.

– Вие сте от *тях*, нали?

– Казвам се Кеслер.

– О, боже. Мисля, че дадох ясно да се разбере. Не искам да имам нищо общо с...

– Случиха се някои неща. Обстоятелствата ме принудиха да дойда.

– Вие сте тук в Сидни? О, Света Богородице!

– Обаждам се от един ресторант. За първи път съм тук. Няма начин този телефон да се проследува.

– Но вие знаете името ми и къде да ме търсите! Ако са ви проследили...!

– Взех мерки.

– Мерки? – в гласа на Пендълтън прозвуча презрителна нотка. – Ако бяхте толкова сигурен, че не са ви проследили, щяхте направо да дойдете, а не да ми звъните по телефона.

– Не ми се щеше да рискувам да идвам лично. Ако внезапно ви бях изненадал, можеше да се изплашите и да не ми дадете възможност да ви обясня.

Пендълтън изруга.

– Опитах се да покажа добрите си намерения – каза Кеслер. – Моля ви, ние наистина трябва да се срещнем. Колкото по-скоро го направим, толкова по-бързо ще напусна страната.

– Но не тук.

– Имате предвид магазина ли? Не, разбира се. Не бих искал да ви излагам на опасност.

– Не си записвайте нищо – помолите Пендълтън – в четири следобед...

След като даде инструкции, Пендълтън затвори телефона. През цялото време бе говорил тихо, така че помощникът му, зает с клиент отпред в магазина, не би могъл да чуе нищо. Въпреки че съзнаваше това, почувства, че над него надвисва опасност. С този директен разговор бе нарушено едно от свещените правила, на които го бяха учили.

„Господ да ме пази от аматьори!“ – помисли си той и излезе от стаята си, мина покрай един рафт с водолазни костюми и се престори на заинтересуван от покупката, която се канеше да направи клиентът.

– Този е последна дума на модата. Няма да имате проблеми с температурата под водата – препоръча го Пендълтън на клиента. – Никакви проблеми. Ако не ви е точно по мярка, елате, ще го сменям.

Въпреки че беше дошъл с баща си в Австралия преди близо десет години, Пендълтън продължаваше да говори с американски словоред.

Тук го намираха за странен. Това го устройваше. Понякога можеше да останеш незабелязан като стоиш настрана. Като местен жител създаваше илюзията за човек, който никога не напуска околността, освен когато участваше във водолазни експедиции от време на време. По този начин отсъствията му лесно намираха обяснение.

Той махна за довиждане на клиента, потупа своя помощник по гърба – „Голям удар!“ – и се върна в стаята си, но веднага излезе от задната врата. Дори и извън сезона, Бонди Бийч беше изненадващо оживен. Туристи, няколко запалени сърфисти, хомосексуалисти, които правеха упражнения за мускули. С фланелената си риза, избелели джинси и платнени обувки (без колан, без чорапи и връзки на обувките), Пендълтън не се различаваше много от плажните гларуси. Вярно, че малко беше по-реминал възрастта. Но дори и на четиридесет години би могъл успешно да съперничи на „гларусите“ с изрусялата си на слънцето, разрошена от вятъра коса, бронзовия загар на лицето, железните мускули на ръцете и гърдите. Но нямаше желание да се прави на такъв.

Потърси с поглед баща си на плажа и го видя да маже с восък една дъска за сърф и да приказва с важен вид на младежите, които го бяха наобиколили.

Пендълтън почувства прилив на нежност. Слезе по стълбите от задния вход на магазина, мина по пясъка и отиде при баща си.

Вълните заливаха плажа. Студеният вятър носеше мирис на сол. Пендълтън почтително изчака баща си да доразкаже на своите слушатели за огромните вълни преди пет години. Старият Пендълтън беше висок колкото сина си, също така мускулест и въпреки че беше на седемдесет и две години, със сбръчкано от възрастта и изсушено от слънцето лице, бе запазил строгата си красота. Мъжът вдигна поглед към сина си.

– Възникна един малък проблем, татко. Трябва да поговорим.

– Ако наистина е така наложително – с леко подигравателен тон, разочаровано въздъхна бащата.

– Боя се, че да.

– Скоро ще се върна, момчета.

– Един от старите ти приятели току-що ми се обади по телефона.

Той е тук в града.

Пендълтън тръгна с баща си към магазина. Този път въздишката на по-възрастния мъж не беше престорена.

– Казах на тези глупаци да стоят по-далеч от мен. Никога не съм одобрявал идеята да поддържахме връзка. Ако не беше онзи свещеник, отдавна да съм разрешил проблема.

- Искаше да се срещнем. Може би се е случило нещо лошо.
- Сигурно има нещо, щом е дошъл чак дотук. Светът е малък, човек не може да се скрие.
- И писмото, което ни изпратиха миналия месец...
- Искаха да се срещнем в Канада – презрително изпуфтя баща му. – За глупак ли ме мислят?
- Май че те са глупациите. Но сега нямам избор. Не мога да го остава да ми идва в магазина, затова трябва да се срещнем някъде другаде.
- Но за пръв и последен път. Накарай го да разбере това.
- Исках да те предупредя... Бъди внимателен, докато ме няма.
- Ледената висулка винаги е нащрек.
- Знам – усмихна се синът и прегърна баща си.

Кеслер почувства, че е изнервен, влизайки в ботаническата градина на Сидни точно в четири, както се бе уговорил. Струваше му се, че не е достатъчно убедителен, когато внезапно напусна деловата среща наред важни разговори и се оправда с неразположение. Въпреки че причината за идването му в Австралия не бе точно бизнесът, той му служеше за прикритие. Единствен той от групата, която неотдавна се бе срещнала в Канада, имаше повод да пътува до Австралия, без да събуди подозрение. Но сега, като излезе от преговорите, на които се решаваше отдавна обсъжданото сътрудничество между неговата електронна компания и подобна австралийска фирма, без да иска привлече вниманието към себе си. Връщайки се назад към разговора с Пендълтън, му се щеше да бе настоял срещата да се проведе по-късно, но от друга страна онзи с такава неохота се съгласи, че Кеслер нямаше друга възможност.

Минавайки по една пътека покрай екзотични растения, Кеслер не можеше да се освободи от чувството, че въпреки предпазните мерки, е бил проследен. Не само до тази градина, а още от Америка. „Аз все пак съм бизнесмен, а не експерт по задкулисни игри“ – мислеше си той. – „Може би баща ми би могъл“ – той без малко да добави: „ако беше жив“, но се опита да гледа по-бодро на положението – „да се справи със ситуацията, но аз никога не съм бил обучаван за такива случаи“.

Все пак си каза, че няма да сгреша, ако се опира на здравия си разум. „Не се оглеждай, за да провериш дали не те следят. Безследното изчезване напоследък на хора от кръга означаваше, че врагът е отлично организиран и опитен. Ето защо «опашката» – както я наричаха в криминалетата – със сигурност няма да е толкова неопитна, че да се остави

да разбере, че съм следен“. Кеслер се движеше с пътеводител в ръка. Въпреки че едва се въздържаше да не погледне импулсивно назад, той упорито се правеше, че чете в книгата и с интерес разглежда растенията пред него. Пътеката продължаваше напред. Стигна до една заобиколена от храсти пейка и спря, като се обърна на запад, очевидно за да види сградата, която според пътеводителя бе Правителствената резиденция, в която живееше губернаторът на Нов Южен Уелс. В действителност се спря там, защото така му бе поръчал Пендълтън.

Поведението на Пендълтън също го безпокоеше. На времето бащата на Пендълтън – Ледената висулка – е бил един от мъжете, които са всявали голям страх в Европа. Въпреки че би трябвало да е вече към седемдесетте, можеше да се предположи, че все още е много опасен. Според слуховете – с източник Холоуей – на сина на Ледената висулка също трябваше да се гледа с нужното уважение, защото бе обучен от собствения си баща. Мястото на тази среща – открито и оживено, очевидно бе съзнателно подбрано, защото забележителностите щяха да служат за прикритие. В случай на нужда можеше да се избяга в много посоки, но това означаваше още, че синът на Ледената висулка, би могъл да бъде не по-малко опасен за него от самия враг.

Както му бе наредено, Кеслер седна на пейката. Откъм храстите, където пътеката завиваше и продължаваше, се чу гласът на мъжа, с който бе разговарял по телефона:

– Е, добре. Дойдох на срещата. А сега, да свършваме по-бързо.

Кеслер изпита инстинктивно желание да обърне глава по посока на храстите, откъдето идваше гласът, но онзи сякаш разбра това и го предупреди:

– Гледайте право напред. Към Правителствената резиденция. Ако видите, че някой се приближава, спрете да говорите. И само най-същественото.

Кеслер преглътна и заговори.

Облечен в екип за бягане, Пендълтън седеше на пейката от другата страна на храстите и бършеше изпотеното си чело като човек, който има нужда от почивка. Той се вираше на север, където се виждаше Държавната музикална консерватория, чието строителство бе започнало през 1819 година. Прииска му се да бе живял в онези времена, когато всичко е било някак по-простичко. Без сателитни комуникации. Без компютри. Без реактивни самолети, които правеха Австралия така лесно достъпна.

„Светът е малък, човек не може да се скрие“ – бе казал баща му. Разбира се, Пендълтън трябваше да признае, че ако ги нямаше всички тези съвременни комуникации и възможности за пътуване, търговията им нямаше да процъфтява.

Когато от другата страна на храстите Кеслер, когото той също не виждаше, му обясни всичко, лицето му се изопна.

– Какво? Всички ли? Просто се изпариха? Но, защо, за бога, това не бе изяснено в съобщението?

– Не съм го изпратил аз – отговори Кеслер. – И на мен ми се стори мъгляво, но разбрах, че трябва да бъдем предпазливи. Освен това баща ми също изчезна и аз разбрах подтекста на думите „неотдавнашните загуби“.

– Подтекст ли? – въпреки че Пендълтън снижаваше гласа си, той прозвуча като вик. – Ние решихме, че някой от старите познати на баща ми е починал! Че ни канят на панихида! А не сме дошли чак в Австралия, та да рискуваме да се разкрием като тръгнем за Канада – да прием за умрелите и да проливаме сълзи!

– Значи с баща ви всичко е наред?

– Благодарение на вас, не! Да биете толкова път! А може би нашите преследвачи са по петите ви!

– Нямам друг избор, трябваше да рискувам.

– Защо?

– Почакайте, някой идва.

Пендълтън се подвоуми дали да остане или да изчезне.

– Две деца с куче. Отбиха се в друга посока. Всичко е наред – каза Кеслер.

– Отговорете ми! Защо сте тук? Ясно дадохме да се разбере, че не желаем да имаме нищо общо с останалите.

– Холоуей ме предупреди, че точно така ще реагирате. Знам, че Ледената висулка никога не се е отличавал с голямо пристрастие към групата. Но те настояха.

– Въпреки нашето категорично желание? И възможността да ни изложите на опасност?

– Имаме едно предложение – отвърна Кеслер. – Ако Ледената висулка не изпитва привързаност към старите си приятели, нито съчувствие към изпадналите в беда, то, може би той – или вие – бихте променили мнението си по някаква друга причина.

– Едва ли...

– Например, ако ви предложим пари. Всички от групата са

достатъчно богати. Имаме средства. Ние знаем с какво се занимавате вие и баща ви. Ще ви платим много добре, за да откриете къде са бащите ни. А ако – приглушено добави Кеслер, – Господ да ми прости, че не само го мисля, но и го казвам на глас – ако са мъртви, искаме да отмъстите за тях.

– А, такава ли била работата? Били сте толкова път, за да ме наемете да отмъстя?

– Нищо друго не можахме да измислим.

– Не, не мога. Невъзможно е.

– А парите...

– Вие не разбирате. Твърде рисковано е.

– Но при тези обстоятелства... Става дума за стари приятели...

– И сами да си навлечем белята, а може би вие вече сте го сторили?

Тръгвам си – Пендълтън стана от пейката. – Отговорът е „не“.

– Отседнал съм в пансиона „Капитан Кук“! Помислете все пак! Може да промените мнението си!

– Няма да стане – Пендълтън си тръгна.

– Почакайте! – обади се Кеслер. – Трябва да знаете още нещо!

Пендълтън спря.

– Кардинал Павелич!

– Какво му е?

– Също изчезна.

Пендълтън тичаше надолу по пясъчливия склон към плажа Бонди Бийч. Чувстваше тежест в гърдите си. Беше 5.30. Спортният костюм бе плътно прилепнал към тялото му. На няколко пъти се прекачи на различни таксите, за да избяга от евентуални преследвачи. Последното попадна в задръстване близо до плажа, затова той плати на шофьора и се втурна навън.

Имаше толкова много причини за безпокойство. Не само опасността, която представляваше идването на Кеслер. Нито тревожната информация за изчезването на кардинала. Най-много се притесняваше да не би и баща му да бъде отвлечен като останалите. Трябваше да го предупреди навреме.

Позвъни от един уличен телефон близо до ботаническата градина, но никой не се обади – нито в магазина, нито в къщата край океана, където живееше с баща си. Помисли си, че помощникът му е затворил порано, въпреки че това никога не се бе случвало. Опита се да си внуши,

че баща му още не се е прибрал от плажа, макар да знаеше, че той винаги се връща за новините в пет часа по телевизията. Малко по-късно отново позвъни в магазина. Този път чу автоматично предаваното стандартно съобщение, че линията е повредена. Почувства режеща болка в стомаха, сякаш бе погълнал натрошени стъкла.

Най-после стигна до пясъчната ивица и въпреки че стичащата се от челото му пот затрудняваше виждането му, погледна към редицата от сгради, построени край океана. Оттук би трябвало да различи своя магазин сред останалите – ресторанта на самообслужване, станцията за зареждане на моторници и будките за сувенири, но някакво хаотично суетене насам-натам скриваше всичко. Полицейски коли, огромна тълпа, пожарни, виещо се кълбо дим.

Усети кръвта да пулсира в слепоочията си. Разбута тълпата и се спусна към обгорелите останки от магазина. Санитарите откарваха покритото с чаршаф тяло към линейката. Като блъсна един полицаи, който му викна да спре, Пендълтън дръпна чаршафа от лицето на трупа. То беше така обезобразено, че наподобяваше едновременно разтопен восък и смачкан хамбургер. Друг полицаи се опита да го избута встрани, но Пендълтън яростно се освободи и хвана трупа за лявата ръка. Пръстите бяха обгорели, върху тях не се виждаше пръстен. Помощникът му не беше женен. А Пендълтън-баща, макар и вдовец, продължаваше да носи венчалната си халка.

Пендълтън престана да се съпротивлява на опитите да го изведат оттам.

– Мислех, че е баща ми.

– Какво общо имате с мястото? – запита го един полицаи.

– Магазинтът е моя собственост. Баща ми. Къде е?

– Открихме само една жертва. Щом това не е баща ви...

Пендълтън се изскубна и хукна, разбутвайки тълпата. „Трябва да стигна по-скоро до къщата!“ Дробовете му се пълнеха с лютив дим. Той се спусна край една полицейска кола, бързо премина покрай другите постройки и се заизкачва по пясъчливия склон. Миризмата на обгоряла плът, която до преди малко чувстваше в ноздрите си, отстъпи място на вкуса на метал в устата му. Къщата се намираще на скалист склон на около четвърт миля от магазина. Това бе една модерна постройка от стъкло и секвоя, заобиколена от дървета, които я предпазваха от вятъра. Едва когато наближи, осъзна, че може би го грози опасност. Но това нямаше значение. Бързо влезе вътре през задната врата и се послуша да чуе звука от телевизора в кухнята. Там баща му имаше навик да гледа

телевизия, докато си пийва вино и приготвя вечерята. В кухнята цареше тишина, печката не работеше. Той извика баща си по име, но не получи отговор. Претърси цялата къща, но от него нямаше и следа.

Пендълтън грабна телефонния указател от спалнята на баща си, бързо откри номера на пансиона „Капитан Кук“ и набра.

– Моля, свържете ме с господин Кеслер.

– Един момент... Съжалявам, но господин Кеслер е напуснал пансиона.

– Не може да бъде! Кога?

– Сега ще проверя, господине. В четири следобед.

Пендълтън потрепера конвулсивно и седна до телефона. Срещата му с Кеслер беше в четири часа. Как е могъл точно тогава да напусне пансиона?

„Дали Кеслер има нещо общо с изчезването на баща ми?“

Не, не се връзваше. Ако беше замесен, нямаше да му съобщи за пристигането си, още повече да иска среща. Освен ако...

Подозрението се усилваше. Може би Кеслер е послужил само за отвлечане на вниманието – да раздели бащата от сина, за да могат по-лесно да хванат Ледената висулка.

Можеше да има и друго обяснение, но то едва ли бе по-утешително. Някой друг би могъл да плати сметката в пансиона по същото време. За да засили чувството, че са жертви на организиран терор. „В такъв случай“ – мислеше Пендълтън – „логично е да се предположи, че следващият... ще съм аз“.

Професионалните навици надделяха над чувствата. Извади пистолета на баща си от чекмеджето, провери дали е зареден, след което отиде в стаята си и взе още един пистолет. Отново огледа къщата, този път по-обстойно, като надникна във всяко кътче. Вече не търсеше баща си, а някой външен натрапник.

Телефонът иззвъня. Той се спусна към него и вдигна слушалката със слабата надежда, че може да е баща му. Отсреща затвори.

Мускулите му се изопнаха. „Грешен номер? Или врагът иска да разбере дали съм си вкъщи?“

Трябваше да се подготви за най-лошото. Бързо съблече спортния си костюм и си сложи топли вълнени дрехи. Дърветата хвърляха сенки в здрача. Ниско приведен излезе от къщата и отиде до една висока скала наблизо откъдето можеше да наблюдава сградата.

Включи се автоматичното осветление, телефонът отново иззвъня; едва се чуваше. След втория сигнал спря. Преди да излезе, той включи

телефонния секретар, който щеше да отговори на отсрещната страна да остави съобщение. Ужасно му се искаше да разбере дали не е баща му, но не можеше да рискува да се върне в къщата, за да прослуша записа. Беше предвидил такъв вариант и взе със себе си безжичния телефон, като го изключи да не звъни, за да не разкрие местоположението му на скалата. Включи го и ясно чу отговора на телефонния секретар. Но както и преди, някой затвори.

В двора влезе полицейска кола – вероятно във връзка с пожара в магазина – макар че не приличаше много на такава. Полицейският служител почука на вратата и се опита да я отвори, но Пендълтън я бе заключил. Той заобиколи и отиде до задната врата, почука и отново се опита да влезе, но като не успя, се качи на колата и потегли. Никой друг не се приближи.

Баща му беше изчезнал! Също както бащите на останалите. Но за разлика от тях, Пендълтън младши не бе само представител на следващото поколение, не беше аматьор. Ледената висулка го бе обучил за свой заместник.

„Един ден врагът ще се върне“ – бе го предупредил той.

Да, точно така се случи. И отвлече баща му.

„Значи сега е мой ред!“ – Пендълтън вътрешно изкрещя.

Той бе отказал да се замеси в работата, която му предлагаха синовете на останалите членове на групата, за да не навреди на баща си. Но вече нямаше кого да пази. „Ще се заема с това! Но не по «поръчка»! Това е личен проблем! Ако до утре баща ми не си е у дома, ще ви дам да разберете, копелета такива, макар и след четиридесет години!“

„Ще отмъстя за Ледената висулка!“

„И за себе си!“

Завръщането на война

Северно от Беершеба, Израел.

Изневиделица се чуха изстрели. Сол захвърли на земята лопатата, грабна оръжието си и изскочи от канала, който копаяше. Беше започнал работа от сутринта и се потеше под ярките лъчи на слънцето. Удължаваше напоителния канал, който беше построил още първата година, откакто се установи в селото. Това беше преди три години. По това време жена му Ерика беше бременна. И двамата изгаряха от желание да избягат от бъркотията в този свят, да открият спокойно място, където нищо

няма да им напомня безсмислието на предишната им професия. Те, разбира се, съзнаваха, че никога няма да могат да се изолират напълно, но поне можеха да живеят с тази илюзия. Бяха създали дом тук, накрай света, където не се чувстваше дори конфликтът между араби и евреи – за себе си и бебето, Кристофър Елиът Бернщайн-Гризман, което се роди скоро след като се заселиха.

Хората от селището се чудеха що за име е това – хем християнско, хем еврейско, пък и с това тире накрая.

Бернщайн беше фамилията на бащата на Ерика, а Гризман – на Сол. Кристофър се казваше ирландецът-католик, с когото бяха израснали заедно в едно сиропиталище във Филадельфия. Елиът беше човекът, който ги осинови. Той имаше тъжни очи, пепеляво лице и винаги носеше черен костюм с червена роза на ревера. Благодарение на него Крис и Сол се сприятелиха. Той беше единственият човек на света, който се бе държал топло и ласкаво с тях, но по-късно ги бе завербувал за разузнаването и по-точно ги бе направил наемни убийци. Накрая се бе превърнал в техен враг. Крис бе намерил смъртта си, а Сол бе убил Елиът.

Горчивината от случилото се, която все още измъчваше Сол – мъката, отвращението, съжалението – това бяха мотивите, поради които пожела да се оттегли от света. Любовта към Крис, който не му беше кръвен брат, а също и към Елиът, въпреки всичко, което бе сторил, го подтикнаха да кръсти бебето на двамата мъже, изиграли най-важна роля в живота му. Ерика го бе разбрала и се бе съгласила. Чудесната, благородна Ерика. Грациозна като олимпийска атлетка. Красива като манекен – висока, спретната и елегантна, с високи скули и дълга черна коса. Но разочарована като самия него.

Сърцето му се сви от изстрелите, които не секваха. Стремглаво се втурна към селото, като първата му мисъл бе, че трябва да предпази сина си. След това си даде сметка, че Ерика е в състояние да защити детето не по-зле от него. Накрая си каза, че ако нещо се случи с тях, ще преследва убийците докато не им отмъсти.

Въпреки че не бе прилагал уменията си, откакто бе дошъл в Израел, у него веднага се пробудиха старите инстинкти. Очевидно някои навици никога не могат да бъдат напълно забравени. Прескочи една каменна ограда и приближавайки селото провери да не би механизмът на пушката му да е замърсен и дали пълнителят е вътре. Въпреки че винаги я държеше заредена, погледна пак, за да бъде напълно сигурен. Чу писъци, скочи встрани и залегна зад купчина камъни.

Изстрелите се чуваха все по-близо и зачестиха. Сол погледна към

края на селото и видя нападателите. Те се бяха прикрили зад последните къщи и от там стреляха към центъра. Жените бързо прибираха децата от улицата. Един възрастен мъж залегна на земята и като се претърколи няколко пъти, за да избегне сипещите се куршуми, се опита да стигне до младо момиче, замръзнало от страх в средата на улицата. Граната, хвърлена от отворен прозорец, отнесе главата ѝ. Въздухът се изпълни с дим, взривът засегна една сграда. Чу се женски писък.

Кучи синове! Сол се прицели иззад купчината камъни. Преброи шест огневи точки, но по честотата на стрелбата прецени, че от другия край на селото има поне още толкова нападатели. Канонадата се увеличаваше, включиха се нови стрелци. Оръжията им не издаваха характерния за откосите на автоматите „Калашников“ звук. Новоприсъединилите се със сигурност използваха М-16 – оръжието, на което Сол бе обучил младежите от селото.

Един от нападателите падна, прострелян в гърба. Останалите петима, които бяха откъм страната на Сол, насочиха стрелбата си към корозиращия метален навес, откъдето идваха откосите от М-16. Прикритието стана на решето. М-16 замлъкна.

Останалите защитници, разположени по други сгради, бяха решени да отмъстят за приятелите си. Още един нападател падна, облян в кръв. Сол постави пръста си на спусъка, прицели се и простреля трети. Набеляза нова цел, стреля и улучи врага в главата. Излезе иззад купа от камъни и продължи да стреля.

Уби още един. Останалите араби, разбирайки, че са попаднали под кръстосан огън, се заозъртаха напред-назад и притичаха да се скрият зад ниска каменна ограда, но спряха объркани, защото иззад нея се подаде любимият на Сол ученик и стреля почти от упор, размазвайки главата на един от тях. Свличащото се тяло се обля в кръв.

Като използваше прикритието на стените и окопите, които той и учениците му бяха изкопали за отбрана, Сол се устреми на прибежки към противоположния край на селото. С периферното си зрение забеляза, че защитниците разгръщат позициите си, доту стрелба от М-16 и в отговор откосите на все повече автомати „Калашников“. В сградата, която бе вече частично засегната от граната, избухна още една. Този път се срути цяла стена, но Сол не чу писъци. Страшно разярен, той продължи към другата група нападатели. Изпразни цял пълнител по тях, грабна автомата, който бе изпуснал един от оттеглящите се араби, изстреля и него и вдигна един М-16, който лежеше до един от простреляните му ученици. След като изпразни и него, победи в ръкопашна схватка

нападател, чиито умения очевидно не можеха да се сравняват с тези на обучените да убива Сол. Като си служеше само с длани, удари с всичка сила гръдния кош на противника си, чиито ребра изхрущяха и пронизаха сърцето и дробовете му.

Гърмежите секнаха. Сол хвърли поглед към мъртвия враг в краката си. Учениците му го наобиколиха, въодушевени от победата.

– Не, не се скупчвайте така! Разпръснете се! Прикрийте се! Още не сме сигурни дали сме се разправили с всички!

Самият Сол също се спусна към един изкоп. Съжали, че е толкова праволинеен. Каза си, че няма право да мисли първо за себе си, че преди всичко е професионалист и е обречен да остане такъв. Трябваше да се погрижи за спасяването на селото. Личните грижи винаги оставаха на втори план. Тук саможертвата бе превърната в норма на поведение. Но Сол отчаяно искаше да знае какво се е случило с Ерика и детето.

Принуден да дава пример, той раздели учениците си на групи и заедно с тях методично започна да претърсва селото. Предпазливо се приближаваха и проверяваха всеки вражески труп. Като се ядосваше, че точно той трябва да носи отговорност, наблюдаваше претърсването на всяка сграда, за да се увери, че вътре не се крие никой. Организира и преброяването на жертвите от тяхна страна. Оказаха се десет загинали и петнадесет ранени.

– Къде са санитарите? Свързочниците предадоха ли сигнал за тревога в базата в Беершеба?

Едва когато бяха взети необходимите в такъв случай мерки и спасени всички процедури, Сол си позволи да помисли за семейството си. И отново осъзна, че бе обречен. Съдбата бе пожелала да се върне към предишния си начин на живот. През цялото време бе действал съвсем точно, според придобитите по време на дългогодишното си обучение навици. Но от човешка гледна точка тази правилна реакция изглеждаше абсолютно нелогична, защото влизаше в противоречие с личните му желания и задължения.

Главен прицел на нападателите, където бяха хвърлени двете гранати, бе неговата къща. Хората и учениците му го заобиколиха със съчувствие и уважение, изразявайки възхищение от неговото себеотрицание. Сол най-после можеше да си позволи да даде израз на чувствата си. Тръгна към разрушената къща, където вероятно бяха потърсили подслон съпругата и детето му. Дясната стена бе отнесена. Покривът от тази страна се бе срутил.

Спомни си, че когато избухна първата граната, бе дочул женски

писък. Изпълнен с лошо предчувствие, той надникна през зейналата на мястото на прозореца широка дупка. Завесите бяха обгорели и разкъсани. Вляво съзря парчета от дървеното камионче, което бе направил на сина си. До тях бяха пръснати изпочупени чинии, паднали заедно с рафта. Отломките от кухненската маса почти ги покриваха. Миришеше на изгоряло дърво, прегорен плат и разтопена пластмаса. Покривът се бе срутил точно в центъра на кухнята.

Поиска да бутне вратата, но тя направо се извади с пантите. Преглътна болезнено и влезе вътре. Движеше се бавно, от страх да не настъпи изкълчен крайник или – направо изтръпваше от тази мисъл – парчета от телата на любимите си. Започна да разчиства, като захвърли настрани парче ламарина, дървена греда, стъпи върху трески от стол, но никъде не видя кръв и сърцето му заби ускорено, изпълнено с надежда.

През зейналата дупка на вратата заизхвърля отломки от покрива. Продължи да разчиства, но не откри следи от кръв. С усилие отмести онази част от покрива, която се бе наклонила, за да разгледа и останалата площ от кухнята, която дотогава оставаше скрита.

Напрегнато се взираше, но не видя никакви тела. Докато се опитваше да отмести капака на скривалището, което се намираще под кухнята, нарани ноктите си. С кървящи пръсти на ръцете повдигна капака, облегна го на стената и впери поглед в тъмното пространство, което се откри под него.

– Ерика!

Гласът му отекна в ямата, но отговор не последва.

– Ерика! Аз съм, Сол!

Без да изчака отговор, той се спусна долу. Обувките му докоснаха земята метър и половина под кухненския под. „Свършено е“ – мислеше си той. С усилие се взираше в мрака. За миг си каза, че може би греша, след това внезапно се досети, че онова, което извика, не беше достатъчно ясен сигнал за Ерика. Врагът би могъл да имитира гласа му. В тази тъмница долу номерът можеше да мине.

– Бебчо Рут и рози.

– Скъпи, крайно време беше да кажеш това. Тъкмо почвах да се тревожа. Чудех се дали наистина си ти или да стрелям – се чу успокояващият, дълбоко чувствен глас на Ерика, идващ от дъното на стаята. – Вярвам, че си им дал да разберат и си ги пратил при дяволите в ада!

– Откога евреите вярват в дяволи и ад – не се стърпя да каже Сол и се засмя.

– В определени случаи е много приятно да си го представиш.

Искрено се надявам, че проклетниците ще се пържат в ада за това, че нападناха селото, нашия дом.

– Тате – обади се синът му в мрака.

– Аз съм, синко. Няма от какво да се боиш повече. Но, Ерика, що за изрази използваш пред детето!

– Още нищо не си чул. Бързо ми кажи защо се забави толкова или изобщо няма да успея да контролирам езика си.

Сол се мъчеше да отгатне по нотките в гласа ѝ дали се шегува.

– Стрелбата престана отдавна – каза тя. – Защо се забави толкова? Отби се да пийнеш някъде ли?

Сега вече Сол бе сигурен, че Ерика се шегува, защото тя много добре знаеше, че Елиът го бе заставил да се откаже от алкохола. Въздъхна с облекчение, не само от радост, че тя и детето бяха живи, но и защото Ерика не му се сърдеше, че е предпочел първо обществения си дълг. Не можеше повече да сдържа сълзите си.

Чуха се стъпки. Ерика и синът му се заизмъкнаха от другия край на тунела под земята.

– Сол? – с тревога в гласа произнесе Ерика, съвсем близо до него.

– Тате?

– Добре съм, синко. Аз само...

– Какво има, Сол? Нещо не е наред ли? – прегърна го силно Ерика.

– Аз... – опитваше се да обясни той, като триеше с ръка сълзите си.

– Избихме ги всичките. Но, ако... – самообладанието му се възвръщаше.

– Ако веднага след като всичко приключи бях дошъл първо тук, за да видя какво се е случило с вас, с теб и Крис, то тогава онова, на което се опитвах да науча младежите в селото... да поставят интересите на групата пред личните... би се оказало само една лъжа. Още при следващата атака щяха да се погрижат първо за себе си, вместо...

Крис се гушна в него.

Ерика го прегърна още по-силно.

– Ама че си глупав!

– Какво? – с изненада запита той.

– Ние сме професионалисти. Или поне бяхме такива. И двамата знаем как стоят нещата по време на нападение. Личните желания са лукс. Ако групата не се защитава като цяло, нито едно отделно семейство няма шанс да оцелее. Веднага щом започна стрелбата хванах Крис с едната ръка, а в другата грабнах това оръжие. Казах си, че ако си жив, ще изпълниш обществения си дълг, както направих и аз. В моя случай това означаваше да скрия и спася нашия син. В твоя – да направих

всичко, което е по силите ти, за да защитиш селото. Виждаш че сълзите са излишни. Толкова те обичам! Моят дълг изискваше да опазя семейството, твоят – да помогнеш на групата. Нямам причини да съм недоволна от теб. Дори, ако искаш да знаеш, се гордея с теб. Всичко беше както трябва.

– Обичам те.

– След като селото се успокои, като поставим часови и сложим Крис да спи довечера, ще ми покажеш точно колко ме обичаш!

Двадесет минути по-късно израелски боен хеликоптер закръжи над каменистите поля край селото, като претърсваше местността за оцелели нападатели. По неравния път се носеха два камиона, пълни с войници. Спряха в покрайнините. Наскачаха от камионите, огледаха опустошената и застанаха мирно, когато един капитан започна да им дава заповеди. Бяха добре обучени и дисциплинирани. Заеха отбранителни позиции в очакване на ново нападение. Един отряд претърси джобовете на избитите врагове.

Задуха горещ вятър, който вдигна прахоляк.

Капитанът, чието лице бе силно набраздено като издълбан от порои склон, се доближи до Сол.

– Вашите свързочници докладваха, че атаката е била отблъсната – посочи към труповете той. – Като че ли по-точната дума е „смазана“.

– Ами, – вдигна рамене Сол – те ни нападнаха и ние им го върнахме.

– Очевидно – запали цигара капитанът. – Ако добре съм осведомен, лошо му се пише на онзи, който реши да ви дразни. Вие сте Гризман, нали? Сол Гризман? Американец? Бивш служител на ЦРУ?

– Това притеснява ли ви?

– О, не. Особено като гледам как добре сте се справили. А това трябва да е Ерика.

Сол се обърна. Не беше чул Ерика да се приближава.

– Кристофър е у съседите – съобщи му тя. – Все още е уплашен, но обеща да затвори очи и да се опита да заспи. Те ще го наглеждат.

Тя обърна глава към капитана.

– Вие сте работили за Мосад? – запита я той. – Изненадан съм, че тук не умирате от скука.

– Особено днес със сигурност не.

Капитанът извърна глава към младежите, които все още държаха

оръжията си в ръце.

– А къде са мъжете?

– В армията – отговори тя. – В Йерусалим или може би в Тел Авив. В това село са останали само вдовици, сираци и жени, чиито мъже са в армията. Едва-едва се държаха, когато се заселихме тук.

– Всъщност точно това търсехме – добави Сол. – Закътаното място на края на географията. След това решихме да подсилим гражданската отбрана.

– Да не искате да кажете, че тези момченца, макар и с помощ от ваша страна, са се погрижили за онези там?

– Имаха нужда само от малко увереност в собствените си сили – засмя се Сол и прегърна две от най-близкостоящите момчета.

– Казаха ми, че имате причина да искате да се изолирате от света – обърна се капитанът към Сол.

– А казаха ли ви каква е?

Капитанът поклати отрицателно глава.

– Алергия.

– Да, ясно. Знам също, че вие – той се обърна към Ерика – не сте имали причина да напускате Израелската разузнавателна служба. Досието ви е чисто. Не е имало нужда да идвате в това затънтено място.

– Напротив – отговори му тя. – Имах, при това много важна.

– Каква?

– Да бъда до него – тя посочи към Сол.

– Е, добре – капитанът продължаваше да пуши. – Имам да изясня няколко въпроса във връзка със случилото се.

– Разбирам – отвърна Сол. – И аз също.

– Нападателят отряд не е бил само банда от аматьори. Били са добре въоръжени. Съветски оръжия. Атаката им не е била случайна, а предварително планирана – шестима нападатели от единия край на селото и още толкова от другия. Никак не е лесно толкова голям брой хора да преминат незабелязано покрай граничните постове – необходима е отлична подготовка, смелост и дяволски важна причина за нападение. Ако ставаше дума за селище в спорните територии, щях да си помисля, че искат да го завземат. Ако представляваше някаква стратегическа цел – например въздушна база или склад за боеприпаси, една изненадваща, макар и рискована атака, пак би имала обяснение. Но да нападнат селище, в което са останали само вдовици, сираци и жени, чиито мъже са в армията? На петдесет километра навътре от границата? Опитвам се да си обясня какво става.

– Точно това ме безпокои и мен – отвърна му Сол.

Към залез слънце Сол чу двигател на кола и видя да пристига прашна лимузина. Беше се разположил със семейството си до останките на онова, което до неотдавна бе негов дом, край огъня, който беше запалил с треските от изпочупените мебели. Вечеряха суха пилешка супа с фиде. Ерика даваше от нея и на Кристофър.

Сол вдигна поглед и видя, че на пътя изскочиха войници и махнаха на шофьора да спре, преди да е влязъл в селото. Колата беше твърде далеч, предното ѝ стъкло толкова замърсено, че той не успя да види кой седи зад волана. Войниците размениха няколко думи с шофьора, провериха му документите и посочиха към къщата на Сол. Колата потегли.

– Знаеш ли чия е? – запитва той Ерика.

– Не, а ти? – тя погледна към пътя и поклати глава.

– Става доста населено тук.

Колата спря на около шест метра от тях. Хората от селото подозрително наблюдаваха през отворените си врати. Шофьорът изключи двигателя, който изхриптя. От нея слезе някакъв мъж. Той беше висок, слаб, раменете му бяха леко приведени. Костюмът му бе доста измачкан, най-горното копче на ризата му бе разкопчано, а възелът на вратовръзката му разхлабен. Беше с мустаци и късо подстригана коса. Сол прецени, че пристигналият приближава четиридесетте. Реши, че е слаб поради ускорена обмяна на веществата, бързо изгаряща калориите, които приема с храната, въпреки че вероятно работеше зад някое бюро, за което говореха приведените му рамене.

Мъжът се приближи, като се усмихваше. Сол не го бе виждал никога преди това, но благоприятното положение, което се четеше в погледа на новопристигналия, означаваше, че онзи го познава.

Сол веднага разбра грешката си. „Той не се усмихва на мен, а на Ерика“. В очите ѝ личеше същата радост, както и в тези на непознатия. Тя се усмихна лъчезарно и със силно вълнение в гласа прошепна:

– Миша!

– Ерика.

Тя се спусна към него и го прегърна.

– Миша! – извика зарадвана тя отново.

Когато чу името, Сол се успокои. Ако правилно се досещаше, това би трябвало да бъде Миша Плец. Никога преди това не се бяха срещали, но Сол му бе много признателен за помощта, която бе оказал на него и

на Крис преди три години по молба на Ерика.

Той почтително изчака Ерика да пусне Миша от прегръдките си. След това се приближи, като държеше Кристофър в лявата си ръка, а дясната протегна към пристигналия.

– Добре дошли. Гладен ли сте? Искате ли супа?

Миша силно стисна ръката му.

– Не, благодаря. Изядох две консерви в колата и сега имам киселини.

– Често съм се питал как изглеждате.

– Както и аз. Моите съболезнования за брат ви.

Болезнена тръпка премина през тялото на Сол.

– Миша, а защо не си във Вашингтон? – запита Ерика.

– Преди две години ме преместиха в Тел Авив. Честно да си призная, аз помолих за това. Изпитвах носталгия по родината, по родителите си. Преместването ми бе свързано и с повишение. Не мога да се оплача от нищо.

– А с какво поръчение си тук? – попита го тя.

– Как си, момче? – Миша хвана ръката на Кристофър, който се засмя.

Това, че той избегна въпроса на Ерика, накара Сол да застане нащрек.

– Какво сладко момченце – каза Миша, като разглеждаше руините от къщата зад слабия огън. – Реконструирате ли я?

– Днес ни бяха на гости специалистите по вътрешно обзавеждане – отговори в същия шеговит стил тя.

– Чух за това.

– Не ни се понарави как работят, затова се наложи да ги премахнем.

– И това знам.

– Затова ли сте тук? – запита го Сол.

– Може би не е зле да хапна малко супа, все пак – погледна го Миша.

Всички се разположиха край огъня. Слънцето бе почти залязло и в пустинята започваше да става студено.

Миша хапна само няколко лъжици супа и заразказва на Ерика:

– Още когато бях в Ню Йорк разбрах, че си дошла тук. А като се преместих в Тел Авив, продължих отблизо да следя как се развиват нещата при теб.

– Значи вие сте информационният източник на капитана – каза Сол, като посочи към офицера, който стоеше на пост в покрайнините на

селото и разговаряше с един войник.

– Мислех, че няма да е зле, ако му съобщя, че може да разчита и на двама ви. Казах му, да не ви безпокои, но ако вие го потърсите по някакъв повод, да обърне внимание на онова, което ще му кажете. Това не е опит за намеса във вашите работи.

Сол напрегнато го наблюдаваше.

– След случилото се тук днес – каза Миша – бе напълно естествено той да ме потърси, особено като се вземат предвид някои твърде странни обстоятелства. Не само безсмислието да се напада село във вътрешността, далеч от границата, без всякакво стратегическо или географско значение.

– Имате предвид изнежените им пръсти ли? – размишляваше на глас Сол.

– Значи забелязахте? А защо не споменахте за това на капитана? – повдигна изненадано вежди Миша.

– Исках да разбера дали е добър професионалист, преди да реша доколко мога да му се доверя.

– Той е много опитен – каза Миша. – Прояви достатъчно благоразумие, като сподели само с мен подозренията си, преди да реша какво да предприема.

– Предлагам да престанем да си говорим с недомлъвки. Ясно е, че нападателите не бяха типични партизани. Да оставим настрана това, че по оръжията им имаше следи от заводска грес, че дрехите им бяха старички, но обувките им – съвсем нови. Човек би помислил, че наскоро са се преекипирали. Но видяхте ли ноктите им? Бяха си поначернили малко ръцете, но за беда мръсотията не беше проникнала отдолу. Ама че глупава самонадеяност. Да не би да са си въобразявали, че никой от тях не може да бъде убит? И че добре поддържаните им нокти няма да ни направят впечатление? Това не бяха терористи. Това бяха професионални убийци, докарани специално отнякъде. Избрани са за тази задача, защото са араби. Но не пустинята е обичайното им място на действие, а Атина, Рим, Париж или Лондон.

Миша кимна в знак на съгласие.

– Вече три години, откакто сте тук, а професионалните ви навици не са притъпени.

– Освен това е ясно, че атаката не е била насочена към цялото село – Сол посочи с ръка останките от дома си. – Най-много пострада нашата къща. Главната им цел сме били ние.

Ерика мина зад Миша и постави ръка на рамото му.

- Но защо все пак дойде, стари приятелю?
- Миша тъжно я погледна.
- Каж ми, какво има?
- Ерика, баща ти е изчезнал.

Равновесието на неусетно изнизалите се три години бе внезапно нарушено. Чувството за безметежно съществуване бе безвъзвратно отминало. То бе заменено отново с напрегнатото ежедневие на предишния му начин на живот, което означаваше да бъде винаги нащрек, с изопнати нерви, изпълнен с подозрителност. Бягството от света се оказа невъзможно. Дори и тук не можа да намери търсеното спокойствие. Онова, от което се стремеше с всички сили да избяга, се върна с неподозирана настойчивост.

През нощта Сол и Ерика разговаряха, седнали край огъня пред развалините на своя дом. Кристофър спеше у съседите, а Миша в колата си.

– Ако целта на нападателите сме били ние – подхвана Сол, – а не се съмнявам, че е точно така, в най-скоро време можем да очакваме нови гости.

Ерика упорито разбутваше огъня с пръчка.

– Няма да е честно от наша страна да оставаме в селото и да излагаме жителите му на опасност – допълни Сол.

– И какво да направим според теб? Да поставим табела с надпис: „Хората, които искате да премахнете, не живеят вече тук.“

В очите ѝ се отразяваха отблясъците от огъня.

– И сами ще разберат, че сме заминали – по същия начин, по който са узнали, че сме тук.

– Но какво искат от нас?

– Три години са твърде много време, не виждам причина да се захващат отново с нас – поклати с недоумение глава Сол. – Освен това се разбрах с бившите си шефове от ЦРУ да не ме закачат, ако се покрия някъде.

– Нали точно това направихме – горчиво каза тя – дойдохме на края на света.

– Затова мисля, че нападението няма нищо общо с миналото.

– Значи причината е някъде другаде.

– И още не знаем каква е.

– Мислиш ли, че е съвпадение?

Подтекстът на въпроса не беше много ясен, но той се досети какво

имаше предвид Ерика.

– Изчезването на баща ти ли?

– Да, вчера.

– А днес – нападението?

– Лошите новини никога не идват сами, но все пак...

– Не, не вярвам да е съвпадение. Не можем да пренебрегнем очевидните факти. Не бива да оставаме слепи пред нещо, което само ти се набива в очите.

– Тогава да не оставаме.

– Но ти знаеш какво означава това.

Тя започна още по-усърдно да разбутва огъня.

– Още една причина да напуснем дома си. По-скоро онова, което е останало от него.

– Как да не побеснее човек от яд? – Сол си мислеше за напоителните канали, в които бе вложил толкова труд, като ги построи и разшири.

– Е, добре. Щом толкова лесно можем да се откажем от всичко това, значи не си е заслужавало да го имаме.

– Но нямаме никакъв шанс срещу преследвачите си, които и да са те, ако не вземем инициативата в свои ръце.

– Що се отнася до баща ми, нямам намерение да стоя със скръстени ръце. Идването ни тук, в това изолирано от света място, означаваше, че няма да мога да го виждам, а това ми струваше твърде много.

Огънят прашеше. Ерика рязко стана.

– Нашите нападатели без да искат ни направиха услуга. Ще имаме по-малко неща за носене. По-добре да не губим време.

– Час по-скоро трябва да разберем какво се е случило с баща ти.

– И да си отмъстим на онези, които ни изгониха от нашия дом.

– Цели три години – неуверено каза Сол. – Не съм сигурен дали все още сме достатъчно добри професионалисти, въпреки комплиментите на Миша.

– Дали сме добри? О, мисля, че просто съм си починала през тези три години. Бъди сигурен, че горчиво ще съжаляват онези, които са отвлекли баща ми, когато разберат с кого си имат работа.

Покаяние

На юг от Кайро, на запад от река Нил. Нитрийската пустиня. Египет.

Този път отглеждаше не мишка, а гушер, който не правеше човешки номера като Малкия Стюарт и по този начин не го караше да чувства липсата на хора около себе си. Гушерът излизаше от дупката си изпод скалата веднага след зазоряване и няколко часа се приличаше на слънце. На мръкване отново лягаше върху един камък, като поемаше излъчващата се топлина. През деня, когато слънцето припичаше с ужасяваща сила, се криеше под земята. Гушерът бе дълъг тридесет сантиметра, жълт, с къси крака, сбръчкана кожа, немигащи очи и вечно стрелкащ се навън език – свидетелство за своенравните творчески хрумвания на Господ Бог.

От дъното на пещерата, полуизлегнат в мрака, Дру наблюдаваше влечугото, което заемаше обичайната си сутрешна поза на входа. Той мразеше тази твар, но го търпеше, защото знаеше, че по този начин Бог го изпитва. Гушерът му помагаше да се покае. Слънцето се издигаше все по-високо в небето и изпращаше своите лъчи в пещерата, които разсейваха мрака. Дру разглеждаше суровите очертания на скалната дупка, на фона на която отшелническата му килия в Картузианския манастир във Върмонт, където бе прекарал шест спокойни години от живота си, му се струваше истински лукс. Мислено сравняваше гушера, който наричаше ту Луцифер, ту Квазимодо, с Малкия Стюарт – мишлето, което се бе превърнало в негов приятел по време на последните две години от престоя му в манастира. Но то умря, както и всички монаси, вкусили от отровния хляб, с който убийците искаха да премахнат Дру. Самият той бе останал жив, но бе принуден да напусне своя рай – един грешник, който се връщаше в грешния свят. Последвалите събития – стълкновение с „Скалпел“, бившата разузнавателна агенция, за която работеше, подновеното приятелство с Арлийн, неочакваното обвързване на живота му с Братството на камъка – по един парадоксален начин бяха изкупили прегрешенията му. След това отново се случиха събития, които го принудиха да потърси убежище в скалистите пещери, където се бе зародило християнското монашество. Той се опита още веднъж да измолви пречистване на душата си и опрощение на греховете си чрез искрено покаяние и молитви към Бога.

Така бе изминала цяла година. В пустинята сезоните не се сменяха, дните се точеха мъчително еднообразно, човек губеше представа за времето – струваше му се, че тече ту безкрайно бавно, ту съвсем бързо. Понякога годината му изглеждаше цяла вечност, друг път просто месец или дори седмица. За ориентир му служеха израсналата дълга коса и брадата, а също и привършващите запаси от храна. Тогава се налагаше

да пресече пустинята, за да отиде до най-близкото село, което беше на един ден път оттам, и да си купи провизии. Когато срещнеха този висок, измършавял, обгорял от слънцето мъж с хлътнали очи и парцаливи дрехи, селяните почтително му правеха път, мислейки го за светец, макар той да не се смяташе за такъв.

Единствено ходенето до селото нарушаваше еднообразието на дни-те му – гимнастика, медитация и молитви. По-късно се почувства твърде отпаднал поради вечното недояждане и изостави физическите упражнения. Лягаше в дъното на пещерата и си припываше, като си представяше, че участва в църковна служба. Чудеше се дали латинският е причина гущерът от време на време да обръща рязко грозната си глава с немигащ поглед към него. А може би реакцията му не беше нищо друго, освен отговор на дразненето, предизвикано от звука? Но с каква цел бе създадено това ужасно грозно влечуго? Скалите, макар и да не можеха да възприемат света около себе си, поне бяха красиви и човек можеше да им се възхищава. А този гущер не бе в състояние да оцени нищо друго в тях, освен топлината, която поглъщаше с набръчканата си жълта кожа. Едва ли имаше мислещо същество, което да може да възприеме тази гнусна твар.

„Това е изпитание“ – мислеше Дру. – „Ако мога да харесам този гущер, ще спася душата си. Ще покажа, че всецяло съм отворил сърцето си за Бог и всички негови творения.“

Но задоволяването на телесните нужди пречеше на пълното отдаване на медитация и молитви. Налагаше се да ходи за вода. Недалеч имаше изворче – това бе една от причините, поради които бе избрал това място. Както обикновено беше отложил утоляването на жаждата си, отчасти за да увеличи самонаказанието си, отчасти за да изпита по-голямо удоволствие, когато най-после пийнеше глътка вода. Това непрекъснато лошкане между стремежа да си налага болка и удовлетворяването на жизненоважни нужди му причиняваше силни душевни терзания. Най-после реши този проблем, като си каза, че утоляването на жаждата е механизъм за оцеляване, измислен от Бог. Ако се откаже от това удоволствие, ще умре. Това би било самоубийство, а то е най-големият грях.

Беше така отпаднал, че мислите му започнаха да блуждаят. Удоволствие и болка. С Арлийн и далеч от нея. Ако събитията не се бяха стекли така, не би имало нищо по-хубаво от това да останат заедно през целия си живот. Братството на камъка бе осуетило тези планове. Братът на Арлийн бе убил член на Братството, спасявайки Дру. От своя страна, за да му се отплати, понеже знаеше какви ще бъдат последиците, Дру

направи да изглежда така, сякаш сам го е извършил. Избяга и се скри. Въпреки че жадуваше за човешка топлина, той самоотвержено се посвети на една по-различна любов.

Опита се да стане, за да отиде до извора, но не успя. Устните му бяха напукани от жажда. Тялото му бе крайно изтощено от постоянно недождане. Мисълта му ставаше все по-неясна. Гушерът се надигна от мястото си, прогонен от жегата, и се стрелна под камъка. Дру губеше представа за времето. На входа на пещерата се появи някаква сянка. Дали вече бе залез слънце?

„Да не би да имам халюцинации?“ – чудеше се Дру. Защото сянката му заприлича на силует на човешко същество – първото, което се появяваше там, откакто се бе настанил в тази килия. – „Не може да бъде.“

Но сянката се удължи и наистина се превърна в силует на човек.

„Не, не е възможно това да е...“

Когато видя гушерът да изпълзва от вътрешността на пещерата, Арлийн се намръщи: „Каква гадост.“ Отвращението ѝ се засили от подозрението, че са ѝ дали погрешни упътвания. „Може ли гушерът да се припица на такова уязвимо място, ако пещерата е обитаема?“ Грозното приклекнало влечуго бе надигнало глава, дочуло шума от падащите камъни, свличащи се по склона. Бе изопнало тяло и избягало, когато тя застана така, че му закри слънцето. Всичко това би могло да означава само едно – че тя, а не някой във вътрешността, е причина гушерът да се подплаши. Оттук следваше ли заключението, че пещерата е необитаема?

Тя се спря обезкуражена, но палещото слънце я накара да побърза напред. Крайно изтощена и така обезводнена, че бе престанала да се изпотпява, тя имаше нужда от сенчест подслон. Бе изкачила склона с последни усилия. Застана на входа на пещерата и напрегнато се втренчи в мрака. Пълната тишина вътре увеличи обзелото я съмнение, че са я пратили за зелен хайвер.

Въпросът беше дали са го направили без да искат или умишлено. Два часа след като излезе от близкото село вчера сутринта, колата, която бе взела под наем, отказа. Двигателят бе изхъркал и замлъкнал. Тя бе опитен механик – повдигна капака и се надвеси над мотора, за да разбере къде е повредата, но не успя да я открие. Питаше се дали да не се върне, но разстоянието, което вече бе изминала с колата, се равняваше на половин ден път пеш – почти толкова, колкото щеше да ѝ отнеме, за

да стигне до целта си. Преди да излезе от селото, беше напълнила манерката си с вода. Знаеше какво да прави, за да оцелее в пустинята. Трябваше да се предпази от обезводняване, като почива на сянка през деня, когато пече най-силно, да се катери на смрачаване и през цялата нощ. Така щеше да има достатъчно запаси от вода, за да може да стигне пещерата до сутринта и да се върне. Но само ако пиеше с мярка.

Малко преди обяд, когато си бе направила сянка като закрепил едно тънко платно между две скали и тъкмо пропълзваше под заслончето, за да се скрие от адските лъчи на слънцето, чу едва доловим шум от стъпки вдясно зад себе си. По начина, по който някой се опитваше да се прокрадне незабелязано, разбра, че положението е сериозно. Реши да не използва огнестрелно оръжие, защото ехото от изстрелите щеше да се разнесе надалеч в обикновено тънештата в тишина пустиня и да привлече вниманието на хищниците. Ето защо тя се престори на уплашена, когато двама араби, облечени с роби и със завити около главите избелели от слънцето памучни кърпи, насочиха pistolетите си към нея и ѝ заповядаха да се съблече. Арлийн разкопча дрехата си отпред на гърдите, което отвлече за момент вниманието на нападателите. В този миг тя се извъртя, ритна с все сила и обезоръжи онзи, който бе по-близо до нея, като му счупи китката. Извъртя се светкавично, ритна pistolета и на втория, като също му счупи костта, след което ги уби, докато бяха още зашеметени, пречупвайки им гръкляна. Всичко стана толкова изненадващо и мигновено, че двамата умряха, без да разберат какво става, все още гледайки похотливо към нея. Тя скри телата им в скалите, като ги остави за храна на лешоядите. След това си направи нов заслон с тънко платно, но една мисъл не ѝ даваше покой – дали мъжете бяха попаднали на нея случайно или я бяха проследили от селото, където беше питала за посоката. Ако онези, които се опитаха да я убият, са от селото и нарочно бяха повредили колата ѝ, то не беше чудно, че пещерата е необитаема – просто я бяха насочили умишлено натам, колкото може подалеч в пустинята.

Почувства такова отчаяние, че ѝ се прииска да вдигне юмруци към небето и да закрепши от безсилие. Бе дошла чак от Ню Йорк, за да се окаже, че е била път напрасно. Все пак трябваше да помисли за себе си и да се скрие от слънцето. Желанието да освежи пресъхналите си устни с глътка вода от манерката бе непреодолимо, но вместо това тя влезе в пещерата с насочен pistolет – висока, грациозна, със зелени очи и кестенява коса, чувствена, около тридесетгодишна жена, с широкопола шапка, риза и панталони цвят каки, високи обувки и раница.

Замириса ѝ на кисело, като на въглероден двуокис. Почувства и друга миризма – на мъжко животно, откъдето заключи, че пещерата до неотдавна е служила за бърлога. Бе застанала точно на входа, закривайки достъпа на слънчевите лъчи, и се взираше в мрака. Не можеше да се каже, че вътре бе хладно, но все пак не бе и така горещо, както навън под адското слънце. Държеше пистолета си в ръка и сдържаше дишането си, като се напругаше да чуе някакъв звук.

– Дру? – гласът ѝ беше напрегнат, развълнуван. Ако той е вътре, би трябвало да ѝ се обади. Освен ако не се бе скрил като гуцера, ако я бе забелязал да се приближава. Тогава търсенето ѝ би било напразно, а надеждата, че той ще я посрещне сърдечно – мъчителна самоизмама.

Ехото от гласа ѝ замлъкна. Тя започна да се ослушва, затаила дъх. Нещо ѝ подсказваше – вероятно интуицията, че в пещерата има някой. Тя чу – по-скоро си внуши, че чува шумяването на дреха, слаба въздишка и търкане на тяло върху камъните. Почти недоловимите звуци идваха от дъното на пещерата. Приклекна и се дръпна вдясно, за да освободи входа. Ослепителните слънчеви лъчи проникнаха вътре.

Очите ѝ привикнаха към мрака, а освен това светлината, нахлуваща през входа, ѝ помогна да забележи износените сандали върху мръсните напукани стъпала на мъж, подпрян на стената. Смачканата роба бе вдигната над кльощавите колена. Ръцете, отпуснати върху бедрата, бяха като на скелет.

– О, мили боже! – ехото усили мъчително прошепнатите думи. – Дру! – изрече тя малко по-силно.

Спусна се към него и го задърпа към слънцето, шокирана от дългата коса и брадата, стигащи до кръста му, от изпитото му, обезобразено лице.

– О, боже, Дру!

Той я разлеждаше през полузатворените си очи, без да може да повдигне клепачите си. Напуканите му устни се размърдаха.

Арлийн побърза да свали манерката от кръста си и развърта капачката.

– Не се опитвай да говориш!

Но той направи още едно усилие. Чу се едва доловимо хриптене. То ѝ заприлича на звука от стъпки върху напукана суха кал.

– Ар... – той направи отчаян опит да довърши – Ар... лийн?

Интонацията издаваше изненадата му. Не можеше да повярва на

очите си. Но тя почувства и още нещо в гласа му – страхопочитание, също като човек, който има видения.

– Това съм аз. Тук съм, Дру. Съвсем истинска. Само престани да се опитваш да говориш.

Тя долепи манерката до напуканите му устни, като изсипа само няколко капки от течността, която попи като в гъба. Хвана го за китката и се опита да напипа пулса му, който бе толкова слаб, че едва се долавяше. Прокара ръце по тялото му, изненадана колко много бе отслабнал.

– Най-после постигна това, което искаше – каза тя. – Разгони си фамилията, нали? Ако не беше в такова окаяно състояние – тя изля още няколко капки вода между полуотворените му устни – би трябвало да ти се скарам и изобщо да не ми е жал за теб.

За нейна изненада очите му се поотвориха и в тях проблесна...

„Какво беше това? Прилив на добро настроение? Или любов?“

Той пое въздух, сякаш се опитваше да...

– О! И ще се смееш? Заслужаваш да те цапна с манерката по главата.

Той все пак упорито издаде някакъв звук, подобен на „Ха-ха“, но тя, естествено, не изпълни заплахата си. Само изсипа още няколко капки в устата му, защото знаеше, че не трябва да прекалява. Все пак желанието му да се размее бе някакъв признак на живот, който я успокои малко. Беше пристигнала съвсем навреме. Духът му още не бе пречупен. Дру щеше да се справи.

След малко му даде още една глътка, но се поколеба и спря. Въпреки горещината, една мрачна мисъл я накара да потръпне. Водата в манерката нямаше да стигне, за да могат да се измъкнат оттук.

Езикът ѝ беше залепнал за небцето. Трябваше да пийне и тя. Топлата вода нагарчаше. Въпреки това тя преглътна, почувства се по-добре и отпи още, а след това даде и на Дру.

Пулсът му постепенно започваше да се нормализира. Задиша по-леко и по-дълбоко.

– Не направих добре сметка... – чу се немощно хриптене. Дру направи гримаса като виновно дете.

Тя поклати с недоумение глава.

– Трябваше да пийна вода... – изкашля се той.

Тя отново не разбра нищо.

– Трябваше да отида за храна... не знаех, че съм толкова

изнемощял... че не мога да стигна до извора.

– Къде е този извор?

Клепачите му се отпуснаха.

– По дяволите, Дру, кажи за извора!

– Навън... надолу по склона... вдясно.

– Далеч ли е?

– На стотина метра... покрай хълма... при едни скали.

– Отивам – каза тя и му даде още малко вода.

Свали раницата от гърба си, излезе от пещерата и изведнъж почувства палещото слънце, което я заслепи. Премигна от болка и започна да се спуска по пещърения склон, следвайки извивката на хълма.

След като измина по нейна преценка около сто метра, а все още не виждаше никакви скали, я обзе паника. Дали Дру не блънуваше? И само му се искаше да има извор?

Не, тук някъде трябваше да има извор. Иначе той не би могъл да оцелее. Ако не успее да го открие, ако мисълта на Дру не се бе проявила достатъчно и той не бе ѝ обяснил добре за извора, преди манерката да се изпразни докрай, може би и двамата ще загинат.

Тя измина още двадесет и пет метра и чувства слабост в коленете. Беше много рисковано да продължава. Докъдето стигаше погледът ѝ надолу по склона, не се виждаха никакви скали. Започна да губи кураж. Внуши си, че трябва да бъде силна, облиза пресъхналите си устни и се насочи обратно към пещерата. Вместо да завие надясно и да върви покрай очертанията на хълма, тя мина вляво, където се бе ширнала пустинята. Тръпка на радост премина през тялото ѝ, когато видя изворчето. Тръгна към него.

Инструкциите на Дру донякъде бяха правилни. Но бе пропуснал един съществен елемент. Скалите наистина бяха на около стотина метра, като се вървеше покрай хълма, но извън очертанията му. И ако човек знаеше тази подробност, то не можеше да не ги забележи – бяха толкова високи и масивни.

Опитваше се да си наложи да върви по-бързо. Скалите ставаха по-високи. Изкачи се по тях и долу в една кухня видя нещо като застояло блато, защитено от вятъра, с мръсна пяна по края. Огледа се да види дали няма трупове на умрели животни, които биха могли да заразят водата, и долепи устни до повърхността. Горещата течност не я освежи особено. Все пак чувства, че тялото ѝ жадно я попи.

Бързо напълни манерката. След десетина минути вече прекрчваше входа на пещерата.

Дру се бе проснал по гръб. Очите му бяха все така полузатворени. Опитваше се да каже нещо.

– Забравих да ти кажа...

– Знам какво забрави, скъпи. Все пак го открих.

Тя му даде да пийне от манерката. Той преглътна, като ѝ поблагодари с поглед. Тя също отпи.

Но проблемът с храната оставаше. В раницата си носеше достатъчно провизии в случай на нужда – фъстъци, пушено телешко, сушени плодове. Но след като претърси пещерата и не откри нищо за ядене, реши, че запасите няма да стигнат за двамата по време на прехода, който ги чакаше през пустинята.

Даде на Дру още малко вода, тя също пийна и малко се покуражи, като видя, че силите му се възвръщат.

– Защо си тук? – запита я той.

– Не е ли очевидно?

Той поклати глава.

– Защото те обичам.

Той пое дълбоко въздух. Беше силно разчувстван.

– Любов... да – Дру произнасяше думите с усилие. – Но как ме откри?

– С постоянство.

– Не разбирам. Мисля, че добре заличих следите си.

Тя кимна.

– Е, тогава...?

– Братството.

Дру потръпна.

– Ти избяга от тях, за да не преследват брат ми, който преди това също ти спаси живота. Мислеше, че си усиял да се скриеш ли? Не си.

Тя бръкна в раницата си и извади пликче фъстъци. Започна да яде, като се наслаждаваше на соления им вкус. Той също посегна да си вземе.

– Обещаваш ли да го дъвчиш бавно и тогава да го глътнеш?

Той кимна.

Тя постави един фъстък на устните му.

– Ако не беше така брадясал, щях да те целуна.

– Това закана ли е? – изпъшка той – Кажи ми за Братството?

– Да, проследили са те от момента, в който напусна апартамента ми

в Ню Йорк – отговори тя. – Останал си с впечатление, че си ги заблудил, защото те не са предприели нищо против теб. След Англия, Италия и Мароко си решил, че е най-безопасно да дойдеш в Египет. Но и тук са те намерили. През цялото време не са те изпусkali от погледа си.

– И ти знаеш всичко това?

– Да, защото преди две седмици един от тях дойде при мен.

– Значи всичко е било напразно? – тежко въздъхна Дру.

– Не, това е спасило живота ти, както ми обясни свещеникът. В Братството са решили, че доброволното ти изгнаничество тук е по-лошо и от най-строгото наказание, което биха измислили за теб. И са били прави, като те гледам на какво приличаш.

Той наистина будеше съжаление – измършавяло тяло, изпито лице, дълга до кръста коса и брада.

– Трябва да си възвърнеш силите. Стомахът ти ще може ли да поеме още един фъстък?

– Трябва. Имам нужда от сол.

Тя му даде и отхапа парче телешко.

– Свещеникът ми каза, че Братството е решило, че си страдал достатъчно и си изкупил вината си за смъртта на техния човек.

Дру втренчено я гледаше.

– Обеща ми, че ще се върнеш по Великденските пости – нежно го целуна по челото Арлийн. – Всеки ден чаках и се надявах. Когато не дойде първата година си помислих, че никога няма да се върнеш.

– Колкото и да се опитвах, не можех да престана да мисля за теб – промълви той.

– Обичам те.

– Значи изгнаничеството ми свърши? Вече са ми опростили вината? – треперейки, той докосна ръката ѝ.

Тя замълча.

– Какво има?

– Не са ти простили. Викат те. Ще трябва „да оправдаеш повикването“, както се изрази свещеникът.

– Какво имаш предвид? – намръщи се той.

– Искат да ти възложат някаква задача – отговори с тревога в гласа тя, избягвайки погледа му. – Само при това условие могат да те оставят да напуснеш това място. Когато свещеникът ми каза къде си, веднага се хванах за тази възможност да те видя отново, исках само да бъда с теб. Никога не съм се чувствала така самотна, откакто избяга през онази нощ. Вече те бях изгубила веднъж, но тогава... – тя отново го целуна.

Той също я прегърна.

– Арлийн?

Тя го погледна.

– Какво искат от мен?

– Точно за това се тревожа. Свещеникът не пожела да ми каже. Изпрати ме тук. Да поговоря с теб. Да те убедя. Да те заведе при него.

Към залез слънце тя му помогна да се измъкне от пещерата. Насъбраната през деня топлина, която излъчваха камъните, правеше ниските нощни температури по-поносими. Преди да се стъмни, Арлийн извади ножа си и подстрига косата и брадата на Дру. Когато свърши, му каза, че прилича на „сексапилен аскет от картина на Ел Греко“.

Съблече робата му и го поизми с вода от манерката. След това отново го облече и внимателно започна да го храни. Използва последните минути преди напълно да се стъмни, спусна се по хълма, отиде за вода и се върна в пещерата.

Нощта ги покри с мантията си. Тя се сгуши до Дру и се притисна до него, излъчваща топлина.

– Водата не е проблем – каза тя.

– Но храната е.

– Да. За мен има достатъчно, но не и за теб, за да възстановиш силите си. Ще можем ли да минем през пустинята?

– Имам идея – отговори той.

Призори Арлийн зачака с нож в ръка. Когато гущерът изпълзя изпод камъка си, тя го уби, одра кожата му и го нарязва на парчета. Оказа, че той не е съвсем безполезна твар. Арлийн постави месото на камък пред пещерата, за да се изпече на слънце. След това го занесе на Дру, който отхапа едно парче и започна да го дъвче. Глътна го, когато стана на каша, за да не раздразни стомаха си.

– А пък аз го мразех – каза той.

– А сега?

– Съжалявам, че трябваше да умре. Вече е част от мен. Обичам го.

Тръгнаха през нощта. Дру едва се крепеше на краката си и трябваше да се облегне на Арлийн. Вървяха през пустинята, като се ориентираха по звездите. Той трепереше. Ръката, с която го беше прихванала за гърба, се навлажняваше от потта му. Но това не я тревожеше. Щом се

изпотпява, значи балансът на течностите в тялото му се възстановява.

Често си почиваха и хапваха по малко от оскъдните запаси, които скоро привършиха. Полагаха всички усилия да не заспиват. На зороряване стигнаха до някакъв проход между ниски хълмове. Тя разочаровано въздъхна. Проходът бе близо до мястото, където се бе повредила колата ѝ, на половината път между пещерата на Дру и селото. Не се бяха отдалечили достатъчно. След около два часа жегата щеше да бъде толкова непоносима, че щеше да се наложи да спрат и да си направят сянка с платното. Нямаше да могат да продължат преди свечеряване. В най-добрия случай щяха да стигнат селото рано на следващата сутрин, ако успеяха да запазят бързината, с която се движеха през нощта. Но храната им бе свършила и Дру бързо щеше да загуби сили. Арлийн чувстваше как той започна все по-тежко да се обляга на нея. Ако не бяха в състояние да стигнат селото до сутринта, щеше да се наложи да спират отново на следващия ден, а дотогава Дру нямаше изобщо да има сили да върви сам.

„Може би ще трябва да го оставя и да отида сама да повикам помощ“ – мислеше си тя. – „Но ако започне да бълнува и тръгне нанякъде, а после не мога да го намеря?“

Отдясно на Арлийн изсвистя куршум. Отломка от камък удари ръката ѝ. Ехото от изстрела изпълни прохода. Без да обръща внимание на кръвта, стичаща се по ръката ѝ, тя придърпа Дру зад един валчест камък. Едновременно с това извади пистолета си. Надзърна иззад камъка, за да проучи обстановката на скалистия склон от дясната им страна, като търсеше с поглед откъде идват изстрелите. Избегна втори куршум, който разби на малки парченца камъка зад нея. С ужас си даде сметка, че вторият изстрел бе дошъл отляво, от другия склон. Бяха попаднали в кръстосан огън.

– Остави ме тук – с отпаднал глас я помоли Дру.

– Не.

– Слушай – Дру дишаше тежко, – не можеш едновременно да се грижиш за мен и да се справиш с тях. Така и двамата ще загинем.

– Казах ти, няма да стане.

Два куршума почти едновременно изсвистяха и се удариха в скалите зад тях – толкова близо, че ушите ѝ запищяха.

– Техните аргументи са по-добри от твоите – каза Дру.

– Не съм била път до тук, за да те оставя отново сам – тя продължи да оглежда двата склона.

– Чуй ме.

Арлийн с учудване забеляза кръвта, която се стичаше по колената му, издраскани от камъните, върху които бяха залегнали.

– Нашите приятели там горе – започна той – можеха да ни убият още преди да сме се усетили. Или са лоши стрелци, или нарочно стрелят покрай нас.

– По-нататък?

Куршум отляво посипа с камъчета ботушите на Арлийн. Друг, идващ от противоположната страна, разклати основите на скалата, зад която се криеха.

– Имат нещо наум – повтори Дру. – Не им позволявай да ни притиснат.

Дру се опита да се прикрие.

– Бягай! Вземи ти инициативата. Докато не получат от теб онова, което искат, няма да те убият.

– А ти?

– Ще се погрижа доколкото мога за себе си. Ще те прикривам. Така поне ти ще имаш шанс да се спасиш.

Тя поклати отрицателно глава, като се прицелваше ту в едната, ту в другата посока по двата скалисти склона.

– Е, добре – каза Дру. – Ще улесня задачата ти.

Въпреки че бе силно отпаднал, Дру се надигна тежко, олюля се на колене и се претърколи иззад камъка в дерето.

– Ама, че си дървена глава!

Прозвучаха нови изстрели. Тя се спусна към склона вдясно, като се прикри под един насип.

Дру беше преценил правилно. Куршумите, които падаха пред нея и зад нея, бяха предназначени да я хванат като в капан, а не да я убият.

„Добре тогава“ – помисли си тя, – „да потанцуваме.“

Дру се изтърколи по склона и падна тежко долу в дерето, като за миг не можа да си поеме въздух. Утринното слънце все още не се бе издигнало на небето и лъчите му не успяваха да проникнат в дола. Събра малкото си останали сили и олюлявайки се, започна да се придвижва в полумрака, като държеше главата си наведена.

Стана точно така, както очакваше. Снайперистите са видели, че Арлийн му помагаше да върви и са разбрали, че той е твърде слаб, за да им окаже съпротива. Жените не бяха на почит в арабската култура, но нападателите трябваше да й отдадат заслуженото внимание за смелостта

й, за това, че бе тръгнала през пустинята без придружители, които да я пазят. Освен това бе американка и действията ѝ бяха непредвидими. Когато бе започнала да стреля по тях, бяха разбрали, че настреща си имат силен противник.

Ето защо на първо време те щяха да отстранят по-слабия си противник. Единият снайперист щеше да държи на мушка Арлийн, а другият трябваше да се погрижи за Дру. След като го премахнат, ще могат да насочат цялото си внимание към Арлийн. Но без да я убиват. Не. Дру все още бе убеден, че ако искаха, можеха да ги застрелят веднага. Целта им бе по-друга – да си играят с тях, да ги изолират, да им отсекат пътя, за да ги хванат като в капан, без да ги убиват. Поне не веднага.

Самият той бе твърде слаб, за да може да окаже съпротива, но ако неговото придвижване из дерето би могло да помогне на Арлийн, щеше да продължава да се влечи, макар и с последни усилия. Разделяй и владей – това се опитваха да направят снайперистите. Но тази тактика би могла да се обърне и против тях.

Арлийн тичаше на прибежки по скалистия склон, като се криеше зад камъните. Снайперистът отново стреля по нея. Тя се спусна зад една скала, но изведнъж разбра къде се намира. Точно там, сред натрошените камъни, бе скрила телата на двамата, които я бяха нападнали. Огледа се уплашено наоколо.

Не, това не би могло да бъде същото място. Нямахме и помен от труповете. Колкото и бързо да действаша животните, които се хранят с мърша в пустинята, все още би трябвало да има някакви остатъци от телата – плът, кости, разкъсани дрехи. Все пак тя бе сигурна, че мястото бе точно тук.

„Но тогава как?“

Един куршум рикошира в камък. Тя надзърна през една пролука между скалите, като държеше пистолета си готов за стрелба, нетърпелива да открие от коя посока беше дошъл, за да се прицели. Изстрелът я принуди да се замисли дали това, че я бяха вкарали като в кошара на същото място, не е нещо повече от случайност. „Дали бяха открили и отнесли телата? За убитите си приятели ли отмъщаваша тези снайперисти?“ Ако е така, ставаше ясно защо не ги бяха застреляли веднага, а я бяха принудили да стигне до мястото. Но ако се изключеше тази възможност, те все пак имаха намерение да ѝ сторят същото, както и първите нападатели. Дишайки учестено, тя се втрени през пролуката, като

търсеше с поглед къде да се прицели.

Когато най-после видя някой да се движи – един арабин с покрита глава и роба, който дебнеше надолу по склона, зад пръснатите горе валчести камъни, тя отново се зачуди какво става. Защото арабинът не се целеше в нея. Той бе насочил оръжието си към дерето. *Там, където се бе изтърколил Дру.*

Премести поглед натам и видя втория снайперист, също арабин, с развяващо се зад него покривало на главата, който тичаше надолу по отсрещния склон на дерето.

Главата ѝ се изпълни с най-различни предположения. Може би снайперистите не бяха убедени, че Дру е съвсем слаб, както изглеждаше. Или гледаха с такова пренебрежение на жените, че дори един мъж, останал очевидно без сили, им се струваше по-опасен от въоръжена жена. През ума ѝ мина още една мисъл, която така силно я обезпокои, че всички останали минаха на заден план. Реши, че това бе най-очевидното обяснение на събитията, но то бе толкова жестоко, че подсъзнателно го бе отхвърлила.

Целта им не беше тя. А Дру!

Дру избегна един куршум, който изсвистя някъде отгоре, продължи надолу към дерето и натроши напуканите скали вляво под него. Въпреки че му се виеше свят, той се спусна към някаква вдлъбнатина, която забеляза на склона вдясно, откъдето дойде изстрелът. В същия миг друг куршум, този път отляво, се заби право там. Той се върна на мястото си, за да избегне кръстосания огън. Със замъглено от слабост съзнание се опитваше да реши какво да прави. Допреди малко бе убеден, че прицелът им е Арлийн, че единият от нападателите ще отстрани първо него, а след това двамата заедно ще се опитат да убият нея. А изведнъж се оказа, че е нападнат от две посоки! Какво означаваше всичко това?

Разтърка челюстта си, която го болеше, тъй като зъбите му се бяха набили в нея докато се търкаляше по склона. Прикри с ръка очите си, за да се предпази от парчетата камъни, които се разбиваха отляво и отдясно по склоновете на дерето. Дочу още един изстрел, този път по-слаб, от пистолет, а не от автомат. Беше Арлийн.

Смути го един друг звук, едва доловим, като полъх на вятъра или съскане на спукана гума. Тук долу в закътаното дере ефектът бе поразителен. Разярена кобра бе надигнала глава към него, готова за нападение.

Без да се страхува, че може да си счупи крак, Арлийн продължи да тича по камъните. Тя се ядосваше на себе си, че не бе преценила ситуацията правилно, а бе помислила, че е нападната от сексуални манаици. „Много бързо реши, че причината е в това, че си жена, че не могат да устоят на такава примамка. Дотолкова бе заета със себе си, че не си даде сметка какво става. Улесни ги без дори да забележиш.“

Като се прехвърли по-надолу, тя погледна първо към единия, после към втория арабин, които се целеха в дерето под нея. Нейният пистолет не беше точен на такова разстояние, но тя спря и също стреля, като се надяваше, че изстрелът най-малкото ще отвлече вниманието им. Но това не стана.

Арабинът отляво се спусна в дерето. Онзи отдясно се движеше упоредно на него, като й хвърли само бегъл поглед, колкото да се увери, че е все още на безопасно разстояние, след което премести вниманието си към своя партньор.

– Внимавай, Дру!

Ехото от нейния вик се сля с ехото от нечий друг.

Арабинът, който се бе спуснал в дерето, залитна и тръгна обратно нагоре, с изкривено от болка лице. Като повдигна очи към небето, все едно, че се моли, той конвулсивно се разтреса и падна по гръб.

Вторият арабин замръзна на място от изненада. Тази неочаквана парализа на нападателя му се оказа достатъчна за Дру, за да изпълзи до ръба на дерето, да грабне оръжието на умрелия и да простреля другия в лицето.

Ехото от изстрела заглъхваше. Дру се олюля и се свлече обратно в дерето.

Слънцето се бе издигнало и безмилостно напичаше. Арлийн полагаше неимоверни усилия, за да се движи още по-бързо. Спусна се в дерето и го откри.

– Внимавай. Тук някъде се крие кобра – предупреди я с гърлен глас Дру.

Тя потрепера.

Змията лежеше завита на кълбо върху пясъка на не повече от два метра от нея. Гледаше я с немигачия си поглед и я преценяваше.

– Май се кани да ме нападне! – Арлийн насочи към нея пистолета си.

– Почакай! – помоли Дру.

– Но!

– Остави я да живее.

Кобрата не бе настроена за ново нападение. Отпусна вирнатата си глава, стрелна с език и се оттегли нанякъде. Изглеждаше доволна от себе си и изпълнена с презрение.

– Замръзнах от ужас, когато я видях – каза Дру. – Единият арабин изненадващо скочи тук долу. Неочакваното раздвижване отвлече вниманието на змията.

– И тя ухапа него вместо теб?

– Малко ѝ помогнах.

Арлийн заклати учудено глава, без да разбере какво иска да каже Дру.

– Змията беше само на една ръка разстояние от мен. Когато се извърна към моя нападател, бързо я хванах отзад за главата и я хвърлих към него. Падна върху рамото му.

На Арлийн ѝ прилоша.

– Ухапа го в стомаха. Той изпищя и пусна оръжието, за да се освободи от нея. В този миг аз изритах автомата настрани. Мъжът се опита да избяга нагоре по склона. Змията отново го нападна. Аз вече се бях изкачил по-горе, на безопасно разстояние.

– И докато вторият се чудеше поразен какво става, стреля по него и го уби – каза Арлийн, като го гледаше с възхищение.

– Имах късмет.

– Не, заслугата е твоя. Въпреки че си така изнемощял, си намерил сили да се стегнеш точно когато трябва. Рефлекс.

– Това за комплимент ли да го смятам?

Той с мъка се държеше на крака. Тя му помогна да се облегне на нея и заедно излязоха от дерето. Долу все още бе сенчесто и очите я заболяха от яркото слънце, блеснало насреща им.

– Змията ми напомня за гущера – каза Дру. – Отначало я мразех. А сега я обичам.

– Само дано не се налага да я изядем. Има един по-добър начин да разбереш дали си християнин. Можеш ли да кажеш, че обичаш мъжете, които се опитаха да те убият?

– Не – Дру се загледа в тялото на арабина, който бе застрелял в лицето. – Господ да ми е на помощ, не мога.

Претърсиха трупа. Намериха пакет с фурми и смокини.

– Това решава въпроса с храната.

– Има резервни патрони, но никакви документи. Нищо, по което да се ориентираме за самоличността му. Ясно е, че са преследвали мен, а не теб – обърна се към нея Дру. – Но, защо?

Арлийн поклати удивено глава.

– Не знам. Ако са от близкото село, по-добре да го заобиколим.

– Разбира се. Но не са от селото.

Тя проследи погледа му, насочен към устата на застреляния и потръпна, когато разбра какво имаше предвид Дру.

Челюстта бе разбита, зъбите оголени. Виждаха се всичките, дори кътниците. Блестяха на слънцето, учудващо здрави и ослепително бели.

– Никакви пломби – констатира Дру.

– Всеки има пломби.

– Да, в Америка. Ако има пари да отиде на зъболекар. Но тук?

– Ако не пломби, то поне някой развален зъб.

– Ако изобщо имаш зъби. Но този тук има не просто зъби, а съвършени зъби. Доста отдавна не съм ходил на зъболекар и не знам как вървят цените. Но предполагам, че... Откога араби от затънтени селца носят зъбни протези за най-малко триста долара?

– Професионалисти – кимна с омраза тя.

ЧАСТ ВТОРА Принудата

Между мравояд и куче

Ледената висулка – вече така наричаше себе си Пендълтън, след като реши да приеме прякора на безследно изчезналия си баща, беше бесен и решен на всичко. Той караше по тесния черен път колата, която бе взел под наем, устремен към целта си. Видя алея, посипана с чакъл, която водеше към ширнала се ливада на склона и къща, построена на една скала над реката. Не се отби, а продължи по черния път, премина по метален мост над реката, а след още пет километра отново тръгна наляво. От двете страни на пътя се виждаше израсла до височината на коляното царевица. Зави още два пъти наляво и се върна обратно на пътя. Спря на два километра от набеязаната цел, скри колата в обрасла с бурени ливада, заобиколена от дървета встрани от пътя и продължи нагоре към къщата на хълма пеша през гората.

Беше облечен с топли връхни дрехи и ботуши, каквито носеха обикновено лесничите. Беше ги купил в Милтън, град, разположен по магистрала 401, на половината път между летището на Торонто и този тучен селскостопански район близо до Кичънър. Не бе посмял да пренесе пистолет през митницата, нито да си купи някакво оръжие в магазин за спортни стоки, защото канадските закони за търговия и носене на оръжие бяха много строги. Във всяка друга страна в Европа, Африка или Южна Америка би могъл лесно да отиде до някое от многобройните си скривалища и да си вземе нужното му оръжие или пък да си купи на черния пазар. Преди седем години бе изпълнявал някаква задача в северната част на Онтарио, но за много кратко време и не бе успял да завърже връзки с търговците на оръжие.

Рискуваше много, отивайки на тази среща, но се налагаше. Той трябваше да открие баща си. Тръгна още по-уверено през гората. Слънцето не проникваше през гъстите корони на дърветата. Меката глинеста почва поемаше тежестта на тялото му и правеше предпазливите му стъпки по-свем безшумни. Стигна до края на гората и спря, като се прикри в гъстите шубраци. Пред себе си видя висока до кръста телена ограда. Зад нея се простираше добре поддържана ливада, която свършваше с

тенис корт, а до къщата, разположена на хълма, имаше басейн.

Слънцето залязваше зад имението. Само след няколко часа щеше да падне мрак. Той се загледа към хълма, но не видя никакви хора. Малко по-рано, когато мина покрай къщата, бе видял две паркирани пред нея коли, което означаваше, че е обитаема. Не бе забелязал алармена система. Нямаше нито видеокамери по дърветата наоколо, нито пазачи, нито ръмжащи кучета. Оградата не бе солидна, а вратата бе оставена отворена.

Въпреки натрапващата се незащитеност на мястото, Ледената висулка не се съмняваше, че е стигнал до крайната си цел. Преди да тръгне от Австралия бе отишъл до сейфа, който държаша с баща си. Надяваше се, че той е успял, макар и в бързината, да остави някакво съобщение с обяснение за внезапното си изчезване. Бе намерил оръжието, документите и парите, които бяха скрили там, но със свито сърце установи, че няма бележка. Все пак, сред документите бе изровил един лист с подробно описание на мястото на срещата. Указанията бяха много точни, като бе посочено отклонението от магистрала 401, номера на второстепенния път и бе споменато за сивата хрътка, изрисувана на пощенската кутия на входа. Ледената висулка кимна с глава. Това нямаше къде другаде да бъде, но бе силно озадачен от очевидната липса на охранителна система.

Вгледа се в телената ограда пред себе си. По коловете, на които бе закрепена, не се виждаше изолация. Жиците бяха ръждясали. Ако по оградата течеше ток, то къде минаваха жиците? Каквато и да бе алармената система, нямаше връзка с нея.

„Дали пък под тревата няма детектори на натиск?“ – мислеше си той. Загледа се в нея. Виждаха се едва забележими следи от гуми. Бяха от голяма косачка, която със сигурност тежеше повече от човек. Би трябвало всеки път, когато косят тревата, да изключват алармената система, а това означаваше имението да остане незащитено. Който искаше да влезе незабелязано можеше да го направи, докато косяха тревата. Ако имаше детектори на натиск, то те биха могли да бъдат заровени единствено в някакъв дървесен пояс от вътрешната страна на оградата, където нито косачите, нито големи животни биха могли да ги задействат. Но не се виждаше и следа от подобно нещо. Ако все пак имаше такива детектори, то те бяха някъде горе на хълма около къщата.

Скоро щеше да разбере. Слънцето залезе зад хълма и мракът постепенно започна да се съгъстява, докато падна нощта. А тя бе негов приятел.

В къщата светнаха лампи. Включиха два прожектора – пред входа и отстрани. Ледената висулка отново се зачуди. Ако има алармена система, би трябвало да поставят повече светлини отвън. А може би оскъдното осветление целеше да заблуди евентуалните нападатели и да остави впечатление, че къщата не е защитена. Това предположение не бе много вероятно.

Изправи се иззад храстите, готов да прескочи оградата. Но застина на място, когато изведнъж видя фарове на кола по хълма. Чу ръмжация двигател. Светлините се насочиха по алеята, посипана с дребни камъчета, извиха към черния път пред имението и изчезнаха в мрака. Известно време се чуваше шума от двигателя, но и той заглъхна. Останаха да пеят само шурците.

И все пак горе бе забелязал две коли. Имението едва ли бе останало без обитатели. Покачи се на оградата, скочи върху тревата и приклепна, без да се движи, като се опитваше да разбере дали нещо не го заплашва. Изчака пет минути в тази поза, след което започна да се изкачва предпазливо нагоре, като периодично спираше и се оглеждаше в мрака. Тридесет минути по-късно стигна очертанятия на игрището за тенис горе на хълма. Уморен от предпазните мерки, които трябваше да взема срещу евентуалната алармена система, Ледената висулка зави покрай плувния басейн, в чиито спокойни води се отразяваха светлините от къщата. До басейна имаше малка постройка, вероятно съблекалня. Мина зад нея и хвърли поглед към гаража вдясно, всички пет клетки на който бяха затворени. Премести се и погледна вляво към паркираната пред имението кола. Беше черен кадилак. След това се загледа към къщата.

Тя представляваше висока постройка с комини и фронтони. Покрита с плочи пътека водеше към затворена входна врата във френски стил; зад прозорците на осветена стая се забелязваха книги и картини по стените. Той се изопна напрегнато, когато забеляза някакъв мъж да се разхожда вътре. Бегло отбеляза, че непознатият бе добре сложен, на средна възраст, облечен в син спортен костюм. Изглежда бе сам.

Ледената висулка се загледа в прозорците на останалите стаи. Повечето тънеха в мрак. А в онези, които светеха, не се виждаше никой. Тъй като не видя никаква охрана, притича от малката къщичка до басейна. Мина по алеята за коли и се прикри зад циментовата балюстрада, с която бе оградена пътеката, водеща към къщата. Започна да изучава обстановката пред себе си. Изведнъж си даде сметка, че точно по тази

пътека, която се извиваше покрай фасадата и вероятно продължаваше и отзад, би трябвало да бъде разположена единствената алармена система, от която имението имаше нужда. Никой не би могъл да проникне вътре, без да мине по плочите, а те не бяха свързани помежду си с циментова замазка. Светлината на големите стъклени врати във френски стил бе достатъчна, за да се види, че бяха оградени с пясък. Пясъкът бе посипан и по самата пътека. Но защо собственикът на това имение, на стойност най-малко милион, ще пести пари от настилката на входната алея? Защо ще остави плочките да се засипват с пясък, след като така се грижеше за всичко останало? Отговорът бе ясен. Защото всеки отделен камък бе поставен върху детектор на натиск. Щом някой стъпеше върху която и да е от тях, алармата щеше да се задейства.

Поогледа се вляво и вдясно, като се надяваше да види някое дърво, клоните на което можеха да му послужат да се прехвърли вътре през прозорците на горните етажи. Като не видя такова, реши да потърси барака за градински принадлежности, откъдето да вземе стълба. Щеше да постави единия ѝ край върху балюстрадата, а другия да закрепил на перваза на някой от тъмните прозорци, като изпълзи по нещо като мост над опасните плочи.

Започна да пристъпва назад.

– Значи се досети – чу внезапно глас зад гърба си.

Ледената висулка се извърна.

– За пътеката – гласът бе равен, писклив, безизразен. Идваше отляво, от отворения прозорец на кадилака, паркиран пред къщата. – Надявах се, че ще се досетиш. Не бих искал репутацията ти да се окаже преувеличена и да не се покрива с възможностите ти.

Ледената висулка се приготви да бяга.

– Не съм ти враг – вратата на кадилака отдясно на шофьора се отвори. От нея излезе висок мъж с малко мафиотски вид. – Виждаш, че открито се показвам. Няма да ти сторя нищо лошо.

Мъжът застана под светлината на прожектора пред къщата. Протегна напред ръце. Бе облечен в сив костюм. Лицето му бе слабо, имаше остър нос и тънки устни, а веждите му бяха толкова редки, че почти не се забелязваха. Червеникавата му коса силно контрастираше с бледата му кожа.

Входната врата се отвори.

– Той тук ли е? Пендълтън, ти ли си? – мъжът в спортния костюм протегна ръка към стената и завъртя някакво копче, с което вероятно изключи алармата, преди да стъпи на пътеката.

– Пендълтън? Ледената висулка?

Без малко Ледената висулка щеше да се хвърли в мрака към басейна. Вече почти си представи как тича по склона и прескача оградата, но...

Вместо това събра кураж и отговори:

– Не. Не е Ледената висулка. Аз съм неговият син.

– Да, синът му! – потвърди мъжът от пътеката. – А онзи там – той посочи към кадилака, – е Сет, по-точно неговият син. Аз съм Холоуей, син на *Художника*.

Псевдонимът „Художник“ означаваше нещо за него, но при споманаването на „Сет“ го пронизаха тръпки. Втренчи се в слабия, с каменно лице блед мъж, застанал до кадилака. Очите му бяха сиви като сивия костюм и дори на тази светлина си личеше, че са абсолютно безизразни.

Нито Холоуей, нито Сет бяха от значение в случая. Имаше нещо по-важно.

Ледената висулка тръгна по пътеката към Холоуей.

– Къде е баща ми?

– Не само вашият – отговори му Холоуей. – А и моят?

– И моят също – обади се Сет.

– Точно затова ви чакаме.

– Моля?

– Да дойдете тук, за да ни помогнете да открием нашите бащи – обясни му Холоуей. – Вече си мислехме, че никога няма да дойдете – той посочи с ръка към къщата. – Да влезем вътре. Чака ни дълъг разговор.

След като влязоха в кабинета, Холоуей затвори входната врата, спусна завесите и включи алармената система, като натисна копчето на стената. На нея беше закачена картина.

– На баща ми е – осведоми го Холоуей.

Навсякъде по стените висяха подобни колоритни пейзажи.

– Чувал съм, че е бил талантлив, но не бях виждал творбите му.

– Няма и къде. Някои от ранните му произведения са били откраднати, други – унищожени. В следствие, за да не го разпознае някой, макар че картините му биха могли да се видят единствено в тази къща, премина от темперни към маслени бои, а освен това промени и стила си. А вие какво възнамерявахте да правите? Да ме нападнете ли? – обърна се Холоуей към Ледената висулка. Уважението, с което разказваше за

баща си, бе заменено от учудване.

– Трябваше да проверя дали мога да ви имам доверие – отговори Ледената висулка.

– Да ми имате доверие ли? Точно в този случай Сет и аз сме единствените, на които можете да се доверите безрезервно.

– Трябваше да разбере каква е тази работа с Кеслер.

– Той дойде при вас в Австралия.

– Знам много добре! Срещнахме се там! – потвърди Ледената висулка. – Но веднага след това той изчезна. А също и баща ми. Дали Кеслер не служеше само за отвлечане на вниманието, за да ме отдалечи от баща ми и да улесни неговите похитители?

Холоуей разтвори ръце в недоумение.

– Той така и не се върна от Австралия. Беше човек, на когото имах доверие. Сигурно сте успели да го прецените на тази среща. Щом се захванеше с нещо, не се отказваше лесно. Затова, когато не се върна и изчезна...

– Предположихте, че е мъртъв?

– Да. По всяка вероятност, да.

– Значи или някой е узнал за срещата ви, или вътрешен човек от групата го е предал.

– Не. Взех всички необходими мерки – убедително каза Холоуей. – Повярвайте ми, в тази къща е невъзможно да се постави скрит микрофон. А и не мога да си представя, че някой от нас би могъл да предаде собствените си интереси. Имам и други съображения.

Ледената висулка повдигна учудено вежди.

– Когато свикахме тази среща, вашият баща и този на Сет бяха единствените членове на групата, които все още не бяха изчезнали – осведоми го Холоуей. – Изпратихме и на двамата съобщения – да подчертаем опасността, да ги убедим... и вас също... да се присъедините към нас. За нещастие бащата на Сет бе изчезнал малко преди сигналът да стигне до него. Тогава остана само вашият.

Ледената висулка се втренчи в него.

– Продължавайте.

– Ако враговете ви вече са се готвели да заловят баща ви, а същевременно са узнали и за идването на Кеслер, може да са се поддали на изкушението да хванат и него, като са се надявали, че още не е успял да ви предупреди и двамата.

Ледената висулка поклати отрицателно глава.

– Но Кеслер изчезна почти по едно и също време с баща ми. Ако са

искали да предотвратят срещата ни, за да не ни предупреди, трябвало е да заловят първо него. Не, сигурно са имали друга причина да хванат и Кеслер.

– Сега ми хрумват поне няколко обяснения на случилото се. Може би целта им е била да заподозрете – точно както и сте направили – че Кеслер е виновен за изчезването на баща ви. За да ви настроят против нас. Възможно е да са искали да ви накарат да осъзнаете, че никой, дори синовете, не са в безопасност. Да заживеете в страх. И за своя живот.

– Предполагаме, че искат да ни отмъстят като приложат методите, посочени в „Нощта и мъглата“ – каза Сет.

Като че ли някой стегна в менгеме гръдния кош на Ледената висулка.

– Да, най-жесток терор – потвърди Холоуей. – Искат да накажат не само главата на семейството, но да внушат страх и на нас, техните деца, да ни измъчват, като ни държат в пълно неведение за това, което е станало с родителите ни, което винаги може да се случи и с нас.

– От поколение на поколение – направи гримаса Ледената висулка. – Отмъщението няма край.

– Този път ще има. Гарантирам – каза Сет. Това бе произнесено със съвсем равна интонация, въпреки изразеното възмущение.

Този силен контраст накара Ледената висулка да потрепери. Червеникавата коса, бледото, изпито и безизразно лице на Сет имаха такъв хипнотичен ефект върху него, че едва успя да отдели поглед от тях и да насочи вниманието си към Холоуей.

– Защо бяхте толкова сигурни, че ще дойда, та дори ме чакахте?

– Знаехме, че нямате друг избор. Когато Кеслер не се завърна, разбрахме, че мисията му се е провалила. Нито той, нито вие се отзовахте на следващите ни съобщения. Колкото и да не ни се искаше да е вярно, стигнахме до заключението, че и вашият баща е изчезнал, а може би и вие. Предположихме, че ако сте жив, няма да се спрете пред нищо, докато не откриете баща си. Накъде щяхте да се насочите най-напред? Тук при нас. На мястото на срещата, на която не дойдохте, при групата, която бе изпратила Кеслер при вас. Нима имахте друг ориентир?

– Надявам се – допълни Сет със сух и равен глас, – че няма да имате нищо против да работите заедно с мен.

Повече обяснения не бяха нужни. Ледената висулка отлично разбра за какво става дума.

Бащите им някога са били хората, от които е треперела цяла Европа. Въпреки че ги е свързвала обща цел, между тях е съществувало

съперничество, което граничело понякога с враждебност. Единият непрекъснато се е стремил да надмине другия по пътя към успеха, защото предимствата от това да бъдеш любимец на шефа си, били значителни. По-късно и двамата се влюбили в една и съща жена, а когато тя избрала бащата на Ледената висулка, а не на Сет, професионалното съперничество се превърнало в личен въпрос. Ревността от страна на бащата на Сет се изродила в омраза. Конфликтът между тях се задълбочил след провала на каузата, на която посветили живота си. В следствие започнали работа към разузнаването, но често се оказвали на противоположни страни, което било допълнителен повод за омраза. Когато излезли в пенсия, те се установили да живеят в различни точки на света – единият в Австралия, другият в Южна Америка. Бащата на Ледената висулка никога не сваляше тениската, с която ходеше дори и на плажа, на техния Бонди Бийч в Сидни, за да не се видят двата белега от огнестрелни рани, получени от неговия противник.

А сега Ледената висулка стоеше пред сина на най-големия враг на баща си. Видът на слабия мъж с бледо, сурово лице, облечен в сив костюм, го караше да настръхва. Дори и в псевдонима „Сет“ се криеше нещо свръхестествено. Сет бе египетски бог на пустинята, на опустошението, на сушата, на хаоса, на мрака и разрушението. С червена коса, също като на стоящия пред него мъж. И с бледа кожа. Но най-често го изобразяваха като някакво странно чудовище – с тяло на сива хрътка, зурла като на мравояд, квадратни уши и разцепена опашка.

Богът на смъртта.

Сет. Идеалният псевдоним за убиец.

„А моят? Ледена висулка?“

Сет му подаде ръката си.

– Моят баща много е обичал майка ви.

– Баща ми винаги съжаляваше, че не са могли да бъдат приятели – кимна Ледената висулка.

– Но ние можем. Ако не приятели, то поне съюзници, свързани от обща цел.

Ледената висулка чувстваше, че Сет никога не би могъл да се сприятели с когото и да било. Но това не беше важно. Не бяха влизали в пряк конфликт, а в момента имаха причини да се съюзят. Ако двамата обединяха своите умения, никой не би могъл да им се противопостави. Щяха при всички случаи да победят – или като намерят бащите си, или

като отмъстят за тях.

Ледената висулка пое сухата студена ръка. След това отново се обърна към Холоуей.

– Какво предлагате за начало?

– Да потърсим общото за всички, общия знаменател. Нашите бащи не се срещаха един с друг. Вярно е, че поддържаха някаква връзка помежду си, за да могат да си помагат, ако усетят, че нещо ги заплашва, но полагаха големи усилия да не смесват предишния си живот с настоящия. Бяха се установили на хиляди мили един от друг. Въпреки всичко враговете им успяха да ги открият.

– Нищо чудно – обади се Ледената висулка. – Трябвало е да открият само един от тях и да го упоят с лекарства, за да разберат къде са останалите. Баща ми винаги се тревожеше от това споразумение за взаимна подкрепа между тях.

– Но съществуваше разумно ограничение – обади се Холоуей. – За да се предпазят от опасността, за която говорите, всеки член на групата знаеше местонахождението само на един човек. Например вашият баща не знаеше къде е бащата на Сет. Ако врагът е проследил някой от тях и го е принудил да говори, той е узнал адреса само на следващия и така е трябвало да ги обикаля един по един.

– Не е станало по този начин – каза Сет.

Холоуей потвърди.

– Някои членове на групата са изчезнали почти по едно и също време. Освен това остава въпросът как е бил открит първият от тях, който изчезна? Не, не мисля, че са се издали един друг – каза Холоуей с пресипнал глас. – Получили са сведения за тях от външен човек.

– Откъде?

– Казах ви – да търсим общия знаменател. Имало е един човек, който е бил в течение на всичко. Малко по-различен от останалите членове. Свещеник. Кардинал Павеллич.

Ледената висулка изведнъж си спомни, че последното, което му каза Кеслер в Сидни, бе: „Кардинал Павеллич! Също е изчезнал.“

– Ако открием какво се е случило с кардинала, ще разберем и за баща ми – каза Холоуей – и за вашия, и...

– За моя – добави Сет. – Както и за всички останали.

Ужаси, ужаси

Виена.

Сол бе застанал почтително назад, хванал Кристофър за ръката, докато Ерика мрачно разглеждаше дневната на баща си. Апартаментът заемаше втория етаж в триетажна кооперация, разположена на тиха уличка недалеч от река Дунав. Денят бе сив поради поройният дъжд, стаята – мрачна, та се наложи Миша Плец да запали лампите, въпреки че бе рано следобед.

Мебелировката бе семпла – един люлеещ се стол, канапе, малка масичка, обикновен тъмен килим, няколко снимки на Ерика, Кристофър и Сол. Сол не видя нито радиоапарат, нито телевизор, но имаше претъпкана с книги библиотека – главно биографии и исторически книги, както и няколко лампи за четене. Ако съдеше по скромната обстановка, човек не би казал, че бащата на Ерика, който бе работил за Мосад, е получавал добра пенсия от Израел. Като се добавеха и дивидентите от няколко скромни вложения, баща ѝ би могъл да си позволи много и далеч по-хубави вещи. Но след смъртта на жена си преди пет години Джоузеф Бернщайн се бе освободил от нейните принадлежности и бе предпочел да живее съвсем аскетично. Единственият разкош, който си позволяваше, бе чашата горещ шоколад сутрин и следобед, който пиеше в едно кафене край Дунав. А също и пушенето на лула, ароматът на която бе попил в мебелите и стените на апартаента. Самият Сол никога не бе пушил – Елиът му бе забранил. Но изтънченият аромат приятно погъделичка ноздрите му.

Въпреки че не се виждаха снимки на бащата на Ерика, Сол си припомни високия, набит, приближаващ седемдесетте мъж, леко прегърбен, с гъста бяла коса, която никога не стоеше сресана, рошави бели вежди и дълъг около два сантиметра белег отдясно на острата му брадичка. Никога не бе отварял дума за белега сам, а ако някой го запиташе, най-много да му отговореше с една дума – „Минало“, без да дава никакви обяснения. И нея едва едва промърморваше, а сивите му очи зад очилата придобиваха тъжно изражение.

Сол от време на време ободряваше сина си, като го потупваше по гърба и гледаше как Ерика бавно мести поглед върху предметите в стаята.

– Разкажи ми отново – помоли тя Миша.

– Преди четири дни – тъжно въздъхна той – Джоузеф не отишъл в

кафенето, където сутрин пиел горещ шоколад. Собственикът не обърнал внимание, но следобед той отново не се появил. А баща ти ходел най-редовно, по два пъти на ден, дори и когато не се чувствал съвсем добре.

– А това му се случваше много рядко.

– Да, здравеняк.

– Човек на навика – намеси се Сол.

Миша го наблюдаваше с интерес.

– Предполагам, че собственикът също е от вашите хора, от Мосад.

Миша не отговори.

– Ходил е там не само за да пие горещ шоколад, нали? – попита

Сол. – Въпреки че се е пенсионирал, е продължил да следва обичайната си програма, което е улеснявало връзката с него, без да привлича излишно внимание.

Миша отново не отговори.

– Не че някой е имал нужда от услугите му – продължи Сол. – Но кой знае? Понякога един възрастен господин с богат опит, който официално се е оттеглил от разузнаването и от този вид дейност, може да се окаже много полезен за определена задача. А и за самия Джоузеф е било добре да има някаква цел в живота, макар и да бъде резерва. Може би не сте имали реална нужда от услугите му, но сте се отнесли много мило с него, като сте го накарали да не се чувства изхвърлен от играта.

Миша само неопределено повдигна вежди – без да се разбере дали потвърждаваше казаното или е изненадан.

– Освен това... по този начин сте могли да наблюдавате всички... чрез неговия навик да ходи два пъти на ден в кафенето, сте имали чудесна възможност винаги да знаете как е, дали не му се е случило нещо, например сърдечен удар. А също така сте следили дали някой стар неприятел не се опитва да му отмъсти. Така, без да засягате гордостта му, сте го защитавали.

Ерика застана по-близо до Миша.

– Вярно ли е всичко това?

– Мъжът ти е много добър.

– Това ми е известно – отговори тя. – Кажете ми прав ли е Сол?

– Какво лошо има в това? Грижехме се за него, а също и за нашите работи.

– Нищо лошо – отвърна тя. – Само дето...

– Не е вършил нищо за нас, ако това имаш предвид – каза Миша. – Въпреки че не бих имал нищо против да работя с него. Не нещо опасно, разбира се. Но за проследяване или рутинно събиране на информация за

разузнаването той бе все още първокласен служител. Трябва да знаеш, Ерика. Баща ти се оттегли по *свое* желание, а не по наше.

– Моля?

– Да не искаш да кажеш, че си изненадана?

Тя потвърди с кимване.

– Въпреки възрастта му, бих си позволил да наруша някои правила и да го задържа на работа – продължи Миша. – Нямаме кой знае колко много талантиливи служители, та да захвърляме с лека ръка един специалист от такава класа, макар и малко по-възрастен. Но той *помоли* да се оттегли. *Настоя*.

– Нещо не разбирам – каза тя. – Работата му означаваше всичко за него. Толкова я обичаше.

– Без съмнение. Работата и страната си.

– Щом е така, защо е избрал да живее тук, във Виена? Защо не в Тел Авив или Йерусалим? – попита Сол.

Ерика се присъедини към въпроса му.

– Това ни измъчваше. Сол, например, се бе споразумял с бившата си служба, разузнаването, за което работеше, да не го закачат, ако се оттегли. Същото важеше и за другите спец-служби. В замяна на информацията, която им даде, те се съгласиха да му простят, че е нарушил правилата. Но само ако останеше да живее в някое затънтено село на края на света. А баща ми не е бил задължен да се установи тук. На няколко пъти го молихме да дойде при нас, да станем едно голямо семейство, да се радва на внука си. Но той все ни отказваше. Не можех да разбера защо. Той не държеше на удобствата на цивилизацията. Стига да имаше горещ шоколад и тютюн, би могъл да се задоволи с всичко останало, където и да е.

– Може би – каза Миша.

– Имаш ли да ни казваш още нещо? – Ерика го гледаше в очите.

– Помоли ме да ти разкажа всичко отначало и аз започнах. След като баща ти не е отишъл на закуска в кафенето, а след това е пропуснал и следобедното си посещение, собственикът – Сол е абсолютно прав, той е наш служител – изпратил човек, който да му занесе сандвичи и шоколад вкъщи, все едно, че баща ти ги е поръчал по телефона. Онзи почукал на вратата. Никой не му отворил. Почукал отново. Разгледал ключалката. Секретът не бил спуснат. Влязъл вътре с изваден пистолет, но нямало никой. Чаршафите – Миша посочи към вратата на спалнята – били пхнати под дюшека и изпнати по военному.

– Баща ми винаги така си оправя леглото – потвърди Ерика. –

Свикнал е на ред. Опъва чаршафите веднага щом стане.

– Точно така – добави Миша. – Което означава, че или не си е лягал предната вечер, когато се е прибрал, или че си е оправил леглото сутринта в деня на изчезването и по неизвестна причина не е отишъл там, както обикновено.

– Става въпрос за двадесет и четири часа – каза Сол.

– Освен това Джоузеф не е бил болен. Нашият служител набързо е заключил, че нещо му се е случило на път за вкъщи или след като е излязъл от апартамента. Например транспортна злополука. Но нито в полицията, нито в болниците е постъпвало сведение за подобна личност.

– Преди малко използвахте думата „набързо“ – въпросително каза Сол.

Миша се извърна.

– Казахте, че служителят ви *набързо* е решил, че нещо се е случило с Джоузеф, след като е напуснал апартамента. Какво го е накарало да мисли така?

Миша направи болезнена гримаса. Бръкна в джоба си и извади два предмета.

– Открил е това на масичката.

Ерика изпъшка.

Сол се обърна към нея, разтревожен от внезапно пребледнялото ѝ лице.

– Двете любими лули на баща ми – каза тя. – Никъде не излизаше, без да вземе поне едната.

– Значи каквото и да се е случило, станало е тук, горе – каза Миша.

– И не е тръгнал по собствено желание.

В стаята настъпи тишина. Дъждът заплющя още по-силно в прозорците.

– Нашите хора го търсят – опитваше се да я успокои Миша. – Ще се наложи да помолим за помощ други разузнавателни мрежи. Трудно е да насочим усилията си в определена посока. Не знаем нито кой го е отвлякъл, нито защо. Ако причината е отмъщение за нещо, което е извършил, докато е работил за нас, то защо просто не са го убили?

– Може би не са искали – отвърна Ерика. – За да го тормосят.

– За отмъщение? Но тогава бих помислил, че е нещо лично, а не е свързано с професията му. Имам повече от двадесетгодишен стаж в разузнаването, но не съм чул някой дотолкова да се е поддал на емоции,

че да наруши правилата и да започне да измъчва някого, за да му отмъсти. Убийство – да, разбира се, в известни случаи. Но садизъм? – Миша поклати глава. – Ако някой друг от разузнаването разбере за такова нещо, то не завиждам на онзи, който го е извършил – всички ще го оплюят, ще го презират, ще престанат да му вярват и да разчитат на него. Ето, например, ти, Сол – въпреки че имаш причина силно да мразиш Елиът, просто си го убил, не си го измъчвал.

Сол си спомни с горчивина за случилото се.

– Но всички знаем, че в един определен случай мъченията са допустими.

– Да, за да получим информация. Въпреки че медикаментите са по-ефективни. Но това ни връща към въпроса, който зададох по-рано. Кое разузнаване би могло да го търси? Какво биха искали да научат от него? В момента го издирваме. Това е единственото, което мога да кажа засега... Разбира се, веднага щом стигнахме до извода, че става дума за нещо важно, съобщихме на централното управление в Израел. Поради отношенията ни с Джоузеф и с теб – той е един от моите учители, нали знаеш – реших да взема участие в издирването, а не само да го ръководя. Също така прецених, че ще бъде по-добре да дойда лично да ти кажа лошата вест, отколкото да ти изпратя само съобщение. Както се оказа, пак щях да дойда, след като узнаех за нападението над селото. Не можем да пренебрегнем съвпадението. Имам лошо предчувствие.

– Че двете събития са свързани по някакъв начин? Че и ние сме взети на прицел, също както баща ми? Мина ни през ум. Но защо ние? – запита Ерика.

– Не бих могъл да знам, както и защо е изчезнал баща ти. Но няма ли да бъде по-разумно, ако ти и семейството ти заминете някъде, докато разследваме? Ако наистина и вие сте на мушката, няма да можете да действате свободно като нас.

– Мислиш, че мога да не правя нищо, само да чакам, когато баща ми е в опасност?

Миша въздъхна.

– Длъжен съм да те посъветвам да вземеш най-благоразумното решение. Но има още нещо, което искам да знаеш, преди да предприемеш каквото и да било.

Сол разтревожено го погледна.

– Какво намерихме в приземния етаж – продължи Миша.

За миг всички замръзнаха по местата си. После Сол посегна към бравата, като се канеше да тръгне към стълбището, но гласът на Миша го спря:

– Не, оттук – каза той и посочи към спалнята.

– Казахте в приземния етаж.

– В помещението, за което става дума, не може да се влезе от долния етаж. Само през спалнята. В най-отдалечения десен ъгъл има врата.

– Спомням си – каза Ерика, – че когато за пръв път дойдох тук, си помислих, че вратата води към килер. Опитах се да я отворя, но тя беше заключена. Попитах баща ми защо, а той отвърна, че е загубил ключа. Но, както знаеш, той никога нищо не губеше. Затова продължих да го разпитвам какво има вътре. Той само каза: „Нищо чак толкова важно, че да викам ключар да я отваря.“

– Тогава защо изобщо е трябвало да я заключва?

– Точно това го попитах и аз – отговори тя. – Каза, че не си спомня.

Миша отвори вратата на спалнята. Затрептяха сенки.

– Когато нашите хора са претърсвали апартамента, проучвайки всичко, което би могло да обясни изчезването на баща ти, са стигнали до тази врата и се е наложило да я отворят, за да разберат какво има зад нея. И така... след известно проучване са узнали, че тази къща има история. Проверили са в градските архиви. Открили са фирмата, която е строила сградата. Попаднали са на няколко бивши съседни, вече доста възрастни хора. Оказало се, че през трийсетте години в къщата живеел някакъв лекар на име Бунд. Доста заможен. С голямо семейство. Седем деца. Обитавали са втория и третия етаж. На първия етаж е бил кабинетът му. В приземния е държал документацията и медикаментите си.

Миша потръпна, разтърсен от онова, което му предстоеше да разкаже.

– Започнала войната. А през 1942 – Холокоста. От грижливо скритите папки, които нашите служители открили под пода на приземния етаж, научили, че много от пациентите били евреи. Нещо повече – и то потвърждава моята вяра в хуманизма, от време навреме подлагана на горчиви изпитания – от документацията ставало ясно, че дори след началото на войната и Холокоста, той продължавал да лекува евреи. Това е невероятно. Искрено вярвал в Хипократовата клетва. Нашият доктор не преставал да полага грижи за тях, докато един ден не дошли от SS и не го откарали заедно със семейството му в концентрационния лагер в Матхаузен.

Сол усети, че го полазиха студени тръпки.

– Но доктор Бунд правел нещо повече от това да лекува болните евреи – продължи Миша. – Той всъщност криел онези, които били най-зле и чието състояние било толкова лошо, че щели да умрат в концлагерите от принудително полагания труд. Бунд – Миша погледна нагоре, – Господ те обича.

– Криел ги е? – прошепна Ерика.

– В приземния етаж. Къщата била планирана така, че Бунд можел да слиза по стълба от спалнята направо в клиниката си на първия етаж. Не се налагало да минава през чакалнята, когато влизал в кабинета си. Приемал ги един по един в „светилището“ си. Но по някое време решил, че нямало да бъде зле да удължи стълбата, та тя да стига до приземния етаж, не само до кабинета му. Така нямало да се налага да минава през чакалнята, за да вземе картон на някой пациент или пък нужното му лекарство. Ефективно, лесно, бързо.

– Но – Ерика поклати глава – в крайна сметка станало причина за смъртта му.

– По време на най-масовите погроми съвестта му се разкъсвала между лекарския дълг и желанието му да оцелее. Преградил приземния етаж на две. В предната част, в която се влизало от вратата на външната стълба, складирали кутии с документация и медикаменти. Бунд знаел, че есесовците, парвенюта по природа, няма да искат да си цапат униформите и да махат една по една кутиите, за да видят какво има отзад. А и как биха могли така наречената „Елитна охрана“ да се покажат пред простолюдието с мръсни петна по ризите? Тази логика спасила живота на доктора за известно време. Всяка вечер слизал в задната част на преградения приземен етаж, където лекувал скритите пациенти евреи. Не знам какви медицински случаи е имал, нито как SS са узнали тайната му, но знам, че е спасил най-малко дванадесетина евреи – мъже и жени, които по някакъв начин са успели да напуснат Европа, преди докторът и семейството му да бъдат заловени. Ето, това е важното в случая. Не само Бунд. Но и семейството му. Неговата жена и децата му. Всички те са приели да рискуват. Отхвърлили са жестоката политика на своята нация. Пожертвали са се заради нас.

– Но откъде знаеш всичко това?

– Нашите хора са открили двама евреи в Израел, които по онова време са били лекувани долу. Ако си послужи с християнската терминология, докторът е бил светец.

– Тогава може би има надежда – каза Сол.

– По-скоро не. Нали той е бил убит? – заключи Миша.

– Точно това имам предвид. Дал е живота си за нас, значи има надежда.

Миша продължи натъжен:

– Не знаем дали Джоузеф е избрал тази къща поради нейната история и връзката ѝ с еврейската кауза или случайно. Ако е последното, то как е разбрал за стълбата зад спалнята – защото SS са запечатали и този вход, и вратата откъм кабинета на първия етаж. Извадили са вратите и са сложили преградни стени. Попитахме собственика за горната врата. Той твърдеше, че преди шест години, когато е купил сградата, там не е имало врата. Разпитахме и някои от предишните наематели. По тяхно време не е имало врата.

– Тогава баща ми е открил запечатания вход и е сложил отново врата – каза Ерика.

– А след това я е заключил – учудено каза Сол. – Нищо не разбирам. Какво е пазил зад нея?

– Ще трябва вие сами да разгадаете. Да проверите всичко отначало, както направих аз – без да си поставяте предварително задача какво да търсите, без да се поддавате на предчувствия. Може би ще разберете онова, което аз не успях.

– Но каквото и да открием, мислиш ли, че ще бъде свързано с изчезването на баща ми? – попита Ерика.

– Не знам още. Ако онези, които са го отвлекли, са търсили нещо определено, сигурно биха се заинтересували от заключената врата. Щяха да проверят какво има зад нея. Но няма никакви признаци за насилствено отваряне. Ако са влизали, сигурно са махнали бравата като нас или са накарали баща ти да им каже къде е ключът. След като са свършили, отново са я заключили и са оставили апартамента точно така, както са го намерили. Но аз предполагам, че ако са открили какво е криел там баща ти и то е било същото, което са търсили, са го взели или унищожили. Между другото, можете да оставите сина си тук при мен. Като че ли му се спи.

– Искаш да кажеш, че не бива да вижда онова, което е долу.

– Никой не трябва да го вижда.

Сол хвърли поглед към Ерика. Влязоха в спалнята, изпълнени с безпокойство. В нея също миришеше на тютюн за лула. Чаршафите бяха гладко изпънати. На тоалетката имаше само носна кърпичка и гребен.

Сол отбеляза тези детайли с периферното си зрение. Умът му бе

изцяло зает с вратата. Ерика вече опитваше ключалката. Дръпна я и тя веднага се отвори, но не се чу да скърцат панти. Обгърна ги мрак. Тя прокара ръка по стената, но не откри ключа за осветлението. С обувката си закачи някакъв предмет на пода. Повдигна го. Беше електрическо фенерче.

Включи го. Лъчът му освети стъпала, които водеха надолу. Стените не бяха боядисвани и бяха покрити с плесен. По тавана висяха паяжини; стълбите тънеха в прах и само по средата личаха стъпки.

Гъстият слой прах раздразни ноздрите на Сол. Той едва потисна желанието си да кихне. Погледна надолу и видя преграда. Както им бе казал Миша, предишният вход, водещ към първия етаж, е бил запечатан чрез преградна стена. Дори прахът и плесента не можеха да прикрият контраста между по-тъмните стени и по-светлата нова дървена преграда. В апартаента, например, тази разлика би могла да се заличи чрез смяна на тапетите или боядисване. Но тук не бе направен никакъв опит да се заличи мястото, където е имало врата.

Сол слезе надолу. Дървото на средната преграда бе същото, което есесовците бяха използвали, за да запечатат лявата врата. Въпреки че бе покрито с прах, личеше, че е бор. Сол побутна преградата в средата – стори му се солидна. Прокара показалец по нея и откри, че е съединявана на две места, на разстояние колкото да се провере човек. Мушна джобното си ножче в цепнатината и го използва като лост, за да извади една дъска. Дръпна я към себе си и я постави вдясно. Ерика насочи фенерчето в процепа и освети останалата част от стълбите.

Започнаха да слизат надолу. На светлината на фенерчето видяха бетонен под. Още по-силна миризма на прахоляк и влага подразни ноздрите на Сол. Когато стигнаха най-долу, той се обърна наляво, накъдето Ерика насочи фенерчето.

Сол тежко въздъхна. Тясната ивица светлина подчертаваше ужасната гледка. Всеки предмет, осветен от лъча на фенерчето, бе заобиколен от мрак и придобиваше по-зловещ вид, отколкото ако се разглеждаше на фона на многото, натрупани на куп вещи. Ерика местеше лъча и един след друг се явяваха все по-страховити сенки. Черният мрак като че ли ставаше още по-злокобен поради зловещите образи, които искаше да скрие, но те постепенно изплуваха пред тях.

Ерика спря да шаря с фенерчето. Въпреки че още не бяха огледали всичко в приземния етаж, тя не издържаше повече. Наведе го надолу и видя разхвърлена маса, върху която имаше газена лампа и кибрит. Сол се приближи, запали клечка, а с нея фитила. Пламъкът заигра,

хвърляйки отблясъци. Постави стъклото върху лампата и тя се разгоря по-силно.

Сол отново огледа цялата стая, изпълнен с лошо предчувствие, като реши, че е сгрешил в първоначалната си преценка. Мракът, който заобикаляше поотделно осветяваните предмети, не бе причина те да изглеждат по-зловещи. Впечатлението би било същото, дори и да се намираха на светло.

Започна да разглежда фотографии – големи и малки, черно-бели и цветни, помътнели и на петна, от вестници и списания, книги и архиви. Те бяха закачени с кабъри по една от стените, която бе дървена, а не от бетон като останалите. Това бе преградата, издигната от доктор Бунд, за да крие пациентите си евреи. Тя бе широка десет метра и висока три. Цялата бе покрита с фотографии – до една от концентрационни лагери. На затворници с изпити лица. Газови камери. Трупове. Пещи. Ями, пълни с пепел. Камиони, натъпкани с дрехи, обувки, бижута, човешки коси и зъби. На една от тях бяха снимани есесовски офицери, върху черните униформи на които ясно се забелязваха отличителните им знаци – светкавица и череп. Те бяха застанали в редица, прегърнати през раменете и ухилени като за снимка, на фона на потресавашо огромна пирамида от трупове.

Сол се препъна в потрошен стол, поставен до масата. Посегна, хвана ръката на Ерика и силно я стисна.

– Но какво е правил баща ми тук? – питаше се Ерика. – Никога не ми е споменавал... Не знаех, че е бил обзет от мания за... Но това не е станало изведнъж. През цялото време е слизал долу в тази стая.

– Лудост, заобиколена от лудост.

Сол продължи да разглежда останалата част от стаята. Беше задръстено с картонени кутии. Насочван като че ли от неведома сила, той приближи към един куп, отвори капака на някаква кутия и отвърте се показваха документи. Някои бяха оригинали. Други – циклостилни, фото и ксерокопия. Пожълтели и овехтели листове се редуваха с по-бели. Бяха на различни езици – английски, френски, немски, еврейски. Сол владееше добре френски и немски, а Ерика знаеше отлично еврейски. Успяха да попрегледат документите и да преведат достатъчно, за да схванат общата тема. Това бяха сведения за концентрационните лагери. Списъци на офицерите от SS, на евреите концлагеристи, военни досиета. Отчети за това колко души са унищожавани всеки ден, седмица, месец във всеки отделен лагер. Имаше списъци на малкото оцелели от концлагерите евреи, както и на сравнително неголемия брой осъдени след

войната нацисти за участието им в Холокоста.

От взиране в избелелите машинописни страници и разчитане на неравни почерци го заболяха очите. Обърна се към Ерика.

– Виждал съм се с баща ти само веднъж, когато се оженихме. Нямах възможност да го опозная. Да не би да е бил в някой от тези лагери?

– Баща ми и майка ми почти не говореха за онова, което са преживели през войната. Но веднъж, когато бях малка, случайно ги чух да споменават нещо. Не разбрах нищо, затова започнах да ги тормозя с въпроси. Понякога ми разказваха за погромите, за преследванията. Искаха да знам всичко за Холокоста в подробности, като част от историята. Но не за самите тях... И двамата са били във варшавското гето, когато нацистите го обсадили.

Сол си спомни случилото се и по лицето му се изписа болка. През 1943 година немската армия обградила варшавското гето. Всички евреи били натикани вътре, но никой не можел да напуска, освен онези, които натоварвали на групи и изпращали в концлагери. От 380 000 евреи останали само 70 000. Именно те възстанали срещу нацистите. Защитата продължила четири седмици, но в крайна сметка нацистите смазали въстанието и сринали до основи гетото. От останалите живи евреи 7 000 били екзекутирани на място. 27 000 – изпратени в трудови лагери.

– Майка ми и баща ми са били в групата, откарана в Трeблiнка.

Сол потръпна. Трeблiнка не е бил обикновен трудов лагер, а по-скоро лагер на смъртта, възможно най-лошият случай. На откарваните там е оставало не повече от час живот след пристигането им.

– Но как са могли да оцелеят майка ти и баща ти?

– Били са млади и силни. Съгласили се да вършат най-мръсната работа – да изваждат трупове от газовите камери и да ги изгарят – което дори есесовците не са могли да издържат. Затова родителите ми не говореха за войната. Оцелели са за сметка на други евреи.

– А нима са имали друг избор? Щом като не са сътрудничили на нацистите и не са участвали в умъртвяването на хора, направили са каквото могат, за да оцелеят.

– Баща ми спомена за лагера един единствен път. Каза, че само с ума си би могъл да оправдае онова, което е вършил, но не и със сърцето си. Винаги съм си мислила, че затова реши да работи за Мосад и посвети живота си на Израел. За да се опита да изкупи вината си.

– Но дори ужасната работа, която са вършили е могла само временно да ги запази живи. Нацистите почти не са хранили затворниците и са ги третирали като роби. Вероятно твоите родители бързо са загубили

сили и не са могли да се справят. Есесовците в такива случаи убивали негодните и ги заменяли с нови пленници.

– Треблинка – каза тя. – Спомни си какво се е случило там.

Той изведнъж се сети. Лагеристите от Треблинка бяха възстанали срещу пазачите. Повече от петдесет души, въоръжени с лопати и пръти, бяха премахнали охраната и успели да избягат.

– Твоите родители са участвали във въстанието?

– Да. Първо във Варшава, после в Треблинка – горчиво се усмихна тя. – Трябва да им признаеш, че са много упорити.

Сол почувства гордостта в нейните думи и стисна ръката ѝ. Отново погледна към стената.

– Преследван от лудост. Останала му за цял живот. А ти дори не си подозирала.

– Никой не е предполагал. Не би могъл да работи за Мосад, ако са знаели какво таи в себе си. Няма доверие на фанатици – каза тя и се замисли.

– Какво има?

– Майка ми почина преди пет години. Точно тогава той реши да се оттегли от Мосад и се премести от Израел тук, като тайно е започнал да подрежда тази стая.

– Смяташ, че майка ти до известна степен го е контролирала?

– Да, потискала е лудостта му. А когато почина...

– Отново е взела връх – на Сол започнаха да му се привиждат духове. – Господ да му е на помощ.

– Ако е жив все още.

– А тази стая? Открихме ли защо е изчезнал?

– Като че ли, да. Но дали е отвлечен? – попита Ерика. – Или сам е избягал?

– От какво?

– От миналото си.

Ерика помръкваше все повече, а Сол без да се усети, я запита:

– Мислиш, че... се е самоубил?

– Ако някой ми кажеше преди час подобно нещо, щях да му отговоря, че баща ми е много силен и не се предава лесно, че е твърде смел, за да избяга по този начин. Но вече не съм сигурна. Тази стая... Вината, която е чувствал, трябва да е била непоносима.

– Или омразата му към тези, които са го принудили да върши всичко това.

Вниманието на Сол бе привлечено от една книга, която лежеше

отворена на рафта. Тръпки го полазиха, когато прочете заглавието – „Орденът на черепа: История на хитлеровия SS.“ Книгата бе на немски, публикувана през 1966, с автор Хайнц Хьон. Върху отворената страница бе подчертан с черно един пасаж. Сол си го преведе наум.

Сензационното, наистина ужасяващото при унищожаването на евреите бе, че хиляди германци, уважавани глави на семейства, бяха превърнали убийството в свой занаят. Когато не бяха на работа, се превръщаха в най-обикновени, зачитащи законите граждани, на които дори и през ум не им минаваше да се отклонят от общоприетите добродетели. Главното командване на SS не одобряваше садизма. Максимата на Химлер гласеше, че масовите екзекуции трябва да се извършват чисто, на трезв ум; дори когато се подчинява на заповед за извършване на убийство, есесовецът е само „добър патриот“.

– Добър? – промълви Сол.

С черно мастило и неравен почерк на две места в полето бяха написани няколко думи на еврейски.

– Почеркът на баща ми – обади се Ерика.

– Ти си специалистка по еврейски.

– Това са цитати. Мисля, че са от Конрад, „Сърцето на мрака“. На първия ред пише: „Ужаси, ужаси.“

– А на втория?

Тя се замисли.

– Какво ти е?

Ерика не отговори.

– Не можеш да го преведеш ли?

– Мога.

– Е?

– Пак от „Сърцето на мрака“... – „Унищожете зверовете.“

След един час престой долу бяха все така объркани, както и в началото. Сол не издържаше повече в мрачната стая. Трябваше да се махне оттам.

Ерика затвори кутията с документи.

– Как е могъл баща ми непрекъснато да слиза долу, да забожда снимки по стените и да прелиства тези сведения? Този постоянен сблъсък с фактите *сигурно* му е оказал някакво влияние?

– Но това не е доказателство за самоубийство.

– Нямаме данни и за обратното – мрачно отвърна Ерика.

Загасиха лампата и се отправиха към стълбите. Изведнъж Сол се сети за нещо и дръпна Ерика за ръката.

– На едно място не проверихме – и я поведе обратно като осветяваше пода с фенерчето.

– Но какво...?

– Миша не ни каза какво ще открием тук долу. За да не се настройваме предварително и да градим хипотези. Но без да иска, все пак спомена нещо. Че през войната докторът е криел най-тежко болните си пациенти тук, а също и картоните им.

– Да, чух. Но как... – гласът ѝ пресекна. – О!

– Да. Докторът е държал картоните под пода – каза Миша. – Трябва да има скривалище.

Сол внимателно изучаваше пода. В ъгъла, зад купчина кутии прахът му се стори поразбутан. Опипа с пръсти, попадна на тънък процеп и повдигна неголяма бетонна плоча. Оказа се съвсем малък тайник. Лъчът на фенерчето освети някаква тетрадка.

Сол я отвори. Въпреки че бе писано на еврейски, си личеше, че е някакъв списък.

С имена.

Десет фамилии.

Всичките еврейски.

Дъждът продължаваше. Кристофър спеше на канапето. Миша бе седнал до него и се взираше в отворената врата на стаята.

Сол прекрачи прага, като размахваше ядосано тетрадката.

– Значи сте я намерили – каза Миша.

– Без малко да не я видим – още по-ядосано рече Ерика с влизането си. – Чудя се дали изобщо искаше да я открием.

– Не бях сигурен.

– Дали искаше? Или дали трябваше?

– Има ли значение? Намерили сте я.

– За първи път започвам да се съмнявам в теб – каза тя.

– Ако не я бяхте открили, а ти все още настояваше да издирваш баща си, щях да се противопоставя – каза Миша.

Кристофър се размърда в съня си.

– Постави се на мое място. Откъде бих могъл да зная дали не сте

излезли от форма в пустинята?

– Би могъл да опиташ някой ден – отговори му Ерика.

– Алергичен съм към пясъка.

– А към истината?

– Не ви излъгах. Само ви изпитвах.

– Приятелите не се изпитват един друг.

– Но професионалистите трябва да го правят. Ако не разбираш това, значи все пак пустинята ви е повлияла.

– Е, добре. След като го открихме – Сол стисна още по-здраво тетрадката, – разкажи ни останалото. Какво означава този списък с имена?

– Това не са фамилиите на пациентите евреи, които докторът е криел през войната – каза Ерика. – Тетрадката е прашна наистина, но хартията не е пожълтяла. Освен това там е и името на баща ми. Но почеркът не е негов.

– Правилно. Тетрадката е моя.

– Какво общо има между този списък и онова, което се е случило с баща ми?

– Нямам представа.

– Не ми се вярва. Не би изготвил списъка, ако между хората в него нямаше връзка.

– Да не би да съм казал, че няма? Знаем миналото им, техните адреси, навици, последната им работа.

– Последната?

– Всички те са работили за Мосад и са се пенсионирали. Попита какво е общото между всички тях и случилото се с баща ти, но още не съм го открил.

– Да не би да твърдят, че не познават баща ми? Или не искат да отговарят на въпросите ти? Какъв е проблемът?

– Изобщо не съм имал възможност да разговарям с тях.

– Пак започваш. Отбягваш да отговориш – каза Ерика.

– Не е вярно. Тези мъже имат още общи неща помежду си. Оцелели са от нацистки концлагери и...

– И?

– Всички те са изчезнали.

Воин на църквата

Въпреки жегата, която ставаше все по-непоносима, възбудата

надделя над изтощението и Дру и Арлийн бързо тръгнаха по следите от автомобилни гуми, които откриха в пясъка.

След като се разправиха с двамата убийци, си направиха навес с платното на Арлийн, като го закрепиха между два по-големи камъка. Скрити от слънцето, отпиваха по малко вода и хапваха от фурмите и смокините, които бяха намерили в убитите. Но храната нямаше да им стигне за по-дълго време.

– А къде са запасите им от вода? – зачуди се Дру. – Претърсихме склоновете, откъдето стреляха по нас – каза той, и разклати двете манерки, но водата бе едва на дъното. – Тук няма достатъчно, за да могат да отидат където и да е. Как са щели да се върнат обратно?

Двамата си отговориха почти едновременно и скочиха на крака, забравяйки за адския пек извън навеса. Така стигнаха до края на падината, завиха надясно, като следваха следите по пясъка и се озоваха пред купчина големи камъни, зад които се подаваше един джип.

– Вече е сигурно, че не са тукашни – констатира Дру. – Никой от местните жители няма джип, още повече нов. А този е дори с климатична инсталация. Тези момчета са имали обичай да пътуват само „първа класа“.

Джипът бе покрит. Мястото на шофьора бе откъм сенчестата страна. Арлийн си помисли с облекчение, че ще може да се скрие от адския пек и надникна през отворения прозорец.

– Има само един малък проблем – каза тя.

– Какъв?

– Ключовете не са на таблото.

– Претърсихме и двамата, но нямаше нищо подобно.

– Значи трябва да са някъде тук, в джипа.

След петнадесет минути още не ги бяха намерили.

– Е, все едно тогава – каза Дру и влезе вътре.

– Какво ще правиш там? – запита го тя.

– Ще чакам.

– Какво?

– Да съединиш жиците, за да запали.

Тя се засмя и се наведе под таблото.

Запали и джипът заподскача през неравната пустиня. Дру изпадна в мрачно настроение. Измъчваха го твърде много въпроси. Въпреки че не гореше от желание, рано или късно щеше да се наложи да разговаря със свещеника.

Кайро.

Арлийн седеше на леглото в хотелската стая в западен стил и слушаше плискането на водата в банята, където се къпеше Дру. Но вниманието ѝ бе насочено към телефона.

Двоумеше се какво да прави. Когато онзи свещеник ѝ се бе обадил в Ню Йорк и я бе изпратил при Дру, той бе дал телефонен номер, на който да позвъни в Кайро, като ѝ поръча: „Обадете ми се веднага, щом успеете да го измъкнете от пустинята.“ Толкова се зарадва, когато узна къде е Дру, доволна, че ще може да го види и да бъдат отново заедно, че веднага прие условията на свещеника. Но сега, когато вече бяха заедно, започна да се колебае какво да направи. Ясно беше, че Братството не търси Дру, за да го помилват. Не, със сигурност това, че го призовават, означаваше неприятности. Веднъж бе загубила Дру, когато влезе в манастир. Втори път, когато избяга в пустинята. Сега бе готова на всичко, за да не ѝ се случи за трети път.

„Но ако наказанието на Братството за неподчинение е смърт? Ако убият Дру, когото бяха пощадили до този момент?“

Реши да позвъни. Ръката ѝ тежеше като олово. Имаше чувството, че не може да я повдигне, за да набере номера. Телефонът бе до леглото.

Плискането на водата в банята спря. Вратата се отвори и се показа Дру – гол, наметнат с голяма хавлиена кърпа. Тя не можа да се въздържа и се усмихна. След шестте години в манастира, след обета за безбрачие, той наистина имаше някои сексуални задръжки. Но срам? Не изпитваше срам от тялото си, чувстваше се еднакво свободно пред нея както със, така и без дрехи.

– Поне веднъж в годината трябва да се къпя, независимо дали имам нужда или не – засмя се Дру, докато се бършеше.

– Знам. Като че един тон пясък падна от мен – тя докосна все още влажната си коса.

Дру си беше купил шампоан, ножици, крем за бръснене и самобръсначка, като взе пари от нея. Обръсна си брадата и се подстрига. Прическата откри цялото му лице, което изглеждаше още по-хлътнало. Но не бе неприятно.

Остави хавлията.

– Имах много време, твърде много... за размисли – каза той.

– За?

– Някои закони са направени по мярката на Господ, други са за

хората.

– За какво говориш? – засмя се тя.

– За моя обет. Ако Адам и Ева не трябваше да имат сексуална връзка, Господ не би ги създал като мъж и жена.

– По този начин искаш да ми кажеш, че секът е нещо естествено?

И без теб го знам.

– Но, предполагам си забелязала, че малко се притеснявам.

– О, това със сигурност го знам.

– Та затова реших...

– Да?

– Ако нямаш нищо против...

– Да?

– Като избрах природните пред изкуствено създадените закони...

– Продължавай!

– Ще ми бъде приятно да се любим.

– ДРУ...

Сега той беше наред да каже: „Да?“

– Ела тук.

Бе късен следобед. Завесите бяха спуснати и хотелската стая тънеше в полумрак. Лежаха прегърнати в леглото след любовния акт. Доста време останаха така безмълвни, като продължаваха да се наслаждават на допира на голите си, приятно отпуснати тела. Но не можеха да избягат от натрапчивите мисли.

– Свещеникът – промълви Дру.

– Знам. Как ми се иска изобщо да не съществува.

– Все едно, няма да ни се размине.

Дълбоко угрижен, той посегна към дрехите си.

– Любопитна съм как ще ми обясниш нещо – обърна се към него

Арлийн.

– Любопитна? – Дру спря да си закопчава ризата.

– Преди, когато излезе от манастира, непрекъснато задаваше въпроси. За промените, които бяха настъпили през шестте години, които бе прекарал далеч от цивилизацията. Интересуваше се за културния живот, за политиката – кой е президент, какво е станало в света. А сега, след една година в пустинята, не си ми задал нито един подобен въпрос.

– Да, защото никак не ми допадна онова, което научих последния път – мускулите на лицето му потрепнаха.

– Тогава защо да се обаждаме на свещеника? Защо не изчезнем? Да се оттеглим. Заедно.

– Защото вече не вярвам, че бих могъл да се оттегля. Трябва да уредим този въпрос веднъж завинаги. За да не се налага вечно да се крия от Братството. Нито от който и да било друг. Никога повече.

В Кайро бе горещо, шумно, претъпкано от хора, със задръстени от автомобили улици. Задушливият мирис на изгорели газове надделяваше над уханията на арабските ястия и подправки, които се разнасяха около базарите. Дру и Арлийн обикаляха из лабиринта от тесни улички, водени от сложните указания, които бяха получили по телефона. Стигнаха до един ресторант, с надпис на египетски над вратата, който Дру преведе като „Иглено ухо“. Хвърли поглед вляво и вдясно по улицата, но не забеляза нищо необичайно, което да нарушава естествения ритъм на движение на тълпата. Това съвсем не означаваше, че никой не ги следи – един професионалист не би се оставил да бъде забелязан така лесно. От друга страна не бяха видели някой явно да ги следи и за момента трябваше да се задоволят с това.

Влязоха в слабоосветения ресторант. Онова, което най-напред направи впечатление на Дру, освен полумракът, бе особената миризма. Остър тютюнев дим. Силен аромат на кафе. След това усети пода под краката си неравен дялан камък. С един поглед обхвана ресторанта – дървени столове и маси без покривки, няколко шарени арабски килимчета по стените, а в дъното зад бара на рафтове под голямо огледало бяха наредени различни бутилки и лъснати месингови чаши. Тук-там се забелязваха дървени прегради с ажурена резба, които ограждаха някои от масите. В ресторанта нямаше други хора освен човекът с бяла престилка зад бара и двама мъже в тъмни костюми и червени фесове на главите, седнали на маса в левия ъгъл.

Дру и Арлийн си избраха маса от дясната страна. Според преценката на Дру тя бе на еднакво разстояние от входа и задния изход през кухнята. Седнаха с гръб към стената.

– В колко часа каза, че ще дойде? – попита Дру.

– Не определи точно. Разбрах само, че ще бъде тук преди залез слънце.

– Ще пиеш ли кафе? – попита я Дру, като барабанеше с пръсти по масата.

– Египетско кафе ли? Толкова е силно, че със същия успех бих

могла да поставя пистолет до слепоочието си и да си пръсна мозъка, ето така.

Дру се засмя, но изведнъж спря, когато чу, че вляво от него, зад дървената преграда, изскърца стол. Показа се един мъж в бял костюм, който спря до масата.

Той бе здравеняк, с тъмен тен и гъсти черни мустаци, които подчертаваха усмивката му. От нея се излъчваше добро настроение и приятелско разположение.

– Госпожице Хардести, рано следобед разговарях с вас по телефона.

– Но вие не сте свещеникът, който ме посети в Ню Йорк – изненада се Арлийн.

Дру се приготви да стане.

– Да, така е – не отрече мъжът. – Права сте. Онзи, с когото сте говорили – отец Виктор – бе изпратен спешно на друго място – продължаваше да се усмихва непознатият. – Аз съм отец Себастиан. Надявам се, че промяната не ви притеснява. Но, разбира се, ще поискате доказателства.

Мъжът протегна напред лявата си ръка с дланта надолу и им показа пръстена си. Той представляваше голям рубин, който проблясваше дори в мрака. Върху рубина бе инкрустиран знак – пресичащи се сабя и кръст. Религия и насилие. Символът на Братството на камъка. Дру усети мравки по гърба си.

– Виждам, че ви е добре познат – все така с усмивка изрече отецът.

– *Всеки* може да носи пръстен.

– Но не *точно* такъв.

– Може би – отговори Дру. – Бог с Вас.

Усмивката на лицето на отец Себастиан изчезна.

– А-ха.

– Точно така – по-твърдо изрече Дру. – Паролата. Продължете. Нали това е поздравът на Братството. „Бог с Вас.“

– И с Вашия дух.

– По-нататък.

– Deo gratias. Достатъчно ли е?

– Като за начало. Dominus vobiscum.

– Et cum spiritu tuo.

– Нос est enim...

– Corpus meum.

– Pater Noster...

– Qui est in coeli.

– Какво си говорите? – прекъсна ги Арлийн.

– Разменяме си реплики от една традиционна литургия – отговори Дру. – Братството е доста консервативно. Не се отказа да използва латински в католическите служби, както стана на много места през шейсетте години. А вие – Дру разглеждаше мургавия мъж, който приличаше на египтянин, и се бе нарекъл отец Себастиан – по-млад ли сте от мен? На тридесет? Ако не сте член на Братството, няма откъде да научите тази литургия на латински. Кой е основателят на Братството?

– Отец Джером.

– Кога е станало това?

– По време на Третия кръстоносен поход. 1192 година.

– Неговото истинско име?

– Хасан ибн ал Сабах. По случайност същото като на арабина, поставил началото на терора сто години по-рано. Въпреки че бил монах, кръстоносците решили да използват отец Джером като наемен убиец, защото бил арабин и нямало да се отличава от неверниците. Но за разлика от терора, осъществяван от арабите, извършеното от отец Джером, наричали свещен терор. Оттогава ние – отец Себастиан се наежи – вършим всичко, което е необходимо, за да защитим църквата. Сега доволен ли сте?

Дру кимна.

Свещеникът седна на тяхната маса.

– А *вашиите* доказателства?

– Имахте достатъчно време да ме разгледате добре през онази прерада. Сигурно са ви дали моя снимка?

– Пластичната хирургия върши чудеса.

– В пръстена има капсула с отрова. Вашият манастир се намира в западна Франция, срещу английския бряг, в областта, за която двете държави са спорили по време на Третия кръстоносен поход. Тези факти би могъл да знае само член на Братството или човек, когото то е искало да вербува.

– Съвсем точно. Искало е. А сега повтаряме молбата си.

Изведнъж Дру почувства смазваща умора. Всичко започваше отначало. Никъде не можеше да се скрие.

– Какво искате? – гласът му трепереше. – След като сте знаели къде съм, защо ме оставихте жив цяла година?

– В пещерата наред пустинята? Трябваше да изкупите греховете си. За да спасите душата си. Да се пречистите. Оставихме ви жив за всеки случай. Вие отказахте да станете наш член, но ние намерихме начин

да ви принудим да ни помогнете, защото имаме нужда от услугите ви.

– Помощ за какво?

– Да откриете...

– Какво?

– Един свещеник.

Силен взрив разтърси ресторанта.

Дру сякаш усети взрива части от секундата преди да чуе последва-
лия гръм. За миг стаята се обля в ярка светлина, а след това, когато той
отхвърча към стената, потъна в мрак. Главата му се удари в камък, тяло-
то му в масата, която се срути под тежестта му и под силата на взрива.
Ударната вълна така го залепи на пода, че остана без дъх. Той се запре-
вива от болка, ресторантът избухна в пламъци.

Изглежда бомбата бе скрита някъде около бара, защото той бе на-
пълно разрушен. Барманът и двамата мъже, седнали наблизко, не бяха
успели дори да извикат, вероятно бяха разкъсани от взрива. Но всичко
това изплува в съзнанието му едва по-късно.

Той все пак бе чул някой да пици. Бе женски писък. Арлийн. Желани-
ето да помогне го върна сред пламъците в разрушената стая.

Димът му пречеше да диша. Запълзя в посоката, откъдето идваха
стенанията на Арлийн, но усети, че някой го сграбчи здраво. Той креще-
ше и се съпротивляваше яростно, но не успя да се отскубне и някой го
извлече навън. Заобиколен от гълпата в горещата, мрачна и тясна улич-
ка, вече не чуваше никакви викове. Направи последен опит да се осво-
боди от ръцете, които се бяха вкопчили в него и да се върне в разруше-
ната сграда. Но отново не успя и загуби съзнание. След малко отвори
очи и пред размътения си поглед, убеден, че има халюцинации, видя
Арлийн.

– Умирах от ужас при мисълта, че си мъртва.

– И аз – отвърна Арлийн.

Той сграбчи ръката ѝ.

Седяха на метални столове в един покрит с пясък двор, заобиколен
от високи каменни стени. До тях достигаше отгласът от шумотевичата
на пренаселената столица, който нарушаваше спокойствието в една от
малкото църкви в този арабски град. Всъщност се намираха в двора на
православна гръцка църква, чиито остри кули контрастираха със заобле-
ните минарета на джамиите.

Бе рано сутринта на следващия ден. Слънцето още не бе огряло целия двор и жегата все още бе поносима.

– Когато взривът избухна, ми се стори, че извика – Дру продължаваше да стиска здраво ръката ѝ.

– Да, виках те.

– Но звукът се чуваше като изпод земята.

– И на мен самата ми звучеше така. Но след трясъка всички шумове ми се струваха така далечни, дори и собственото ми дишане, все едно идваше някъде отвън. Разбрах само, че не мога да се движа, също както и ти. А и двамата трябваше да се измъкнем оттам.

Той се засмя. Почувства болка в гръдния кош, но не ѝ обърна внимание. Преливаше от щастие, че Арлийн бе останала жива.

– Как се отървахме?

– Отец Себастиан е имал подкрепление.

– Професионалист.

– Измъкнаха ни от ресторанта преди да дойде полиция – осведоми го Арлийн. Не знам как точно са ни изнесли на улицата, но си спомням как ни измъкнаха от тълпата и ни качиха отзад на един камион. След това започнах да губя ориентация. Дойдох на себе си едва тук, в тази стая в църквата.

– Къде е отец Себастиан?

– Жив и здрав – отговори някой.

Дру се обърна. На прага видя отец Себастиан, който този път му заприлича повече на италианец, отколкото на египтянин, облечен в черно расо с бяла якичка. Държеше кърпичка на носа си. Когато излезе от слабо осветената стая в облечения в слънце двор, Дру забеляза следи от кръв по кърпичката – вероятно следствие от експлозията.

Свещеникът изнесе тръбен стол и седна.

– Не можах да дойда по-рано, защото трябваше да отслужа сутрешната литургия.

– И аз бих могъл да присъствам и да помогна с нещо – каза Дру.

– Когато надникнах, все още спяхте. В този момент се нуждаехте повече от почивка, отколкото от духовна храна.

– Но сега най-важно за мен е да разбера какво става.

– И по-точно?

– Ставам ужасно лош, когато някой се опитва да ме вдигне във въздуха. При други обстоятелства бих си помислил, че случайно сме попаднали на мястото на взрива. Може би, ако бяхме в Израел например. В Париж или Рим. Но в Кайро? Не е територия на терористите.

– Това не е съвсем вярно. Докато бяхте в пустинята, в Кайро също станаха няколко атентата.

– Но не и в някакъв малък ресторант, в отдалечен квартал на града. Каква би била политическата им цел? Тази бомба не избухна случайно, а точно когато ние бяхме там. Била е поставена заради нас.

– За втори път в разстояние на два дни се мъчат да ни убият – обади се Арлийн.

Отец Себастиан напрегнато я погледна от стола си.

– Точно така. За втори път – потвърди Дру. – Когато Арлийн и аз се опитвахме да се измъкнем от пустинята... – и той разказа на свещеника за двамата араби в педината. Арлийн допълваше.

– Мислите, че не са обикновени мародери? – отец Себастиан погледна към Арлийн. – Споменахте, че и преди това са ви нападнали на същото място. Може би втората двойка са били техни роднини, дошли да си отмъстят.

– Първите двама бяха аматьори – убедено каза Арлийн, – но не и следващите.

– Само по милостта на бога и благодарение на една кобра останахме живи – намеси се Дру. – Онези двамата бяха много добре обучени и въоръжени. Истински професионалисти.

– Някой е знаел, че бях изпратена да търся Дру. Но аз не съм споменавала това пред никого.

– Което означава, че изтичането на информация би могло да бъде само от вашата организация – заключи Дру.

Отец Себастиан разтърка чело.

– Не ми изглеждате изненадан. Да не би да подозирате такова нещо?

– Че орденът е компрометиран, че някой отвътре използва положението си, като преследва собствени цели? – отец Себастиан кимна утвърдително.

– Откога?

– Само подозирам ли? Почти година. А съм сигурен от два месеца. Твърде много провали започнаха да стават. На два пъти загиват наши хора. Ако не бяха помощните екипи, властите щяха да открият телата им.

– И пръстените им – добави Дру.

– Да. И тях също. А други наши мисии отложихме, защото подозирахме, че са разкрити. Враговете ни бяха предупредени да променят програмата си и да подсилат охраната около себе си. Всички ние в

Братството започнахме да се боим, че сме разкрити.

– Сега разбрах защо ме изпратихте да доведа Дру – очите на Арлийн гневно заблестяха. – Нуждаехте се от някой добър професионалист, който не е ваш член, но имате власт над него.

– Как казват комарджиите? – отвърна отец Себастиан. – Скрит коз. Да, така е – обърна се той към Дру. – Освен че ви се носи славата на добър професионалист, изглежда имате и късмет в рисковани ситуации.

– Не само аз, а всички ние – отвърна му Дру. – Сигурно е, че оцеляхме след този взрив, защото имахме късмет, а не защото сме професионалисти. Защото бомбата бе поставена далеч от нас, зад бара – единственото място, където би могла да се скрие.

– Загинаха двама посетители и барманът – обади се Арлийн. – Ако не ни бяхте изпратили там...

– Да, съжалявам за невинните жертви. Но техният живот не бе така важен, както защитата на Братството.

– А аз искам да оцелея – каза Дру. – Да мога да живея спокойно с Арлийн някъде, където няма да ви има нито вас, нито колегите ви.

– А дали съществува такава място? Пещерата не се оказа удачен избор.

– Ще продължа да търся. Вчера ви попитах какво трябва да направя, за да изкупя вината си пред вас. Споменахте за някакъв свещеник. Искате да...

– Да го откриете. Казва се Крунослав Павелич. Той не е обикновен свещеник. Той е кардинал. Много важна личност. Член е на Курията на Ватикана. Седемдесет и две годишен. Изчезнал е на двадесет и втори февруари, неделя вечер, след като е отслужил литургия във Ватикана. Като се има предвид високата длъжност, която заема в Курията, считаме, че отвлечането му е сериозен удар срещу църквата. Щом и един кардинал може да изчезне, тогава никой от членовете на Курията не е в безопасност. Вероятно това е началото на голям удар срещу църквата. Но тъй като Братството е заплашено отвътре, имаме нужда от чужда помощ. Един външен човек, независим, но с мотивация за действие.

– Ами ако кардиналът не се намери? Ако е мъртъв? – запита Дру.

– Тогава този човек трябва да накаже онези, които са виновни.

Дру вътрешно възнеговува. Бе дал обет пред себе си и пред Бог, че никога повече няма да убива. Въпреки че бе решен да спази обета си, продължи да преговаря.

– Какво ще получа в замяна?

– Вие и госпожица Хардести ще изкупите вината си пред нас за

съпричастието си в смъртта на един от нашите членове. Смятам, че е великодушно.

– Не бих използвал точно тази дума – обърна се Дру към Арлийн, която кимна в знак на съгласие. След това тихо, но решително добави: – Споразумяхме се.

– Добре – отдъхна си отец Себастиан и се облегна назад.

– Само още нещо. Ако престъпите думата си, по-добре си кажете последната молитва за разкаяние. Защото, Бог ми е свидетел, ще ви открия, където и да сте, когато най-малко ме очаквате.

– Да, ще имате пълно право да постъпите с мен както решите. Но що се отнася до последната молитва, винаги съм готов за нея.

– В такъв случай се разбрахме – изправи се Дру. – Арлийн и аз ще трябва да похапнем. Да се преоблечем. Ще имаме нужда от пари за това пътуване.

– Ще ви дадем достатъчно като за начало. След това ще ви открием банкова сметка в Цюрих, а също и сейф. Братството ще има ключ от него. Ще го използваме, за да си разменяме съобщения.

– А документи? Враговете ни знаят за нас и не можем да използваме собствените си имена.

– При напускането на Египет ще ви дадем ватикански паспорти. Ще пътувате като свещеник и монахиня.

– Ще привлечем внимание на аерогарата, където е пълно с араби.

– Но не и ако отпътувате с групата от монахини и свещеници, които са били на екскурзия в Египет. Ще отлетите за Рим, където изобщо няма да правите впечатление. Ако решите да промените самоличността си, в сейфа ще оставим още няколко паспорта – американски, под различни имена.

– А оръжие?

– Преди да напуснете Египет, ще ми дадете вашето. Ще получите друго, когато пристигнете в Рим. Ще оставим за всеки случай и в сейфа.

– Добре. Като предпазна мярка.

Отец Себастиан изчакваше дали имат да кажат още нещо.

– Не искам да си опитвам късмета трети път. Нека друг човек, не от вашите, остави оръжията и паспортите. А банковата сметка в Цюрих открийте лично вие.

– Дадено. Това изтичане на информация от нашата мрежа изнервя не по-малко и мен.

– Има още нещо, за което не споменахте.

Отец Себастиан разбра.

– Откъде да започнете? От същото място, където вашият предшественик реши да задълбочи търсенето си и...

– Предшественик ли?

– Свещеникът, който се обади на госпожица Хардести в Ню Йорк и я изпрати при вас. Отец Виктор. Споменах, че е бил призван за спешна мисия. Така е. От Създателя си. Бе убит в Рим преди два дни. Ще разберете докъде е стигнал и ще продължите оттам. Трябва да е бил много близо до целта.

В стаята, където бяха прекарали нощта, Дру и Арлийн се преоблякоха в донесените от свещеника дрехи. Дру знаеше, че би изглеждал съвсем естествено както в черен делови костюм, така и в черното расо с бяла якичка, което слагаше в момента. Но се притесняваше за Арлийн. Дали нямаше да буди съмнение с нейното атлетично грациозно тяло, облечена в дрехи на монахиня? Точно обратното. Белият калугерски капшон, който скриваше изрусялата от слънцето коса и подчертаваше зелените ѝ очи, превръщаше земната красота в невинно милосърдие.

– Удивително – каза Дру. – Изглеждаш така, сякаш си намерила призванието си.

– А ти би могъл да минеш за изповедник.

– Е, да се надяваме, че никой няма да ни моли за благословия и съвет.

– Най-доброто пожелание е: „Живей в мир и не прегрешавай.“

– А ние? – запита я Дру. – Онова, което искат от нас да направим. Надявах се, че няма да ми се налага отново да убивам – дали няма да влезем в грях?

Тя го целуна.

– Една последна задача. Ще си помагаме взаимно и ще направим всичко, което е по силите ни.

– Дано това да е достатъчно.

– Ще бъдем свободни.

Те се прегърнаха.

ЧАСТ ТРЕТА В клещи

Символът на смъртта

Холоуей бе застанал на гранитните стъпала пред къщата си и наблюдаваше Сет и Ледената висулка, които се качваха в кадилака. Тримата бяха прекарвали нощта и цялата сутрин в обмисляне на план за действие. Най-последно, в късния следобед, бяха стигнали до съгласие и решиха да започнат без да губят време. Сет щеше да откара Ледената висулка до колата, която предната нощ той бе скрил долу, встрани от пътя. Ледената висулка трябваше да кара след Сет до международното летище на Торонто. Още същата вечер двамата професионални убийци щяха да отлетят от Канада за Европа. „Скоро, много скоро“ – мислеше си Холоуей – „всичко ще дойде отново по местата си.“

Изпращайки с поглед Сет и Ледената висулка, Холоуей премигна от яркото юнско слънце, чудейки се дали някога животът му ще потече нормално, както преди. Баща му бе изчезнал преди няколко седмици, отвлечен докато скицираше един каньон в недалечно селище, наречено Елора. Там се събираха много художници. Извършителите бяха оставили принадлежностите на баща му – скициник, молив и куфарче – върху съгваема масичка на стотина метра от неговата кола. Оттогава нямаше никаква вест от него и колкото и да не му се искаше да вярва, си мислеше, че баща му може би е мъртъв.

Продължи да стои на стълбите и да гледа как кадилакът се отдалечава надолу по пътя, докато изчезна зад дърветата. Насочи се към голямата двойна врата на къщата си и отново се замисли. Дали баща му наистина бе мъртъв? Спря се, въздъхна дълбоко, после мрачно се заизкачваше по стълбите. Не му оставаше нищо друго, освен да се надява, че не е така. Поне бе взел мерки да защити себе си и семейството си, за да спре това безумие. А ако баща му е мъртъв, то мисълта за Сет и Ледената висулка, които бяха отлично средство за отмъщение, до известна степен го утешаваше. Убийците скъпо щяха да платят за него.

Той влезе вътре, мина през затъмнения хол и отиде в кабинета си да се обади по телефона. Въпреки че сега не му бе до това, налагаше се да се занимава и с други задачи. Преди четири месеца, когато „Нощта и

мъглата“ не се бяха намесили в живота му, той бе сключил сделка, която не можеше да зареже, каквито и лични неприятности да имаше. Бе заложил цяло състояние като гаранция за доставката на една смъртоносна пратка, която трябваше да удовлетвори нуждите на хората да се избиват помежду си. Ако тази задача се провалеше, това щеше да има фатални последици за него. Като нямаше друг избор, Холоуей събра всички сили, които неусетно му бе вдъхнала мисълта за баща му и вдигна слушалката.

Мексико сити.

За трети път Аарон Розенберг безуспешно се опитваше да постигне ерекция. Опита се да си помогне с ръка, но жена му го спря. Отначало си помисли, че вече е загубила търпение и се кани да го помоли да се откаже. Но вместо това тя започна да го целува по гърдите, после по корема, като промърмори: „Остави на мен“ и се премести по-надолу.

Завесите на спалнята не бяха спуснати плътно и в стаята нахлуваше слънчева светлина. Лекият вятър изсушаваше потта по тялото му. Затворил очи, Аарон чувстваше разпръснатите коси на жена си по слабините си, а грохотът от уличното движение по „Пасео де ла Реформа“ едва достигаше до съзнанието му.

За неуспеха му от преди малко имаше много причини – тревоги около изчезването на баща му, безпокойство за неговата и на семейството му безопасност. Въпреки бодигардовете си, всеки път, когато му се налагаше да излезе, се чувстваше като на тръни, затова напоследък напускаше дома си много по-рядко, отколкото изискваше работата му. Но днес специално си бе останал вкъщи, защото от сутринта очакваше да му се обадят по телефона със съобщение за нещо толкова важно, че не искаше да рискува да говори за това от офиса си. Информацията бе от такъв характер, че дори домашният телефон и самата къща, които всеки ден биваха проверявани за подслушвателни устройства, не му се струваха достатъчно сигурни.

Жена му продължаваше да го гали и пенисът му започна да се втвърдява. Той направи усилие да не мисли за другата причина, поради която преди малко не бе успял. Бе разбрал, че от два месеца жена му има връзка с бодигарда си Естебан. Погледите, които си разменяха, бяха толкова многозначителни, а освен това бе прибавила нови техники в секса, една от които бе именно тази. За едно нещо поне бе благодарен – че връзката бе дискретна. В противен случай никога не би могъл да

остави ненаказана изневярата на жена си, за да запази авторитета си пред полицията и търговските си партньори в този град, в който се зачитаха строгите испански традиции.

Той трябваше да признае, че отчасти сам е виновен за действията ѝ. Главоболията напоследък бяха поизпарили сексуалните му желания. Освен това работата налагаше да отсъства задълго от дома, затова жена му прекарваше повече време с Естебан, отколкото с него. И все пак, мислеше си той, обладан от моментен прилив на гняв, ако работата му изисква тя да остава сама, не се ли компенсира това с лукса, който ѝ осигурява? С масивния златен часовник, вносните ѝ модни френски дрехи, спортната ѝ кола за 100 000 долара?

Почувства, че и този път няма да стане нищо. Жена му, както му се стори, изпъшка с искрено разочарование. Тя бе поискала да се любят този следобед. Той се питаше дали все още има шанс бракът им да бъде спасен.

Телефонът, мислеше си Розенберг. Кога най-после ще извънни този проклетник? Истината беше, че ако не бяха скъпоструващите прищевки на жена му, ако не изпитваше желание да я впечатлява, никога не би се забъркал в толкова опасна сделка като тази, чийто резултат сега очакваше.

Но какво друго му оставаше? Да прави сцени на жена си, заради нейната връзка? Ако скандалът се разчуе, честта ще изисква да се разведе с нея, нещо, което той не желаше. Жена му бе ослепително красива, потомка на знатен род. Освен че бе горд с такава съпруга, тя допълваше успешно опитите му да се представи за мексиканец – с боядисаната си в черно и сресана назад коса, с изкуствено пигментираната си, за да получи мургав оттенък кожа, и цветните лещи без диоптър, които да направят очите му тъмни. За да се превърне успешно в това, което всъщност не бе, имаше нужда от нея. А що се отнася до Естебан, неговият внушителен ръст го караше да се чувства сигурен в настоящата тревожна обстановка.

Пенисът му отново започна да се втърдява.

Телефонът извънтя. Той се освободи от жена си и се протегна към масичката.

– Ало?

Мъжкият глас, който чу, не беше на Холоуей, но бе с южняшки акцент от Онтарио, в който едва се долавяше гърлен шотландски. Розенберг разбра, че онзи е част от веригата. Холоуей се е обадил на свой човек, без да използва междуградска връзка, която може да бъде засечена,

а мъжът на свой ред е използвал сигурен телефон, за да се обади в чужбина и да предаде съобщението. „Кленови листа.“

– Чапарал.

– Ще се чуем след четиридесет минути – щракването на слушалката сложи край на разговора.

Розенберг притвори очи със смесено чувство на облекчение и напрежение.

– Трябва да тръгвам.

– Точно сега? – прегърна го жена му.

– След четиридесет минути трябва да бъда на едно място.

– За колко време се стига до там?

– Двадесет и пет минути.

– За десет минути ще се изкъпеш и облечеш. Остават...

Пет минути. Те се оказаха достатъчни.

Розенберг каза на тримата от охраната да изчакат в колата, а той влезе в порутена сграда, изкачи се бързо на втория етаж по скърцащите стъпала и отключи една стая. Тя бе не по-голяма от килер, само че с прозорец. Бе съвсем празна, с изключение на един телефон на пода и пепелник на перваза. Той плащаше наема за нея и сметката за телефон под името Хосе Фернандес. Имаше само едно предназначение – да му осигури безопасно място, откъдето да провежда по-особени разговори с чужбина, без да се страхува, че ще бъде подслушван.

Знаеше, че в Южно Онтарио Холоуей държи подобна стая с телефон в нея. Веднага след като е инструктирал онзи мъж да му се обади, той се е отправил към своя безопасен телефон. Розенберг бе сигурен, че е така, защото в противен случай не би имал нужда от свръзка, а би се обадил директно. Това означаваше, че обстоятелствата са се променили дотолкова, че Холоуей не може да губи време да се обажда на Розенберг от безопасния телефон и да чака, докато и той отиде до неговия. Използването на свръзката е сигнал, че четиридесетте минути, които щеше да му отнеме процедурата, са от изключителна важност.

Отвори куфарчето си и извади оттам електронно устройство с размерите на портативно радио. Включи го към контакта на стената, провери циферблата и започна да изследва стаята. Уредът издаваше слаб шум. Ако някъде имаше микрофон, устройството щеше да приеме звука от него и да го регистрира на циферблата. Но в стаята нямаше подслушвателна система.

Розенберг не се задоволи с тази проверка. Извади още едно електронно устройство и го закачи с щипка към малък отрязък оголен телефонен кабел. Уредът измерваше мощността на електрическия ток по жицата. Ако имаше подслушателен механизъм, той щеше да черпи ток и силата на тока автоматично щеше да се увеличи, за да компенсира намалението на напрежението. Но Розенберг не засече подобно нещо. Телефонът не се подслушваше.

Припряно извади цигара от пакет „Голоаз“, мразеше мексиканските – след това погледна часовника си, също от масивно злато като на жена му. След две минути телефонът трябваше да извънни. Ако това не стане, ако той или Холоуей бяха възпрепятствани да стигнат навреме, имаха уговорка да изчакат още тридесет минути, а ако трябва и още тридесет.

Той пое дълбоко въздух и се втрени в телефона. Когато най-последна звънна, бързо сграбчи слушалката.

– Ацтек.

– Ескимос.

– Очаквах да ми се обадиш още сутринта. Защо се забави толкова?

– Трябваше да ги изчакам да тръгнат – отговори Холоуей с убедителен канадски акцент. – Започна се. Ще пристигнат утре сутринта.

– В Европа?

– Рим. Всички следи водят към кардинал Павелич. Ако открият защо е изчезнал...

– За колко време ще се справят? – прекъсна го Розенберг.

– За колко ли? Те са най-добрите. Също като бащите си. Единственото, което мога да гарантирам, е, че няма да е по-дълго от необходимото.

– Единственото, което аз бих казал е, че ако провалим сделката...

– Няма нужда да ми го казваш – отвърна Холоуей. – Малко ни беше, че някой иска да върне „Нощта и мъглата“, ами и за клиентите си трябва да мислим.

– Но те очакват пратката.

– Гаранциите ни остават в сила – потвърди Холоуей. – Имам доверие в Сет. А сега, след като и Ледената висулка е с него, нищо не е в състояние да ги спре.

– Надявам се да си прав. Ще е от полза за всички ни.

– Ако греша, значи врагът ни не е само един. Обади се на нашия човек в Бразилия. Кажу му да уреди доставката. Клиентите ни са склонни да приемат забавянето, ако ги уверим, че всичко е наред, а мисля, че е

така. Ако неизвестният враг е в течение на това, с което се занимаваме, би могъл да ни попречи преди седмици.

– А може би онези от „Нощта и мъглата“ само чакат да им паднем в капана.

– Скоро тях няма да ги има.

– Ще ми се да вярвам в това – отвърна Розенберг.

– Трябва да вярваме. Ако Сет и Ледената висулка не успеят да се справят с тях, то никой друг не би могъл и тогава ще бъде свършено с нас, все едно дали ще доставим стоката или не. Затова да действваме. Дай заповед. Да товарят.

Рим.

Отегчен американски служител дъвчеше сандвич със салам и сирене. Гърбът го болеше от твърде многото часове, които бе прекарал седнал на нетапицирания стол пред монитора, когато изведнъж...

– О, свети дух...

Остави остатъка от закуската си до кутията с диетична кока кола на металната масичка пред себе си и се наведе рязко напред, за да спре видеото в кадър.

– Елате тук! Трябва да видите нещо!

Други двама от наблюдаващия екип, мъж и жена, се обърнаха към него. Лицата им също изглеждаха уморени от дългите часове пред мониторите.

– Какво има за гледане? – запита мъжът. – Само стоим тук, за едното...

– Няма нищо – допълни жената. – Всички тези лица, които се сливат едно с друго и се отдалечават, докато се превърнат в малки точки на екрана.

– Казвам ви, елате да видите нещо!

Мъжът и жената прекосиха стаята, която имаше доста спартански вид, и застанаха от двете му страни.

– Дай да видим – каза жената.

Служителят върна видеокасетата тридесет секунди назад и я пусна. Точичите се превърнаха в образи.

– Физиономии – отегчено въздъхна жената. – Все тези проклети лица.

– Гледайте сега – продължи да настоява първият мъж. Посочи към пътниците, които излизаха през един от ръкавите на римското летище. –

Ето! – и спря кадъра.

Маркира с тънка рамка лицето и гръдния кош на някакъв мъж, който вървеше по средата на пътеката и се канеше да влезе в залата. Носеше спортно сако, което му бе малко широко, и риза с отворена яка, но мускулите му личаха дори и под тях. Лицето му бе четвъртито, загоряло, очите му излъчваха интелигентност, а косата му бе изрусяла от слънцето.

– Не бих го изпъдила от леглото си – каза жената.

– Но не се знае дали ще останеш жива, след като се позабавлява с теб – каза първият.

– Моля?

– Гледайте, има още.

Първият мъж освободи бутона, с който бе спрял кадъра, и пусна записа по-нататък. Покрай камерата минаваха различни лица. Италианските разузнавателни служби бяха инсталирали системи за наблюдение на всеки ръкав на международното летище в Рим, опитвайки се да се предпазят от терористи. След като си свършиха работата с касетите, италианците даваха записите на други интересуващи се служби от най-различен характер – граждански, военни, политически.

– Е, кого още ще видим? – запита вторият служител.

– Него. Ето тук – и отново спря кадъра.

Друг пътник застина на място, лицето и гърдите му бяха оградени с тънка рамка върху монитора. Бе висок, слаб, с бледа кожа, червена коса и много светли очи.

– О, свети дух... – възкликна жената.

– Какво съвпадение! И аз така реагирах – първият мъж се наведе напред, пулсът му се ускори. – Ако проверим в архивите...

– Ще се окаже, че е...!

– Псевдонимът му е Сет – каза първият мъж. – В средите на професионалните убийци казват, че няма по-страшен от него, освен... – той отново спря касетата, пренави я и дойде до друг кадър. – А сега вижте отново това... – и пусна видеото.

Първият русокос мъж, който излизаше от ръкава.

– Да! – задъхано рече вторият.

– Ледената висулка – съобщи първият. – Приятелчета, това, което току-що видяхме...

– Означава, че трябва да бъдем нащрек – довърши мисълта му вторият. – Тези копелета все пак се показаха, въпреки че ни бе писнало да ги чакаме.

– И още как – добави жената. – Наблюдаваме дни наред. А те изведнъж се явяват и двамата заедно, като се правят, че пътуват отделно.

– А може би наистина не са знаели, че са в един самолет – предположи вторият.

– Чакай да помислим – каза жената. – Тези момчета не са вчерашни.

– Е, добре, започвам да схващам.

– Ето защо трябва да си отговорим на въпроса – каза първият – дали са знаели предварително, че ще пътуват заедно или са научили в самолета?

– Откъде са се качили? – попита жената.

– От Торонто – отговори първият. – Случило ли се е нещо по-особено там в последно време?

– Доколкото знам, не. Нямаме никакви съобщения – отговори жената.

– Щом не са били там по работа...

– Само са се срещнали в Торонто и оттам са ги изпратили тук.

– Освен ако не са попаднали в един самолет случайно – предположи вторият.

– При тези двамата няма случайности.

– Може да работят един срещу друг. Всъщност, едва ли. Никак не изглеждаха притеснени на излизане от самолета.

– Разбира се, нали са професионалисти – каза жената. – За разлика от някои от нас – тя погледна към втория мъж, а след това се обърна към първия. – Имам чувството, че...

– Ако пътуват заедно – каза първият, – то не искат това да се забележи, но не се и опитват да се дегизират. Не ги е много грижа, че можем да ги разпознаем. Тук става нещо важно и появата им е явен сигнал за това. Но не е свързано с бизнеса.

– Нещо лично ли? – попита жената.

– Предполагам, че е съвсем лично. Казват ни: „Ние сме тук, играем открито, ще бъдем безмилостни, така че стойте надалеч, защото това не ви засяга.“

– Може би – каза жената. – Но ако си прав, Господ да е на помощ на онези, които преследват.

Сент Пол, Минесота.

Уилям Милер натискаше педала на газта на аудито, което караше

след изчезването на баща си преди четири месеца. Следобедното слънце го заслепяваше въпреки слънчевите очила. Кръвта пулсираше в слепоочията му, но не от горещината. Зави по една пресечка, излезе на тяхната улица и така рязко спря пред дома си, че се вряза в обезопасителния колан.

Бързо изскочи навън и видя жена си, която тичаше към него през ливадата.

– Имах среща със строителния инженер – каза той. – А когато се обадох в офиса да проверя дали някой не ме е търсил... – гласът му се задави от гняв. – Къде е проклетото нещо?

– В басейна.

– Какво?

– Нямахме го тази сутрин, когато пих кафе на верандата. Който го е направил, е изчакал да отида на тенис корта следобед.

Тя последва Милер, който забързано вървеше покрай лехите с цветя, мина зад къщата, застана до басейна и тревожно погледна надолу.

На дъното някой бе нарисувал с черна боя знак с огромни размери – краищата му опираха в четирите стени на басейна.

Гърлото му пресъхна. Преглътна, опитвайки се да заговори.

– Оставиха ни на мира за известно време, колкото да се успокоим и да помислим, че са се задоволили със залавянето на баща ми.

Задавено изхълца, втренчен в изрисувания символ – огромен, черен, зловещ.

Човешки череп.

– Какво искат, дявол да ги вземе? – запита жена му.

Той отговори на въпроса ѝ с още по-настойчив въпрос:

– И какво, по дяволите, ще правим сега?

Игра на криеница

Виена.

Отново валеше дъжд, но в сравнение с вчерашната буря това бе само слаб ръмеж. Бе доста студено като за юни. Сол пхна ръце в джобовете и продължи да върви по бетонната пътека покрай Дунав.

Помисли си, че сигурно само на него му е толкова студено, след като бе свикнал с жегата в пустинята в Израел. Спомни си напоителните канали, които бе изкопал с толкова труд, и си помисли, че дъждът, който падна над Австрия през последните два дни, би превърнал слабата му

реколта в оазис. Тези мисли предизвикаха силно желание да се върне у дома, но се запита дали някога отново това ще стане възможно.

По реката плаваха лодки, които не се забелязваха ясно поради дъжда. Мина покрай прогизнали от влага дървета, навлезе в парк, който приличаше на гора и стигна до мрачен покрит дансинг. Дървеният под трополеше глухо под краката му.

Един мъж стоеше полуоблегнат на перилата, пушеше цигара и се визираше навън в дъжда. Металните копчета на светлокафявата му мушам бяха разкопчани и под нея се виждаше тъмнокафяв костюм. Погледнат в профил, имаше остра брадичка. По бузите му тук-там личаха следи от шарка. Издишваше спокойно дима от цигарата си и изглежда не забеляваше приближаващият се Сол.

Сол видя още един мъж с подобен кафяв дъждобран, който бе засанал под един кестен и разглеждаше с необичайно голям интерес птиците, които се гушеха в клоните.

Сол спря на известно разстояние от облегнатия на перилата мъж. От покрива на дансинга се процеждаше вода и капеше до него.

– И така, Ромул – каза мъжът с белязано от шарка лице и се обърна. – Как си?

– Очевидно съм извън играта.

– Не си прави майтап. Забелязахме те още на летището. Оттогава непрекъснато те държим под наблюдение.

– Изобщо не съм се опитвал да остана незабелязан. Първото, което направих, бе да се обадя по телефона в хлебарницата. Аз предложих тази среща, както знаеш.

– Само благодарение *на нея* все още се разхождаш насам-натам – мъжът захвърли цигарата си в дъжда. – Имаш лошия навик да пристъпваш правилата.

– Брат ми го направи.

– Да, ти само му помогна да избяга, вместо да ни го предадеш.

– Предполагам, че нямаш братя.

– Трима.

– Ти на мое място би ли им помогнал или би ги сметнал за врагове?

Мъжът с белезите не отговори.

– Освен това брат ми бе убит – каза глухо Сол. Бяха изминали три години, а мъката му по Крис не бе намаляла.

– Тук сме, за да говорим за теб, не за него.

– Не отричам, че се споразумяхме с Ленгли. Да отида в изгнание. Да остана в пустинята. Но се случиха разни неща.

– Какви например?

– Селището, в което се бяхме установили, бе нападнато. Жена ми и синът ми едва не бяха убити.

– Да, в Израел се случват такива работи.

– Не, нападението бе насочено лично срещу нас! Ние тримата – жена ми, синът ми и аз трябваше да бъдем убити.

Мъжът учудено премигна.

– А един ден преди това изчезна тъстът ми! Тук, във Виена! Затова трябваше да напусна Израел и да открия какво...

– Е, добре. Може би имаш право. Не се гневи – мъжът с белезите направи знак с ръка на партньора си под кестена, че всичко е наред, защото онзи въпросително погледна към тях, когато Сол заговори по-високо.

– Казваш, че – мъжът с белезите изпитателно гледаше Сол – не си тук по работа? Не служиш ли на нови господари?

– По работа ли? Мислиш, че затова съм тук? *За работа?* Направо ми се повръща от тази мисъл.

– Емоционално, Ромул, но отклоняваш въпроса. Когато представям отчет за срещата ни, моите шефове ще искат ясни отговори.

– Да не мислиш, че сега не ни чуват. Устройството е в тебе. В онази синя каравана при входа на парка се записва всяка наша дума. Прав ли съм?

Мъжът не си направи труд да се обърне към караваната.

– Все ми е едно дали ме записват – каза Сол. – Не работя за никого. Това е семеен проблем. Моля за временно прекъсване на споразумението. Докато уредя моя личен въпрос. Щом свърша, вземам първия самолет за Израел.

– Моите шефове ще искат да знаят защо трябва да ти дават тази отсрочка – преценяващо го погледна мъжът.

– Като услуга.

– Моля?

– В замяна на услугата, която ще им направя.

Мъжът бавно се надигна от перилата, на които се бе облегнал.

– Бъди по-ясен. За каква услуга става дума? Ако искаш да прехвърлиш нещата в тази посока. Професионална лоялност ли?

– Услуга за услуга. Нямам друг избор.

– Ще направиш всичко, което поискат от теб?

– Не съвсем.

– Тогава предложението ти не е сериозно.

– Напротив. Много е сериозно. Но все пак трябва да знам какво искат от мен. Не е важно колко е опасно, а каква е крайната цел. Не бих искал да се погубвам. Освен това не трябва да бъде отблъскваща и от морална гледна точка.

– За морал ли ми говориш? Само не ми казвай, че си станал морален, Ромул.

– Може да се случи в пустинята. Ако твоите шефове не са помислили за това, то сега им напомням, че един оперативен работник, който публично е изхвърлен от разузнаването, но тайно остава свързан с него, може да им бъде от голяма полза. Няма да се присъединявам официално към вас.

– Толкова ли е сериозно положението с тъста ти, та на всяка цена си решил да разбереш какво става? – продължаваше да го гледа изпитателно мъжът с белезите.

– Да. И да защитя семейството си от евентуални нови нападения. Казах ти, това е личен въпрос, не изпълнявам задача.

– Шефовете ми ще направят оценка на записа от разговора ни – вдигна рамене мъжът.

– Разбира се.

– Ще се свържем отново с теб.

Стъпките на мъжа отекнаха по дансинга.

– Отседнал съм в апартаментата на тъста ми. Бих ти дал адреса и телефона, но предполагам, че вече ги знаете.

Мъжът се обърна, погледна Сол и кимна. Сол не можа да разбере дали му казваше довиждане или му изказваше уважението си.

От една книжарница срещу входа на парка Ерика наблюдаваше потеглящата каравана. Изчака тя да завие зад ъгъла и насочи поглед към парка. Дансингът едва се забелязваше поради дъжда. Двамата със Сол бяха предположили, че онзи, с когото той имаше среща, няма да бъде сам. Ето защо и тя бе дошла близо до мястото, готова при нужда да помогне на съпруга си.

Излезе от книжарницата, вдигна качулката на якето си и забърза в дъжда, който се бе усилил.

Сол я чакаше на дансинга.

– Мислиш ли, че ще бъдат съгласни? – попита го тя.

– Ако сметнат, че могат да ме използват. Трябваше да им обещаю услуга за услуга.

– Съжалявам. Знам колко неприятно ще ти бъде отново да работиш за тях – в гласа ѝ прозвуча отчаяние.

– А имаме ли друга възможност? Да стоим със скръстени ръце и нито да потърсим баща ти, нито да защитим самите себе си? Това би ми било още по-неприятно. Само едно нещо е от значение. Трябва да направим всичко, което е необходимо, за да можем да живеем спокойно всички заедно.

– Колкото повече те опознавам, толкова повече те обиквам.

– Приблужи се към мен, когато ми говориш така – той свали качулката ѝ, мушна ръце под дългата ѝ коса и нежно я притегли към себе си, като целуваше дъждовните капки по бузите ѝ.

– Но ако не ти дадат разрешение? – тя почувства, че той е напрегнат.

– Въпреки всичко няма да се откажа.

– Не. Ние няма да се откажем – каза тя и го прегърна. – И само някой да се опита да ни спре.

Отседнал съм в апартамента на тъста ми. Бих ти дал адреса и телефона, но предполагам, че вече ги знаете.

Издишвайки дима от цигарата си, седнал на стол с кожена тапицерия, мъжът с белезите по лицето се наведе напред и спря магнетофона, поставен върху дълга маса.

– Искате ли да го прослушате отново? – обърна се той към шефа на австрийския отдел на ЦРУ.

Флуоресцентното осветление бе пуснато. В стаята с дъбова ламперия по стените други трима мъже седяха безмълвно, без да реагират, докато шефът барабанеше с пръсти по масата. Той се казваше Галахър. Бе слаб, нисък, облечен в син раиран костюм. Спря да трополи и постави длани на ръба на масата.

– Не, трите пъти ми бяха достатъчни. Ясно ми е какво ти е казал. Но все пак ти беше там, не аз. Ти си видял изражението в очите му. Истината ли казваше Ромул?

– Ако съдим по емоционалната реакция ли? – мъжът с белезите извади цигарата от устата си. – Да.

– Ромул поставя условие мисията да не е смъртоносна за него, да не е в противоречие с разбиранията му и ако тези условия са налице, е готов да направи всичко за нас, така ли?

– Да. Отново бе искрен.

– О, виж ти.

Един от мъжете, чиято коса бе започнала да оредява, се намеси:

– Доста голяма промяна в позицията му. Първоначалното споразумение бе той да отиде в изгнание, а ние да го оставим на мира.

– Но човек с неговите способности – обади се Галахър – би могъл да ни бъде от полза, ако отново се върне към разузнаването, без никой да знае за това. Голям специалист е. Наемен убиец от световна класа. И се оставя напълно на наше разположение.

– Но еднократно – напомни му мъжът с белезите.

Галахър вдигна от масата задебелите си длани, резултат от тренировките му по карате, притежаваше черен пояс, и замасажира слепоочията си.

– Е, щом иска лично отмъщение, да го оставим да си действа. Все пак нещо ме безпокои.

Останалите изчакваха да чуят какво ще каже.

– Това лично отмъщение би могло да има и професионални последиствия. Така или иначе, ние не знаем кой е предприел нападението срещу него и семейството му. Нито кой е отговорен за изчезването на тъста му. Но трябва да бъдем сигурни, че ще остане независим, няма да влезе във връзка с други разузнавателни служби.

– Не разбирам – обади се мъжът с белезите.

– Ще разбереш. Ромул сигурно изгаря от нетърпение да разбере какво става. Трябва да изясня нещата чрез Ленгли.

Дъждът бе спрял. Уличните лампи се отразяваха по мократа трева и в локвите. Въздухът приятно ухаеше. Като се взираше в тъмните сенки на дърветата, Сол прекоси крайбрежната улица и тръгна отново към дансинга. Там го чакаше същият мъж с белези от шарка по лицето, облегнат на перилата.

– Ромул, днес ти е щастлив ден – мъжът разтвори приятелски ръце и широко се усмихна. – Шефът ме натовари да ти предам, че е съгласен с твоето предложение.

– Добре – облекчено въздъхна Сол. – Когато уредя този семеен въпрос, ще чакам да ми се обадите. Така ще получите обещаното.

– О, в това можеш да бъдеш сигурен.

Сол се обърна и понечи да си тръгне.

– Само още един проблем.

– Какъв проблем? – напрегнато запита Сол.

– Е, не точно проблем. Да го наречем условие. Ограничение.

– За какво става дума?

– Не трябва да се обръщаш за помощ към израелското разузнаване.

– Моля?

– Доколкото разбрах, ти представляваш нещо за моите началници само ако не се обвързваш с други служби.

– Да не се обвързвам ли? Обясни ми, по дяволите, какво имаш предвид!

– Ти ще се занимаваш с нещо лично. Но ако приемеш помощ от израелските служби за сигурност, ще излезе, че си сътрудничите, че работиш за тях.

– Но, за бога, тъстът ми е работил там! Разбира се, че ще вляза във връзка с тях! Те също искат да открият какво се е случило, както и аз.

– Тогава ще ти повтора отново. Не бива да търсиш помощ от Израел. Нито от което и да било друго разузнаване. Плановете ни, свързани с теб, изискват пълна необвързаност с всякакви подобни организации. Трябва да бъдеш абсолютно сам. В противен случай, ако задачата, която ще ти възложим, се провали, ако те разкрият, врагът ще обвини евреите, а те пък нас. Така ще се окажем в същото скапано положение, както и ако работеше за нас. Каза, че въпросът е личен. Нека да си остане такъв. Не търси чужда помощ. Ако не си съгласен с това условие, ще бъдем принудени да те накажем за нарушаване на първото ни споразумение.

– Копелета. Трябваше по-рано да се досетя, а не да...

– Преговаряш с нас? Но, Ромул, истината е, че нямаше друг избор. В противен случай щеше да си мъртъв.

– А как ще...?

– Ще използваш способностите, с които си прочут. Сигурен съм, че израелското разузнаване вече е събрало информация, която те представя в добра светлина. При всички случаи трябва да се възползваш от това. Професионалистите в нашата област няма да се изненадат, ако от Мосад се свържат с теб във връзка с изчезването на тъста ти, който е работил за тях. Но само дотук. По-нататък никакви връзки с тях. Ще работиш сам.

– И кой ще повярва на това?

– Какво искаш да кажеш?

– Ами този парк. Дансингът. За втори път днес се срещаме тук. Ибо не правим опит да се прикрием. Сигурно другите разузнавания вече са ни засекли.

– Така предполагам и аз. Дано да е така.

Сол вдигна гневно ръце.

– Отлично, Ромул. Време е да им изиграем едно представление.

От изненада Сол отпусна ръце.

– Опитай се да ме нападнеш – каза мъжът с белезите. – А моята охрана ще стреля по теб. Покажи недоволството си. Ще демонстрираме пред другите разузнавателни мрежи, че оставаш извън играта. Ето, ще започна пръв, за да те улесня.

Мъжът с белезите се надигна от перилата и силно удари Сол в стомаха.

Неподготвен, Сол се преви на две и изпъшка.

Мъжът придоби смелост и се дръпна назад, като се приготви да удари Сол по лицето с юмрук.

Инстинктът обаче му помогна да превъзмогне изненадата и болката. В един миг, извъртайки се гневно по посока на атаката, той удари с длан рамото на противника си. Хрущялът изпука.

Мъжът падна на земята с изкълчено рамо и застена.

– Глупаво копеле, можеше да ме убиеш! – изрева Сол. – И аз също!

Изстрел разцепи тишината в парка. Един куршум се заби в подпората на покрива на дансинга. Сол се хвърли на земята. Мъжът с белезите залегна до него, като се държеше болезнено за рамото. През разбитите си зъби, той му каза:

– Добре дошъл сред нас, в играта на криеница. А сега, изчезвай оттук.

– Този снайперист от вашите ли е? – запита разгневено Сол.

– Казах ти да изчезваш!

Един куршум разцепи перилата на дансинга. Сол се превърта по пода. Трети изстрел се удари в парапета на стълбичките. Той се спусна към противоположния край на дансинга и оттам скочи долу на мократа от дъжда трева. Площадката остана между него и снайпериста, който уж се целеше сериозно, и Сол побягна в тъмното към някаква люлка. Бяха го манипулирали по начин, който го въбесяваше. Повдигаше му се от готовността, с която оня човек се бе оставил да страда по заповед на началниците си. „Добре дошъл в играта на криеница“ – му бе казал мъжът с белезите. *Точно така. Криеница. Илюзии* – мислеше си той с отвращение. В тази тъмница снайперистът лесно би могъл да сгреша и да попадне на месо, независимо колко е добър.

Зад него се чу изстрел, който отнесе носа на петнистото конче от люлката. „Достатъчно!“ – Сол мислено крещеше от възмущение. „Вече

си свърши задачата!“

Забеляза неясна фигура пред себе си зад люлката. За миг си помисли, че може да е Ерика, която му идва на помощ, без да е разбрала играта на разузнаването. Човекът насочи пистолета си.

Значи не е Ерика! Аз съм на прицел!

Миша Плец му бе дал оръжие. Той го извади изпод тъмната си мушама, но вместо да стреля по врага си отпред, се спусна надясно, като се надяваше да се слее с дърветата и храстите. Нов изстрел съвсем близо до него прониза слуха му. Куршумът обрули листата на близкото храстче. Той се мушна под една бетонна пейка и се извърна, за да стреля по онзи до люлката. Но той вече не бе там. Някой се отдалечаваше тичешком по пътеката, а пред него между дърветата се мерна някаква сянка. Сол стреля, но човекът се прикри зад един ствол.

Друг куршум се заби в пейката и отчупи парчета бетон. Сол издръпна. *Трети снайперист в парка!* Не пред или зад него, а вдясно. Затича покрай някакъв фонтан. Някой изкрещя. Завиха сирени. Дробовете го боляха от тичане, но продължи и извън парка. Дърветата свършиха. Показа се крайбрежната улица на Дунав. Зави надясно. Стотина метра понататък от храстите изскочи някакъв човек. Сол бързо изви вляво. Появи се втори. Хвана се за металните перила, пое въздух и се хвърли долу.

Студената вода го погълна. Заплува под повърхността. Мокрите дрехи го дърпаха надолу, но той с всички сили се мъчеше да достигне средата на реката. Не бе сигурен, но му се стори, че чу нов изстрел.

В същото време Ерика се криеше в тъмната улица встрани от парка и наблюдаваше дансинга. Учуди се, когато мъжът, с когото Сол имаше среща, неочаквано го удари в корема. Спусна се натам, като извади пистолета, решена да защити съпруга си, но забеляза, че той се отдръпна, за да избегне втори удар и събори мъжа на земята. Последва изстрел. Сол се превъртя по пода. Настъпи хаос. Един, двама, трима стреляха в парка. Чува се още изстрели. В далечината завиха сирени. Единствената й мисъл бе как да стигне до Сол, за да му помогне. Но бъркотията стана още по-голяма, когато Сол затича в мрака, мина през храстите в края на парка и прескочи перилата, които го делиха от реката. Един от преследвачите му стреля във водата, обърна се и видя да приближават и останалите. Продължиха да стрелят по-скоро напосоки, но побързаха да се прикрият в нощта. Воят на сирените се чуваше все по-силно. Силуетите се разделиха на групички и изчезнаха в различни посоки.

Тя също се отдалечи от мястото. Не можеше да знае къде точно Сол ще излезе от реката. Знаеше само, че ще направи всичко, което е по силите му, за да оцелее и че тя също има някакви задължения. Всъщност, бе уверена, че Сол *очаква* от нея такова поведение. Тръгна си в посоката, откъдето бе дошла, като изтича по улицата и зави по една пряка. Беше стигнала почти до края ѝ, когато полицейските коли спряха пред парка. Притича по друга улица, в по-отдалечена пресечка, като в ума ѝ се въртяха все същите налудничави мисли. „Да, Сол ще разбере, че тя не може да му помогне; той на всяка цена ще се опита да се спаси сам.“ А тя трябва да помисли за детето.

Пред нея блеснаха светлините на някакъв ресторант. Влезе във фойето, като бегло отбеляза, че мирише на кисело зеле и пусна монета в телефонния апарат.

Набра номера на баща си. Телефонът извънтя, после още веднъж. Никой не вдигна. Звънна трети път.

Въздъхна с облекчение, когато чу познат, вдъхващ ѝ спокойствие глас: „Ало?“

– Миша, Ерика е! Нямам време да ти обяснявам – тя с мъка си пое-маше дъх. – Положението е много лошо. Събуди Кристофър! Не губи време да го обличаш! Бягайте бързо!

Отговор не последва.

– Миша!

– Къде ще се срещнем?

– Там, където редовно е ходел баща ми, но един ден не го е направил – отговори тя. – Разбра ли? Всяка сутрин и вечер.

– Да – каза Миша. – Веднага ще го събудя. Тръгваме, не се тревожи, всичко ще е наред.

– Моля се на бога.

– Погрижи се за себе си.

– Тръгвайте!

Остави слушалката, обърна се и видя учудени посетители да я зяпат с интерес. Бързо мина покрай тях и излезе от ресторанта.

„Ами Сол?“ – с тревога си мислеше тя, като тичаше по улицата. Дали ще остане жив, за да може да дойде в кафенето както се бяха уговорили предварително?

– Наши ли бяха? – Галахър почти изкрещя.

Мъжът с белезите премигна, като намести превръзката на

изкълченото си рамо.

– Не, освен ако не сте пратили втора група да ги прикрива. Абсолютно сигурно е, че не бяха от моите.

– Господи! – Галахър бързо седна на председателското място на масата за конференции. Другите двама напрегнато мълчаха. Започна да барабани с пръсти.

– Цели трима?

– Да, освен нашия човек – продължи мисълта му мъжът с белезите. – Изиграхме пиесата според сценария ти. Аз го ударих. Той се защити. Нашият човек откри огън, уж че се опитва да го убие.

– Интересуват ме другите.

– Първият бе скрит зад една люлка. Вторият изникна изневиделица. Опитаха се да го притиснат като в менгеме.

– Не играеха ли театър? Сигурен ли си, че искаха да го убият?

– Ромул сто на сто го вярваше. Отвърна на огъня им. Онези изчезнаха, преди да дойде полиция. И ние, разбира се, направихме същото.

Галахър присви устни.

– Е, ако Ромул бе успял да убие някой от тях, щяхме да имаме тялото. Да открием кой друг е замесен. Дявол го взел, твоите хора трябваше по-добре да разузнаят обстановката в парка!

– Да, но нали искахте свидетели от други агентурни мрежи. Целта на демонстрацията бе да убедим всички, че Ромул остава аутсайдер за нас. Трябваше да оставим чуждите наблюдатели да заемат местата си.

– Отлично. Само дето операцията се провали.

– Кой знае, може и да не е така – отвърна мъжът с белезите.

Галахър повдигна въпросително вежди.

– Ами след като Ромул без малко не бе убит, какво по-добро доказателство за останалите, че не е наш човек – поясни мъжът. – Нищо не се е променило. Той може да върши личните си работи, но ще трябва да направи нещо и за нас, както се договорихме.

– Така ли? Мислиш ли, че ще го направи? Ами ако сметне, че ние сме искали да го подредим така? Ако реши, че ситуацията е станала неконтролируема и твоите хора наистина са се опитали да го убият? Няма да направи нищо за нас. Даже обратното, ще се обърне против нас. Ама че каша! Може би ще се наложи да му помогнем, за да не го настроим против себе си и да можем да го използваме в бъдеще.

– От друга страна – отбеляза мъжът с белезите, – ние дори не знаем дали е жив.

Премръзнал и изтощен, Сол се измъкна от мътните води на Дунав. Бе плувал петнадесет минути по течението и след това направо, за да излезе от обхвата на изстрелите. Лампите на брега студено проблясваха. От тинята стъпи върху бетонна рампа, мина покрай една будка, където се даваха лодки под наем и излезе на тясна уличка зад някакъв склад. Никой не го бе проследил. Почувства, че за момента е в безопасност. Но в главата му напиреха хиляди въпроси. Кой се опитваше да го убие? Дали не бе разузнаването, за което бе работил? Не му се вярваше. Мъжът с белезите не би се изложил на открит огън едновременно с него. Или пък хората му се бяха престарали, за да бъде всичко по-истинско? А може би непознатият враг чакаше удобен случай, за да го премахне? Ако го бяха убили там, в парка, отговорността щеше да падне върху предишните му работодатели. Никога не биха успели да убедят другите служби, че ЦРУ не е замесена. А истинските убийци щяха да останат неизвестни.

Сол трепереше, но не можеше да избяга и от един друг, още по-тревожен въпрос. Ерика и Кристофър. След като е видяла нападението срещу него, жена му е разбрала, че няма да може да му помогне и би трябвало да се е погрижила за детето. Той *вярваше* в това и тази мисъл го успокояваше. Първата реакция на Ерика задължително е била да се обади на Миша Плец и да го предупреди бързо да заведе Кристофър на безопасно място. Сол пристъпи напред с още по-голяма решителност. В момента имаше само една цел – да стигне до мястото, където се бяха уговорили да се срещнат, ако настъпят извънредни обстоятелства. Трябваше на всяка цена да се добере до там.

Кристофър все още търкаше с ръчички очите си след неочакваното събуждане. Мъжът с леко прегърбените рамене, Миша Плец, го бе накарал да си облече пуловера набързо върху синята пижама. С неудоволствие вдишваше замърсения от гъстия цигарен дим въздух, но затова пък ароматът на какао в помещението, пълно с маси и зачервени, весело бърбещи хора, беше наистина чудесен. Припомни си бързината, с която Миша го бе понесъл по стълбите. Скоростното препускане с таксито. Нахлуването им в това „кафене“, както го бе нарекъл Миша. Внезапното появяване на майка му, зачервените ѝ, пълни със сълзи очи, когато го взе в прегръдките си. Всичко бе толкова необичайно.

Бе седнал на пейка до стената, майка му от едната страна, Миша от

другата. Разговорът между тях го озадачаваше.

– Ако до петнадесет минути не дойде, не можем да рискуваме да останем повече – каза майка му.

Як мъж с бяла престилка се наведе над нея и й прошепна: „Елате в кухнята. Току-що получихме рядък сорт кафе“.

Вече нищо не разбираше. Майка му го понесе през някаква летяща врата, където влязоха след Миша. Видя бляскави метални плотове. Изпускащи пара чайници. Баща му се показа от една стая, а от дрехите му се стичаше вода. Миша се усмихна. Майка му хълцаше, задавена от плач и прегръщаше баща му, като благодареше на бога.

– Бързо. Трябва да тръгваме – каза Миша.

– Накъде? – запита Сол.

– Връщаме се в Израел.

– Не – възпротиви се Ерика. – Ние не.

– Не разбирам.

– Само ти и Кристофър. Вземи го с теб. Пази го.

– А вие? – запита Миша.

– Кристофър няма да бъде в безопасност, докато ние самите не сме. Ако нещо се случи с нас, дай го в кибуц. Смени му името.

– Не вярвам ЦРУ да се опитваше да ме премахне. Сигурно е някой друг. Може би са хората, които преследваме.

– Дори и така да е, можеш ли да се довериш на предишните си господари?

– Налага се. Но трябваше да им обещаеш нещо. В замяна на това, че се върна от изгнание, им обещах да не се възползвам от ничии услуги, включително да не търся помощ от вас. Трябва да се справим сами.

– Но...

– Не. Все пак разполагаме с информацията, която ни даде. Трябва да поемем този риск. Ако не успеем, ти ще ни заместиш. Не оставяй тези копелета ненаказани.

– Сигурен ли си, че няма друг начин?

– Ние да оцелеем ли? – Сол поклати отрицателно глава. – И да се върнем при Кристофър? Не, няма.

Баща му го целуна. Защо ли плачеше?

– Довиждане, синчето ми. Миша, грижи се за него.

– Кристофър, винаги помни...

Но защо майка му също плачеше? Още целувки. Сълзите ѝ мокреха бузите му.

– Че те обичаме.

Викове отвъд люлеещата се врата.

– Не можете да минете оттам!

– Открили са ви! По-бързо! – каза Миша.

Спуснаха се към друга врата, която ги изведе навън в мрака. Тичаха по една улица, която като че ли нямаше край. Но когато погледна назад, с ужас видя, че Миша бе тръгнал в една посока, а родителите му – в друга. Очите му се премрежиха от сълзи.

Вечният град

Преоблечени като свещеник и монахиня, Дру и Арлийн се разхождаха сред многото истински религиозни лица по претъпканата „Виа дела Кончилиационе“. Въпреки че улицата не бе малка, изглеждаше доста тясна в сравнение с ширналото се отпред пространство. Тя завършваше като фуния, която се влива в четирите редици колони в дорийски стил, които ограждаха площад „Свети Петър“ в Рим.

Стигнаха центъра на площада, където между два големи фонтана се издигаше египетски обелиск. Въпреки че сами по себе си фонтаните, обелискът и многобройните колони наоколо бяха внушителни, в сравнение с величието на базиликата „Свети Петър“ приличаха на джудженца. Тя се издигаше в единия край на площада, а огромният ѝ купол бе огрян от следобедното слънце. Отляво и отдясно на базиликата се виждаха ренесансови сгради. Към нея водеха широки стръмни стълби.

– Не мога да добия представа колко е голям този кръгъл площад – каза Арлийн.

– Зависи от перспективата, от която го гледаш – отвърна Дру. – Площадът, базиликата и всичко останало във Ватикана биха заели по-малко от една седма от нийоркския „Сентрал парк“.

Тя се обърна учудено към него.

– Така е. Построен е на не повече от една пета квадратна миля.

– Сега ми става ясно защо наричат Ватикана „най-малкият град-държава в света“.

– Такъв е сравнително отскоро. От 1929 година, макар че не е за явяване – отговори Дру. – Благодарение на Мусолини, който потърсил политическа подкрепа от църквата – тогава на Ватикана бил даден

статут на независима държава.

– Май ми спомена, че не си идвал тук преди.

– Така е.

– Тогава откъде знаеш толкова?

– Докато спеше в самолета от Кайро, прочетох един справочник за града.

– Самостоятелно се просвещаваш, така ли? Е, като си такъв експерт, знаеш ли как да стигнем до мястото на срещата?

– Само ме следвайте, сестро.

Той я поведе наляво, по пътека отстрани на стълбите, които водеха към базиликата. Показаха ватиканските си паспорти и минаха край швейцарците от традиционната охрана на папата, чиито дълги пики и униформи на ивици с бухнали ръкави изглеждаха по-скоро театрално, отколкото заплашително. Продължиха към Арката на камбаните, като се оказаха в сърцето на Католическата църква. Постоянното население на Ватикана не надвишаваше хиляда души, но тълпата от свещеници и туристи бе внушителна. Някои бяха предвождани от екскурзоводи.

Пресякоха малък правоъгълен площад, наречен на първите римски мъченици. Отдясно се извисяваше базиликата. А отляво, в самия край на тясната пътека, кипариси скриваха от погледа неголямо гробище.

– По-големите дарители на Църквата са имали честта да бъдат погребвани тук – осведоми я Дру. – За да изкажат благодарността си, служителите на Ватикана са донесли пръст от хълма в Йерусалим, където Христос е бил разпънат на кръста.

Минаха край други две арки, стигнаха до сградата на съда на Ватикана, извиха зад гърба на базиликата „Свети Петър“ и по лабиринт от малки, оградени с дървета пътеки, стигнаха до крайната си цел – парка на Ватикана. Оказаха се сред фонтани и красиво оформени храсти, езерца и цветя, които създаваха чувство за спокойствие. Един от фонтаните бе във формата на испански кораб. От всяка страна бяха разположени оръдия, от които излизаше вода, както и от рога на момченцето на кърмата.

– Надявам се, че парка ви харесва – чуха глас зад себе си. – Когато си тук, като че ли и Рим, и светът остават някъде много далеч.

Въпреки че дойде неочаквано, гласът не ги изненада. Дру се бе приготвил за срещата. Той се обърна към отец Себастиан.

– Тук ли е бил убит?

– Отец Виктор ли? – свещеникът бе с късо черно наметало, бяла якичка и костюм. Погледът му бе мрачен.

– В два сутринта. Точно тук, до езерото с лилиите. До ангелчето от мрамор. Два пъти прострелян в главата.

– Какво е правил тук в два през нощта? – намръщи се Дру.

– Имал е среща с някого. Отец Виктор бе човек на реда. Записваше си всички ангажименти и ни предоставяше списъка всеки ден. Не е знаел с кого ще бъде срещата в този час. Но бележката е ясна – било е свързано с изчезването на кардинал Павелч.

Дру се вираше през дърветата към извисяващата се базилика и другите сгради във Ватикана.

– Смятате ли, че срещата е била с човек, който живее във Ватикана? Това би обяснило защо мястото е избрано тук – Дру поклати глава със съмнение. – А може би само така искат да изглежда. Някой външен човек е посочил парка с тази цел.

– Или онзи, с когото е трябвало да се срещне отец Виктор, не се е явил, а е изпратил друг? – предположи Арлийн. – Не знаем кой е, мястото може би е избрано така, че само да ни обърка. С една дума нищо не е ясно.

– Освен характерът на раните на отец Виктор – добави отец Себастиан.

– Какво имате предвид – интересува се Дру.

– И двете са право в лицето. Обгарянията показват, че е стреляно от много близко разстояние. Разбирате ли ме?

– Да, все пак е било нощ. Но от онова, което ни разказахте за него знаем, че той е бил професионалист. Дори да предположим, че нещо са го заблудили, изгарянията по лицето му показват, че вероятно е познавал нападателя, за да го допусне толкова близо до себе си.

Очите на отец Себастиан проблеснаха.

– Да, досетихте се. Сигурно е бил член на нашия орден.

Дру хвърли бегъл поглед към пръстена на средния пръст на лявата ръка на отца. Златен обков. Великолепен рубин. С пресичащи се сабя и кръст. Отново усети по гърба си студени тръпки от този символ на религия и насилие и от своето принудително обвързване с Братството на камъка.

– Може да е същият, който вече на два пъти се опитва да ви попречи да ни сътрудничите – продължи отец Себастиан. – Да не разберете защо изчезна кардинал Павелч. Бъдете внимателен, братко Маклейн. Като идвах на тази среща, три пъти проверявах дали не ме следят. Но не трябва да се срещаме повече. Използвайте сейфа в Цюрих, за да ни предавате съобщения.

– Нямаме ключ за него, нито номера на банковата сметка, нито...

– Записките на отец Виктор, според които някой му е уредил среща в два през нощта тук, в парка на Ватикана. Ще ви бъде необходимо и оръжие, както ви обещах.

– Да, най-вече.

– След като си тръгна, идете до ангелчето от мрамор край езерото с водните лилии. Там, където е намерил смъртта си отец Виктор. В задната част ще откриете метална плоча, която затваря една ниша. Като махнете плочата, ще видите крана за пускане на водата, а зад него ще намерите пакет. В него е всичко, което ще ви трябва.

Пакетът не бе голям. Беше завит в кафява амбалажна хартия, на която бе написано нечетливо име. Бе подпечатан, като че ли бе минал през пощенската служба на Ватикана и бе необичайно тежък за размерите си. Дру го хвана много внимателно и двамата с Арлийн напуснаха парка, като минаха по площад „Свети Петър“. Дотук действията преоблечени като свещеник и монахиня, за да останат незабелязани, но Дру си даде сметка, че занаяд тези дрехи само ще им пречат.

– Ако продължаваме да се мотаем в този вид, ще привлечем нечие внимание. Може да избухне дяволски скандал – Арлийн сякаш прочете мислите му.

– Сестро, какви са тези слова? Изненадвате ме.

Тя му се изплези.

– Къде ще разгледаме документите? Не може на публично място. А един свещеник и една сестра не могат да наемат стая заедно. Не мога дори да дойда при теб, ако вземем различни стаи. Ами довечера? Не е безопасно да оставаме сами.

– Безопасно ли каза? Чувството ти за романтика дълбоко ме трогва.

– Не искам да те разочаровам, но...

– Да?

– Твоето тяло не е на първо място в мислите ми в момента.

– Това се подразбира, сестро. Да заглушим телесните желания – Дру погледна към витрините по „Виа делла Кончилиационе“. – Една промяна в гардероба няма да ни дойде зле.

– А къде ще се преоблечем? Ще съберем много любопитни погледи, ако го направим в магазина.

– Ще намерим къде. Но какво точно да измислим?

„Какво точно да измислим?“ – Дру си повтаряше наум този въпрос, след като вече петнадесет минути си миеше ръцете в мъжката баня на гарата и чакаше тя да се опразни. „Какво точно?“ Изглежда, че имаше неписан закон всеки посетител да разменя любезности с отчето, на които той отговаряше на италиански: „Да, синко. Много добре, синко“ и продължаваше да си мие ръцете.

Най-после остана сам. Като се скри зад едно гардеробче, Дру бързо смени свещеническите одежди със сив панталон, синя риза и моряшки пуловер. Набута черния костюм, който допреди малко носеше, в книжния плик от новите дрехи. Изнесе го заедно с тежкия пакет с оръжието и документите, точно когато влизаше един полицаи. Дру едва се удържа да не му каже: „Добър ден, синко“, след което се озова в чакалнята.

Бе страшно шумно, глъчката резонираше в стените на сградата, подобна на катедрала. По навик Дру огледа хората, като търсеше някой, който да се откроява от забързаните пътници. Остана доволен, като не забеляза такъв и си проправи път към колоната, зад която го чакаше Арлийн. Тя бе облечена в бежов панталон, подобно по цвят сако и smaragdova блуза, която подчертаваше зелените ѝ очи.

– Защо се забави толкова? – запита го тя. – Вече си мислех дали да не дойда да те потърся.

– Говорех на паството си. Погледни тези ръце. Най-чистите в целия град.

Завесите бяха спуснати. Шумът от уличното движение се увеличаваше. Хартията, с която бе опакован пакетът, бе оставена на леглото в хотелската стая, до нея лежаха ключ от банков сейф, пари, два маузера и калъф с документи.

Дру раздели документите – едните остави за себе си, другите даде на Арлийн. Всички те представляваха фотокопия на изрезки от вестници, на бележника на отец Виктор, телефонни разговори, сведения от информатори, досиета, съставени от разследвалите случая...

Арлийн изненадано вдигна поглед и каза:

– Източниците на отец Виктор са били отбрани. Имал е достъп до всичко, което са знаели в Интерпол и местната полиция.

– А те пък не са били осведомени за голяма част от онова, с което е разполагал той, благодарение на връзките си в църквата. Погледни само. Имал е хора в почти всички по-големи разузнавания, включително КГБ.

Разглеждането на документите им отне повече от три часа. Накрая

решиха, че са научили достатъчно и Дру се излегна на канапето.

– Като че ли Братството е положило много усилия, преди да ни във-
лече в това. Но и аз не виждам нищо, за което бихме могли да се
хванем.

– Отец Виктор е направил всичко, което бих направила и аз – Ар-
лийн разтърка зачервените си очи. – Погледнал е от различни гледни
точки – политическа, религиозна, криминална.

– И очевидно не е достигнал до нищо. А все пак е бил убит. Защо?

– Може да не е свързано с изчезването на кардинала – колебливо
каза Арлийн.

– Да, но според тефтерчето му срещата в парка на Ватикана е имала
отношение към случая. Безпокои ме още нещо. Братството има едно от
най-добрите разузнавания, които съм срещал. Разполагат с толкова въз-
можности, какво повече бихме могли да направим ние, което те да не
могат? *Защо аз? Защо ние?*

– Мислиш, че служим за пушечно месо?

– Така изглежда. Нападението в пустинята. Бомбата в Кайро. Пре-
дателят очевидно знае, че са те изпратили да ме доведеш при отец Се-
бастиан. Може би той ни е избрал, защото нашият живот няма значение,
като външни лица за Братството. Вместо да рискува собствения си жи-
вот или живота на някого от тях, той изпраща нас, като се надява, че
предателят ще се издаде, когато започне да ни преследва.

– Но не би ли могъл *всеки* външен човек да им послужи за същото?
– запитва Арлийн. – Срещу достатъчно пари отец Себастиан би имал бо-
гат избор от независими външни изпълнители – тя спря за момент. Зелe-
ните ѝ очи гневно проблесваха. – Само дете никой от тях не би
продължил по-нататък след два опита да бъде премахнат. Избрали са
нас, защото имаме по-добра мотивация от парите. Ако не им помогнем,
Братството ще ни убие.

– Точно сега животът ми се струва много привлекателен – Дру се
усмихна и улови ръката ѝ. – Имаме най-сладката причина да искаме да
живеем – гласът му заглъхна. – Ето защо залагаме сигурна смърт срещу
по-малко сигурна. Всичко е ясно. Знаем, че ни използват, но трябва да
се примирим.

– Тогава на работа.

– За да оцелеем – и той се зачете във фотокопието на някаква вест-
никарска история.

МИСТЕРИОЗНО ИЗЧЕЗВАНЕ НА КАРДИНАЛ ОСТАВА НЕРАЗКРИТО

Рим, Италия, 28 февруари (Асошиейтед прес) – „Властите във Ватикана и полицията в Рим все още не са попаднали на следа пет дни след изчезването на кардинал Крунослав Павелич, влиятелна личност в Курията – административното управление на Римокатолическата църква. Седемдесет и две годишният Павелич е бил видян за последен път от свои близки сътрудници в неделя вечерта след молитва в параклиса на жилището си във Ватикана. В понеделник е трябвало да открие с приветствено слово конференция на католическите епископи по въпроса за политическите отношения на църквата с комунистическите режими в Източна Европа, на която бе отделено широко място в пресата.

Първоначално властите смятаха, че в отвличането на кардинал Павелич са замесени деснотерористични групи в знак на протест срещу предполагаемото омекване на позицията на Ватикана спрямо комунистическите режими, готови да намалят ограниченията върху дейността на църквата. Все още нито една групировка не е поела отговорността за изчезването на Павелич“.

Дру свърши. Извърна се към Арлийн, която се бе надвесила над рамото му и също четеше.

– Какво повече можеш да научиш от някакъв репортаж във вестник, което го няма в изчерпателната документация на отец Виктор? – запита Арлийн.

– Точно сега се опитвам да разбера дали нещо не липсва в онези документи – Дру се задълбочи над фотокопието в ръката си. – Ти каза, че отец Виктор е погледнал отвсякъде – от религиозна, политическа, криминална точка? Но една липсва.

– Липсва ли?

– Може би онази, поради която ни нае отец Себастиан. По-точно *мен* – той продължи с усилие: – Едно време бе мой специалитет – Дру с мъка си припомни експлозията, която бе направила родителите му на парчета, яростта, която го бе превърнала в инструмент за отмъщение и накрая го бе принудила да влезе в манастир, за да се покае за извършеното.

– Терористи – самото произнасяне на думата предизвикваше гнева му. – Историята във вестника споменава за възможността кардинал

Павелич да е отвлечен от тях. Видя ли другаде из документите да се разглежда или отхвърля тази вероятност? Дали това не е *нашата* следа?

Утринното слънце се мъчеше да пробие през гъстия смог. Като избяга от глъчката на уличното движение, Дру влезе в една телефонна кабина близо до Колизея и набра номер, който не бе използвал от осем години. Испита изнервящото чувство за нещо неприятно, преживяно отдавна.

Отсреща се чу дрезгав глас, непознат на Дру, който каза на италиански:

– Химическо чистене „Форум“.

Дру също отговори на италиански:

– Господин Карели, моля.

– Тук няма такъв.

– Не бихте ли му оставили съобщение?

– Казах ви, тук нямаме Карели. Не съм и чувал за такъв човек – мъжът затвори.

Дру остави слушалката и погледна през стъклото. Арлийн го чакаше отвън.

– От изражението на лицето ти разбирам, че не си успял да се свържеш.

– Очевидно нещата са се променили.

– След осем години. Нищо чудно. Свързките се сменят доста често, понякога дори всяка седмица.

– Бихме могли бързо да попаднем на следа.

– А кой е Карели?

– Псевдоним на човек, чието истинско име е Гато. Едно време, когато работех за разузнаването, той бе посредник. Понякога го използвахме за прикритие, ако някоя задача се провали. Но най-често купувахме информация от него.

Арлийн разбра за какво става дума. Терористите често действаша на малки групи, независимо една от друга. Тази тактика им осигуряваше тайната на операцията, но от друга страна нямаша собствена мрежа, от която да се снабдяват с оръжие, информация и която да им подsigурява безопасни маршрути. А в крайна сметка убийствата изискваха внимателно планиране. Освен ако не действаша на живот и смърт, терористичните организации имаха нужда от „чисти“ оръжия, които преди това не са били използвани за подобни цели и нямаше да насочат полицията

към тях. След операцията тези оръжия биваха разглобявани и унищожавани или изхвърляни на различни отдалечени места, за предпочитане в морето. Но такива „девствени“ оръжия струваха много скъпо. Освен това преди провеждане на операцията жертвите трябваше да бъдат проследявани, да се засече ежедневната им програма и да се определи кога са най-уязвими. Събирането на тази информация бе доста скъпо. А след нападението терористите трябваше да се върнат към ежедневието – да си осигурят алиби, канали за бягство, безопасни жилища – всичко това струваше пари. Една перфектна мисия, което означаваше, че всички ще останат живи, извън подозрение и ще могат отново да участват в подобни операции, излизаше най-малко 150 000 долара. Парите идваха от различни правителства, заинтересовани да създават безредици. Терористите от своя страна плащаха на посредници, понякога наричани брокери, които ги снабдяваха с оръжие, информация, безопасни квартири, без да задават никакви въпроси. Самите посредници не се интересуваха какво правят техните клиенти с услугите, които им предоставяха. Карели, по-точно Гато, бе един от тези посредници.

– Спазваше професионалната етика – каза Дру.

– Искаш да кажеш, че е бил предпазлив.

– Точно така. Информацията, която получавахме от него, никога не zlepоставяше клиентите му. Но нямаше нищо против да получи пари в замяна на сведенията, които ни даваше за терористи, които са имали неблагоприятното да не се възползват от услугите му.

– Приятен човек.

– Честно казано, ако се абстрахираш от факта с какво си изкарваше прехраната, наистина беше такъв.

– Ти, разбира се, си го мразел.

– Него и това, от което живееше. Но ако някой би могъл да знае дали кардиналт е отвлечен от терористи, това е само той.

– Може би, преди осем години. Или е променил системата на работа или е напуснал бизнеса – каза Арлийн. – А съществува и трета възможност. Знаел е прекалено много и е станал неудобен за клиентите си. Да имаш работа с Дявола...

– Дяволът ти го връща. Но не мисля, че случаят е такъв. Дяволът сигурно малко е поотложил.

– Но като че ли никога няма да разберам дали е така.

– Имаше и други начини да се свърже човек с него – поклати глава Дру. – Различни телефонни номера, посредници.

Отново се върна в кабината. Следващите му опити също бяха

неуспешни. Отговорът неизменно бе един и същ: „Тук нямаме Карели.“ Като хвърли разочарован поглед към Арлийн, Дру набра последния възможен телефонен номер.

Отговори му носов женски глас:

– Санитарен магазин „Понтен“.

– Бихте ли предали нещо на господин Карели? – попита Дру.

Жената мълчеше.

– Карели – повтори Дру. – Бихте ли...

– Не съм чувала това име повече от шест месеца.

– Мина доста време от последния ни разговор – отвърна Дру.

– Ако мога да се свържа с него, за кого...?

– Господин Хейвърфорд – представи се Дру с името, което винаги използваше пред Гато.

– Ще видя какво мога да направя. Позвънете след тридесет минути.

Дру се разхождаше с Арлийн напред-назад край Колизея. Точно след тридесет минути позвъни отново.

– Преди малко се интересувах от господин Карели.

– Запишете следните указания.

Изпълнен с лоши предчувствия, Дру шофираше взетия под наем фиат по зигзагообразна улица, оградена с дървета от двете страни. Никога по-рано не се бяха срещали в дома му. Изискването бе да се виждат винаги на различни обществени места, от които Гато да не може да бъде проследен след това. Но да ходиш по такава работа в дома на някого? Щом Гато е готов да изложи домакините на такава опасност, сигурно има някаква съществена причина.

Още с влизането си в богато обзаведената гостна на добре охраняваната вила, Дру разбра причината – Гато бе твърде болен, за да може да напуска дома си. Вилата се намиреше на десет мили северно от покрайнините на Рим, на една скала, откъдето се разкриваше разкошна гледка. Къщата тънеше в лукс. Но от някогашния добре сложен мъж, със самочувствие от парите, които изкарваше от терористите, бе останало само кожа и кости. Лицето му бе на петна, липсата на коса прикриваше с широкопола шапка. Бе полегнал на едно канапе.

– А, Хейвърфорд – едва се чу гласът му. – Доста отдавна не сме се виждали. А каква привлекателна компаньонка си имаш!

– Господин Карели – Арлийн му се усмихна и хвана кокалестите пръсти, които той ѝ подаде. Усмивката не изчезна от лицето ѝ, когато

той долепи пресъхналите си устни към ръката ѝ.

В далечния край на стаята стояха двама бодигардове.

– Да, наистина беше отдавна – подхвана Дру. – Но аз се промених... Бих казал, че душата ми се възроди... Оттеглих се от професията.

Гато се изкашля.

– Както и аз. Нещо освежаващо? Вино?

– Знаете, че не пия.

– Да, спомням си. Но с ваше разрешение...

– Разбира се.

Гато отля от една пурпурна течност в стъклена чаша. С мъка я погълна. В стаята миришеше на лекарства.

– След като свършихме с удоволствията, Хейвърфорд, с какво мога да ти бъда полезен? – устата му застина в усмивка.

– На времето ми давахте информация за онези, които имаха неблагоразумието да не използват услугите ви.

– „Имаха неблагоразумието...“ – засмя се Гато, а провисналите му дрехи се тресяха заедно с него. Продължи хрипкаво: – Хейвърфорд, виждали ли сте новата ми картина от Матис? – той посочи към стената.

– Внушителна – обърна се натам Дру, като мислено оценяваше придобивката.

– Един милион долара, Хейвърфорд. Това, което някога изкарвах само от една операция. Можеш ли да кажеш приблизително колко хора е трябвало да умрат, за да може Матис да нарисува тази картина?

– Нито един... освен част от самия художник.

Гато отново се изкашля.

– Дори да я продам с печалба, тя няма да спаси живота ми. Ела поблизо. Седни до мен.

Арлийн се съгласи с усмивка.

– Та, кажи ми, Хейвърфорд, ти какво би направил на мое място?

– На ваше място?

– Ако умираше.

– Сега разбрах. В такъв случай бих се изповядал.

– О?

– Пред свещеник.

– О?

– Ще направя всичко, каквото мога, за да спася душата си.

– Станал си религиозен?

– Малко късно. Но завинаги.

– Това дава ли ти търсеното спокойствие?

Дру за момент се замисли.

– Всъщност, не. Голямо бреме е. Но има власт над мен.

– Власт ли? Да, разбирам.

– Помага ми да свикна с мисълта, че съм смъртен.

– О, това е много ценен момент.

– Е, ще ми позволите ли да ви предложа нещо? Един божи служител е изчезнал. Ще ми помогнете ли да открия защо?

– Божи служител ли?

– Кардинал. Крунослав Павелич.

Гато кимна разбиращо, като чу името.

– Предполагаме, че в отвличането му може да е замесен някой от предишните ви клиенти. Ако ми помогнете да го намеря, ще считам, че сте ми направили услуга. Без съмнение и Господ ще бъде на същото мнение. Но, разбира се, аз ще ви платя за информацията.

– Да ми платиш? Хейвърфорд, това вече не ме интересува.

– Тогава?

– Търся отмъщение! Онези, които ме изоставиха, когато съм толкова слаб!

– Но вие знаете какво представляват – разтвори ръце Дру. – Не можете да ги обвинявате за такова нещо. Те са победителите.

– Победители ли? Не и ако мога да им попреча! – положеното усилие го накара да затвори очи от болка. – Тези копелета лесно раздават смърт, но не могат да вършат работа с някой, който е на прага на смъртта.

– Толкова много сте им обиден, само защото не ви търсят?

– Работата бе смисълът на живота ми.

– Сигурно е време да си потърсите друг смисъл.

– Религията ли? – болката му попремина. Отвори леко очи. – Отлично, Хейвърфорд, ще ти помогна да откриеш кардинала, като междувременно ще си спася душата.

– Поне ще се опитате.

– Ако не е прекалено късно.

– Отчаянието е най-големият грях.

– Имах предвид, ако не е твърде късно да намерим кардинала. Изчезна преди месеци. От онова, което достигна до мен, мога да си направя заключението, че са били положени всички усилия. А сега вече следата е изстинала...

– Интересуват ме малко по-други слухове – настоя Дру.

– От предишните ми клиенти ли? – клепачите на Гато трепереха от

усилието да съдържа болката си. – Ако някой от тях бе отвлякъл кардинала, мислиш ли, че нямаше да се изфукат? С писма до вестниците, обаждания в Интерпол.

– Тъй като не са го направили, чудя се дали не са се похвалили помежду си.

– Истината ли искаш?

– Винаги ми идва добре.

– Но едва ли ще ти се понрави. Истината е, че не знам. Откриха болестта ми през януари. Мълвата плъзна бързо. Не съм в течение на събитията от февруари. Тъй като винаги ми е било приятно да обсъждам какво става по света с теб, Хейвърфорд, в името на доброто старо време, се съгласих да се срещнем. Но се боя, че разходката ти е била напразна. Не съм този, на който трябва да зададеш въпросите си – Гато си пое дъх. Когато издишваше въздуха, звукът приличаше на свистенето на изпуснатата гума.

– Съжалявам. Задържахме се твърде дълго. Уморихме ви – Дру стана.

– Но знам кого можеш да попиташ.

– Кого? – Дру запази пълно самообладание.

– Този, който ме замести. Червеят, който отне клиентите ми. Той може да има новини отвътре. Казва се Бонато.

– Псевдоним?

– Медичи.

– Политически интриги. Безредици. Все същото. Можете ли да ме запознаете с него?

– Аз ли? Невъзможно е, Хейвърфорд. Когато прибра моята клиента, аз станах излишен. Остави ме жив да вегетирам по милост, само защото знае, че скоро ще умра. Но ако те изпратя при него от свое име, това ще ти струва живота. Ще ти кажа как да се свържеш с Бонато. Останалото е в твои ръце. Бъди много внимателен. Задавай му въпроси по твоя преценка, които няма да те изложат на опасност.

– Да, така ще направя. Разкажете ми за него. Всичко.

– Може би си прав, Хейвърфорд. Вероятно Бог ще погледне по-благосклонно на мен, ако помогна на Неговия кардинал.

Облечени целите в черно, Дру и Арлийн се криеха в сенките на дърветата и наблюдаваха колите, които спираха на паркинга до ресторанта от другата страна на улицата. Минаваше осем вечерта. Чакаха там

от петнадесет минути и ако информацията на Гато бе вярна, посредникът с псевдоним Медичи щеше да пристигне в ресторанта след пет минути. Гато им бе казал: „Ресторантът е извън играта. Неутрална почва. Там никога не се правят сделки. Медичи обожава кухнята и вината в това заведение. Винаги отива там в осем и пет, хапва си добре, дава щедри бакшиши и точно в десет се връща у дома си, където го чака проститутка – различна всяка вечер. Разбира се, къщата му се охранява много добре. Единственото му слабо място е този ресторант. Спазването на тази програма не представлява никаква опасност за него. Терористичните групи нямат причина да искат смъртта му. А полицията знае, че ако предприемат нещо против него, всички групи, които са ползвали услугите му, автоматично ще променят плановете си.“

Дру бе запитал: „А ако ние нарушим правилото, няма ли да поставим нащрек терористите, които вероятно са отвлекли кардинал Павелич?“

Гато бе отговорил така: „Забравена история. Кой би предположил, че мотивът за отвличането на Медичи е да се почерпи информация за операция, извършена преди няколко месеца? Няма за какво да се притесняваш, Хейвърфорд“.

Все пак Дру имаше причини за безпокойство – дали изобщо онова, което се готвеха да направят с Арлийн, бе възможно. Този вид операции изискваха добре обучен екип от най-малко десет души. Двама биха могли да свършат най-важното, но в случай на непредвидени обстоятелства? Ако имат нужда от група, която да ги подпомага – да ги защитава и да ги прикрива, за да избягат?

В тъмната уличка Дру постави ръка на рамото на Арлийн, вдъхвайки й кураж. В отговор тя също нежно го докосна с ръка. И като че ли четейки мислите му, прошепна:

– Няма да влизаме, ако положението е съмнително. Макар че ние с теб няма с какво да привличаме внимание. А и Медичи не ни очаква.

Дру се съгласи. Можеше да се наложи да се откажат от този потенциален източник на информация. А след това? Без никакъв ориентир ще трябва да се крият и да убиват времето, докато Братството ги открие и ги накаже за неуспеха на операцията. Но както бяха решили предната вечер, по-добре да изберат не непременно неизбежната пред сигурната смърт. За да си върне свободата, за да заживее с Арлийн, той на драго сърце би поел пресметнатия риск на онова, което замисляха.

Вляво от него профуча лимузина. Той свали ръка от рамото на Арлийн. Отдръпнаха се по-назад. Когато колата се приближи, Дру успя да

види шофьора. Тъмна преграда го отделяше от пътника, седнал отзад. Дру се загледа през предното стъкло на мястото до шофьора, но тъмното, огледално и вероятно бронирано стъкло скриваше задната седалка. Всъщност не бе необходимо да разглежда пътника. Регистрационният номер бе същият, който им бе съобщил Гато. Лимузината бе на Медичи.

Колата навлезе в паркинга и спря. Шофьорът излезе. Пистолет в калъф издуваше самото му. Отвори задната врата, откъдето слезе друг мъж, облечен с костюм, а не като първия с униформа. Той също носеше оръжие, скрито под самото. Последен се показа мъж с хитро лице като на невестулка, облечен в смокинг. Той отговаряше на описанието на Гато.

Планът им бе да отстранят шофьора, докато Медичи вечеря. Когато последният излезеше от ресторанта в десет часа, Дру и Арлийн щяха да премахнат бодигарда с костюма и да отвлекат Медичи с лимузината. Идеята им бе проста и практична. От получената информация ставаше ясно, че Медичи не може да бъде отвлечен лесно от дома му. А оттук? Понеже се бе подсигурил с охрана, Медичи сигурно се мислеше за недосегаем.

Търговецът тръгна пред бодигарда си към ресторанта.

Шофьорът се върна към колата. Дру затаи дъх и се приготви да го нападне след като паркира до ресторанта.

– Нещо става – тихо се обади Арлийн.

Всичко свърши набързо. Най-много за двадесет секунди. Трудно бе да се определи точно. Твърде много събития за толкова кратко време. Шофьорът на малка червена кола спря зад лимузината, излезе и започна да крещи по колегата си. Новопоявилият се бе с шапка с козирка, която почти скриваше червената му коса. Лицето му, макар и изкривено от ярост, бе много бледо. Той беше по-висок от шофьора на Медичи, слаб, направо мършав. Заканваше се с юмрук и продължаваше да му крещи, че е задръстил входа. Онзи невъзмутимо тръгна към него.

В миг от мрака изникна друг мъж. Бе с черна плетена шапка, която не закриваше изцяло русата му коса. Той бе мускулист, с ъгловато, загоряло лице. Извади флакон със спрей и го насочи към лицето на бодигарда, който падна на земята и не помръдна повече. Беше като нокаутиран. Русият приклепна като боксьор и удари Медичи в брадичката. Търговецът на смърт се олюля и преди още да падне мъжът го набути в лимузината.

В това време червенокосият с лекота избегна крошетото, насочено към него, и с такава сила стовари своя удар върху ларинкса на шофьора

на Медичи, че едва не го смаза. Онзи падна. Червенокосият скочи в колата при русия и Медичи, подкара назад, прегазвайки шофьора и излезе на улицата.

Всичко беминало така гладко и бързо, че едва когато лимузината се скри от смаяните погледи на Дру и Арлийн, около трупове се събра тълпа. Почти като в забавен кадър някой извика.

Дру натисна докрай педала на газта на фиата, който бе взел под намем. Гумите скърцаха на завоите.

– Професионално, няма какво да го обсъждаме. Тези момчета бяха страхотни – каза той.

Арлийн се хвана здраво за жабката отпред, за да не залита на завоите.

– Планът им бе същият. Но вместо да чакат Медичи да излезе от ресторанта след вечеря, го отвлякоха още при пристигането му. Кой са? Защо им трябва Медичи?

– Да се надяваме, че скоро ще разберем – Дру удари спирачки. Фаровете осветяваха имението на Гато. За втори път днес идваха тук да получат информация.

Външният портал зееше твърде обезпокоително. До него лежахамъртви двама души от охраната. Дру даде газ по алеята, водеща до къщата в римски стил. Не взимаше предпазни мерки, защото предполагаше, че онези, които са извършили всичко това, отдавна са напуснали мястото. Липсата на светлина в прозорците потвърждаваше подозренията му. Нападението бе станало по светло.

Дру закова пред огромната входна врата на къщата и изскочи от колата, Арлийн тичаше след него. На стъпалата лежах още трима мъртви. Дру бързо влезе през отворената врата, откри ключа за осветлението и запали лампите. И тук мъртъвци. За момент гледката парализира действието му. *Смърт. Навсякъде смърт.*

Самият Гато лежеше на един шезлонг до басейна с прерязано гърло, а памучната му дреха бе напоена с кръв.

– Двамата от ресторанта. Русият и червенокосият – обади се Арлийн. – Били са тук.

Дру кимна.

– Това е единственото, което ми идва наум – продължи Арлийн. – Накарали са Гато да говори. Казал им е за Медичи. Знаеха кога е найудобно да го отвлекат, както и ние.

От изненада Дру не можеше да преглътне.

– Дали е съвпадение? Не вярвам. Между случилото се тук и в ресторанта има връзка – той се бе втренчил в трупа на Гато. – Само едно не мога да проумея. Как можеш да повлияеш на човек, който умира от рак? Можеш ли да му причиниш по-голяма болка, отколкото мъките на болестта му? Как ще го убедиш да ти разкрие онова, което не иска, след като неизбежната смърт го прави безразличен към всичко?

Дру разтвори дрехата на Гато и откри белези от мъченията, на които е бил подложен.

Усети горчив вкус в устата си.

– Арлийн, да знаеш, че тези момчета са истински гении.

– Но Гато не им е казал за нас – каза Арлийн. – В противен случай щяха да се опитат да ни премахнат преди да отвлечат Медичи.

Дру отново кимна.

– Надявам се, че Господ ти е простил, Гато. Накрая се прояви дяволски добре.

– Русият и червенокосият. Какво са искали от Медичи?

– Може би същото, което и ние.

– Да открият кардинала?

– Де да знаех. Дали се движат успоредно с нас? Или изостават малко назад?

– Дру, те са толкова опитни. Може би са дори пред нас.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА Неизбежен сблъсък

Образите на смъртта

Мексико сити.

Аарон Розенберг използва телефона на задната седалка на мерцедеса, за да предупреди охраната в дома си да удвои бдителността особено срещу подозрителни субекти около къщата. Нищо особено не се бе случило, което да го накара да мисли, че над него е надвиснала непосредствена заплаха, но откакто дадоха ход на поръчката заедно с Холоуей, бе станал доста неспокоен. Отвличането на баща му го бе направило подозрителен. Флирта на жена му с нейния бодигард не му даваше спокойствие. Освен това, въпреки уверенията на Холоуей, че Сет и Ледената висулка ще открият кой провежда „Нощта и мъглата“ спрямо тях, все още не бяха дошли никакви окуражаващи съобщения. Но Холоуей бе толкова сигурен в успеха им, че Розенберг се съгласи да продължат с доставката. „Ако от «Нощта и мъглата» по някакъв начин се доберат до информация за пратката или ако някой друг разкрие от какъв характер е и кой е наредил да се достави, тогава ще бъдем изправени пред двама врагове“ – мислеше си <Розенберг. – „Ще ни видят сметката или едните или другите“.

Мерцедесът попадна в задръстване, причинено от камион, изпод отвореното покривало на който излизаше пара. Каросерията бе пълна с касетки с пилета. Наоколо ръкомахаха разни зяпачи. „Какво, по дяволите, правя в тази страна?“ – мислеше си Розенберг. За миг изпита носталгия, привидяха му се планини, поточета и гори.

Обърна рязко глава към бодигарда си вляво, после към другия вдясно на шофьора. „Каква лудост“. Преди да се усети какво прави, отвори барчето, вградено в предната седалка, извади бутилка текила, напълни си чаша и я изпи на един дъх. Усети как питието изгори стомаха му, а в това време и колата потегли. Камионът бе избутан встрани.

Парното в мерцедеса работеше. Лъхна го топъл, спарен въздух. Като се добавеше и текилата в стомаха му, едва се въздържа да не повърне. Вдигна юмрук към устата си, все едно, че се опитва да задържи кашлицата си и така успя да предотврати нежелания инцидент и да запази

достойнството си. С нетърпение очакваше да се върне час по-скоро вкъщи.

„Дано Мария отново да има желание“ – фантазираше си той. Всичко е добре дошло, само да го отвлече от грижите му. „Тя ми дължи добро отношение“ – заключи Розенберг. Не я ли обсипваше със скъпи подаръци? Не беше ли й спестил упреците за нейната изневяра?

Шофьорът бе успял да излезе на просторната улица „Пасео де ла реформа“, даде газ и скоро стигна имението в испански стил, притиснато между високи жилищни блокове. Бодигардовете му изскочиха от мерцедеса и се огледаха за евентуални нападатели.

Очевидно такива нямаше. Един от мъжете кимна на Розенберг да слиза. На входа се показва човек от охраната на дома. Розенберг изскочи от колата, изкачи бързо каменните стъпала, нахлу във вестибюла и се облегна на една стена. Страхът не му правеше чест, но и смъртта не бе за предпочитане, без значение как ще настъпи. Вероятно онези от охраната му се подиграваха задето трепереше за живота си, но им плащаше добре и щом вършеха работата си, можеха да му се смеят колкото си искат.

След като някак си се закрепил, забелязал прислужницата, която го гледеше сконфузено, застанала на витата стълба.

– Всичко е наред – каза той на испански. – Топлината ми се отрази зле. Господарката ти горе ли е?

– Не, сеньор Розенберг – отвърна тя. – Съпругата ви излезе.

– Излезе ли? – намръщи се Розенберг. – Къде отиде?

– Не ми каза, сеньор.

– С Естебан ли?

– Разбира се, с нейния бодигард.

„Неин бодигард ли?“ – мислено си каза Розенберг. – „Нейният любовник би било по-точно“.

Бързо изкачи стълбите. „Дявол го взел, по цял ден се чукал, докато аз се излагам на опасности!“

Най-горе рязко спря, чувайки гласове в стаята на Естебан, която се намираще в края на коридора. Бяха доста приглушени и не можа да ги разпознае, но със сигурност бяха на мъж и жена. Розенберг подозираше, че прислужницата се е заблудила или й е било наредено да излъже. Нямаше начин да разреши другите си проблеми, но на този, за Бога, щеше да сложи край веднъж завинаги.

Стремглаво се запъти към стаята на Естебан и не успя да се въздържа да не влезе, дори когато разбра, че гласовете не идваха оттам, а от

стаята на прислужницата – някакъв сладникав телевизионен сериал, който тя бе забравила да изключи. Нахлу вътре и остави вратата отворена, като очакваше да завари там жена си и Естебан, прегърнати в леглото.

Не видя нищо подобно. В стаята нямаше никой. Онова, което се мъдреше на леглото, бе далеч по-шокиращо от другото, което очакваше да завари. Краката му се подкосиха. Хвана се за бюрото на Естебан, за да не падне. Веднага щом се посъвзе, се спусна към чаршафа, издърпа го от леглото и го притисна към себе си. Като че ли някой го бе притиснал в менгеме. Обърна се и погледна уплашено към вратата, да не би прислужницата да се е качила след него и да е видяла нарисуваното на чаршафа. Все още имаше опасност да се появи. Щеше да се чуди какви са тези странни действия. Трябваше час по-скоро да скрие чаршафа. Сгъна го набързо, премести го в дясната си ръка, където прислужницата може би нямаше да го забележи, докато минава през коридора към спалнята си. Когато стигна и затвори вратата зад себе си, спускайки се към гардероба, за да скрие чаршафа, изведнъж видя отражението на собствено си легло в огледалото – а какво имаше върху него!

Бе същото, каквото върху леглото на Естебан. Огромно, черно, зловещо и толкова потресавашо, че след като смачка набързо и този чаршаф и го пхна в гардероба при другия, Розенберг дори не си помисли да отиде в тайния офис, който специално бе наел. Бе обзет от такава паника, че чисто и просто се спусна към телефона до леглото.

Холоуей бе ужасен от глупостта на Розенберг, който му се обаждаше от домашния си телефон, без да вземе предпазни мерки. Този пропуск, както и несмисленото бръщолевене, означаваша, че напълно бе изгубил контрол над себе си.

– Говори по-бавно, за Бога! – подкани го Холоуей. – Какво се опитваш да ми кажеш? Видял си какво?

– Череп! Проклет череп! Изрисуван с черна боя върху чаршафа ми! И върху леглото на бодигарда на жена ми!

– По-спокойно. Може да не е това, което мислиш. Някой се опитва да те заплашва със смърт. Няма причина да свързваш...

– Щом имаме работа с „Нощта и мъглата“, не мога да не мисля, че... Това е повече от обикновена заплаха. Ти знаеш какво означава символът! Който и да го е нарисувал, иска да ни покаже, че му е известно всичко за нас!

Холоуей говореше ниско, за да не привлече вниманието на охраната си отвън в коридора.

– Добре, да предположим, че са те. Какво значение има? Това не променя нещата. И без това знаем, че са ни разкрили.

– Напротив. Променя всичко! – гласът на Розенберг достигна до истерия. – Доказва, че не са се задоволили с отвлечането на бащите ни! Сега е наш ред! Греховете на бащите! Следващото поколение трябва да ги изкупи със страданията си! И те са в състояние да ни навлекат всякакви беди! Успели са да проникнат в дома ми въпреки всички предпазни мерки!

– Не можем да обсъждаме това до безкрайност по този телефон – предупреди го Холоуей. – Сега затвори. Обади ми се след час по...

Но Розенберг не спираше.

– И това не е всичко! Защо два черепа? Защо на леглото на бодигарда на жена ми?

– Предполагам, че за да подсилят ефекта. Да...

– По дяволите, ти не разбираш! Жена ми и бодигардът ѝ са любовници! Мислех, че никой не знае! Правех се, че не забелязвам! Но „Нощта и мъглата“ и това са научили! Затова са изрисували черепите точно на тези две легла! Искат да ми кажат, че им е известно всичко за мен, дори кой спи с жена ми! Да се изфукат, че знаят всички мои тайни! Всички *наши* тайни, Холоуей! Сделката! Пратката! Ако са научили...

– Правиш прибързани заключения!

– Прибързани ли? – изстена Розенберг. – О, Боже, защо ли влязох с теб в тази игра? Ти си толкова самонадеян, че дори не искаш да си признаеш...

– Сет и Ледената висулка ще се погрижат.

– Ще се погрижат? Ще? Но все още не са, нали? Само това ме интересува! Докато онези двамата гонят вятъра, ето какво ме сполетя. Отказвам се от сделката!

– Какво?

– Отказвам се или поне ми позволи да спра кораба! Не искам да имам двама врагове насреща си, Холоуей! Ако клиентите ни разберат, че сме започнали без да ги предупредим, че някой би могъл да знае за доставката, ще ни видят сметката! „Нощта и мъглата“ ще ни се сторят цвете в сравнение с тях!

– Докога ще ти повтарям, че...

– Не, изслушай ме! Веднага щом затворя, се обаждам в Рио. Ще направя онова, което веднага трябваше да направя! Ще кажа „не“! А

след това ще чакам твоите двама манияци да се разправят с „Нощта и мъглата“!

Холоуей усети, че устата му пресъхва. Не се и съмняваше, че Розенберг ще направи онова, което каза. Взната се бе наклонила. Събитията ставаха неконтролируеми.

Опита се да намокри пресъхналите си устни.

– Е, добре – успя да продума. – Щом смяташ, че така ще е най-безопасно.

Холоуей седна до телефона. Истината бе, но той никога не би си позволил да каже на Розенберг, че бе получил още три съобщения от членове на групата за изрисувани черепи на различни места. Милер от Сент Пол, Минесота, бе открил изрисуван череп на дъното на изпразнения си басейн. Калъдън от Бристол, Англия – на масата си за билиард. Свенсон от Гьотеборг, Швеция – върху пода на кухнята си.

Изводите сами се натрапваха. Във всеки от горните случаи символът, нарисуван в дома на „жертвата“, сякаш казваше: „Можем да се доберем навсякъде, дори там, където смяташ, че си в безопасност. Но ако искахме, можем да нарисуваме черепа и на друго място, където всеки би могъл да го види, например в службата или на показ пред съседите ти. Трябва да разбереш – ние можем да те разкрием по всяко време, да те унижим пред съпругата и децата ти, да попречим на деловите ти връзки. А след това? Мислиш ли, че ще се задоволим само с това? Можем да те отвлечем, както баща ти. Ще се наложи да платиш за всичко. Така, както някога са платили нашите близки и любими хора. Както платихме и ние“.

Холоуей потръпна ужасено и направи още една съпоставка между всичките случаи. След като Милер, Калъдън, Свенсон, а сега и Розенберг бяха открили черепите, до един бяха пренебрегнали мерките за безопасност и му бяха позвънили директно, а не според инструкцията. „Нощта и мъглата“ постигаха целта си. Разваляха желязната дисциплина и предизвикваха паника. Колко ли членове на групата щяха да му се обадят още? Кога ли и той самият щеше да открие такъв череп в дома си? Бе наредил на охраната да удвои бдителността около къщата в Кичнър, където бе изпратил семейството си. Освен това бе наел още хора да охраняват имението, в което се намираше. А може би бе дошло време да напусне този дом и красивата околност, наследени от баща му.

Поклати глава. *Не! Щом Сет и Ледената висулка се бяха заели със*

случая, щяха да успеят. „Нощта и мъглата“ ще бъдат унищожени.

А междуременно? Нужна е решителност.

„Няма да ме победят!“ – мислеше Холоуей. – „Злодеите няма да успеят!“

Но отново си зададе същия въпрос – кога ли и той ще намери нарисуван череп?

Опита се да се пребори с налегналите го мисли. Бе си задал неудобен въпрос. По-добре би било да се запита: „Кога Сет и Ледената висулка ще се върнат като победители, за да избавят всички нас?“

Рио де Жанейро.

От покрива на небостъргача, ограден със стъклени прегради, пред бизнесмена се откриваше чудесна гледка към тълпите от къпещи се в чувствената извивка на залива Кобакабана. Ако искаше, можеше да погледне от противоположния край, където щеше да види масивната статуя на Христос Спасителя на върха на планината Корковадо, но това рядко му се случваше. Между духа и плътта винаги го привличаше повече телескопът, обърнат към плажа, където разглеждаше най-възбуждащите жени на света. Богатството му бе гаранция, че малко от тях ще устоят на изкушението да бъдат негови.

В момента обаче изпитваше само гняв. Притисна безжичния телефон до ухото си.

– Розенберг, да не мислиш, че нямам какво друго да правя, освен да сключвам сделки и после да казвам на клиентите си, че е станала грешка? Да си затворя очите, когато става дума за доставка на стойност сто милиона и аз получавам петнадесет процента? Да не говорим, че вече получих от тях двадесет процента в аванс и парите трупат лихви в швейцарска банка? Но ако забравим тези подробности за секунда, говоря ти като приятел – сделката си е сделка. Първо, моите клиенти стават ужасно лоши, когато им се провали сделка. Второ, тази доставка не може да бъде спряна, защото товарът е вече на път и аз винаги вземам мерки да стоя по-далеч. Дори не съм питал за името на кораба. Използвам толкова много посредници, че изобщо не знам как бих могъл да я спра. Трябваше по-рано да помислиш за всичко това.

Розенберг започна да заеква.

Бизнесменът го прекъсна.

– Ако не искаш да се мокриш, не влизай във водата. Или хем ти се иска, хем не ти стиска, а? Каж ми поне една причина, която аз да не

знам и която заплашва сигурността на доставката. Ако има такава и не си ни предупредил, сам ще изпиташ на гърба си колко ужасно лоши могат да бъдат клиентите ми. И така, сещаш ли се за нещо? Какви неприятности имаш предвид?

– Ами, нищо... – прошепна Розенберг.

– Повтори, не чувам.

– Всичко е наред. Няма проблеми.

– Тогава защо, по дяволите, се обаждаш?

– Нерви...

– Нерви ли? Този разговор започва да ме отегчава, приятелче.

– Става въпрос за толкова много пари.

– Да, така е. И петнадесет процента са мои.

– Толкова е рисковано. Товарът ме плаши. Клиентите също. Стомахът ми се повреди от притеснение.

– Опитай с „Маалокс“. А за клиентите си прав. Всеки, който иска да търгува на черно с оръжие за сто милиона долара, определено е доста опасен. А, и не ми се обаждай повече. Изобщо не възнамерявам в бъдеще да имам вземане даване с теб. Ходиш ми по нервите.

Розенберг се стовари до телефона и се загледа в треперещите си ръце. Никога преди тази история не бе вярвал в съдбата, но сега вече допускаше, че може би има нещо подобно, което оказва влияние върху живота му. Не можеше да си спомни някога да се е чувствал така безпомощен и си помисли, че се е хванал за единствения шанс за спасение като удавник за сламка – Сет и Ледената висулка трябваше да победят „Нощта и мъглата“.

Този прилив на смелост продължи по-малко от пет секунди. Както се канеше да излезе от тайния си офис, изведнъж спря и така здраво стисна дръжката на вратата, че тя се вряза в дланта му. Ако от „Нощ и мъгла“ знаеха толкова много за неговото минало, та да използват символичния череп, за да го тероризират, ако бяха осведомени така добре и за личния му живот, та да изрисуват знака не само на собственото му легло, но и на бодигарда на жена му, който бе и неин любовник, то не трябваше ли да се предположи, че са се добрали и до другите му тайни?

Като например този офис?

Разтреперан отбелязва, че не бе проверил телефона за подслушвателна система, преди да позвъни в Рио. Опитвайки се да предотврати провала, не бе ли довел „Нощта и мъглата“ право на следата? Ядоса се

на глупостта си, яростно затръшна вратата, заключи я и изтича надолу по стълбите.

Рамките на прозорците поемат вибрациите от гласовете в стаята.

На отсрещната страна на улицата, срещу офиса на Розенберг, един вентилатор бе оставен на перваза на отворения прозорец на втория етаж на хотелска стая. Това бе всъщност микровълнов предавател, който приемаше вълните от прозореца на Розенберг и заедно с тях вибрациите от говора. Декодиращо устройство превръщаше вълните в думи и ги предаваше на магнетофона за запис. Лентата се вземаше всяка вечер. Домът на Розенберг също се подслушваше по този начин, както на Холоуей и на всички останали от групата. Изобщо нямаше смисъл да проверяват за подслушвателни устройства. Всяка тяхна дума се засичаше. *Те не можеха да имат никакви тайни.*

Уилям Милер се бе втренил в големия кафяв плик, донесен от неговата секретарка.

– Дойде по куриер – каза тя. – Тъкмо се канех да го отворя заедно с останалата поща, когато видях, че „лично“ е подчертано, а в края е сложен удивителен знак. Затова реших, че трябва вие да го отворите.

Милер продължи да разглежда плика. Беше така претъпкан, че не би могъл да побере нито един лист повече. Обля го топла вълна.

– Благодаря ти, Марги. Може би просто реклама на някое ново изделие. Или млад архитект, който иска да го вземем на работа и се опитва да ме спечели с идеите си.

– Разбира се, може да е какво ли не – отговори Марги, а очите й лукаво проблясваха. – Осмелих се да си помисля, че сте се абонирали за някое порно списание и не искате жена ви да научи за това.

– Каквото и да има вътре, не съм го поръчвал – опита се да се засмее той.

– Няма ли да го отворите?

– След малко. Точно сега довършвам една оферта. Трябва да спечелим градските съветници за проекта за подновяване на общинските жилища.

Той сведе поглед надолу към листа хартия пред себе си и се престо-ри, че се задълбочава над цифрите.

– Ако мога да ви бъда полезна с нещо, обадете ми се по вътрешната линия – каза тя, като излезе от стаята и затвори вратата.

Пликът, на който с черно мастило бе подчертано „ЛИЧНО!“, лежеше на бюрото му. Пощенските разноски, включително доставката по куриер, възлизаха на девет долара и петнадесет цента. Нямаше обратен адрес.

„Има ли причина да се изнервям толкова?“ – питаше се той. – „Просто един плик.“

Погледна към цифрите, но се улови, че не може да се съсредоточи и погледна отново към плика. Не можеше да свали очи от него.

„Е, ако изобщо не го отворя. Ако реша да го изхвърля в кошчето. Не, Марги може да го намери и да го отвори. Тогава ще го взема със себе си и ще се отърва от него по пътя за вкъщи. Ами ако Марги вече е видяла какво има вътре? Тогава ще бъде все едно. Тъй като има надпис «ЛИЧНО!», а още повече след онова, което открих на дъното на басейна си, ще бъде по-добре да внимавам, когато вътрешната ми алармена система започва да изключва. Може и да не го искам, но, дявол го взел, най-добре ще направя, ако отворя плика.“

Дори след този вътрешен монолог, той остана така неподвижен, втренчен в плика.

Най-сетне въздъхна и мушна пръсти под пакета. Бе тежък, плътно натъпкан. Започна да го отваря и замръзна от страх, когато му замириса на нещо силно.

„Може да е бомба“ – помисли си той. Първото му желание бе да го пусне обратно върху бюрото и да излезе тичешком от стаята, но се въздържа. Испита нужда да го отвори леко и да прокара пръста си по краищата му. Съдържанието бе плътна маса – в средата нямаше дупка, където би могло да се постави експлозив, покрит с картон. Внимателно отряза края на плика и надникна вътре.

Дебело тесте снимки. Втренчи се в изображението на първата. Бе чернобяла, очевидно репродукция на правена преди много години фотография. Дъхът му секна от ужас. Изпълнен с отвращение, набързо прехвърли тестето. Една от друга по-ужасяващи сцени, жестокост след жестокост. Не можеше да си поеме въздух.

Трупове. Най-горната, както и безбройните под нея, изобразяваха трупове – камари от трупове, нахвърляни един върху друг; стърчащи ръце и крака в неестествени пози, изпъкнали ребра, подчертаващи крайно измършавели тела. Хлътнали бузи и очи, някои останали отворени, обвиняващи дори след смъртта. Обръснати до голо глави. Прибрани навътре устни над останали без зъби челюсти. Изражението на лицата им бе изкривено от страх и болка, запечатани в смъртта. Възрастни мъже.

Жени. Деца.

Толкова много. Изпита желание да закреши.

– Това е истината! Повярвайте ми! Не знам! – настояваше Медичи.
– Моля ви!

Сет отново го удари през устата. Този удар не можеше да се сравнява с крошетото отпреди малко, но парадоксалното бе, че предизвика по-силна реакция, сякаш накърняването на достойнството бе ключът към пречупването на Медичи.

– Свещеникът! – настояваше Сет. – Кардинал Павелич! Търпението ми започва да се изчерпва. Кой отвлече кардинала?

– Ако знаех, щях да ви кажа!

Този път Сет цапардоса Медичи с опакото на ръката си, като остави червени белези по бузата му. И бузите на самия Сет бяха станали червени като косата му, а обикновено безизразните му очи блестяха, изпълнени с нещо, което би могло да се нарече удоволствие.

Ледената висулка се бе разположил в ъгъла на кухнята на отдалечената от хорски погледи ферма, която бяха наели, и гледаше с интерес.

Наистина имаше какво да се види – техниката на разпит на Сет и реакцията на Медичи. Сет бе завързал китките на Медичи зад облегалката на един стол и бе прехвърлил примка през врата му. Долният ѝ край бе закрепил за въжето, стягащо ръцете му. Всеки път, когато главата на Медичи отскачаше от ударите, примката се връзваше в гърлото му, а китките му се извиваха нагоре към лопатките. „Гениално“ – рече си Ледената висулка. – „С минимум усилия се постига максимум ефект.“ Вързаният съзнава, че до голяма степен сам си причинява страдания. Опитва се да не мърда при ударите, но е вързан така, че това не му се удава. Тялото му става негов враг. Накърнява се неговата самоувереност, неговото достойнство. „Всеки момент ще се огънеш, Медичи“ – реши той. Сълзите, които се стичаха по лицето на жертвата, потвърждаваха това заключение.

– Още веднъж питам – упорстваше Сет. – Кой отвлече кардинала?

Медичи се сви, като се чудеше как да отговори. Болката бе проявила съзнанието му. Добре схващаше положението си. Никой от хората му не знаеше къде се намира. Никой не би могъл да му дойде на помощ. Трябва да изтърпи страданията и да се опита да оцелее.

– Моля ви, чуйте ме. Но защо не ме изслушате, преди да ме удрят?

– Само че трябва да имате какво да ми кажете – вдигна рамене Сет.

Медичи се опита да преглътне, но стегнатата примка му пречеше.

– Аз съм само посредник. При мен идват клиенти. Те искат оръжие, информация, групи за наблюдение, безопасни квартири. Никой не ми дава отчет защо са им нужни тези неща. А и аз не питам.

Сет се обърна към Ледената висулка, като се престори на отегчен и се прозина.

– Аз го питам за кардинала, а той ми разказва живота си.

– Не ми давате възможност да ви обясня – каза Медичи.

– Ще ти дам, когато все пак започнеш да казваш нещо.

– Клиентите ми не ме осведомяват за плановете си – бързо заговори Медичи, – но аз все пак си държа ушите отворени.

– Сега пък ще ми говори с метафори – каза Сет на Ледената висулка.

– Трябва да следя входящата и изходящата информация в професиията си, за да бъда на гребена на вълната.

– Този човек май има проблеми с предлозите – отново изкоментира Сет.

– Но до мен не е достигнал и най-незначителен слух, абсолютно нищо за отвлечането на кардинала от терористи. Повярвайте ми, щях да чуя, ако бяха мои клиенти – Медичи се изви, а примката около шията му се затегна. Той изхълца. – Които и да са онези, отвлекли кардинала, не са нито радикални групировки, нито...

– Терористи. Измет – каза Сет. – Твоите клиенти нямат стил. Те са неуправляеми и неспособни. Бомби в автобуси – Сет с отвращение сви устни, – деца, разкъсани на парчета.

За секунда Ледената висулка си помисли дали Сет не притежава качества, които той едва сега узнава. След това обаче реши, че протестът му не е свързан с неговия морал. Ако му платят достатъчно и ако планът изисква да бъдат убити деца за отвлечане на вниманието при дадена операция, Сет ще го направи.

От друга страна Ледената висулка бе твърдо убеден, че никога не би убивал деца. При каквито и да е обстоятелства. *Никога.*

– Терористите биха могли да нападнат църквата като институция, защото я считат за корумпирана – продължи Медичи, – да отвлекат и кардинал, чиито възгледи не съвпадат с техните. Преди няколко години направиха атентат и срещу самия папа, нали? Но пак ви казвам, при мен изобщо не е постъпвала информация за подготвянето на такава операция. Мисля, че не сте на прав път.

– В такъв случай, кажете ми като професионалист на

професионалист – каза Сет и разтвори великодушно ръце, а в тона му се четеше подигравка – какво да предприемем?

Медичи лукаво погледна.

– Мислили ли сте за самата църква? Някой вътрешен човек?

Сет се обърна към Ледената висулка.

– Не е невъзможно – вдигна рамене Ледената висулка.

– Не съм убеден – отговори Сет.

– Че кардиналът може да е станал жертва на самата църква ли?

– Че този предател тук казва истината.

– Не е вярно – настояваше Медичи.

– Скоро ще разберем – обърна се Сет към Ледената висулка. – Още сега ще ти отстъпя да го разпиташ по твоя метод.

– Благодаря за закъснялото доверие.

– Трябва да използваме всички възможни начини. Насилието само по себе си може да принуди човек да съчинява лъжи. Медикаментите пък предизвикват автоматизирани отговори. Но когато се прилагат заедно, недостатъците се компенсират.

– Е, в такъв случай ще напълня една спринцовка с натриев амитал. А ти се отдръпни. Както сам каза, сега е мой ред.

Свалиха примката от врата на Медичи, но го оставиха завързан за стола. Той полегна на една страна, почти загубил съзнание. Теоретично натриевият амитал действаше на мозъка и човек разкриваше информация, която не можеше да се изкопчи от него с насилие. Номерът бе само да не се инжектира прекалено много от медикамента, да не би Медичи да започне да си плете езика или напълно да изпадне в безсъзнание.

Настъпи моментът Ледената висулка да започне разпита. В ръката си държеше почти празната вече спринцовка и непрекъснато задаваше въпроса, който го бе довел от Австралия в Канада, а оттам в Италия: „Говори ли ти нещо изразът «Нощ и мъгла»“?

Медичи отговори бавно. Езикът му сякаш бе залепнал.

– Да... от... войната.

– Точно така. Втората световна война. Нацистка тактика за провеждане на терор. Всеки, който е проявявал нелоялност към Третия райх, е рискувал да изчезне без следа, да се разтвори в нощта и мъглата – Ледената висулка говореше бавно и членоразделно, като оставяше думите да достигнат до съзнанието на Медичи. – Дали някой не е възродил „Нощта и мъглата“? Не си ли чул нещо по този въпрос?

– Никакви слухове. Никаква „Нощ и мъгла“ – поклати глава Медичи.

– Опитай се да си спомниш. Не са ли идвали терористи или някакви хора, представящи се за такива? Не е ли искал някой информация за кардинал Павелич? Не е ли бил под наблюдение?

– Не са ни търсили за наблюдение на кардинала – промълви Медичи. – Никой не се е интересувал от него.

– А кой е отвлякъл кардинала?

– Не знам.

– Защо им е трябвало да го отвличат?

– Не знам.

– А може ли да е някой отвътре, от самата църква?

– Не знам.

– Последният отговор ме заинтригува – пристъпи напред Сет. – Не знае дали не е вътрешен човек.

Ледената висулка разбра. Преди четиридесет минути Медичи бе настоявал да насочат вниманието си към църквата.

– Преди малко той просто е измислил нещо, за да престанем да го измъчваме. Не знае нищо определено.

– Но като се замисля, предложението си струва да бъде проучено.

– Църквата? Защо не? Да тръгнем по пътя на елиминиране на възможните варианти. Има голяма вероятност някой църковен служител да е открил тайната на кардинала и да го е предал на „Нощта и мъглата“.

– Или че някой вътре в самата църква принадлежи на „Нощта и мъглата“.

– Павелич – Ледената висулка се задъхваше от гняв – от четиридесет години дърпа конците на нашите бащи, копелето. Пази си документите. Един господ знае колко пари е изсмукал в замяна на това да си държи езика зад зъбите. Павелич притежаваше цялата информация, която свързваше бащите на всички ни. От „Нощ и мъгла“ не биха могли да организират всичко това, без да знаят какво съдържат папките на кардинала.

– Логично – отвърна Сет, – но не е задължително да е вярно. Може да има и друго обяснение, което сме пропуснали.

– Като например?

– Точно тук е проблемът. Не знаем достатъчно. Но и този тук не знае. Предлагам да проучим частния живот на кардинала.

– Частния живот ли? – засмя се Ледената висулка. – Не знаех, че на свещениците им е позволено да имат частен живот. Ами какво ще

правим с него? – кимна той към Медичи.

– Ще го убием, разбира се. Не ни е потрябвал, дори може да ни навреди. Още една инжекция амитал ще бъде достатъчна. Съвсем безболезнено. Може би дори приятно – подигравателно вдигна рамене Сет.

– Но остава да разберем кои бяха мъжът и жената в тъмната уличка, които също го причакваха. И двамата ги забелязахме. Не бяха случайно там. Интересуваше ги Медичи.

– Ако отново ни се изпречат на пътя, ще ги убием – блясъкът в очите на Сет говореше, че това ще бъде още едно удоволствие за него.

Кошмари в миналото, кошмари днес

Планинският път се виеше все по-високо и по-високо и моторът на фолксвагена, който бяха взели под наем, започваше да се задъхва. Колата трудно набираше скорост по наклона. След половин километър замириса на бензин и Сол отклони встрани. Спря двигателя.

До него Ерика се размърда и се събуди. Когато отвори очи и погледна надолу към долината, слънцето я заслепи. Небето бе тюркоазено, полята – смарагдово зелени. Прозина се и погледна часовника си.

– Десет и четиридесет и шест? Караш отдавна – безпокойството напълно я разбуди. – Сигурно си много уморен. Да си сменим местата, а.

– Нищо ми няма. Остават само петнадесет километра.

– Само толкова? Но защо спря тогава?

– Моторът без малко да се запали.

– Сега подушвам. Бензин – ноздрите й се разшириха.

– Мисля, че е карбураторът – той слезе и отвори капака на двигателя. Течността бе избила по двигателя. Вдигаха се пари. Ерика застана до него и заоглежда мотора.

– Подай ми джобното си ножче – каза тя.

Отвори ножчето и завинти едно винтче на карбуратора. Колата, която бяха наели във Виена, очевидно бе регулирана за равнинен терен. Но при тези условия горе в планината, където въздухът бе разреден, очевидно не достигаше кислород за карбуратора, за да може да се получи детонаторна искра. Двигателят се е задавил. Бензинът се е върнал в карбуратора и той е прелял. Регулирането му щеше да отстрани проблема.

– Още пет минути само и щеше да се наложи да вървим пеш – каза Сол.

– По-точно да тичае – засмя се тя. – Преди двигателят да избухне. Твърде дълго живяхме в пустинята. Забравили сме какво трябва да се прави, когато се кара по височини – дългата ѝ тъмна коса блестеше на утринното слънце. Бежовият ѝ жакет подчертаваше тъмнокафявите ѝ очи.

Сол си помисли, че я обича повече от всякога.

– Дано това да е всичко, което сме забравили. Не бих искал да мисля, че просто досега ни е вървяло, но всъщност сме излезли от форма през изминалите години и започваме да допускаме грешки.

– Не, точно по този начин ще се предпазим от прекалена самоувереност.

– Аз никога не съм бил самоуверен.

С нетърпение зачакаха бензинът да се изпари, за да могат да тръгнат, като едва потискаха чувството за безпомощност. Склоновете наоколо бяха покрити с вечнозелена растителност. На тази височина дишането се затрудняваше от разрежения въздух. В далечината побелели от сняг върхове прорязваха небето. При по-различни обстоятелства тази сурова красота – швейцарските Алпи на юг от Цюрих – би ги изпълнила със страхопочитание.

Сол спусна сгъваемия покрив на колата.

– Да тръгваме. Според картата пътят ще ни изведе до съседната долина. Но Миша е проучил имената по списъка. Неговите агенти сигурно вече са идвали тук. Ако са научили нещо важно, щяха да ни кажат. Не трябва да очакваме твърде много – да се приготвим за разочарование.

– Все пак отнякъде трябва да започнем.

– Да, така е. И ако отговорът не е тук, ще го търсим на друго място – каза Сол. – Ще продължаваме да разследваме, докато не приключим с тази история.

Селото се казваше Вайсендорф – около стотина къщи, пръснати по неголямо плато. Под и над него имаше пасища. Къщите бяха тесни, най-често четириетажни, с еркери, които сякаш трябваше да предпазват пешеходците от дъжд. По краищата острите покриви в алпийски стил леко се извиваха нагоре и приличаха на ели. Сложната дърворезба по балконите, первазите и вратите напомняше на Сол за къщичките от приказките.

Той паркира фолксвагена пред една странноприемница. Над входа бе окачена голяма рекламна халба бира.

– Кой от нас ще попита къде живее Ефраим Авидан? – обърна се той към Ерика.

Тя разбра в какво се състои трудността. В Швейцария се говореше на няколко езика – този на най-близката държава, граничеща със съответната област.

– Твоят немски е по-добър от моя – каза тя, – но това е южна Швейцария. Френският ни е горе-долу на едно и също ниво, но моят италиански е...

– По-добър. Освен това може да са по-отзивчиви към една непозната жена. Ти ли ще опиташ?

С изражение, което не можеше да скрие безпокойството ѝ, тя отвори вратата и влезе в странноприемницата.

Сол остана да чака навън. Преди да обещае на бившите си шефове, че няма да ползва услугите на което и да е разузнаване, той вече беше получил значителна помощ от Миша Плец и Мосад. Не смяташе, че трябва да бъде обвиняван за нарушаване на споразумението, тъй като се беше възползвал от предложените му услуги преди това. Първо, Миша ги бе снабдил с израелски паспорти и ако властите се заинтересуваха от тях, щяха да ги помислят за израелски граждани, тайно свързани с Мосад. Второ, той им бе дал достатъчно пари, за да проведат разследването, и трето, бе им доставил оръжие, което Сол и Ерика бяха скрили преди да напуснат Австрия, защото не искаха да рискуват да минават през границата с него.

Но за момента ксерокопие то от тетрадката на Миша – списък с имена и сведения – бе най-важната помощ, която бе получил. Първото от тях бе Ефраим Авидан.

– Какво общо има между имената от списъка и онова, което се е случило с баща ми? – бе запитала Ерика.

– Нямам представа – бе отговорил Миша.

– Не вярвам. Не би правил този списък, ако няма връзка между тези неща.

– Казал ли съм, че няма връзка? Знаем миналото, адресите, навигациите и предишните им професии.

– Предишни ли?

– Да, всичките са бивши служители на Мосад, вече в пенсия. Но ти ме питаш каква е връзката между тях и баща ти, а аз още не съм си отговорил на този въпрос.

– Да не би те да казват, че не познават баща ми? И не искат да отговарят на въпросите ти? Какъв е проблемът?

– Изобщо не съм имал възможност да ги питам.

– Отново същото. Измъкваш се.

– Не. Всички тези мъже ги свързват два факта. Те са оцелели от нацистките концлагери.

– И?

– Всички те са изчезнали.

Като бащата на Ерика.

Вратата на страноприемницата се отвори. Сол не можа да разчете изражението на Ерика, която влезе в колата.

– Някаква информация? – запита той.

– Не може да се каже, че са ме засипали със сведения. Струва ми се, че не сме единствените, които са се интересували от Авидан, а тукашните хора не са много любезни с непознати, без значение от мъжки или женски пол, които не са дошли да харчат пари като туристи.

– Онези, които са идвали преди нас, сигурно са били хора на Миша – замислено каза Сол.

– Може би. Ще разберем. Успях да получа указания как се стига.

Сол запали колата и подкара по тясната улица.

– Казвай ми къде да завивам.

– Извън града е. Третото стопанство вляво.

Той натисна газта.

Къщата бе стара, с бели, измазани с хоросан стени, построена на затревен склон. Бе по-широка от къщите в градчето, но със същия островърх покрив, чийто силует хармонираше с този на върховете отзад. Сол зави по една не особено чиста, изровена алея и чу звън от хлопатарите на кравите, които пасяха на близкото пасище. Слънцето огряваше долината и я правеше още по-красива. Но Сол бе така потънал в мисли за списъка, който бяха открили, че не бе в състояние да обърне никакво внимание на планинския пейзаж.

Първото име от списъка.

Слязоха от колата.

От къщата излезе красива жена с грубовати, почти мъжки черти. Тя бе на около тридесет години, с къса, изрусяла на слънцето коса и червени бузи. Изглеждаше доста яка. Бе обута с обувки, които стигаха до глезените ѝ, вълнени тричетвърти чорапи, кожени къси панталони, а нагоре бе със синя карирана риза със запретнати ръкави. Обувките ѝ изтропаха по дървената веранда. Жената се приближи към тях. Бе присвила подозрително очи.

Сол реши, че Ерика ще подхване разговора, също както той би

започнал, ако пред него бе застанал мъж.

– Съжаляваме, че ви безпокоим, но ни казаха, че Ефраим Авидан е живял тук – започна Ерика на италиански.

Жената отговори на английски:

– Този акцент ми е познат. Американци ли сте?

– Не, аз съм от Израел, но дълги години живях в Щатите. Сега ми е много по-лесно да говоря на английски, отколкото на моя роден език – любезно отвърна Ерика.

– Да преминем на английски ли? – жената поклати отрицателно глава и заговори на италиански: – Бих могла да се възползвам от случая и да поупражнявам езика, но не и когато говоря за Ефраим Авидан. Да, той живееше тук, но внезапно напусна. Вие с останалите, които идваха да питат за него, ли сте?

– Останалите ли?

– Двама мъже. Преди пет дни. Твърдяха, че са стари познати на Авидан. Но бяха с тридесет години по-млади. Казаха, че са евреи – като самия Авидан и като вас. Били му дължали пари. Ама че добросъвестни длъжници, а? Интересуваха се къде е.

– А вие какво им отговорихте?

– Същото, което ще кажа и на вас. Не знам. Тръгна внезапно. През февруари. Вечерта бе тук, а на сутринта вече го нямаше. Доколкото успях да забележа, не е взел нищо със себе си. След няколко дни известих полицията в града. Организирах издирване, но не намериха тялото – тя посочи с ръка към планините. – Не сме и очаквали друго. Никой не тръгва да катери върховете нощем през зимата. Можеше и да е самоубийство. Бе изпаднал в мрачно настроение. Но като не открийме труп... Местната полиция уведоми властите в Берн. Следствието премина към тях. Ние се отнасяхме добре с него, все едно, че бе местен жител. Той също с мен. Преди да изчезне винаги редовно ми плащаше наема. Никога не съм имала проблеми с него.

– Разбира се.

– А вие? – жената скръсти ръце пред гърдите си. – Вие също ли сте „стари познати“, които му дължат пари? – тя отправи въпроса си към Сол.

– Изобщо не го познаваме.

Жената се засмя, очевидно не очакваше толкова откровен отговор.

– Тъст ми – той посочи с глава Ерика – е бил приятел на Ефраим Авидан – и спря, очаквайки по-голям ефект от следващото изречение. – Баща ѝ също изчезна.

Жената се изненада, но продължи да ги гледа с недоверие.

– Като че ли вашите обяснения са по-добре измислени, отколкото на онези „стари познати“, които му дължат пари.

– Защо ни гледате така подозрително? – запита я Ерика. – Искаме само да ни кажете каквото знаете.

– Подозрително ли? Ако вашият съпруг ви напусне... Ако на вас остане отговорността да се справяте с... – гласът ѝ стана писклив. Тя се загледа към кравите на пасището. – Нямахте да ви гледам подозрително, ако не беше идвал онзи свещеник.

Пулсът на Сол се ускори.

– Свещеник?

– Не, той не каза, че е свещеник. Беше с неправилни, но красиви черти. Представи се за турист. Пристигна две седмици преди израелците. Беше със сини очи и сламеноруса коса. Цепеше си сам дърва за огън. Имаше яки мускули и добре развит гръден кош. Но това, което ми направи най-силно впечатление, бяха ръцете му.

– Какво по-точно?

– Той полагаше изключително много грижи за тях. Не видях нищо необичайно в това да цепи дърва с ръкавици – просто предпазна мярка срещу мазоли и мехури. Но по-късно, когато ги свали, за да се измие и после, когато вечеряхме заедно, през цялото време си мислех, че ръцете му са много меки и нежни в сравнение с мускулите. Беше загорял, но на лявата му ръка... тук, в основата на средния пръст... имаше бяла ивичка на кожата, където доскоро явно е носил пръстен. Не ми е ясно защо го е свалил. Кой знае? Може би просто го е загубил. Но дясната му ръка... палецът, показалецът и средният пръст... За тях той просто трепереше. Не докосваше с тях дори храната, а по-късно, когато ми помогна да измием съдовете, си обви ръката с кърпа и хващаше чиниите само с лявата ръка. Разбирате ли каква е работата?

– Съжалявам, но не ми е ясно – отговори Ерика.

– Тъй като сте евреи, ще ви бъде малко трудно да схванете. Аз самата съм лютеранка, но знам, че за римокатолическите свещеници палецът, показалецът и средният пръст на дясната ръка са най-важната част от тялото. Те са благословени. С тях държат нафората, която освещават и я превръщат в „духовното присъствие“ на Христос, според католическите вярвания. Ако по някаква причина се наложи да бъдат ампутирани тези три пръста, човекът няма да може да остане свещеник в истинския смисъл на думата. Няма начин да отслужва литургии. Няма да бъде в състояние да дава причастие. А понеже тези пръсти са благословени,

той трябва да ги пази от физическо увреждане и всякакви унижаващи дейности.

– Но ако е левак и затова не работи с дясната ръка? – зачуди се Ерика.

– След вечеря отново си сложи ръкавиците и предложи да отиде в хамбара да свърши още някоя работа. Имах нужда от помощ, затова не се възпротивих. Обещах да му направя закуска в замяна. – Тя посочи към хамбара, от който се подаваше един ъгъл зад къщата. – Забави се повече, отколкото очаквах. Отидох да видя дали не му се е случило нещо. Моето появяване го изненада. Бързо мушна малка черна книжка в раницата си. Тогава вече бях сигурна в догадките си.

– Отново не ми е ясно – обади се Ерика.

Но Сол разбра всичко. Припомни си какво му бе разказвал за църквата неговият некръвен брат, Крис, ирландски католик.

– Малката черна книжка е била молитвеник – обясни той на Ерика. – Избрани молитви, които свещениците трябва да четат всеки ден – после се обърна към жената: – Но вие казахте, че вече сте била сигурна в догадките си. Извинете, но откъде, все пак? Това е едно предположение.

– Да – отвърна жената. – Но през нощта отидох в хамбара и претърсих раницата му. Книжката наистина бе молитвеник.

– Ровили сте?

– Мислите, че съм проявила дързост? Но как би могъл да ме упрекне, след като и той самият беше проявил такава дързост. Бе се измъкнал от стаята си и отишъл горе в къщата да претърси стаята на Авидан – очите ѝ заблестяха от възмущение. – Не бях размествала нищо в помещението и то си стоеше така, както го бе оставил Авидан. Все се надявах, че може да се върне и тъй като никой не бе идвал, за да търси квартира, не бях пипала нещата му. А и къде ли щях да ги сложа? Когато се изкачих горе на височината, където бе бунгалото на Авидан, разбрах, че свещеникът е вътре. Чух да се отварят и затварят чекмеджета. Видях лъч от джобно фенерче в прозорците.

– Предприехте ли нещо?

– А вие как мислите? Сама жена. Един привидно безобиден гост, който започва да тършува като крадец? Върнах се долу в къщата и не направих нищо. На сутринта се престорих, че не знам, че е ходил до бунгалото на Авидан, а той – ако е разбрал, че съм ровила в раницата му – че не е забелязал. Изяде закуската, която му бях приготвила, попита дали няма още някоя досадна късна работа, за да ми помогне, а когато отклоних предложението му, отиде да се катери в планината, под

каквото предложение бе дошъл. През следващите няколко нощи зорко наблюдавах бунгалото. Но той не отиде повече там.

– Вероятно е носил отличителния знак на ордена, на който е принадлежал – предположи Сол. – Някои религиозни групировки имат такива.

– В раницата му нямаше пръстен – каза жената.

– Може би го е смятал за нещо твърде важно и го е криел в таен джоб.

– Може би. А след две седмици дойдоха двамата евреи. Попитаха дали могат да огледат бунгалото на Авидан, за да открият някаква следа, по която да се ориентират къде е отишъл, за да му върнат измисления дълг.

– Разрешихте ли им?

– Да. Имах чувството, че ако не го бях направила, щяха да се върнат през нощта и без друго да претърсват стаята. Или дори да започнат веднага, въпреки възраженията ми. Не ми се щеше да си създавам главоболия. Струваше ми се, че така по-бързо ще се отърва от тях. А и какво толкова имах за криене?

– По-точно какво имаше Авидан – обади се Сол.

– А сега дойдохте и вие и ме питате защо се отнасям така подозрително с вас. Кой всъщност беше Авидан? Защо вие и онези мъже разпитвате за него?

– Не знам за свещеника – отвърна Сол. – И на мен ми се струва толкова странно, както и на вас. Но двамата евреи вероятно са били от израелското разузнаване. Мосад. Авидан е работил за тях. Когато някой техен служител изчезне, дори и вече пенсиониран, искат да знаят причината. Особено когато това не е единичен случай. Същото се е случило и на гъста ми.

– Политика? Не искам да имам нищо общо – въздъхна жената.

– Не е задължително да е свързано с политиката. Може да е някакъв личен въпрос отпреди години. Наистина не знаем. За нас определено е личен проблем.

– И вие ли сте от Мосад?

– Аз съм работила за тях – подвоуми се Ерика.

– Значи все пак политика.

– Казах „работила съм“. Вижте, казахме ви много повече, отколкото трябваше. Как да ви накараме да ни повярвате?

– Как ли? А вие ще ме посъветвате ли как да се отърва от непознати, които идват да разпитват за Авидан?

– Ако ни помогнете, може би ще можем да открием какво се е случило с него. Тогава ще спрат да идват и непознати.

Жената изпитателно ги оглеждаше.

– Ще ни позволите ли да видим бунгалото на Авидан? – попита я Сол.

Жената не помръдна. Сол затаи дъх в очакване.

Тя кимна.

За бунгалото се минаваше покрай къщата и хамбара, нагоре по стръмното пасище. Зад него гъстата гора преминаваше в скалисти чукари. Алпийският въздух бе свеж и приятно миришеше на вечнозелени иглолистни дървета.

Бунгалото представляваше обикновена едноетажна дървена постройка. От покрива се подаваше ръждясал кюнец. Сол огледа околността. Под тях бе тучната долина, встрани имаше малко езерце, на около километър вдясно се виждаха островърхите покриви на градските къщи, които еловите клони отчасти закриваха.

„Защо ли Авидан е избрал толкова примитивно и отдалечено жилище?“ – питаше се Сол.

– Откога Авидан живее тук?

– Дойде миналата есен. През октомври.

– Мислел е да прекара зимата тук?

– Каза, че е писател. Нужни му били тишина и пълна изолация, за да довърши романа си.

„Бивш член на Мосад да пише книги? Възможно е. Всичко е възможно. Но дали е било така? Когато започнат зимните виелици... Тишина и спокойствие? Авидан е стигнал до крайности. Защо ли е избрал това място?“ – питаше се Сол.

Влязоха вътре. Бунгалото бе разделено на две – спалня и кухня. Вместо камина имаше голяма печка, която служеше едновременно за отопление и приготвяне на храна. Стаите бяха в спартански стил. Стените – облицовани с нерендосани борови дъски. Кухненската маса представляваше по-широка дъска, поставена върху трупчета, а до нея пейка. Имаше някакви грубо одялани шкафчета, люлеещ се стол и още една пейка покрай едната стена. Леглото бе като койка, със сламен матрак. Над разнебитено бюро висеше напукано огледало. Чекмеджетата на бюрото бяха застлани с пожълтели вестници от 1975. В тях бяха сложени дрехи. На един рафт до бюрото бяха наредени книги, повечето за

историята на Израел. Тук-там по стените бяха окачени снимки от израелската пустиня и претъпкания Тел Авив. В кухненските шкафове Ерика откри пластмасови чаши и чинии, а също и консерви. Под умивалника имаше препарат за миене на чинии.

„Човек би могъл да полудее, ако трябва да изкара зимата тук“ – помисли си Сол.

– Казахте, че не сте прибрали вещите на Авидан, защото предполагате, че може да се върне – обърна се той към жената. – Изглежда не е имал много неща, които да вземе със себе си.

– Ако е пишел роман – обади се Ерика, – трябва да го е взел със себе си. Не виждам нито ръкопис, нито пишеща машина.

Жената бе застанала на прага, огряна от слънцето.

– Понякога бунгалото не се виждаше от моята къща, поради силния снеговалеж. Дори мислех, че ще го затрупа. Но когато времето бе ясно и виждах, че от комина излиза пушек, се успокоявах. На първо число всеки месец слизаше, въпреки дълбокия сняг, и си плащаше наема.

Сол си спомни, че преди малко жената бе казала, че мъжът ѝ я е напуснал. Изглежда парите от наема на Авидан са били добре дошли за нея и затова е търпяла странните му навици.

– Нещо не беше наред – каза жената. – Знаех го. А когато изчезна, реших да не пипам нищо, в случай че полицията се заеме отново с разследването на случая.

– Но доколкото можете да се ориентирате, мислите ли, че свещеникът и евреите са открили нещо интересно? – попита Сол. – Можем да прегледаме всички тези книги. Да търсим из запасите от храна. Да проверим за скривалище под дъските. Но ми се струва, че само ще си загубим времето. Авидан е бил професионалист.

– Свещеникът и другите двама мислеха, че могат да се възползват от моята безпомощност, да ме изиграят – гневно каза жената. – Не ми предложиха пари.

– А ако ние ви предложим? – Сол наостри слух.

– Трудно е да се справя човек сам с тази ферма.

– Да, сигурно е така – обади се Ерика. – Ние искаме да ви помогнем. Не разполагаме с кой знае колко средства. Съвсем наскоро трябвахе да напуснем дома си в Израел. Но ще направим едно малко дарение.

Жената започна да си прави сметка, като се чудеше каква сума да назове. Накрая им каза, но парите бяха твърде много, почти два пъти повече, отколкото им бе дал Миша. Това нямаше значение, стига информацията да беше важна, както можеше да се съди по изопнатите черти

на лицето ѝ.

– Готово – каза Сол. – Стига само да не се окаже някой стар бележник с непотребни адреси или...

– Дневник – прекъсна го тя. – А написаното е от октомври миналата година, когато изчезна. Свързано е с това бунгалo. Отнася се за Авидан. Има и снимки. Прилоша ми от тях.

Сол усети, че нещо го стегна в гърдите. Ерика пристъпи напред.

– Как се сдобихте с тях?

– Открих къде бяха скрити.

– Да, но как се досетихте?

– След като свещеникът претърси бунгалото, се запитах какво ли има тук. Когато си отиде, дойдох и прегледах всичко. Пода. Стените. Тавана. Дори изпразних печката и погледнах и вътре.

– И?

– Не открих нищо. Но свещеникът не бе преровил много основно. Не бе запознат с навиците на Авидан. Не би могъл да знае, че има и друга постройка.

– Тоалетната отвън.

– Дневникът бе закрепен под дъските на пода. Може би го е носил със себе си всеки ден, скрит под дрехите.

– И си струва парите?

– Това вече е ваша грижа. А сумата я знаете.

– Само че са австрийски – Ерика извади парите от джоба си.

– И японски да бяха, все тая. Тук сме в Швейцария. Приемаме всякаква валута – жената преброи банкнотите.

– А къде е онова, за което току-що платихме?

– Елате долу с мен.

Разположиха се около масата в селската кухня. Докато жената им правеше кафе, Сол отвори пакета, завит в картон и найлон. Притвори очи, когато видя снимките. Ръцете на Ерика трепереха, докато ги разглеждаше.

Нацистки концлагери. Есесовци, насочили автоматите си към пленници, изкарвани от камиони и конски вагони. Измършавели затворници с хлътнали очи, надничачи зад телени мрежи. Запълнени с трупове изкопи, на които краят не се виждаше, и булдозери, които ги засипват. Газови камери и голи тела – главно на деца, жени и възрастни мъже – така притиснати един до друг, че сигурно бяха умрели прави. Големи пещи с

отворени капаци. Невъобразими количества пепел и кости.

Сол разгледа снимките една по една – не си спести нищо от ужасите. Когато свърши, се увери за пореден път, че човешката изобретателност да измисля все по-брутални методи на мъчения е безгранична.

Прибра снимките накуп и ги обърна с лице към масата.

– Какъв кошмар – погледна към дневника. – Един господ знае какво съдържа.

– През нощта, в която разглеждах този пакет – каза жената – цялата треперех, колкото и дърва да слагах в печката. Осъмнах така. Бях чувала за тези зверства, но да ги видиш, да четеш за тях...

– Да четеш ли? – Ерика хвърли поглед към дневника, посегна към него, но се спря и с погнуса отдръпна ръце.

– Да, дневникът – продължи жената. – Авидан е живял в Мюнхен с родителите, сестра си и двамата си братя. През 1942 година, когато започва Холокоста, есесовците ги арестували и ги откарали в концлагера в Дахау, само на двадесетина километра от дома им. Това не бил лагер на смъртта, а трудов лагер, въпреки че както го описва не е имало много разлика. Заедно с останалите членове на семейството са били използвани да работят като роби във военен завод. Дажбите им от храна били минимални. Времето за почивка и сън също. Никакви хигиенни условия. Тоалетните представлявали обикновени открити изкопи. Питейната вода била замърсена. Бараките пропускали вода. В тях се разхождали плъхове. Авидан и семейството му робували две години на Хитлер по време на войната. Един по един започнали да измират. Първо майка му – припаднала в завода и починала от изтощение. А когато баща му не могъл да стане една сутрин, есесовците го измъкнали насила навън и го застреляли пред очите на всички затворници. Трупът останал три дни на площадката и чак след това наредили на затворниците да го сложат в количка и да го откарат в ямата извън лагера, където погребвали умрелите. Следващата жертва била десетгодишната сестричка на Авидан, която починала от настинка. А по-големият му брат един ден не се движел достатъчно бързо, както наредил есесовецът от охраната, и той разцепил главата му с цепеница. Другият му брат полудял след случилото се и прегризал вените на китките си, умрял от загуба на кръв. Но Авидан бил решил на всяка цена да оцелее. Измислил начин да почива незабелязано, докато върши някаква работа, като щадял силите си. Дохранвал се с паяци, мухи, червеи, всяка жива твар, която му попаднала в лагера. И успял. През един септемврийски ден на 1944 той се оказал в групата, която трябвало да отиде до града да докара алкохол и храна за есесовската

забава същата вечер. Камсионът спукал гума. В настъпилата суматоха затворниците побягнали. Есесовците бързо се опомнили, започнали да стрелят и убили трима от четиримата избягали. Четвъртият бил Авидан. Тръпката от неочакваната свобода била толкова голяма, че му дала сили, за които дори не подозирал. Крадял храна от складове. Спял в купи със сено. Все повече и повече се отдалечавал, но не спирал. Дахау е на сто километра от Швейцария. В дневника си не пише как се е добрал до границата, но дори след като пристигнал на неутрална територия, продължил да се крие, защото все още не бил сигурен, че е в безопасност. Докато накрая не се установил тук. Бившият ми съпруг и аз купихме фермата през 1978 година, но нямам представа кой е бил собственик по време на войната. Именно той една вечер го открил в хамбара. Разбрали откъде идва, съжалили го и го подслонили в бунгалото. Носели му храна. Останал при тях от октомври 1944-та до края на войната през май, следващата година, след което заминал за Палестина.

Жената прекъсна разказа си. Стаята се изпълни със зловеща тишина. Мина секунда, преди последните й думи да достигнат до съзнанието на Сол.

– Установил се е тук през октомври 44-та? – Сол усети, че изгаря от напрежение. – А не казахте ли преди малко, че е дошъл тук през октомври миналата година?

– През октомври – потвърди жената. – Като си помисля за мъките, които е преживял по време на войната, описани в дневника му, съмнявам се, че месецът е само съвпадение. Миналото не му е давало спокойствие. Нещо го е накарало да се върне. Дневникът му е така ярко написан, сякаш не просто си спомня за ужасите, а отново ги преживява.

– Да бъдеш обсебен до такава степен – Ерика сви рамене.

– Да, точно както баща ти – каза Сол. Той не спомена пред домакинята за снимките, които бяха намерили в приземния етаж на апартамента във Виена.

– Но преди си е тръгнал през май 45-та – обади се Ерика. – А сега е заминал през февруари. Нарушил е разписанието.

– А може да е имал намерение да си тръгне през май – каза жената. – И нещо го е накарало да напусне по-рано. Замина без да ми се обади. Не е взел почти нищо със себе си. Изглежда внезапно му е хрумнало.

– Или някой изненадващо го е накарал да вземе такова решение – каза Ерика. – Точно както и баща ми.

– Отвялякъл го е?

– Възможно е – Ерика въздъхна. – Все още не знаем много.

Сол чу шум от двигател на кола през отворените прозорци. Приближаваше се. Изведнъж спря.

Полазиха го тръпки. Стана от масата, излезе от кухнята и без да минава пред прозореца, надникна навън. На входа бе спряло черно рено, там, където започваше изровената отбивка към къщата. Вътре видя трима мъже.

Ерика също отиде в дневната.

– Какво става? – последва я жената.

– Тази кола позната ли ви е?

Жената пристъпи към прозореца.

– Не се показвайте – предупреди я Сол.

Тя се подчини и застана отстрани, както бе направил той.

– Никога не съм я виждала.

Тримата излязоха от колата. Бяха високи, добре сложени, към тридесет и пет годишни. Бяха с обувки с дебели подметки, тъмни панталони и якета с цип. Те като че ли им бяха леко големи.

„През юни?“ – помисли си Сол. – „В такъв топъл ден? Защо са им тези закопчани догоре якета?“

Докато вървяха по алеята, разкопчаха циповете на якетата си.

Сол почувства, че Ерика се доближи до него.

– Можеха да стигнат с колата чак до къщата – каза тя.

– А вместо това блокираха портата. Докато не я мръднат, не можем да изкараме нашата.

Мъжете тръгнаха един след друг по пътеката. Въпреки че лицата им бяха безизразни, погледите им шареха наоколо и оглеждаха фолксвагена, къщата, пасищата от двете страни, гората и далечните върхове. И тримата бяха поставили лявата си ръка върху коланите си. Вече бяха толкова близо, че Сол успя да забележи яркочервения пръстен, който проблясваше на средния пръст на всеки от тях.

– Имате ли оръжие тук? – запита той жената.

Тя пристъпи назад, ужасена от въпроса му. Но гласът ѝ не трепна:

– Разбира се. Тук сме в Швейцария.

Нямаше нужда да обяснява. Въпреки че бе неутрална държава, Швейцария държеше на военната подготовка на населението. Всеки мъж между двадесет и петдесет години бе задължен да премине съответен курс на обучение. А всяко семейство разполагаше с оръжие въщи.

– Донесете го. Бързо – нареди Сол. – Проверете дали е заредено. Трябва да изчезваме още сега.

– Но защо?

– Веднага!

Зениците ѝ се разшириха и тя хукна към един шкаф, откъдето извади бойна пушка Sturmgewehr, швейцарско производство. Сол познаваше марката. Бе дълга колкото карабина и можеше да стреля със 7.62 милиметрови патрони по стандарт на НАТО. Имаше съгъваем триножник под патронника и гумена обшивка, която малко заглушаваше силата на гърмежите.

Жената се протегна и взе два пълнителя от рафта над главата си. Ерика ги пое от нея и провери дали всичките двадесет патрона бяха на място. Постави единия в пушката, нагласи я за полуавтоматична стрелба и дръпна предпазителя. Другият пълнител пхна в колана си.

Жената смаяно мигаше.

– Тези мъже едва ли имат намерение да...

– Нямаме време да обсъждаме това! Бързо, излизаме оттук! – Сол отиде да вземе дневника и снимките от масата в кухнята и ги напъха в картонената им опаковка. С оръжие в ръка Ерика отвори задната врата на кухнята. Сол хвана жената за ръката, избута я пред себе си и излезе последен.

Хукнаха през тревата, минаха покрай хамбара и се заизкачваха по стръмнината към бунгалото на Авидан.

Сол чу, че някой зад тях извика. Продължи да върви бързо и притисна пакета към гърдите си, но с риск да се препъне, се обърна назад. Двама от мъжете се подаваха от левия край на хамбара, а третият се показва отдясно, като сочеше нагоре. Извика на френски: „Ici!“

Всичките извадиха пистолети изпод якетата си.

– Ерика! – извика Сол.

Тя погледна назад, видя тримата да се прицелват и се обърна към тях. В миг коленичи, нагласи пушката и погледна през мерника. Преди онези да успеят да се прицелят, тя дръпна спусъка и започна да стреля. Обхватът на този вид оръжие бе петдесет метра. Тя бе много опитна в стрелбата, но нямаше време да стабилизира ръката си и пушката се разтресе. Одраска рамото на единия, а другите се скриха зад хамбара. Раненият се хвана за ръката и се спусна обратно към прикритието на хамбара. Другите влязоха вътре. Не бе успяла да ги убие, но поне за малко бе отвлякла вниманието им. Стана и хукна след Сол и жената, които вече бяха стигнали върха на склона. Един куршум уцели бунгалото на Авидан и оттам се разхвърчаха трески, точно когато тя се скри зад него.

Сол и жената си отдъхнаха, като я видяха. Ерика отново се показа и стреля по мъжете, които се изкачваха след тях.

Те се проснаха на земята.

– Вие познавате местността – обърна се Сол към жената. – Изведете ни горе в планината.

– Но къде?

– По-бързо. Да тръгваме.

Жената се запровира през храстите. Излязоха на една тясна пътека, която се виеше нагоре през обрасъл с дървета склон. Тя крачеше бързо с мускулестите си крака към върха. Сол и Ерика се мъчеха да я следват, но не бяха свикнали с изкачването. Най-горе пътеката завиваше наляво, след това се спускаше между два големи камъка, които на височина стигаха до гърдите им. Гъстите клони на дърветата скриваха слънцето. Сол усети миризмата на смола, меките борови иглички под краката си, но глухото ехо от разгневени гласове и пукането на сухи клони зад тях изцяло заемаше вниманието му.

Излязоха до едно плитко поточе по-надолу. Сол прегази през него, без да обръща внимание на студените, полепнали за краката му панталони и продължи напред към сенчестата горичка. Чу Ерика също да прещипва през водата.

Тръгнаха по друг, по-стръмен склон, където следата от пътеката почти не се забелязваше. Вървяха зигзагообразно покрай пресъхнали водопади, през хрусталаци и камъни. Когато изкачи върха, Сол се обърна да види Ерика и да разбере какво ставаше по-надолу. Мъжете не се виждаха, но по цамбуркането се ориентира, че минаваха потока.

Жената ги изведе на затревено плато. На около стотина метра от него се простираше гъста гора, чийто край не се виждаше. Забързаха напред. Високата трева се омотаваше около краката на Сол. Тръпки го пронизаха, като си представи, че тримата могат да се появят зад тях, докато минаваха откритото плато. Но изстрел не се чу. Той стигна благополучно другия край на сечището и се хвърли на земята зад храстите. Ерика залегна до него и се приготви за стрелба. Жената продължи напред, но спря, когато забеляза, че нейните защитници не я следват и се прикри зад едно дърво. В противовес на ужаса, изписан на лицето ѝ, Сол почти се зарадва. „Успяхме!“ – помисли си той. – „Прекосихме преди да ни забележат! Не успяха да ни засекат на голото плато! А сега е наш ред!“

До него Ерика притаи дъх, отвори триножника на пушката, приготви се за стрелба и остана неподвижна в това положение.

„Още малко!“ – мислеше си Сол. – „Съвсем малко!“ Избърса потта от челото си и съсредоточи вниманието си към другия край на сечището. Всеки момент храстите щяха да се разтворят и мъжете да се покажат.

Минаха пет секунди. Десет. Петнадесет. Тридесет. След около две минути Ерика с тревога се обърна назад. Сол разбра движението ѝ. Явно не си бяха направили добре сметката. Мъжете трябваше да са стигнали вече върха. И да са се показали оттам, откъдето ги очакваха.

Заедно с Ерика отидоха при жената. Тя отвори уста, за да каже нещо, но той ѝ направи знак да мълчи и да продължава през гората. Тя не се възпротиви и моментално забърза през дърветата.

Имаше само една причина онези да не се покажат досега. Приближили са сечището, усетили са капана и са се разделили, като се навлезли в гората около него, опитвайки се да ги изпреварят. Може би бяха успели.

Звукът от изстрел вляво, успоредно на Сол, го накара да забърза нагоре по залесения склон. Куршумът обрули листата близо до него. Той го чу, почувства го да префучава край ушите си. Но дали изстрелът нямаше за цел да ги пришпори да побързат нагоре, където би могъл да ги очаква снайперист? Или трябваше само да ги накара да спрат и да се прикрият, докато тримата успеят да ги обградят?

Наложи си да се овладее. Движението – бягството от това място – бе решаващо. Сол разбра защо Ерика не си направи труд да отговори на изстрела. Тя не виждаше целта, а дори и да я виждаше, клоните щяха да ѝ попречат да улучи. И двамата знаеха, че няма смисъл да се надяват изстрелите да привлекат внимание в селото. В Швейцария задължителното военно обучение налагаше хората редовно да практикуват придобитите умения. Изстрелите, които се разнасяха в Алпите, бяха толкова обичайни, колкото и звънът от хлопатарите на добитъка. Никой не им обръщаше внимание.

Бе захладняло. Небето се бе покрило с облаци. Влажни капки мокреха ръкавите му. Сол притисна пакета със снимките и дневника към гърдите си, като поблагодари наум на Авидан за найлоновата опаковка. Дъждът се усили и ги измокри до кости. Сол потръпна. Над върховете продължаваха да се струпват черни облаци, времето ставаше много опасно. Усилието, което полагаха при изкачването на непривичната за тях височина, можеше да предизвика припадък в резултат на липсата на кислород. Като се прибавеше и студеният дъжд, се получаваха идеални условия за хипотермия, което означаваше бърза загуба на сили, телесна топлина, а накрая смърт от измръзване.

„Три часа“ – правеше си сметка Сол. – „Това е максимумът, при който човек може да остане жив, ако получи хипотермия. Разполагаме само с толкова“. Единствената му утеха бе, че същото се отнасяше и за техните преследвачи.

Изкачи се на върха на хълма, като трепереше от студ, но оттам видя друг горист хребет, забулен в още по-черни облаци, предвещаващи силна буря. Пороят заглуши изстрела, дошъл отдясно. Куршумът се заби в дървото зад него.

Гонена от страха, жената бързаше напред. Сол едва успяваше да я следва. Струваше им се, че ги превежда през някакъв лабиринт от препятствия. Все по-високо. Все по-стръмно. „Сигурно сме се изкачили най-малко на две хиляди и петстотин метра“ – мислеше си Сол. От редкия въздух започваше да губи равновесие. Дишаше по-ускорено и по-дълбоко, но кислородът все не му стигаше. Виеше му се свят. Движенията му бяха автоматични, крепеше го само рефлексът за оцеляване. На два пъти падна и се наложи Ерика да му помага да стане. След това падна тя, а той я вдигна. Главата му щеше да се пръсне. А жената, пъргава като планинска коза, се изкачваше все по-високо.

Сол не си спомняше кога гората бе станала по-рядка. Сега вече по земята не се виждаха борови иглички, а само гола камениста почва. Мисълта му се проясни достатъчно, за да осъзнае, че бяха преминали над дървесния пояс. Нагоре се виждаха само гранити и покрити със сняг върхове.

„Попаднахме в капан“ – помисли си той. – „Не можем да се изкачваме по-нагоре. Ще припаднем. Или ще замръзнем от студ“.

Леденият дъжд, който го бе измокрил до кости, бе преминал в сняг. Снежните виелици не бяха необичайни за тази височина, дори и през юни. Опитните планинари знаеха това и винаги си носеха топли вълнени дрехи в раниците. Но Сол не бе предполагал, че ще се окаже там. Бе облечен само с летни дрехи. В долината падащият сняг би бил по-скоро красива премяна за селището, но тук застрашаваше живота им. Снегът се бе натрупал по главата и раменете му, ръцете му бяха премръзнали.

„Тук ще си умрем“ – мислеше той. – „Изкачили сме се толкова на високо, че дори и да се опитаме да се върнем във фермата, няма да успеем, а ще припаднем от студ и липса на кислород по пътя. А някъде изневиделица могат да ни пресрещнат и преследвачите ни.“

Снегът покриваше сивите гранитни хребети пред тях. Въпреки ледения вятър жената продължаваше да се изкачва все по-нагоре. „Тя е полудяла“ – каза си Сол. – „Толкова се е изплашила от онези мъже, че

ще се катери, докато не припадне, а през това време те ще разберат към каква сигурна смърт сме се отправили и ще останат назад. Ще спрат в края на дървесния пояс, ще се прикрият някъде и ще ни потърсят, когато бурята свърши. Ще ни намерят някъде замръзнали и просто ще ни оставят там. Когато снегът се стопи през юли, могат да ни открият алпинисти и да съобщят за поредния инцидент в планината“.

Тези мисли така го ядосаха, че той бързо тръгна след жената. От време на време снегът намаляваше и той успя да види, че тримата са стигнали друго плато, този път съвсем голо. Жената продължаваше напред. Но не към следващия, още по-стръмен хребет, а зави към дървена врата, затваряща входа на гранитна пещера. Заслонът бе направен точно за такива случаи – обичайната швейцарска предвидливост срещу неочаквани бури. Снегът заваля така силно, че Сол не можеше да види нито вратата, нито хребетите над тях. Нямаха избор. Той и Ерика трябваше да последват жената.

Тя отвори вратата. Отвътре се показва тъмната пещера. Сол се опита да протестира.

– Вратата е дебела около пет сантиметра – настойчиво каза жената. – Куршумите не могат да я пробият! А онези мъже ще замръзнат, ако решат да ни причакат отвън!

Сол разбра желанието ѝ. От години тя бе живяла в планината и бе свикнала да мисли за тази пещера като за някакво убежище. Но начинът, по който бе обучен да се защитава, негодуваше срещу това принудително затваряне. Убежището можеше да се превърне в капан. Ами ако бурята престанеше? Ако мъжете решаха да не чакат, а да тръгнат по следите, оставени в снега, и да обградят пещерата? Ако носеха не само пистолети под якетата си а и експлозиви?

Не! Трябваше да се срещне с врага на открито. Изкушаваше го мисълта да вземе пушката от Ерика, но се отказа. Не можеше да я остави беззащитна.

– Ще се върна. Ако някой друг се опита да влезе, стреляйте. Ще ме познаете по гласа.

Снегът лепнеше по лицето на Ерика. Кожата ѝ бе съвсем бледа от ниската температура. Тя стисна ръката му.

– Обичам те.

Снегът се усили.

– Няма друг начин и ти го знаеш.

Тя отвори уста да каже нещо, но той не изчака, промълви само в отговор „Обичам те“ и я побутна към пещерата. Тя мълчаливо се съгласи с

неговото решение и влезе след жената. Мракът я погълна. Вратата хлопна с трясък, който вятърът заглуши.

Сол тръгна надолу по склона. Виждаше по-ясно, защото вятърът не забиваше снега в лицето му. Високите скали, които не се забелязваха до преди малко, се очертаваха пред него. Имаше малко предимство пред преследвачите си – снегът биеше в очите им и ги заслепяваше, също както него, когато се изкачваше. Надяваше се това да компенсира до известна степен липсата на оръжие. Но онези бяха трима срещу един. Уравнението не бе в негова полза.

Нямаше време да анализира ситуацията, трябваше да действа. Снегът не спираше. Покриваше земята, като му пречеше да вижда къде да стъпва. Знаеше, че ако си навехне глезена, това би било фатално, но не можеше да мисли за това. Трябваше да върви надолу и да стигне до някакво прикритие, преди да са се показали преследвачите му. Държеше се на разстояние от следите, които бяха оставили той, Ерика и жената на изкачване. Снегът бързо ги засипваше, но те все още се забелязваха и служеха за ориентир на тримата мъже, въпреки че те не се движеха заедно. По-долу в гората изстрелите бяха дошли от ляво и дясно, което означаваше, че се опитваха да ги притиснат от няколко посоки. Преодоляването на трудности по пътя би могло да ги принуди да се съберат, но където бе възможно, щяха да се разделят. Затова Сол трябваше да мине колкото може по-далеч от следите, които беше оставил на изкачване. Планът му бе да се спусне надолу, като се окаже под тях, да тръгне обратно нагоре и един по един да ги премахне, ако се движеха на по-голямо разстояние.

Но първо трябваше да овладее тялото си. Целият трепереше. Ризата и панталоните му бяха заледени, вятърът го пронизваше. Ръцете му се бяха вкочанили, не чувстваше пръстите си. Подхлъзна се на един замръзнал камък, загуби контрол и се загъркаля надолу. Ръцете, краката и гръбът му се удряха в издадените скали. Спря едва долу, като се задържа в ствола на някакъв бор. Ниско надвисналите клони го предпазваха от падащия сняг. Лежеше по гръб, останал без сили, като с мъка си поемаше въздух. Погледът му се замъгли. Направи отчаян опит да погледне наоколо и да се надигне. С мъка седна, като разбута гъстите клони. Тъкмо се канеше да се изправи, но застина на място, виждайки тъмна сянка, която пълзеше нагоре покрай едва забележимите в снежната буря дървета.

Това бе мъж с тъмно яке и тъмен панталон, които се открояваха на белия сняг. Той често спираше, оглеждаше се с готов за стрелба пистолет в ръка, след това се обръщаше надясно – там, където вероятно бе партньорът му, въпреки че Сол не го виждаше. „Сигурно ръката му се е вкочанила, стискайки студената метална дръжка на оръжието“ – помисли си Сол. – „Може би няма да успее да натисне спусъка с премръзнали те си пръсти.“

Но скоро трябваше да изостави тази надежда. В един момент, когато снежната виелица понамаля, той забеляза, че мъжът носеше ръкавици. Припомни си описанието на алпиниста-свещеник. На лявата си ръка имал по-светъл кръг в основата на средния пръст, където вероятно носел пръстен, който махнал. Сол се запита дали не е бил същият като онези, яркочервените, които бе забелязал на ръцете на тримата, когато приближаваха към къщата.

Спомни си още нещо – жената бе казала, че онзи полагал необичайни грижи за ръцете си и носел ръкавици винаги, когато имал да свърши някоя по-груба работа. Точно както и тези мъже, които се бяха сетили за ръкавици, въпреки че бе лято. Дали имаха нещо общо с онзи алпинист? Дали бяха свещеници, както предполагаше жената за първия?

Божи служители, които носят оръжие? Които ги обграждаха като професионалисти? Които очевидно се готвеха да ги убият? Изглеждаше невероятно! Жената сигурно греша! Какво общо можеше да има между свещениците, изчезването на Авидан и на башата на Ерика? Религия и насилие? Но те бяха несъвместими!

Вятърът промени посоката си, като се провираше през боровите клони и насълзяваше очите му. Целият трепереше, като тайничко завиждаше на преследвачите си за якетата и ръкавиците им. Тялото му бе изтърпнало от натъртванията, които бе получил, докато се търкаляше по склона. Чувстваше, че се вдървява от студ. Нямахше никакво време. „Престани да преценяваш! Действай!“

Мъжът се приближи. Сол се скри зад ствола. Проснат на земята, видя обувките и панталона на преследвача си до съседното дърво. Представи си как онзи оглежда вляво и дясно, а после тръгва нагоре. Но мъжът спря. Върховете на обувките му се обърнаха точно натам, където лежеше Сол, прикрит от надвисналите клони. Той стисна зъби в очакване онзи всеки момент да надникне под клоните и да стреля.

Но мъжът се обърна обратно и продължи напред и нагоре. Сол се спусна след него. Снежната виелица сякаш изведнъж се усили и почти скри преследвача от погледа му.

Сега е моментът! Той прилекна и скочи върху него. Изненадващо нападение запрати мъжа върху скалистия склон. Сол се хвърли върху него, като притисна коляното си в гръбнака му, хвана с две ръце главата му и я изви назад с всичка сила. Скъса ларинкса и пречупи гръбначния стълб на преследвача си. Въпреки свистенето на вятъра, чу типичното хрущене. Онзи потрепера, зъбите му изтракаха и повече не помръдна.

Сол бързо завлече тялото под надвисналите борови клони, като внимаваше да не го видят. Наведе се да смъкне кожените ръкавици от трупа. Сол не усещаше подутите си пръсти. Оказа се доста трудно да сложи ръкавиците. Трябваше първо да стопли ръце под мишниците си, за да върне гъвкавостта на пръстите си. Но и там не бе особено топло и той разбра, че е много близо до опасната точка на измръзване. Ако телесната му температура паднеше още малко, щеше да загуби съзнание.

Само за миг се пренесе в израелската пустиня. Под палещите лъчи на слънцето. В следващия миг се върна към действителността, ужасния вятър и заснежения склон. Принуди се да съблече якето на убития и да го облече, за да не замръзне. То едва ли щеше да му осигури нужната топлина, но в сравнение с тънката му риза, бе истински лукс.

Сол излезе от прикритието на боровите клони и погледна вдясно, където предполагаше, че се намират останалите двама, устремени нагоре. Отиде до мястото на нападението, разрови снега и вдигна пистолета на жертвата си. Показалецът отказа да се подчинява на волята му и не можеше да се свие, за да влезе в спусъка. Опита се да стопли ръцете си, като ги удряше една в друга, но не успя. От китката надолу не чувстваше нищо.

Мушна пистолета в колана си и отново се запуска надолу. Спря едва когато стигна по-гъста гора. Като използваше стволите на дърветата за прикритие, започна да оглежда местността вдясно от себе си, където предполагаше, че са другите двама. Искеше да мине зад тях. Скоро те щяха да забележат, че мъжът вляво е изчезнал. Ще започнат да го търсят. Сол трудно щеше да ги победи и двамата в това състояние, без да използва предимството на изненадата. Трябваше да се справи с тях поотделно, преди те да са разбрали, че са преследвани.

Снегът падаше на едри парцали. След като бе изминал около петдесетина метра, видя пресни стъпки. Водаха нагоре. Тръгна по тях, като излезе от прикритието на дърветата. Малко над себе си забеляза тъмна фигура, обхваната от вихъра. Събра сили и скочи. Ръкавиците вече бяха успели да постопят ръцете му и да направят пръстите му достатъчно гъвкави, за да може поне да стисне пистолета, ако не да натисне

спуська. Стовари го със страхотен удар върху темето на човека пред себе си. Спусъкът се заби в костта. Плисна гореща кръв, която изпръска лицето му. Онзи изстена. Сол го удари още веднъж, с по-голяма сила. Човекът се олюля и се разтресе. Той отново стовари пистолета върху главата му. И отново! Не можеше да спре. Удряше и трошеше костите му, докато мъжът утихна, потънал в локва кръв.

Сол се обърна надясно, търсейки с поглед третия мъж. Тръгна нагоре по склона, като отчаяно се взираше да види тъмния силует на последния преследвач в снежната буря. Измина петдесет метра, но все още не бе открил и следа от него.

Дали вече не се бе изкачил по склона? Сигурно съм минал покрай него.

Сол погледна към върха, но снегът му попречи да го види. *Ако е над мен, трябваше да пресека следите му! Не, сигурно е някъде по-встрани.*

След още двадесет метра изведнъж спря, осенен от внезапно прозрение, което го изпълни с тревога.

Те не биха могли да се движат на толкова голямо разстояние един от друг. *Сгреших. Първият, който убих, не е бил най-вляво, а в средата! Останалият жив, който всъщност се е движил вляво, вече сигурно е забелязал, че е сам! Ще открие следите в снега, където убих партньора му и тялото! Ще тръгне след мен!*

Сол се обърна и погледна назад, ужасен от явните следи, които бе оставил в снега. Третият мъж трябваше само да тръгне по тях и те щяха да го изведат...! Изтрещя изстрел, куршумът закачи ръкава му. Той се хвърли върху снега и се преметна по склона, без да обръща внимание на острите камъни под себе си. Отново проехтя изстрел, но куршумът се заби в снега. Сол се изтърколи в подножието на склона и скочи на крака, а покрай него изпищя нов куршум. Нямахше за кога да спира, не искаше да става неподвижна мишена на мъжа. Нямахше да може да натисне спуська с премръзналите си пръсти. Онзи щеше да стреля, докато не го улучи.

Сол продължи да тича. Имаше чувството, че ще припадне от усилието, което трябваше да полага на тази височина. Дърветата се разрешиха. Той зави по склона. Мъжът вероятно нямаше да го следва точно по петите, а щеше да се придържа встрани, за да не попадне в капан. Като разчиташе на това, Сол направи още един завой и се проверя между два големи камъка. Видя един изсъхнал клон и го отчупи. Извърна се обратно по склона, в посоката, от която бе дошъл, като се надяваше храстите

да му послужат за прикритие. Най-горе зави натам, където бе видял мъжа. Намерението му бе да направи по-широк кръг, да мине изотзад, да открие следите на врага си и да го изненада. В следващия момент пресе-че собствените си дири и навлезе в територията на противника. Падащи-ят сняг намаляваше видимостта. На десет метра предметите вече не се забелязваха. Сол притичваше от дърво на дърво и накрая попадна на следите на своя преследвач.

Опита се да прецени следващия му ход. Онзи сигурно вече е открил дирите му, видял е накъде е завил и се е върнал. Мъжът е предусетил намерението на Сол да го заобиколи и да го изненада изотзад. Ще по-бърза да се върне, за да предотврати това.

Сол стисна здраво тоягата, с която се бе въоръжил, и погледна към следите, водещи надолу. Видя едно скалисто място, през което бе минал мъжът, и тръгна натам. Стъпи точно в неговите стъпки и когато навлезе сред камъните, подскочи нависоко и се отгласна колкото може по-далеч, като си помагаше с пръчката. Надяваше се новите следи да бъдат на достатъчно разстояние, за да не може мъжът веднага да ги забележи и да разбере, че се крие сред камъните.

Опита се да си представи как ще се развият събитията. Противни-кът му щеше да се върне и да продължи по дирите на Сол, за да търси жертвата си. Когато стигне до скалите, ще види, че следите им се преплитат. За миг ще се обърка. Точно този момент би бил най-подходящ за нападение.

Искаше му се да стане така. Но съществуваха толкова много „ако“, които той не можеше да предвиди. Ако например мъжът не стъпваше в собствените си дири на връщане, а минеше покрай тях – тогава щеше да се окаже вляво от камъните, вместо вдясно. На Сол му бе доста трудно да концентрира вниманието си в една посока, а какво оставаше за две.

„По-добре да бях продължил да се движа“ – каза си той. – „Но на-къде? Фермата е твърде далеч. А и в бурята мога да се изгубя. Ами Ери-ка и жената? Не мога да ги изоставя. Но аз не ги оставям на произвола на съдбата. Имат подслон, оръжие. А аз имам пистолет, с който замръз-налите ми пръсти не могат да стрелят. И един клон“.

Това оръжие му се стори съвсем смешно. Той потръпна от студ, ка-то се изплаши, че ще замръзне, преди мъжът да се върне. Почувства сла-бост, виеше му се свят и му се гадеше.

„Не мога да повярвам, че извърших всичко това“.

Изведнъж му дойде наум, че и онзи сигурно трепери от студ. Едва ли може трезво да оцени обстановката, както и самият Сол. „Сигурно

сме еднакво зле“.

Секундите течаха напрегнато и преминаваха в минути. Снегът го затрупваше. Чувстваше, че мускулите му се схващат. Започна да губи увереност, че ще може да нападне, дори и ако врагът му се хванеше в капана.

Над гората се спускаше мрак. Съвсем скоро щеше да се стъмни и нямаше да може нито да се справи с противника си, нито да намери пътя обратно към пещерата. А имаше вероятност изобщо да не се наложи да мисли как ще се върне. Ако още малко остане така неподвижен, студът ще проникне дълбоко в него и той ще умре преди да е паднала нощта.

Падащият сняг почти бе заличил следите на неговия преследвач. А ако не можеше да види дирите си, шансовете да мине покрай скалите силно намаляваха. Вече бе изтекло толкова много време! Сол си помисли, че онзи е избрал друга посока. Или не е могъл да издържи повече на студа и се е върнал във фермата.

„Трябва да се движа, да размърдам мускулите си, кръвта си!“

Бе изгубил търпение. Излезе от скривалището си между два камъка, обърна се надясно и... се оказа лице в лице с преследвача си. Мъжът току-що се бе появил пред скалите и се взираше нагоре към високото. Изненадата парализира действията и на двамата. Студът забави рефлексите им. Сол замахна с клона, а мъжът насочи пистолета си. Един издътък от клона се заби в дясното око на преследвача му. Потече някаква течност, после рукна кръв. Мъжът изпищя сърцераздирателно, обзет от ярост и болка. Сол го бе наръгал с такава сила, че бе разкъсал орбитата на окото му чак до мозъка. Онзи разтвори ръце, сякаш се опитваше да полети. Продължаваше да пищи, но изведнъж спря. Устата му остана отворена. Пусна пистолета и сграбчи клона. После внезапно се повдигна на пръсти, отпусна ръце, втренчи се в Сол с останалото си здраво око и падна.

Клонът остана грозно да стърчи, забит в лицето му. Ужасът, страхът, изтощението, студът и голямата височина си казаха своето. Сол не можа да издържи и повърна. Запита се как е възможно съдържанието на замръзвания му стомах да воня така. Отстъпи назад към камъните, зад които се криеше допреди малко. Хвана се за корема, преви се надве и отново повърна. Не можа да се задържи прав и се свлече на колене. Снежната пелена пред него сякаш се залюля на едната, после на другата страна.

„Умирам“ – мислеше си той.

Отвращението от онова, което току-що бе извършил, внезапно премина в гняв: ядосваше се на себе си, на обстоятелствата, на времето, на обзелата го слабост! Вдигна лице и изрева от безсилна ярост.

„Не! Няма да се предам така лесно!“

Залитайки се изправи на крака, отдалечи се от скалите и тръгна по заснежения склон. Привидя му се лицето на Ерика. После на сина му. Страшно му се прииска да живее. Не заради самия себе си, а заради тях.

Раменете му тежаха като трупи, краката му бяха вдървени, но въпреки всичко продължаваше, докато не стигна билото, а след това заизкачва следващия склон. Вятърът забиваше снега в лицето му. Той загуби равновесие и падна, едва се надигна и отново падна...

Започна да пълзи.

Все по-високо.

И по-надалече.

Въпреки че съзнанието му бе замъглено, по силния порив на вятъра се досети, че е пресякъл дървесния пояс и е стигнал до скалистия хребет преди платото.

Платото като че ли нямаше край. Струваше му се, че колкото повече усилия полага, толкова по-малко път изминава. Както се влачеше по колене и ръце, удари главата си в една скала, опита се да изпълзи по нея, но не успя и осъзна, че тя бе висока като стена.

Стената в далечния край на платото.

С вратата. Ако паметта не му изневеряваше, вратата трябваше да бъде някъде тук. Но от коя страна? Вляво или вдясно? Оцеляването му зависеше от това да избере правилно. Напълно объркан, избра ляво. Без малко да мине покрай вратата, без да я забележи. Умората надделя над вълнението. Напълно вцепенен, той вдигна ръка към вратата и започна да драска с нокти по нея.

– Ерика, аз съм, Сол. За бога, Ерика.

Снегът се превърна в топло одеяло, което го обгърна. Той започна да губи съзнание, като се свлече на прага на отворената пред него врата. Усети, че се строполи върху твърд каменен под. Чу, че Ерика изпищя.

Първата му мисъл бе, че ужасеното лице на Ерика, надвесено над него, бе отново привидение, както онова преди малко, което му даде сили да продължи да се катери в бурята. Когато съзнанието му започна да се възвръща, реши, че сигурно е стигнал заслона и се намира в пещерата.

До него достигаше странен звук от горяща лампа. Фенер, който работеше с нафта. Почти мистичните отблясъци осветяваха рафтове с консерви и вода в бутилки, бяла пластмасова чантичка с материали за даване на първа помощ, топли палта, ризи, чорапи, панталони и радио.

Най-важното бе чувството за топлина. Макар че му причиняваше болка. Сви се конвулсивно и изстена, когато Ерика се опита да го издърпа по-близо до фенера. Усети, че там има керосинова печка и видя тръбата, през която излизаше пушекът. Топлите вълни, достигащи до кожата му, като че ли я разкъсваха. Пламенната прегръдка на Ерика се оказа истинско изпитание. Опита се да се дръпне, но нямаше сили.

Швейцарката затвори вратата на пещерата, за да не влиза сняг и вятър. Отиде при Сол и пипна челото му.

– Температурата му е много ниска. Тялото му няма да може да възвърне само топлината си.

Сол разбра. Топлината на тялото идваше някъде отвътре, като от пещ. Ако пещта престанеше да работи, не можеше да помогне никакво външно загряване. Тялото трябваше да се стопли отвътре. Нужно бе пещта да бъде запалена.

– Ще умре, ако...

– Одеята – каза Ерика.

– Не е достатъчно.

– Ще му направя горещо какао.

– И то няма да свърши работа – поклати глава жената. – Освен това той няма да има сили да го пие.

– Но какво да направя? Как да спася мъжа си?

– С вашата телесна топлина.

– Моля? Не разбирам.

– Използвайте топлината на тялото си! Стоплете го!

Този път Ерика разбра. Смъкна мокрите дрехи на Сол. Той целият трепереше и се опитваше да скръсти ръце пред гърдите си, за да се топли. Тя бързо грабна един спален чувал от рафта, разви го и отвори ципа. Успя да напъха вътре Сол и затвори ципа. Чувалът бе пухкав и мек. Но толкова студен.

– Студено ми е – едва чуто промълви той.

На светлината на лампата Сол видя, че Ерика започна да се съблича. Хвърли всичко от себе си – яке, блуза, панталони, обувки, чорапи, сутиен, бикини, като ги запрати в един ъгъл и се мушна в чувала при него.

Притисна се колкото може по-плътно, обгърна го с ръце, допря

гърдите си, корема, бедрата в неговите. Спалният чувал едва побираше двама души. Въпреки че докосването до премръзналата му кожа все още бе болезнено, чувстваше как нейната топлина изпълва чувала, как преминава в тялото му. Тя пъкна единия си крак между коленете му. Целуваше бузите, шията, раменете му. Дишаше дълбоко, без да спира. Правеше всичко, за да го затопли.

Прегръдката ѝ бе най-пламенната, която бе получавал до този момент. Опитът ѝ да сгрее всяка частица от неговата кожа със своята, да му отдаде цялата си топлина, да разтопи тялото си в неговото, надминаваше всичките му представи за върховно сливане между двама души. Никога не бяха чувствали така всяка фибра на телата си, които се бяха превърнали наистина в едно. Сол не си спомняше колко време тя бе останала така плътно притисната до него, но усети как постепенно топлината на тялото ѝ започва да се прелива в него и да прониква все по-дълбоко. Отначало се затопли стомахът му, след това дробовете и сърцето. А когато по гръбнака му спряха да пролазват тръпки, разбра, че си възвръща възможността сам да генерира топлина.

Започна да диша по-леко. Гръдният му кош поемаше достатъчно въздух. Престана да трепери и се усмихна на Ерика, докосна красивото ѝ лице, но изведнъж то започна да се размазва пред погледа му. Изпадна в безсъзнание.

Когато дойде на себе си, видя, че все още е в спалния чувал, но вече облечен в сухи дрехи. Чувстваше се отпаднал, но учудващо отпочинал. Протегна крака, извади ръце от чувала, разгърка очи и на светлината на лампата погледна към Ерика и жената, които се бяха облегнали на стената и го наблюдаваха. Ерика също бе облечена.

– От колко време съм така?

– Десет сутринта е. Слънцето е изгряло и напича – каза Ерика и отвори вратата.

Той сложи ръка на очите си и се обърна на другата страна. Навън грееше слънце.

– Слънцето е изгряло и напича? – простена той. – Но това не е слънце. Това е лазерен лъч.

– Не се каниш да си проспиш живота, нали?

Той отново изстена, придърпа единия край на спалния чувал над очите си.

– Е, щом това искаш – каза Ерика.

Той надникна от една пролука, като разтвори крайчеца на чувала и видя веселите пламъчета в очите ѝ. Тя притвори вратата. Вътре проникваше само един сноп дневна светлина.

– Знаеш как да приспиш един мъж – каза Сол.

– За мен бе удоволствие.

Сол потръпна, но този път не от студ, а от желание.

– Обичам те.

Швейцарката изпитваше неудобство, като ги гледаше.

– Не сте ли гладен? – покашля се тя. – Направихме една суха супа.

– Умирам от глад.

Сол вече бе достатъчно укрепнал и успя да се нахрани сам.

– А какво стана с онези? – не изтърпя и го попита Ерика.

– Убих ги.

Швейцарката пребледня. Ерика само кимна с глава.

– Имаме още много работа – Сол не се впусна в повече подробности. Измъкна се от спалния чувал, почувства болка в гърба и изчака, докато можеше да пази равновесие и да се крепи на крака.

Ерика събра дрехите на Сол, които още не бяха изсъхнали, подаде му пакета с дневника и снимките и взе пушката. След като провериха дали печката и фенерът бяха изгасени, напуснаха пещерата.

– Ще трябва да оставя нови провизии на мястото на тези, които употребихме – каза жената и затвори вратата.

– Ще си платим – обади се Сол.

– Не. Вече ми платихте достатъчно. Не само с пари. Спасихте ми живота.

– Изобщо нямаше да се налага да ви спасяваме, ако не бяхме идвали в къщата ви. Все още сме ви длъжници.

Слизаха надолу по разтапящите се преспи, а снегът ги заслепяваше. Сол бе разстроен, защото знаеше, че скоро ще минат покрай първия мъж, когото уби.

„Не исках да го правя“ – мислеше си той. – „Но се налагаше.“

– По-добре да изчакате тук.

Той отиде при бора, а Ерика остана назад с жената, за да ѝ прави компания. Сол стигна до надвисналите почти до земята клони и пристъпи неохотно към тях, за да види мъжа, на който бе счупил гръбнака. Със затаен дъх посегна към вкочанения среден пръст на лявата ръка на трупа. Доста трудно извади пръстена от него. Това бе масивен блестящ златен пръстен с голям рубин. Върху него бяха инкрустирани пресичащи се сабя и кръст.

Претърси трупа, но откри само паспорт и портфейл. Паспортът бе френски, на Жан Лапиер, едно нищо незначещо име, вероятно фалшиво. Провери вътрешните страници, на които видя печати за влизане в Австрия и Швейцария. „Маршрут, по който се движим и ние“ – помисли си той. – „Дали тези не са същите, които ме нападнаха в парка във Виена?“ В портфейла намери около хиляда долара в различни европейски валути. Имаше още две кредитни карти и френска шофьорска книжка, на които бе положен същият подпис, като този на паспорта. Бе посочен парижки адрес. Бе добавена и снимка на привлекателна жена и светлооко момиченце, които трябваше да придадат по-личен характер на комплекта експертно подправени документи.

Изгуби още четиридесет минути в търсене на другите тела. Най-после ги намери, взе пръстените им и разгледа портфейлите и паспортите им. Обикновени имена. Единият живееше в Марсилия, другият в Лион. Семейни снимки. Документите изглеждаха съвсем в ред – перфектна работа, както и на първия.

Върна се при Ерика и жената, които бяха седнали на една скала на слънце.

– Въпросът е дали да скрием някъде телата или да ги оставим къде-то са?

– Да ги крием ли? Но защо? – разтревожено попита жената.

– Заради вас самата – отговори Сол. – За да не ви заподозрат и да ви разпитват. При хубаво време, на колко часа път сме от вашата ферма? Един час? Сигурно пещерата, в която се скрихме, е любимо място на излетниците? Някой от тях може да намери телата. Полицията ще ви разпитва. Можете ли да ги убедите, че нямате нищо общо със случилото се?

– Всичко мога, ако се наложи.

– Докажахте това. Но помислете, все пак, над това, което ви казах. Преди да сме си тръгнали оттук, оставяйки тези следи след нас.

– Малко по-нагоре има един стръмен пролом – жената потръпна. – Туристите го избягват. Затрупан е със сняг през по-голямата част от годината. Скрийте ги там.

– Ще се справя сам.

Жената дори не се опита да възрази. Само посочи с глава натам.

Сол погледна Ерика, която веднага се надигна от мястото си. След деветдесет минути и три изнервящи изкачвания до пролома те се върнаха при швейцарката.

– Свършихме – напрегнато изрече Сол.

Жената като че ли изобщо не бе помръдвала. Продължаваше все така втрещено да гледа към пролома. След миг дойде на себе си и каза:

– Със съпруга ми обичахме да идваме тук. Това беше любимото ни място.

Обърнаха се и тръгнаха надолу.

В огряната от слънце ферма кравите измъчено мучаха, бяха неиздоени. Жената изгича при тях. Сол предположи, че нейната загриженост за животните бе само една от причините да побърза да се махне. „Какво преживяхме“ – помисли си той и погледна към заснежените върхове, от които току-що бяха слезли. Заприличаха му на огромни надгробни камъни. Заедно с Ерика се отправиха към фолксвагена, с който бяха дошли.

Сол ѝ показа ключовете за кола, които бе взел от един от убитите.

– Ти карай след мен. Аз ще се кача в реното. Ще тръгнем към Цюрих. Мисля, че е достатъчно далеч от тук, за да не може никой да свърже труповете – ако ги открият – с колата. Изчакай ме само две минути. Предполагам, че колата е взета под наем, но не намерих разписката от агенцията. Може да е в жабката. Ще видя какво има в багажника, а после ще запиша регистрационния номер и този на двигателя. Независимо какви мерки са взели, за да скрийт следите си, все някой трябва да е заплатил за тази кола. Искам да открия кой.

– Но не можем да ползваме ничии услуги, за да разберем всичко това. Спомни си уговорката.

– Съвсем по силите ни е. И мисля, че знам как да накарам онези от ЦРУ да ни съдействат. Ще ги убедя, че съм им направил услуга. И това ще бъде самата истина. А в същото време и те ще ми помогнат.

– Не виждам как ще стане.

– Ето как – и Сол извади единия пръстен с рубина от джоба си. – Не исках да ти ги показвам пред жената. Щеше да има да се чуди.

– Никога не съм виждала подобно нещо – разглеждаше пръстените Ерика. – Златен обков. Разкошен рубин с инкрустирани сабя и кръст. Приличат на средновековни, нали?

– Повърхността е много гладка. Съвременна изработка.

– Сабя и кръст.

– Религия и насилие. И тримата носеха такива пръстени. Очевидно е символът на групата им. Разпознавателен знак. Може би точно такъв пръстен е свалил от ръката си онзи турист, който пръв е идвал във

фермата.

Сол повдигна бляскавия рубин. Той изскочи нагоре, а под него се откри тайник. Вътре Ерика видя една капсула. Жълта на цвят. Приближи я до ноздрите си.

– Цианкалий.

– Или дори нещо по-бързодействащо – каза Сол и затвори капачето. – Предполагам, че ако ги бях оставил живи, тези мъже щяха сами да погълнат отровата, за да не ми дадат възможност да ги разпитвам. Мисля, че имаме работа с някакъв орден, чиито членове са готови на всякакви жертви. Сигурно е много стар и с голям опит. Ние двамата, например, имаме твърде дълъг професионален опит – правят около тридесет години, ако ги съберем. Но досега не сме виждали нито този пръстен, нито символа. Става дума най-вероятно за някакъв род разузнавателна служба, за която никой нищо не знае.

– Как е възможно?

– Не знам как са успели да запазят ордена си в тайна толкова дълго, нито защо сега рискуваха и се разкриха. Но повече от ясно е, че имат своя мрежа. И са много опитни. Мислиш ли, че ако предложи на ЦРУ тази информация, ще мога да се отърва от тях?

– Стига това да е от полза да науча какво е станало с баща ми и да видя сина си отново.

– Нашият син – повиши глас Сол. Мислеше си за окървавения сняг. – Ако бившите ми шефове са доволни от сделката, може да не се наложи да убивам отново.

Необичаен съюз

Цюрих.

Дру често бе намирал убежище тук, когато работеше за разузнаването. Бе един от любимите му градове. Но в тази топла ясна сутрин, в която се разхождаха с Арлийн покрай реката, минаваща през града, той не забелязваше нито кейовете с лодките, нито градините и магазинчетата на отсрещния бряг. Мислите му се връщаха към убитите мъже от охраната на вилата в околностите на Рим и трупа на Гато със следи от мъчения в шезлонга край басейна. Решиха веднага да напуснат Рим и взеха първия самолет за Цюрих.

Отдалечиха се от реката и завиха по една улица с внушителни сгради от двете страни, по която стигнаха до банката „Суис Цюрише“.

Сейфът, за който говореше отец Себастиан, се намираше в нея. Дру напипа ключа в джоба на панталоните си и си припомни кода за достъп до сейфа – „Света Богородица“.

Пред входа на банката Арлийн спря, зелените ѝ очи проблеснаха.

– Представи си, че междуременно кодът е бил сменен. Или ключът. А ако отец Себастиан не ни е осигурил допълнителни средства както обеща?

– До този момент спази всичките си обещания. Срещнахме се в парка на Ватикана. Даде ни оръжие, паспорти, пари, както и документацията на отец Виктор във връзка с изчезването на кардинал Павелич. Има нещо, което не е наред, но не мисля, че отец Себастиан е замесен.

– Скоро ще разберем.

Влязоха в банката. Мраморният под, големите колони и високият куполен таван му напомняха за църква. Приглушената глъчка му заприлича на шепота на присъстващите на литургия, които повтарят молитви. Минаха покрай хора от охраната, разни забързани служители, офиси и гишета и стигнаха до една табела, която насочваше клиентите на немски, френски, италиански и английски към сейфовете в приземния етаж. Спуснаха се надолу, все едно, че влизаха в крипта.

– Света Богородица – каза на немски Дру на една жена със строги черти на лицето, застанала пред хранилището, като ѝ показва номерчето, закачено на ключа.

Тя запрелиства списък с номера на сейфове и кодове и погледна Дру с присвити очи.

– Заповядайте, господине.

Потискайки вътрешното си напрежение, Дру я последва в залата. Тя взе ключа от него и заедно с един друг, който извади от джоба си, отвори метален сейф. Издърпа някакво чекмедженце и му го връчи със страхопочитанието на монахиня, която раздава причастие.

След няколко минути двамата с Арлийн останаха сами в една стая. Дру отвори капака и отвътре се показаха два пистолета, два паспорта и плик с пари, както бе обещал отецът.

– Изцяло спази обещанието си – каза Дру. – Не е зле да знае човек, че все пак в Братството е останал някой, на когото можем да имаме доверие.

– Засега – добави Арлийн.

Скриха пистолетите под палтата си. Дру прибра паспортите и парите, извади химикалка и лист и написа с печатни букви:

Задължително трябва да се видим колкото може по-скоро.
Оставете указания за мястото и часа. Покаяният се.

После постави бележката в чекмедженцето, затвори капака и отвори вратата на стаята. Подаде го на служителката, която го пое като някакъв свещен предмет. След като заедно го поставиха и заключиха на мястото му, Дру взе своя ключ и заедно с Арлийн напуснаха този храм на търговци на пари. Огледа оживената улица, но не забеляза никой да ги следи. Тръгнаха отново по булеварда край реката.

– Остава да чакаме – каза Дру. – Ще се върнем там още днес следобед, после пак утре сутринта и колкото пъти трябва. Може да стане някакво чудо и изобщо да не се свържат с нас. Но това разследване и без друго не ни засяга. Бяхме принудени да се заемем с него. Дотук свършихме всичко, което ни наредиха. По-нататък отец Себастиан ще има грижата. Ако не се свърже с нас, никой няма да може да ни обвини в нищо. Мога да чакам тук заедно с теб до края на живота си.

– Знаеш, че това е утопия – каза тя.

Дру притеснено кимна.

– Братството никога няма да се откаже така лесно. Докато не свършим онова, за което са ни наели, няма да ни оставят на мира. Мразя всичко, на което съм бил обучаван, но сега трябва да използвам уменията си, за да приключа с тази работа. И да започнем живота си отново. Заедно.

Арлийн хвана ръката му.

– Ние вече сме заедно. А сега на работа.

В четири следобед Дру за втори път този ден отиде в банката. Вместо собствената си бележка намери друга, в далеч по-императивна форма. Указанията бяха точни, ясни, професионални. Отдолу на листа имаше въсъчен печат с пресичащи се сабя и кръст.

Този път бе сам. Когато излезе, тръгна по улицата, която го изведе на „Банхофшрасе“ – деловия център на Цюрих. Спря пред един цветарски магазин и се загледа във витрината. След миг Арлийн застана до него. Видя отражението ѝ в стъклото. Бе вървяла след него откакто излезе от банката.

– Не видях нищо особено около теб – каза тя.

Това не означаваше, че никой не ги следи. Би било глупаво, ако не вземеха предпазни мерки. Смесиха се с тълпата от пазаруващи по търговската улица.

– Имаме послание – съобщи й Дру, но не й го показа. Не би и могъл. В стаичката в банката го бе накъсал на малки парченца, които бе пхнал в джоба на панталона си. По пътя се бе отървал от тях, изхвърляйки ги в различни кошчета.

– Ако бележката наистина е от отец Себастиан – каза Дру, – той ни е определил среща довечера. За всеки случай е предвидил още две за утре, ако по някаква причина не успеем да вземем съобщението днес.

– Това е добре.

– Точно толкова, колкото може да се очаква от член на Братството.

– Къде е срещата? – с тревога запита Арлийн.

В един през нощта те приближиха един красив фонтан. От реката се вдигаше лека мъгла.

– Сигурно има и по-подходящи места за срещи – обади се Арлийн.

– Не така открити ли? – запита Дру. – Но от друга страна, ако някой ни следи, ще трябва да пресече моста. Доста късно е и наоколо няма жива душа, така че лесно бихме го забелязали.

Според инструкциите трябваше да бъдат на мястото на срещата в един и пет, но предварително им бе известно, че тя може да стане и половин час по-късно. Преди да отиде при тях, отец Себастиан трябваше да бъде сигурен, че никой не ги е проследил.

Половин час по-късно свещеникът все още не се бе появил.

– Нещо не ми харесва тази работа. Нека да опитаме да се срещнем утре, на второто посочено място и час. А сега да се махаме – предложи Дру.

Нямаше нужда да я уговаря. Арлийн тръгна, но не обратно към моста, а продължи по улицата от същата страна на реката. Дру вървеше след нея.

Мъглата почти се бе вдигнала. Двата стигнаха до една слабо осветена уличка и минаха покрай някакъв ресторант, чиито прозорци бяха тъмни. Пред тях от странична алея изскочи мотоциклетист. Шумът от мотора бе толкова оглушителен, че Дру не чу колата зад тях. Обърна се, защото видя светлина от фарове. Автомобилът приближаваше. Дру на кара Арлийн да се скрие в един вход и бръкна в джоба си, за да извади пистолет. Колата спря.

– Качвайте се. Бързо – нареди им отец Себастиан през отворения прозорец.

Те се подчиниха. Дру едва бе успял да затвори вратата, когато отец

Себастиан натисна газта и потегли.

– Защо се забавихте толкова? – запита Дру. – Защо не дойдохте на срещата?

Отец Себастиан зави по една пресечка.

– Наблюдавах ви от един блок. Искях да изглежда така, сякаш срещата се е провалила, в случай, че ни следят. Изчаках, за да не може никой да ни засече.

Свещеникът бе облечен в тъмен панталон, тъмно яке с цип и тъмни шофьорски ръкавици. Пръстенът на лявата му ръка повдигаше ръкавицата на това място.

– Изненадан съм от бързината, с която намерихте съобщението. Оставихме го едва тази сутрин – каза Дру. – В Цюрих ли сте отседнали?

– Не. В Рим.

– Тогава как?

– След като ви предадох ключа от сейфа и паролата, оставих най-доверения си помощник в един манастир тук в Цюрих. Той проверяваше сейфа всеки ден. Телефонира ми веднага в Рим. Казах му да ви определи няколко срещи и дойдох с първия самолет тази вечер.

– Но след като помощникът ви е знаел за плановете ви...

– Точно така. Въпреки че му имам доверие, здравият разум ме накара да измисля тази хитрина. Благодарение на такива предпазни мерки Братството е оцеляло и е запазило тайната си през вековете. Освен това не бива да забравяме, че ви наех – един външен за нас човек, който няма друг избор, освен да ни помогне – точно защото имам основания да мисля, че между нас има предател.

Свещеникът даде газ, зави по друга уличка и погледна в огледалото за обратно виждане.

– Никой не ни следи. Изглежда сме постигнали целта си. Искате ли да си направим една среднощна разходка?

Той подкара на север, към залесените хълмове извън града.

– Молбата ви да се срещнем е доста неочаквана. А от гледна точка на безопасността, направо неразумна. Какво искате? – отец Себастиан продължаваше да кара.

– Информация – отговори Дру.

– Не можехте ли да напишете въпросите си и да ги оставите в банката?

– И вашият помощник да разбере от какво имам нужда преди вас

самия? Какви предпазни мерки щяхте да вземете след това?

– Разбирам.

– Освен това се случиха доста неща след срещата ни във Ватикана.

– Надявам се, че имате напредък.

– В играта са замесени и други хора.

– Кой са те? – обърна се рязко към него отец Себастиан.

– Ако знаех, нямаше да се наложи да рискуваме и да искаме тази среща. Имаме нужда от тези данни, за да разберем кои са.

– Обяснете – свещеникът отново се съсредоточи върху шофирането.

Дру започна разказа си с предположението, че кардинал Павелич е бил отвлечен от терористи.

– Все пак тероризмът беше по моята специалност – с горчивина каза той. – Но от проучването на отец Виктор разбрахме, че той не е разгледал тази възможност.

– Смятате, че изчезването на кардинал Павелич може да е първата стъпка от някакъв план за терор срещу църквата? Моите поздравления. Това не беше ми минавало през ума.

– Не знам дали съм на прав път. Но и други двама души се сетиха за този вариант – Дру му разказа за разговора си с Гато и как търговецът на оръжие, който вече нямаше достъп до по-специфична информация, го бе насочил към Медичи. – Но когато ние с Арлийн се канехме да го отвлечем, двама мъже ни изпревариха. Върнахме се при Гато, за да го разпитаме за тях, но във вилата му бе извършено истинско клане. Охраната бе избита. По тялото на Гато имаше следи от мъчения. Гърлото му бе прерязано.

– Значи предполагате, че двамата са принудили Гато да им разкрие онова, което е казал и на вас?

– Да. Мисля, че онези са го измъчвали, за да научат дали изчезването на кардинала не е дело на терористи. Мисля, че преследват същата цел. Искам да знам кои са.

– Опишете ги.

Дру се опита да си припомни какво бе видял, скрит в уличката, когато двамата бяха премахнали бодигарда и шофьора, а след това натикали Медичи в колата му. Нападението и отвличането бяха извършени много бързо – за не повече от двадесет секунди – но тренираната памет на Дру му помогна да си представи всичко отново, все едно че го гледаше на филм.

– И двамата бяха около четиридесетгодишни – започна той. – С

шапки. Въпреки това успях да видя косата отдолу на тила им и покрай ушите. Единият бе рус, а другият – червенокос. Русият бе висок около метър и осемдесет, със загоряло лице, добре сложен, мускулест, като човек, който вдига тежести, широко чело и издадена челюст. Червенокосият бе по-висок, много слаб и блед. Бузите му бяха хлътнали. Лицето му приличаше на изстискан лимон.

– Хубава двойка – каза отецът. – Но тази информация не ми е достатъчна. Не виждам как моите хора ще могат да ги идентифицират. Рус юначага и бледолик червенокос. Не разбрахте ли какви са по народност?

– По моя преценка не бяха нито французи, нито испанци, нито италианци. Има и още нещо.

– Така ли?

– Да, бяха професионалисти. Нямам предвид само, че си изпипаха добре работата. Искам да кажа, че са от най-висока класа. Имал съм работа с мнозина като тях, но рядко съм срещал толкова добри. Не могат да бъдат такива специалисти и да не са известни в тези среди. Предполагам, че цветът на косата е достатъчен отличителен белег. Разпитайте вашите хора за професионални убийци от световна класа – единият рус, а другият червенокос. Освен това, ако не са италианци, трябва да са минали през някой граничен пункт. Проверете чрез хората си в Opus Dei в италианските служби за сигурност, Интерпол, ЦРУ. Сигурно наскоро са влезли в Италия. Може някой да ги е засякъл.

– Не е кой знае каква следа.

– Това е всичко, с което разполагаме. Всичко, с което *вие* разполагате – каза Дру. – Предавам ви случая засега, докато не изясните горните факти.

– Засега? Или направо се опитвате да се измъкнете? Не сте забравили сделката ни, нали? Ако ни помогнете, ще опростим греховете ви към нашата организация.

– Нищо не съм забравил. Искам само да ни оставите на спокойствие с Арлийн. Знам, че ако ви предам, никога няма да ни дадете такава възможност. Но как да ви сътруднича, ако нямам тази информация?

Отец Себастиан премисляше отговора си.

– Добре, засега случаят преминава в мои ръце. Проверявайте в сейфа всяка сутрин в десет и следобед в три.

Дру се облегна назад. Беше изтощен от разговора. Арлийн уморено го гледаше, седнала до него на задната седалка в тъмната кола.

– Ще се постарая скоро да ви отговоря – обеща отецът.

В зоопарка „Лангенберг“, разположен край живописен път югоизточно от Цюрих, посетителите можеха да видят най-различни диви животни – антилопи, мармоти, елени, глигани... Дру и Арлийн преминаха покрай каменисти и залесени хълмове и продължиха на юг по стръмно шосе, което ги изведе до връх Албис. Тук, от височина осемстотин метра, се откриваше чудесна гледка към долината. Освен всичко друго мястото позволяваше на отец Себастиан да прецени дали някой не бе ги проследил.

След десет минути свещеникът спря зад тях. Дру и Арлийн се качиха в колата му и той подкара надолу. Скоро отби в страничен път и погледна в огледалото. Бе изминал един ден от среднощната им среща. Небето бе облачно, имаше опасност да завали.

– Ледената висулка и Сет.

– Ледената висулка и...? – не чу Дру.

– Сет – повтори свещеникът. – Това са псевдонимите им. Признавам си, че не успях да науча кой знае колко за тях. Но веднага щом споменах за червенокос и рус, хората на Opus Dei в Интерпол ми съобщиха имената им. Чудя се как досега не съм чувал нищо за тях. Вероятно не са предприемали нищо против църквата. Не са терористи. И вие няма откъде да ги знаете.

– Нещо друго за тях?

– Много скъпо платени, отлично обучени, безмилостни. Не работят често, но когато се заемат с някой случай, винаги е нещо голямо. Експерти в укриването на местонахождението си. Никой не знае къде живеят.

– Естествено – каза Дру. – В противен случай щяха да им предявят обвинения.

– Едно от предположенията на Интерпол е, че използват по-голяма част от приходите си, за да си осигурят пълна анонимност. В този случай са направили няколко грешки. На летището са били засечени от фотокамери. Образите не са много ясни. Но в днешно време компютрите могат да направят чудеса. По този начин двамата са били идентифицирани на летището в Рим преди два дни. Пристигнаха са от Канада. Поединично можеше и да не събудят интерес, но двамата заедно, в един самолет...

– Да. Привлекли са вниманието на наблюдаващите. Нямамо е как да не ги забележат.

– Има и още нещо, което прави появата им заедно твърде странна. Казах ви, че псевдонимите им са Ледената висулка и Сет. И двата са твърде подходящи за убийци.

– Да, смъртта е ледена. А Сет е червенокосият египетски бог на подземния свят.

– А преди четиридесет години двама мъже със същите псевдоними са били смъртни врагове – добави отецът.

– Не е възможно! Преди толкова години онези, които видях, са били деца!

– Имах предвид бащите, чиито псевдоними са наследили техните синове. По време на Втората световна война Ледената висулка и Сет са били най-отявлените главорези на Хитлер. Всеки един от тях се е опитвал да надмине другия и да получи благоразположението на фюрера. И след краха на Третия райх двамата са останали съперници. На няколко пъти са влизали в смъртни схватки. Някои смятат, че е било заради жена. Нормално ли е синовете на двама съперници изведнъж да се помирят? И да пътуват в един самолет? Да си сътрудничат в отвличането да един търговец на информация? Това са фактите, привлекли вниманието на Интерпол. По-заплетено е, отколкото си мислех. Ледената висулка и Сет – съюзът им е твърде необичаен.

Небето притъмня. Започна да ръми. Отец Себастиан ги остави на връх Албис.

– Случаят отново става ваш – каза им той. – Не знам как ще използвате информацията, която ви дадох, но точно затова ви наех. Не искам да замесвам хора от Братството в разследването. Ако и занапред трябва да върша вашата работа, то за какво сте ми вие? Започвам да губя търпение – свещеникът ядосано се качи в колата и потегли.

Дру го проследи с поглед. Ситният дъжд приличаше на мъгла. По лицето му се стичаха капки. Двамата с Арлийн унило се качиха в колата, с която бяха дошли.

– А сега? Накъде? – осмели се да попита Арлийн. – Чувствам се съвсем безпомощна, въпреки онова, което научихме.

– Мисля, че трябва да се върнем в Рим – той се опита гласът му да прозвучи по-убедително. – Там, където е изчезнал кардинал Павелич, където е бил застрелян отец Виктор, където Сет и Ледената висулка са видели сметката на Гато, а навярно и на Медичи.

– Но каква е връзката между тези събития? – малко по-бодро запита

Арлийн.

– Между синовете на елитните убийци на Хитлер и изчезването на кардинала ли? Не съм сигурен, че има такава, поне не пряка. Сет и Ледената висулка не са отвлекли кардинала, в противен случай нямаше да го търсят. Искат да разгадаят какво е станало, както и ние. Но защо, все пак? Какво им влиза в работата? Какво може да накара синовете на двама бивши нацистки убийци – при това бащите им са били врагове – да обединят усилията си в търсенето на изчезнал кардинал? Още от самото начало не догледахме най-важното. Кардиналът е ключът към загадката. Ние си го представяме само като едно църковно лице, заемащо висок пост, а не като човек. *Кой е бил той?* Не знаем нищо за него.

Дру запали двигателя и подкара надолу. След малко край него мина едно рено, шофирано от мъж, което се движеше в посока към Цюрих. Отблизо го следваше друга кола – фолксваген голф. Караше го жена, която се бе втренчила в реното пред нея и очевидно се стареше да не го изпусне от погледа си. Дру бе сигурен, че никога преди това не ги е виждал, но изпита необяснима симпатия. Той караше след тях и така стигнаха в долината. Не знаеше накъде отиват, но те двамата с Арлийн трябваше да стигнат до летището на Цюрих и оттам да вземат първия самолет за Рим.

Сол намери място за колата в претъпкания паркинг на гарата в Цюрих. Чертите на лицето му бяха изопнати от преумора. „Май ми дойде твърде много. Трябваше да си поотпочина в пещерата“ – помисли си той. Събра сили, излезе от реното и го заключи. Продължаваше да ръми. Погледна към багажника, където бе открил автоматично оръжие, пластични експлозиви, три паспорта с кредитни карти към тях и шофьорски книжки на хората, които бяха наели колата.

„Не биха рискували да пренесат всичко това през швейцарската граница. Получили са нещата тук, след като са влезли в страната. Коеето означава, че не са действали самостоятелно. Имат свързки и организация, която ги подпомага. Смятали са, че няма да се интересуваме от тях, а час по-скоро ще избягаме. Иначе щяха да изпратят някой след нас за всеки случай. Грешен ход“.

Ерика се приближи с фолксвагена. Сол се качи отпред до нея.

– На няколко пъти кривна волана – каза му тя. – Имаш много уморен вид. Целият си пребледнял. Не ти ли е добре?

– Да оставим това. Трябва да се обадя по телефона – закашля се

той.

– А след това една дама има желание да се погрижи за теб.

– Ще ти припомня обещанието – усмихна се Сол. – Карай към езерото.

Можеше да използва някой от телефоните на гарата, но по навик избягваше да прави това, защото знаеше, че службите за сигурност често ги засичат. Когато минаваха по „Банхофшрасе“, той посочи една кабина.

– Предполагам, че е толкова безопасен, колкото и всеки друг уличен телефон.

Ерика спря.

– Продължавай да се движиш наоколо – нареди ѝ той и слезе. Вдигна слушалката и пусна швейцарска монета.

Дрезгав глас му отговори на немски:

– Цветарски магазин „Цюрих“.

– Искам да направя важна поръчка. Моля, свържете ме с международния отдел.

– Работили ли сте досега с нас? Ще ни бъде необходим номерът на банковата ви сметка, за да извършим доставката.

– Той представлява едно име.

– По-точно?

– Ромул.

– Ще направя справка в компютъра и ще проверя дали служителят от отдела е тук – отговори след кратко колебание гласът.

– Кажете му, че съм открил един цветарски магазин, за който едва ли знае нещо.

– Сигурен съм, че ще прояви интерес, стига да мога да го намеря.

– Положително ще можете.

Сол погледна часовника си. След около четиридесет секунди чу друг глас, този път говореше на английски:

– Какви цветя искате да изпратите?

– Рози. Обаждам се от една телефонна кабина в Цюрих. Поръчката е за хлебопродавница „Блек Бред Бейкъри“ във Виена. Псевдонимът на моя приятел там е Покмарк. А това е номерът в кабината. Нямам възможност да звъня от друго място. Моля, да му предадете веднага да ми се обади. Кажете му, че искам да разговаряме за услугата, която иска от мен.

– Ще трябва да изчакате малко.

Сол знаеше, че онези бързо ще открият откъде се обажда и ще

проверят дали наистина е този, за който се представя.

– Разбирам. Само направете така, че той все пак да ми се обади.

Сол затвори и погледна стъклото на кабината, по което се стичаше дъжд. Видя Ерика, която минаваше с фолксвагена и окуражавашо ѝ махна. Остана да чака вътре. Стъклото се запоти от топлия въздух, който издишаше. Ерика продължи да обикаля около мястото.

След десет минути телефонът иззвъня. Той грабна слушалката. Отново се чу немска реч, но като че ли с американски акцент:

– Обаждам се във връзка с някакви цветя, които сте искали да ми изпратите.

– Говориш ужасен немски, Покмарк.

– А ти, както винаги, нарушаваш правилата. Обеща да не ни търсиш.

– Искам да обсъдим онова, което ми се случи съвсем наскоро във Виена.

– Нямаме нищо общо – бързо отговори Покмарк.

– Знам. Но открих кой има. Ще има да се чудиш. Сега ли да ти кажа или ще говорим от друг телефон?

Отреща замълчаха.

– Ромул?

– Да, слушам.

– Наистина ли имаш с какво да ме изненадаш?

– Страхотно.

– Не искаш ли да наемеш стая в хотел? За наша сметка.

– Къде?

– Сигурно вече са намерили кабината, от която се обаждаш.

– Да, има един отвън, който стои там от пет минути. Сигурно му е доста студено на дъжда.

– Ще се опитам да ти се обадя довечера.

Отгатък затвориша. Сол излезе навън. Един мъж с прошарена коса бе застанал под стряхата на близката сграда, опитвайки се да се скрие от дъжда.

– Обичате ли цветя? – запита го Сол.

– Рози.

– Знаете ли някой приличен хотел наоколо?

– Разбира се – отговори мъжът.

Колата на Ерика се показва от ъгъла и приближи.

– О! Много е горещо!

– Трябва да се изпотиш, за да ти излезе настинката.

– Повече ми хареса както ме стопли снощи.

– Това ще оставим за после. А сега събличай всичко и влизай във ваната.

Той свали дрехите си и бавно се потопи в горещата вода. Тя му изтърка гърба. Докато го бършеше, той ѝ се усмихваше.

– Хайде, изпълни обещанието си.

– Скоро ще имаме посещение – поклати глава тя.

Той направи гримаса.

– Освен това имаш нужда от сили. Трябва да си хапнеш.

Бяха направили поръчка да им донесат вечерята в стаята. Сол тъкмо се облече и на вратата се почука. Попита дали им носят вечерята. След като получи положителен отговор, отвори вратата. Лицето на келнера, който влезе с количка в стаята, бе покрито с белези от шарка.

– Надявам се, че нямаш нищо против – каза Покмарк и затвори вратата. – Поръчах ядене за трима. Не съм хапвал нищо от закуска.

– Всичко е за сметка на фирмата – каза му Сол.

– Точно така. И всички ние се надяваме, че онова, което предлагаш, си заслужава нашето гостоприемство.

– Нямахте да се обадя, ако не мислех така. Дори ще надмина очакванията ви.

Преди пет минути Сол изпитваше глад, а сега изобщо не му се поглеждаше към блюдата върху масичката.

– А това сигурно е Ерика – каза Покмарк. – Досега не съм имал удоволствието да се запозная с вас – той стисна ръката ѝ и наля три чашки кафе. Нито Сол, нито Ерика се докоснаха до техните. Покмарк опита неговото.

– А сега, да видим как стоят нещата. Имахме някаква уговорка. След това пренебрегнахме факта, че нарушихте обещанието да живеете далеч от цивилизацията. В замяна предложихте да ни направите някаква услуга. Но за да имаме максимална полза от вас, ние ви помолихме да не се обвързвате нито с нас, нито с което и да било друго разузнаване. Трябваше да бъдете съвсем независими. Можете ли да твърдите, че обаждането ви днес не е в нарушение на обещанието? Постоянно следим да не ни подслушват, но човек никога не може да бъде напълно сигурен. Възможно е някое разузнаване вече да знае за вашето обаждане. Казал си псевдонима си. Но съществува вероятност... не много голяма, но не и за пренебрегване, да е бил дочут от нечие неприятелско ухо.

Подложил си на риск характера на задачата, която искахме да ти възложим.

– Мисля, че вече съм си изпълнил задължението.

– Трудно ми е да си представя как точно е станало – Покмарк отпи глътка кафе.

– Като достигнах до информация, с която вие не разполагате.

– Това го чух и по телефона. Бъди по-точен. От какъв характер е?

– Разговорът ни подслушва ли се?

– Говорим насаме.

– Разбира се. Но дали всичко казано се записва?

– Предполагам, че ще поискаш да ме претърсиш – вдигна рамене

Покмарк. Извади миниатюрен магнетофон от джоба на бялото си сако и го постави на масичката до леглото. Сол чуваше въртенето на ролките въпреки разстоянието, което ги делеше.

– Само толкова? – запита Сол. – Няма ли безжичен предавател? – и се запъти към количката.

– Стига вече. Остави. Ще повредиш механизма – каза Покмарк. Повдигна бялата ленена покривка и под нея се показаха микрофон и мощен предавател на долния рафт. – А сега доволен ли си?

– Да. Искam разговорът ни да носи официален характер. Шефовете ти да знаят всичко. За да избегнем недоразуменията.

– И ние искаме същото, повече от всичко друго.

– Трима мъже се опитаха да ме убият.

– Да, във Виена. Бях там, спомням си.

– Не само във Виена.

Покмарк остави изненадан чашата си.

– Но и тук, в Швейцария – продължи Сол. – В планините. На юг от Цюрих. Предполагам, че бяха същите трима. Бях принуден да ги елиминирам.

– Бедничките.

– В мен са пръстените им.

– Повтори!

– Техните пръстени. Ще ви ги дам, ако стигнем до някакво споразумение. Това ще бъде услугата, която ви дължа. Ще изпълня моята част от сделката.

– Почакай, почакай – изненада се Покмарк. – Да проумея по-добре какво искаш да кажеш. Ще ми покажеш някакви пръстени и с това ще изпълниш задължението си към нас?

– Освен тях и автоматични оръжия, пластични експлозивни и

фалшиви документи. Сигурен съм, че ще ви харесат. Принадлежат на разузнаване, за което никой нищо не знае.

– Не говори глупости – засмя се Покмарк.

– Е, добре тогава. Изключи магнетофона, изкарай количката навън и ни дай пет минути, за да изчезнем оттук.

– Пет минути? Няма да успеете. Но като ти казах, че говориш глупости, това не означаваше, че не искам да ги чуя.

– Не само да чуеш. Но и да приемеш условията ми. Ще ти дам пръстените. Ще ти кажа къде съм паркирал колата. *Но с това задължението ми към вас свършва. Не искам опаска след себе си.*

– Ще трябва да обсъдя предложението – колебаеше се Покмарк.

Телефонът извънтя.

Сол очакваше обаждането, но Покмарк скочи изненадано.

– Нашите предани слушатели – каза Сол. – Да видим какъв е рейтингът ни.

Покмарк вдигна слушалката. Само кимаше и угоднически повтаряше: „Да, сър. Разбира се. Щом искате, сър.“ Затвори слушалката.

– Е, Ромул, дявол да те вземе! Казвай каквото имаш за казване! Ако си заслужава, ако наистина не ни е известно, както твърдиш, печелиш. Подчертавам условната форма. Не се опитвай да ни разиграваш. И помни, че бихме могли да използваме и медикаменти, за да получим същата информация.

– Да, но с медикаменти ще получите само отговори на въпроси, а вие не знаете какво да питате.

С периферното си зрение Сол наблюдаваше Ерика, която бе седнала на леглото, а в скута си под одеялото стискаше пистолет.

– Освен това, ще загубя твърде много.

– Пръстените – протегна ръка Покмарк.

Сол ги извади от джоба си и ги пусна в шепата на Покмарк.

– Сабя и кръст?

– Религия и насилие – отговори Сол. – Рубинът се повдига. Отдолу има тайник.

Покмарк го отвори. Примижа с очи, като видя жълтата капсула.

– Отрова ли е?

– Да си виждал някога подобно нещо?

– Да, всеки ден.

– Бяха истински дяволи. Толкова добре обучени убийци.

– Но това едва ли ще е достатъчно, за да те освободим от задължението ти към нас – поклати глава Покмарк. – С нищо не си доказал, че

зад тях стои нова разузнавателна мрежа.

– Да съм споменавал думата „нова“? Погледни инкрустацията. Средновековен мотив. Мисля, че е създадена много отдавна.

– И никой не е чувал за тях? Странно.

– Ще ви дам възможност да ги разкриете – и Сол написа регистрационния номер на колата, който бе запомнил наизуст. Подаде листчето на Покмарк. – Черно рено. Модел от миналата година. На паркинга пред гарата. Автоматичните оръжия, пластичните експлозиви и фалшивите документи са в багажника. Съмнявам се, че ще откриете някакви отпечатащи от пръсти. Тези мъже обичат да носят ръкавици. И все пак, трябва да са оставили някакви данни при наемането на колата.

– Щом разполагат с фалшиви документи, това няма да ни отведе до никъде.

– Престани да се правиш на глупак – Сол не предполагаше, че ще избухне така. – За да наемат кола, им трябва кредитна карта. Дори да е с фалшиво име, все някой трябва да плати сметката. Парите трябва да дойдат от конкретно място.

– По-спокойно.

– Не съм обещал да търся отговорите на тази загадка! Казах ви точно това, за което говорихме по телефона. Какво сега? Приключих ли с вас или не? Кажете на шефовете си да отговорят! Запиши си всичко! Искам уговорката да се спазва! *А най-вече искам да откроя бащата на Ерика и да видя отново сина си!*

Един етаж по-долу Галахър се бе разположил край тясна дълга маса и гледаше как се въртят ролките на магнетофона, свързан с радиопредавател. Той бе шеф на ЦРУ за Австрия. Срещу него седеше нисък мъж с нежна кожа и добре оформени нокти на ръцете – шефът на ЦРУ за Швейцария.

Костюмът на Галахър бе доста измачкан от пътуването в самолета, с който дойдоха от Виена заедно с Покмарк. Откровено казано Галахър нямаше власт на чужда територия. Но Ромул бе настоял да разговаря с „Виенската хлебарница“, а не с цветарския магазин в Цюрих. Освен това споразумението с Ромул бе сключено във Виена и обстоятелствата налагаха Галахър да участва в играта, независимо от мнението на стоящия срещу него шеф. А изглежда и той нямаше нищо против.

– Какво ви е мнението? – запита Галахър от уважение към домакини си.

Лицето на цюрихския шеф придоби сериозно изражение.

– Всъщност, това не е от нашата компетенция. Ленгли трябва да каже.

– Като се базира на нашето мнение – допълни Галахър. – А вие лично какво мислите?

– Бих искал да видя тези пръстени и колата.

– Но не това предлага Ромул. Той иска да решим преди да сме прегледали колата.

– Той едва ли ще има думата. Какво би станало, ако разследването не доведе доникъде и му кажем, че все още ни е длъжник?

Галахър го изгледа с раздразнение:

– Никога не сте работили с Ромул, нали?

– Не. Но какво значение има? Знам всичко каквото трябва за него. Само неприятности създава.

– Той е човек с характер. Във Виена сключихме сделка на добра воля. Сигурен съм, че е открил нещо, с което ни прави исканата услуга.

– Открил е? В минало време? – озадачи се шефът за Швейцария.

– Да. И сега очаква ние да изпълним обещанието си. А ако го разиграваме, ще откаже да ни сътрудничи.

Другият разтвори ръце.

– За което ще го накажем за назидание на всички, които решат да ни създават неприятности. Наистина не виждам какъв е проблемът.

На Галахър му се искаше да удари с юмрук по масата, но се въздържа и отговори със спокоен глас.

– Позволете да ви обясня. Аз съм работил с Ромул и познавам начина му на мислене. Той е много проникателен и предпазлив. Сигурен съм, че не ни каза всичко. Запазил е нещо в резерв, като тактика за продължаване на преговорите.

– Значи трябва да се преструваме, че приемаме условията му, докато не разкрие каквото знае.

– И после? Последниците могат да бъдат катастрофални. Ако се наложи да наемем някого за определена задача, няма да има доверие в нас. Трябва да кажем ясно „да“ или „не“ на Ромул. Може сведенията му и да не ни вършат много работа. Но имаме нужда от него.

– За да получим онази информация, която не ни е дал все още? За разлика от вас аз се съмнявам, че има такава.

Галахър отново си наложи да запази спокойствие.

– Чуйте ме. Ромул се забърка във всичко това, защото тъстът му е изчезнал. Двамата с жена си искат да разберат какво се е случило.

Засега твърдят, че са попаднали на разузнавателна мрежа, за чието съществуване никой не знае. Ако наистина има такава, тя е замесена в изчезването на тъста му. Всичко, което Ромул узнае за тях, ще бъде свързано с онова, което ние искаме да научим. Трябва да му помогнем, а не да му се противопоставяме. И така, докато търси тъста си, без да иска ще работи и за нас.

Галахър бе изненадан от реакцията на колегата си. Беше съгласен.

– Да, докато търсят липсващия баща, ще попаднат и на непознатата мрежа. Разбирам ви добре. Наистина трябва да го насярчим в издирването му. Но възниква едно усложнение. Ние искаме той да ни свърши някаква услуга. Ако го оставим да продължи разследването си, свързано с непознатата мрежа, в случай, че тя е замесена в изчезването на тъста му, ние ще му помагаме. Ние ще вършим нещо за него, вместо обратното – очите на швейцарския шеф блестяха. – Той в действителност е много хитър. Намерил е начин да обърне ситуацията в негова полза, да ни накара да му помагаме.

Докато той набираше номера на Ленгли, Галахър взе друг телефон и се обади в стаята на горния етаж.

– Свържи ме с Ромул. Галахър на телефона. Намирам се в хотела. Слушам с интерес. В момента се опитваме да се свържем с Ленгли, за да разберем дали ще приеме условията ти. Но разбери, ние можем само да му дадем нашето мнение. Ленгли ще има решаващата дума.

– Разбира се.

– Това е жест на добра воля – продължи Галахър. – Обещавам ти да направя всичко, което зависи от мен, за да те подкрепя. Но имам нужда от още информация. Ти не каза всичко. Сигурен съм в това. Подскажи ми още нещо, което да наклони везните в твоя полза.

– Обещавах ли?

– Имаш думата ми. Може да съм те използвал, но никога не съм те лъгал. Говори.

– Тримата, които носеха тези пръстени – Ромул се колебаеше. – Мъжете, които убих...

– Какво още ще ми кажеш за тях?

– Мисля, че бяха свещеници.

ЧАСТ ПЕТА

Ударът

Медуза

Вашингтон.

Въпреки че бе девет и шестнадесет сутринта и еврейският ресторант все още не бе официално отворен, осем възрастни мъже се бяха разположили около банкетна маса в едно сепаре. В него обикновено се провеждаха различни тържества и сватби, но сега случаят не бе празничен. Лицата на присъстващите бяха изопнати от неприятни спомени – за смърт и мъчителни загуби, но в същото време в тях се четеше мрачно задоволство. Вдигнаха тост – за отмъщение и наказание – и отпиха ритуално от чашите с вино.

Имената на събралите се бяха Абрахам, Даниел, Ефраим, Джоузеф, Яков, Моше, Натан и Симон. Бяха около шестдесет-седемдесет годишни и всеки от тях имаше татуиран на ръката си номер.

– Всичко ли е наред? – запита Ефраим.

Той погледна приятелите си. Те кимнаха.

– Механизмите са в готовност – обади се Натан. – Остава само да ги задействаме. Още една седмица и край.

– Господ да ни е на помощ – каза Абрахам.

– Да, справедливостта най-после ще възтържествува – каза Яков.

– Не без наша помощ – допълни Абрахам. – Това, което правим, не е похвално. Но трябва да го извършим докрай.

– Напротив, нашата намеса бе необходима – противопостави се Моше.

– След толкова години, какво ще спечелим?

– Нима изминалото време има значение? Важно е да има справедливост, както тогава, така и сега. Или се съмняваш в нейния смисъл? – запита Симон.

– Да не би да ни подтикваш да се откажем и да им простим? – запита Джоузеф.

– Да се откажем ли? – повиши глас Абрахам. – Разбира се, че не. Да останем пасивни би било равностойно да се оставим да ни унищожат – той замълча. – Но да умееш да прощаваш е добродетел. А понякога

хората наричат най-долното отмъщение раздаване на справедливост. Ние сме народ, избран от Бога, и трябва да се защитаваме, когато се наложи. Но дали ще останем богоизбрани, ако се оставим да ни ръководят най-ниски страсти?

– Щом не одобряваш нашите действия, защо просто не се оттеглиш? – запита го Яков.

– Недей така – обади се Джоузеф. – Абрахам е прав да повдига тези въпроси. – Ако не се ръководим от морала, наистина ще си навлечем презрението на обществото.

– Признавам си, че това изобщо не ме интересува. Ръководи ме само омразата – каза Ефраим. – И до днес не мога да забравя трупите на родителите ми, на братята и сестрите ми. Само едно искам, само към едно се стремя с всички сили – да отмъстя.

– И аз имам не по-малко причини от теб да ги мразя – отговори Абрахам. – Но не бих желал да се поддавам на емоции. Само чувствата, които те карат да направиш нещо полезно имат смисъл.

– Ние уважаваме твоето мнение – каза Ефраим. – Но сигурно всички ние се стремим към едно и също, макар и водени от различни подбуди. Позволи ми да ти задам само два въпроса.

Абрахам го изчака да се изкаже.

– Мислиш ли, че онези, които са се облагодетелствали от нашето страдание, трябва да запазят тези богатства и да им се радват?

– Не, това не е справедливо.

– И аз така мисля. А дали можем да оставим греховете на бащите да бъдат повторени от синовете им?

– Не, не трябва да оставяме злото да процъфтява. Кълновете трябва да бъдат унищожавани още в зародиш.

– Но в този случай те вече са израснали. Налага се да действаме, нима не разбираш? А дали някои го правят само за отмъщение, това няма значение. Важни са последиците, те ще бъдат положителни за нас.

В стаята настъпи тишина.

– Всички ли са съгласни с плана? – запита Джоузеф. Присъстващите кимнаха, Абрахам също, но с явна неохота.

– Тогава да похапнем заедно – каза Ефраим. – В знак на нашия възобновен съюз, който ще положи началото на дълго отлагания край.

Мексико сити.

Аарон Розенберг седеше между двама от своите телохранители на

задната седалка на бронирания си мерцедес и гледаше към олдсмобила пред тях, в който пътуваха още хора от охраната. Обърна се назад, за да види и крайслера, който също бе пълен с персонал, осигуряващ неговата безопасност. Измъчваше се от мисълта, че жена му и нейният бодигард бяха останали сами и си представяше какво правят, необезпокоявани от никого. Освен това се боеше от новите методи на тормоз, които можеха да измислят „Нощта и мъглата“, за да напомнят за съществуването си. Бе утроил броя на охраната около дома си, когато излизаше навън. Не тръгваше никъде с мерцедеса си без да бъде подсигурен отпред и отзад с други коли. Въпреки всичко, никога не би напуснал дома си днес, ако не бе абсолютно необходимо, ако не го бе повикал един от онези мъже, на които не можеше да откаже. „Няма две мнения по въпроса“ – мислеше си той. – „Аз не съм господар на себе си.“

Процесията се движеше със средна скорост по „Пасео де ла Реформа“. Скоро завиха наляво, като напуснаха очертанията на задушния град и се отправиха към прохладата на именията край езерото Чалко. Приближиха добре познатата му просторна къща с червени керемиди на покрива, която наскоро бе ремонтирана за негова сметка. Плувният басейн отзад, откъдето се откриваше чудесен изглед към езерото, бе подарък от Розенберг за домакина. Многобройните прислужници и градинари получаваша заплатите си от банковата сметка, в която той внасяше значителна сума на първо число всеки месец.

„Това е да се занимаваш с такъв бизнес“ – мислеше си той. – „Зависим си от други хора“. В такова потиснато настроение излезе от колата и тръгна към имението.

Посрещна го високопоставен служител в полицейското управление на Мексико сити. Фамилията му бе Хавес. Бе облечен с шорти и яркочервена риза, опъната на оформеното му шкембенце. Бе обут със сандали. На лицето му се появи нещо като усмивка, при която тънките му мустачки дори не помръднаха.

– Колко мило, че ни посетихте, господин Розенберг.

– За мен винаги е удоволствие, капитане.

Розенберг тръгна след него. Минаха покрай прохладната сянка на къщата и отидоха отзад при басейна, където слънцето ослепително блестеше. Стори му се странно, че не му предложиха нищо за пиене и започна леко да се притеснява.

– Моля, изчакайте ме тук – каза капитанът. Влезе през една плъзгаща се врата откъм задната част на къщата и скоро се върна с малък пакет в ръка. – Получих информация, която ще ви заинтересува.

– Нещо неприятно ли?

– Вие ще кажете – капитанът отвори пакета и извади голяма черно-бяла снимка. Подаде я на Розенберг.

– Не разбирам – той се вледени от страх. – Защо ми показвате тази снимка на немски войник от Втората световна война? – Розенберг вдигна очи към Хавес.

– Не е обикновен войник, а офицер. Казаха ми, че чинът му е „обер-фюрер“. Извинете за лошото произношение. Числи се към Totenkopfverbände или така наречената военна единица „Черепи“. Виждате металната емблема на шапката му – череп. Виждате и двойната светкавица на нашивките – символът на SS. Снимано е толкова отблизо, че дори надписът на токата на колана може да се прочете – „Моята лоялност е моята чест“. Внимателно разгледайте фона – купища трупове. Тази военна единица – „Черепите“ – се е занимавала с изстребването на евреите.

– Няма защо да ми разказвате за Холокоста – наежи се Розенберг. – Защо ми показвате тази снимка?

– Не можете ли да познаете този офицер?

– Не, разбира се. Откъде ще го познавам?

– Страшно прилича на баща ви, чиято снимка ми дадохте преди няколко месеца, когато ме помолихте да се заема с издирването му.

– *Този човек тук не е моят баща.*

– Не се опитвайте да ме лъжете – озъби му се Хавес. – Сравнявал съм ги най-подробно. Добавете бръчките! Махнете малко коса! Останалата си я представете леко прошарена! Малка намеса на пластичната хирургия и ще се окаже, че е *точно* баща ви!

– *Но как може един евреин да бъде есесовски офицер?*

– Баща ви не е евреин, нито пък вие. Истинското ви фамилно име е Роденбак! Малкото име на баща ви е Ото, а вашето Карл! – Хавес извади нови документи от плика. – Ето тази снимка, например. Една и съща е – както върху есесовската му карта за самоличност, така и във формуляра за получаване на виза за Мексико. Само имената са различни. Скоро властите ще научат кой е бил той! Ще бъде съобщено и на съответните длъжностни лица в САЩ, а и двамата знаем, че там държат на отношенията си с Израел и претендират, че не са безразлични към нацистките военни престъпници.

– Откъде научихте всичко това? – Розенберг стоеше като вкаменен.

– Не очаквате от мен да ви разкрия източниците си, нали? – Хавес разтвори ръце в знак на учудване и добра воля. – Чудя се колко ли ще

ми платите, за да не обърна нужното внимание на информацията и да убедя началниците си, че сигурно има някаква грешка?

На Розенберг вече му се повръщаше от капитана. Изнудването немаше край. За известно време си купуваше спокойствие. Но само за малко. Докато имаше пари, за да си го осигури. Мислеше си и за опасния товар, който пътуваше към Средиземно море. Този път положението наистина беше катастрофално.

– Колко искате? – запита направо той.

Алчното пламъче в черните очи на капитана никак не го успокои.

Сент Пол, Минесота.

Уилям Милер прекоси залата за коктейли с любезна усмивка, поздравявайки своите познати, и се отправи към мъжа в далечния ляв ъгъл. По телефона онзи се бе представил като Слоун. Твърдеше, че е от Асошиейтед прес и иска да разговарят за бащата на Милер.

Слоун отвърна на поздрава му по същия начин с усмивка, като стана и му протегна ръка.

Погледнаха се изпитателно.

– Получили сте нещо по пощата? – запита Слоун. – По телефона споменахте за някаква мръсотия.

– Наистина ли сте журналист?

– Честен кръст.

– По дяволите – преглътна Милер, ядосан на себе си. – Извинете, че избухнах, когато ми позвънихте. Мислех, че...

– Затова сме тук. За да обсъдим станалото – Слоун посочи с ръка към една маса.

Седнаха един срещу друг. Слоун бе към тридесет и пет годишен, нисък, с развит гръден кош, с оредяла тъмна коса и интелигентен поглед.

– Какво имахте предвид под „мръсотия“?

– Снимки.

– На?

– Нацистки концлагери. Трупове. Пепелища – Милер започна да разтрива челото си. – О, боже, баща ми изчезна. А след това някой изрисува огромен череп на дъното на басейна ми.

– Череп ли?

– А сега се появихте и вие.

– И предположихте, че...

– А вие не бихте ли предположил? Жена ми не знае за снимките.

– Почакайте малко – помоли го Слоун. – Това, което ми разказвате, има връзка с моята информация. Ще ви разкажа всичко, до което успях да се добера, и ще видим какво ще се получи.

– Доказателства?

– Моля?

– Вие сте репортер от „Асошиейтед прес“. Легитимирайте се.

Слоун въздъхна и извади журналистическата си карта.

– Всеки може да си направи такава – каза му Милер.

– Посочен е телефонен номер. Централният офис на АП.

– Добре. Но всеки може да наеме някого, който да отговаря на телефона, като съобщава името на агенцията.

– Точно така. Обзалагам се, че с тази развита фантазия имате поне няколко версии кой уби Кенеди, например. Или че Обединените нации са под контрола на търговци на наркотици. А хеви-метъл-рокът е измислица на Дявола.

Милер се разсмя, макар и не много весело.

– Е, щом все още можете да се смеете на себе си, положението не е чак толкова лошо.

– Чудно ми е. Казахте, че искате да разговаряме за моя баща. Поточно?

– Имам връзки в Министерството на правосъдието. Както се казва, симбиоза. Аз им правя услуги, като пиша статии за тях и издигам обществения им престиж, а те от своя страна понякога ми дават информация за някой интересен случай.

– Все още не разбирам. Каква е връзката между Министерството на правосъдието и моя баща?

– Някой им изпратил документи, които са предизвикали техния интерес и започват разследване.

Милер така здраво стисна чашата си, че за малко не я счупи.

– Вече съвсем се обърках. Пълна идиотщина.

– А след като и баща ви е изчезнал...

– Знаете за това?

– Реших, че оставате единствено вие. Няма с кого друг да разговарям за това.

– Е, добре – уморено рече Милер. – Не ми спестявайте нищо. Слушам ви. Готов съм да чуя и най-лошото.

– Баща ви се казва Франк Милер. Но според данните той всъщност е Франц Мюлер, бивш офицер от хитлеристката армия. По чин

„Оберщурмбанфюрер“. – Слоун произнесе думата на немски малко провлачено. – По време на войната е командвал подразделение, наречено „Einsatzgruppen“. Специална бойна единица, която е следвала редовната германска армия в новозавладените от нея територии – Чехословакия, Полша, Русия. Унищожавали са всеки попаднал на пътя им евреи. Застрелвали са ги на място или са ги подкарвали като стадо към изкопанни ями, за да им бъде по-лесно да ги погребат, след като наказателният отряд си свърши работата. Броят на убитите по този начин само в Русия надхвърля половин милион.

– Да не би да искате да кажете, че в Министерството на правосъдието подозират, че моят баща е участвал в това безумие? *Нацистки масов убиец?*

– Не само подозират. Убедени са в това. Твърдят, че имат доказателства. Смятат, че баща ви е изчезнал, защото е научил за разследването. Според тях той е избягал от съдебно дирене. Добре ли се чувствате? Изведнъж ужасно преbledняхте.

– Проклетият ми живот като че ли се срива из основи, а вие ме питате как съм. Господи, аз... Слушайте, някой трябва да сложи край на цялата тази лудост. Само защото името на бащи ми прилича на името Франц Мюлер...

– О, не е само това. Министерството не би се заело с разследване, което се базира на толкова несигурна информация. Баща ви е емигрирал от Германия. Знаехте ли?

– Разбира се. След войната. Заедно с много други германци. Какво незаконно има в това?

– Но известно ли ви е, че е сменил името си?

По лицето на Милер премина тръпка.

– О, боже, но вие знаете това – досети се Слоун.

– Нека да ви обясня. Знаех, но не в подробности. Каза ми, че е променил името си – да прилича на американско, за да избегне антигерманските настроения след войната.

– А че е бил немски офицер?

– Не искам да слушам тези глупости – Милер стана.

Слоун се опита да го спре, като внимаваше да не го ядоса.

– Но ще ви се наложи да изслушате всичко, когато дойде следователят. Аз на ваше място щях да използвам днешния разговор като генерална репетиция и докато съм на нея, да си мисля над следното. Ще бъде от голяма полза за семейството ви, ако пресата се отнесе с разбиране към случая.

– С разбиране ли? – учуди се той.

– Миналото се връща в живота на едно семейство и проваля бъдещето на всички, без те изобщо да имат някаква вина. Ще излезе много ефективна статия от това. Във ваша полза. Ако предположим, че казвате истината, за онова, което ви е разказал баща ви.

– Да, така е – Милер отново седна. – Не мога да повярвам, че някой иска да обвини баща ми в...

– Оставете обвинението настрана. Мен ме интересува дали вие сте знаел за неговото минало. Искрено ли вярвате, че е невинен?

– По дяволите, да!

– Отговорете ми тогава. Казвал ли ви е, че е бил немски войник?

– Случваше се да се разприказва, когато започна да остарява. Споменаваше, че към края на войната всички мъже, някои още съвсем момчета, били мобилизирани. Въпреки че нямал опит, му дали чин сержант и му наредили да отбранява някакъв мост, който Съюзниците атакували. Той се скрил, докато минала пукотевицата, а след това се предал.

– Не ви ли се стори странно, че бивш немски офицер е емигрирал в Америка? Едва ли е било обичайна практика.

– И затова ми е разказвал. Немските военнослужещи са били затваряни в специални лагери за военнопленници. Съюзниците не се отнасяли особено добре с тях и никой от задържаните не е знаел колко дълго ще остане там. Затова номерът е бил да намериш труп на цивилен, от когото да вземеш дрехи и документи за самоличност, преди да те заловят. По този начин баща ми е бил отведен в лагер за бежанци, а не за военнопленници. Прекарал е там повече от година, преди да обърнат внимание на многобройните му молби за получаване на емигрантска виза за Америка и да му разрешат да замине. Ако всичко, което ми разказахте, е вярно, излиза, че баща ми просто не е имал късмет с документите на мъртвия цивилен на име Франц Мюлер. Това е често срещано немско име. Вероятно има стотици, дори хиляди Франц Мюлеровци. Но само един от тях е бил есесовски масов убиец.

– В министерството имат снимки на този немски офицер, за когото говорим – Слоун прокара пръст по мокротото кръгче, направено от чашата му. – Имат също и фотографии от емиграционното досие на баща ви. Едно и също лице. Защо е изчезнал?

– Не знам! Боже мой, но той е на седемдесет и три години. Къде би могъл да отиде? Мисля, че в министерството са попаднали на погрешна следа!

– Добре. Придържайте се към тези твърдения и когато решат

публично да обявят случая, можете да разчитате да напиша статия, с която да спечеля съчувствието на обществеността. Дори ако баща ви загу- би процеса, ще ви представя като невинен, любещ, но зле информиран син. И обратно – ако в момента не казвате истината, предупреждавам ви, че ще обърна статията против вас. Вие и вашето семейство ще по- паднете също под прицел като част от общия заговор.

– Не ви излъгах.

– Това е добре. Защото аз не просто събирам материал за статия. От мен се иска да бъда обективен. А истината е, че съм вбесен от мисълта, че бивши нацистки престъпници са се настанили спокойно и си живеят необезпокоявани из цялата ни проклетата държава. Още сега мога да ви изброя колкото искате имена и адреси. Тези хора не са замесени в никакви мистериозни изчезвания. Досиетата им са известни на правосъдието. Повечето са към седемдесетгодишни. Редовно си косят тревата в двора. Дават бакшиш на момчето, което им носи вестниците. Канят съседите си на градински увеселения. Мога да ги обвиня право в лицето пред приятелите им. Никой няма да ми обърне внимание. Просто няма да има смисъл. Защото тези хора не създават никакви главоболия. Всички ще си кажат: „Нима е възможно този приятен човек да е вършил такива ужасни неща? Освен това е било толкова отдавна. Защо да се връщаме към неприятни спомени?“

– Преувеличавате.

– О, не, тъкмо обратното – и Слоун извади от джоба си лист хартия. – Ето списъка, който получих от моите хора в Министерството на правосъдието. Джек Изкормвача, Синът на Сам, както и Джон Уейн са били цветенца в сравнение с тях.

– *И всички изброени тук са военнопръстъпници?*

– Има още твърде много. Това е само една малка част.

– Но щом Министерството знае какво са вършили тези нацисти...?

– Защо не ги преследват ли? Защото след войната американското разузнаване е сключило сделка с тях – те да им предадат събраните от немските тайни служби сведения, които в следствие да бъдат използвани срещу руснаците. В замяна на тази информация ще получат имунитет. Но дори да не им бяха обещавали това, ние пак не бихме могли да ги съдим за престъпления, извършени в Европа. За да си спестим дипломатическите главоболия, бихме могли единствено да ги депортираме. От друга страна, ако им отнемем гражданството, едва ли ще се намери държава, която да ги приеме. Така кръгът се затваря. Ние решаваме да забравим всичко това. Тези нацисти и без друго няма да живеят още

дълго. Така поне стояха нещата преди няколко години. Но една група от юристи-идеалисти в Министерството на правосъдието се заеха да променят отношението на правителството към въпроса. Така бе създаден Отделът по специално разследване през 1979 година.

– В такъв случай все пак е предприето нещо срещу хората от списъка.

– Да, но то не е достатъчно. Няма начин да се разбере какъв е точният брой на нацистките военнопръстъпници, които са се заселили тук, но се предполага, че са към десет хиляди. До този момент са предявени обвинения само към четиридесет от тях. А наказанието е отнемане на американското гражданство и депортиране.

– За такива жестоки масови убийства?

– Не са извършени на наша територия. Единственото престъпление, за което могат да бъдат съдени тук, е, че са излъгали за истинската си самоличност при подаване на документи за имиграция.

– Но ако научи обществеността, всички ще ги заплъют.

– Така ли мислите? В случаите, в които се е стигнало до съд, приятелите и съседите на обвиняемите са казали, че е по-добре да не се връщаме към миналото.

– Това мнение ли ще поддържате във вашата статия?

– Искам да помогна на правосъдието. Ако мога да събудя общественото мнение, вероятно и Отделът по специално разузнаване ще получи по-голяма финансова помощ от правителството. Тези мръсници – независимо от възрастта им – трябва да изпитат същото унижение, на което някога са подлагали жертвите си.

– Включително и баща ми ли?

– Ако е виновен – отговори Слоун, – да.

Милер наблюдаваше разгневеното му лице и си мислеше: „Аз съм уважавал баща си и съм му вярвал цял живот. Но ако в Министерството не грешат. Ако наистина е такъв, какъвто твърди този човек...“

– Съгласен ли сте, че трябва да бъде наказан?

– Макар да ми е баща... – Милер почувства, че му прилошава – Ако е виновен, не може да не отговаря за това.

Въпреки натовареното движение в пет следобед, Милер взе за около десетина минути разстоянието, за което обикновено му трябваша двадесет минути. Стори му се, че пътува цяла вечност с асансьора, който го свали на петия етаж. Когато отвори вратата на кантората си –

„Архитектура. Милер и съдружници“, видя, че секретарката му още не си бе отишла.

– Как мина срещата, господин Милер? Получихте ли поръчката?

– Още е твърде рано да се каже. Имам работа. Ако някой ме търси, няма ме. Никой да не ме безпокои.

– Ще ви трябвам ли?

– Не, свърши онова, което пишеш, и си свободна.

– Както кажете.

Той влезе в стаята, затвори вратата зад себе си и се облегна на нея. *Как може някого, когото толкова обичаш, да се окаже чудовище?* По челото му изби пот. След пет минути, които му се сториха безкрайни, тропането по клавишите милостиво престана. Той чу звука от изключването на компютъра и едва доловимото изшумоляване от поставянето на кальфа върху монитора.

– Лека нощ, господин Милер.

– Лека нощ – отговори той през вратата.

В коридора отекна ехото от тракането на високи токчета. Ключалката щракна. Външната врата се затвори. Настъпи тишина.

Милер въздъхна дълбоко и втренчи поглед към сейфа в ъгъла, където държеше бъдещите си планове. Преди два дни, когато бе получил ужасяващите фотографии с трупове и пепелища, бе изпитал желание да ги унищожи. Но интуицията му бе подсказала да не предприема крайни мерки. Снимките очевидно не бяха подхвърлени просто така. Добре, че не ги бе изхвърлил, защото можеше да загуби ключа към отговора на загадката защо му бяха изпратени.

Но в момента съжали, че ги бе запазил. Опасяваше се от истината, която щеше да излезе наяве. Наведе се, набра комбинацията, с която се отваряше сейфът, и извади пакета. Започна да разглежда внимателно една по една чернобелите снимки. Смърт. Вледеняваща смърт.

Беше излъгал Слоун, но само в един от отговорите си и то частичено. Отнесена към ужасяващата истина, тази малка лъжа изглеждаше още по-нищожна.

Бе отговорил искрено – знае, че баща му е пристигнал от Германия. Че е сменил името си. Че е бил немски войник. Да, войник. Но Милер много добре знаеше, че баща му не е бил само един невинен участник по неволя във войната, издигнат най-неочаквано в чин сержант. Изобщо не бе така. Бил е полковник в SS.

С напредване на възрастта баща му все повече се връщаше към миналото си. В определени дни – 30 януари, 20 април, 8 ноември – ставаше

много сантиментален, нещо, което Милер не можеше да си обясни с никакъв личен повод. Тогава баща му провеждаше многобройни загадъчни телефонни разговори. А една вечер, късно през нощта, бе признал на сина си какво бе вършил по време на войната.

„Служех в SS. Изпълнявах стриктно заповедите на фюрера. Вярвах в превъзходството на арийската раса. Вярвах също и в теорията за Lebensraum – площта, която трябваше да освободим, за да разширяваме и развиваме държавата си. Но не исках да унищожавам останалите раси. Мислех си, че след като ги превъзхождаме, бихме могли да живеем съвместно, дори и да са от по-нисши раси. Да ги накараме да работят за нас. Не бях от «черепите». Не съм унищожавал хора. Служех във Waffen-SS. Бях добър войник. Служих достойно на родината си. Тя загуби войната. Историята така реши. Примирих се. Сега живея в Америка. Американците също се смятат за най-великата нация в света. Така да бъде. Съвестта ми е чиста. Ако се наложи, бих защитавал новата си родина със същата готовност, както на времето Германия“.

Милер бе повярвал на всичко това. Войната по своята природа променяше убежденията и развиваше моралните ценности. Все пак си мислеше, че някои човешки стойности трябва да се съхраняват завинаги.

Баща му бе успял да избяга възмездие след разгрома на Германия заедно с други Waffen-SS офицери. Бяха се сдобили с документи за самоличност от мъртви цивилни и избягали кой където може – в Боливия, Мексико, Америка, Канада, Англия, Швеция... Но не бяха прекъснали връзката помежду си. Често си звъняха по телефона, за да си припомнят миналото, за да си вдъхват увереност, че все още са елитът на своята нация, независимо че историята бе отхвърлила тяхната кауза.

По същия начин и техните синове се чувстваха свързани помежду си. Милер неусетно бе привлечен в кръга на приятелите на баща си. Синовете се бяха съюзили, като си обещаха да си помагат, ако някой се опита да обвини техните бащи за миналото им. Всяка година на първи януари трябваше да плащат особен данък – по двадесет хиляди долара на семейство – на човека, който знаеше тайната им – нещо като застраховка и едновременно подкуп, с който купуваха мълчанието му.

Но и тези плащания не им помогнаха. А съюзът между синовете – да се защитават взаимно – се оказа неефективен. Въпреки всички мерки, бащите им бяха попаднали под прицел, както и те самите, техните синове.

Каква лудост.

„Да оставим миналото на спокойствие. Важни са само настоящето

и бъдещето. Нашите бащи не са били чудовищата, за които ги мислите. Върнете ни ги. Оставете ни на мира. Това, което правите, е грешка. Някой трябва да сложи край на «Нощта и мъглата».“ – окуражаваше се Милер.

Въпреки всичко красивият млад есесовец, който го гледаше гордо от снимката, недвусмислено му напомняше на баща му. *Не! Не може да ме е излъгал! Но и как ли би могъл да си признае жестоката истина, която граничеше с безумие?*

„Сигурно греша“ – повтаряше си Милер. – „Преди два дни, когато гледах снимките, изобщо не ми мина през ум, че този есесовец прилича на баща ми. А може би просто не съм искал да допусна това.“

Но сега тази мисъл изобщо не го напускаше. Милер се втренчи потблизо в снимката и по-специално в челото, което се откриваше под офицерската шапка. Опитваше се да си внуши, че онова, което забеляза там, бе някакъв дефект на самата снимка, драскотина върху негатива, но така и не успя. Белегът бе същият като този на челото на баща му – последица от катастрофа, която едва не му отнела живота, когато бил на десет години.

Възможно ли е да обичам едно чудовище?

А нима е възможно да знаеш дали онзи, когото обичаш, е чудовище или не?

Преди да разбере какво прави, Милер вдигна слушалката.

– Министерството на правосъдието ли? Кой ти каза всичко това! – Холоуей притисна слушалката към ухото си.

– Един журналист от Асошиейтед прес.

– О, боже.

– Каза, че баща ми е военнопръстълник – добави Милер – командващ специална есесовска рота убийци, проклетци да са!

– Но това е абсурдно!

– Така ли мислиш? Вече не знам какво да мисля. Някои факти, за които ми спомена...

– И ти му повярва, че е журналист? Би могъл да си съчини какво ли не!

– Да, но след като отново разгледах снимките...

– Трябвало е да ги унищожиш!

– На една от тях е баща ми в есесовска униформа – на „Черепите“! Пред трупове на цивилни граждани!

– Фотография от Втората световна война ли? А откъде знаеш как е изглеждал баща ти по това време? Тези снимки не доказват нищо!

– Баща ми има белег на челото си вдясно! Също като онзи есесовец!

– Съвпадение!

– Не е така просто! – Милер повиши глас. – Аз трябва да знам! Баща ми бил ли е командващ на такава рота? А бащите на останалите? *И те ли са били масови убийци?*

– Ако намекваш, че моят баща...? Това е нелепо! Дори обидно! Не мога да слушам!

– Престани да отбягваш отговора, Холоуей! Каж ми истината!

– Не мога да ти отделя повече време.

– *Били ли са нацистки военнопръстълници?*

– Разбира се, че не. Есесовци, да. Waffen-SS! Просто военни! Но не от специалните роти на „Черепите“, които са избивали евреи! Обикновените цивилни не схващат разликата! Те мислят, че всички есесовци са били престълници. Ето защо се е наложило бащите ни да лъжат. Онези, които искат да възродят „Нощта и мъглата“, са се заблудили. Точно от това са се опасявали бащите ни, когато са излъгали емиграционните власти. Същата грешка сега допускат в Министерството на правосъдието, а също и твоят репортер.

– Да не би да искаш да кажеш, че в министерството не правят разлика между Waffen-SS и „Черепите“? Остави тези глупости!

– Тогава защо твърдят всичко това?

– Баща ми и останалите имаха обичай да си звънят по телефона в такива дни, които са били по-специални за тях. 20 април. 8 ноември. 30 януари. Това говори ли ти нещо?

– Да, разбира се. Рождените дни на някои от тях.

– Мръсник! – извика Милер. – Защо лъжеш?

– Да лъжа ли?

– 20 април действително е нечия рождена дата, да. На Хитлер. 1889. А осми ноември е денят на така наречения бирен бунт – първия опит на Хитлер да завземе властта в Германия. Било е през 1923. Тогава не е успял. Това е станало едва след десет години. На 30 януари. Тези дати са свещени за истинските нацисти. Точно в тези дни, пренебрегвайки опасността от контактите помежду си, те винаги си звънях по телефона.

– Въпреки всичко не виждам какво толкова важно има в този факт.

– Не ти вярвам. Знаеш много добре какво означава. Усещам го по гласа ти.

– Очевидно твърдо вярваш, че нещата стоят така. Но те уверявам, че...

– Имам още един въпрос – прекъсна го Милер. – Нашите бащи са били висши офицери. Командвали са различни поделения, което означава, че не са служили заедно. След края на войната са се пръснали по цял свят. В такъв случай какво ги свързва? Какво ги кара да бъдат единни?

– Баща ми казваше, че се познават от времето на военната си подготовка – отговори Холоуей.

– Но нацистката армия е била пръсната навсякъде по света. Източен фронт, Западен фронт, Северна Африка – Русия, Франция, Италия, Египет... Дори да са преминали военно обучение на едно място, след това вероятно никога повече не са се видели. Ти си мръсник, отново ме излъга. Не ги свързва подготовката. Защо точно те от всички немски военносслужещи, които са се опитали да скрият досиетата си след войната, продължават контактите помежду си? Разпръснали са се из цял свят и старателно са се крили, но поддържат връзка? Защо, дявол да го вземе?

Холоуей не отговори.

– На кого плащаха подкуп? – настояваше Милер. – Защо?

От другата страна отново последва мълчание.

– Мисля, че журналистът бе прав – продължи Милер. – Има дяволски много неща, за които баща ми не ми е казал, а и ти не искаш. Но ще те накарам да проговориш. Тръгвам към теб, Холоуей. Направо в Канада, за да изкопча отговор от теб.

– Не! Това е лудост! Не можеш да дойдеш тук! Ако си под наблюдение, ще привлечеш вниманието на Министерството на правосъдието и към мен и...

Холоуей не успя да довърши, защото Милер му трясна телефона.

За разлика от него Холоуей бавно постави слушалката на място. Не можеше да направи нито крачка. С усилие извърна поглед към картините на баща си, които тъкмо разглеждаше с тъга, когато бе звъннал телефонът. Редицата от пейзажи по стените се прекъсваше само от големите панорамни прозорци, през които се виждаха хората от охраната, патрулиращи навън.

По правило никога не разговаряше от този телефон. Обикновено отиваше до близкия град Кичънър. Но не мислеше, че е разумно да напуска имението, дори и за да се види със семейството си, което бе там. Болзено чувстваше липсата на жена си и децата си, но не се

осмеляваше да ги доведе тук и да ги изложи на опасност.

Малко преди това му бе позвънил Розенберг от Мексико сити. Загубил всякакъв самоконтрол, пелтечеше нещо, че полицията там била разкрила истината за баща му. Подобно на него му се бяха обадили и други синове на хора от групата. Миналото се разбулваше. Отмъщението на „Нощта и мъглата“ ги застигаше, кръгът се затягаше все повече и повече.

Но Холоуей имаше предчувствие, че това още не е всичко, че се задаваше още по-жестоко изпитание. Корабът не му излизаше от ума. Вече трябваше да е излязъл от Гибралтар и да е в Средиземно море. Щеше му се да бе обърнал повече внимание на тревогата на Розенберг, да бе наредил да спрат опасния товар. Но вече бе твърде късно. Дори и да направеше опит, нямаше да успее да пробие през твърде сложната система, за да предупреди когото трябва. Каквото и да се случеше, вече не зависеше от него. „Но ако от «Нощ и мъгла» са научили за кораба, ако истината за товара излезе наяве, ще се окажем изправени едновременно срещу «Нощ и мъгла» и нашите клиенти.“ Холоуей не бе сигурен кой е по-опасният враг.

Ако човек се опиташе да разбере каква е регистрацията на товарния кораб „Медуза“, щеше да види, че тя е толкова заплетена, както телата на змиите около лика на митичното същество, на което бе кръстен. Официален собственик бе боливииската компания „Трансокеаник“. Една повнимателна проверка на документите ѝ би разкрила, че на посочения адрес на фирмата има само една пощенска станция, която пък е собственост на „Атлантис Шипинг“, либерийска корпорация. Бе точно толкова трудно да откриеш адреса на въпросната корпорация в Либерия, както и самия мистериозен континент Атлантида, чието име носеше.

От своя страна тази компания бе собственост на „Средиземноморски транспорт“, швейцарски клон на мексикански концерн под ръководството на канадски концерн. Много от директорите на офиси в тази верига изобщо не съществуваха. А на други се плащаше само за да поставят подписа си на определено място в официални документи. От шепата действителни собственици единият бе Аарон Розенберг от „Мексико сити импорт“, а другият – Ричард Холоуей от „Онтарио Шипинг“.

Корабът „Медуза“ редовно прекосяваше Атлантическия океан, превозвайки платове, машини, храни от и за Гърция, Италия, Франция, Испания, Англия, Канада, Мексико и Бразилия. Печалбата от тези стоки бе

минимална и ако между тях не бе скрит товар от по-друг характер, нито Аарон Розенберг, нито Ричард Холоуей биха могли да поддържат луксозния си начин на живот.

Точно с такъв опасен товар на борда „Медуза“ приближаваше мястото на срещата с друг товарен кораб, регистриран по същия заплетен начин. Собственикът му имаше обширно имение на либийското крайбрежие. Утре вечер около бреговете на Северна Африка сандъците от „Медуза“ щяха да бъдат прехвърлени на другия кораб. „Медуза“ щеше да продължи към Неапол, за да достави бразилско кафе, след като се бе освободила от пластичните експлозиви, гранати, мини, автоматични пистолети и пушки, автомати, преносими миномети и други видове оръжия.

Ако не бяха извънредните обстоятелства, тези оръжия щяха да бъдат тайно изнесени от Белгия, основният европейски доставчик на оръжие за черния пазар, и транспортирани под различно прикритие за Марсилия. Оттам „Медуза“ обикновено натоварваше „медицински стоки“ и ги доставяше на различни терористични групи, действащи по южното крайбрежие на европейския континент.

Но зачестилите терористични прояви бяха принудили властите да засилят контрола, в резултат на което Марсилия и някои други пристанища бяха станали опасни. Другата възможност бе да се доставят оръжия директно от Южна Америка, където безкрайните граждански войни бяха причина да се натрупат огромни запаси от съветско и американско оръжие, голяма част от което спокойно можеше да се продаде. И в този курс „Медуза“ официално превозваше бразилско кафе, но то служеше за прикритие на оръжия, доставени на контраите от ЦРУ. Трябваше да прекоси океана и след тридесет и шест часа да се срещне с либийски товарен кораб в Средиземно море. Никой в корпорацията „Трансокеаник“ не се интересуваше какво щяха да правят либийците с доставеното оръжие. Единственото от което се вълнуваха Розенберг и Холоуей, беше процентът от печалбата.

Тел Авив, Израел.

В мига, в който хеликоптерът докосна земята, от него изскочи Миша Плец. Той изтича към най-ниската от няколкото ръждясали бараки в южния край на площадката. Там го чакаше широкоплещест мъж, облечен в бяла риза с къси ръкави.

– У теб ли са материалите? – извика Миша.

– В колата ли искате да ги прегледате или... – мъжът посочи към куфарчето, което държеше в ръка.

– Не, тук на място – отговори Миша.

Влязоха в бараката, която имаше климатична инсталация.

– Получихме съобщението преди четиридесет минути – каза мъжът и извади някакъв лист от куфарчето. – Обадох ви се веднага, щом видях кодовото название.

Миша взе написаното. Бяха го извикали от кибуца, на двадесет мили от града, където бе оставил в сигурни ръце сина на Ерика и Сол. Това се оказа една от най-трудните задачи, които някога му бяха възлагали. Бе казал на детето: „Твоите родители те обичат и скоро ще се върнат. Аз също те обичам.“ След това го целуна, без да бъде дори сигурен, че родителите му са още живи. За да не би неговото вълнение да разтревожи още повече детето, бе побързал да се качи в очакващия го хеликоптер.

По време на полета обратно към Тел Авив пилотът го помоли да си сложи слушалките – търсеха го от Главната квартира. Въпреки че радиовръзката бе проверена против подслушване, помощникът на Миша отказа да му съобщи за какво става дума в спешната информация, която бяха получили. Но бе споменал нейния източник – Шареното палто.

Все едно, че някой го бе ударил изневиделица. Такъв бе ефектът от чутото. Псевдонимът принадлежеше на изчезналия баща на Ерика, Джоузеф Бернщайн.

След като очите му се адаптираха към полумрака в помещението, Миша започна да чете документа.

– Как пристигна това? От коя пощенска станция, от коя държава?

– От нашето посолство във Вашингтон – отговори сътрудникът. – Един от служителите там е бил обучаван от Джоузеф преди десет години. Сутринта както си пиел кафето, поглежда съседа си и кой мислите се оказва той?

– Източникът надежден ли е? – трепна Миша. – Никакво съмнение?

– Никакво. Бил е Джоузеф, сто процента. Може би затова е избрал точно този човек за свързка, защото са се познавали добре. Очевидно Джоузеф е искал да бъде сигурен, че няма да се отнесем с подозрение към неговото съобщение. Говорили са не повече от минута. Джоузеф го помолил да ни съобщи да не се безпокоим за него. В момента искал да довърши една работа. Краят ѝ приближавал.

– И какво е искал да каже?

– Нашият човек го попитал. Джоузеф не му отговорил. Вместо това му подал една бележка. Казал, че информацията е съвсем сигурна и се

надава ние да вземем мерки. След това веднага си тръгнал.

– Просто така? Нашият човек не е ли опитал да го проследи?

– Точно това е думата – „опитал“. Но Джоузеф не е вчерашен. След няколко пресечки го изпуснал.

– Каза ли как е изглеждал?

– Ужасно. Пребледнял. Измършавял. С треперещи ръце. А очите му...

– Какво?

– Като че ли – тук ще цитирам нашия човек, който си позволи да изкаже субективно мнение – като че ли нещо го тревожело.

– Но какво?

Помощникът му вдигна рамене.

– Търсим го навсякъде, а той изведнъж се появява в някакво кафене във Вашингтон – Миша поклати глава с недоумение.

– Поне знаем, че е жив.

– Това е много хубаво. Но с какво се занимава през цялото това време? Защо е отишъл във Вашингтон? – Миша забарабани с пръсти по листа. – И откъде се е сдобил с тази информация?

– Винаги сте казвали, че е един от най-добрите. Подчертал е, че е съвсем достоверна.

Товарен кораб „Медуза“ ще се срещне утре вечер с либийски шлеп, на който ще бъдат прехвърлени муниципи. Те ще бъдат използвани за терористични нападения срещу Израел.

– Съобщава още времето и координатите на мястото в Средиземно море, както и опознавателните кодове, които ще си разменят корабите.

– *Как се е сдобил с тази информация?* – Миша отново зададе същия въпрос.

– По-важно е какво ще предприемете.

Миша сам не знаеше. Въпреки твърденията на Джоузеф, съществуваше вероятност съобщението да се окаже невярно. Стандартната процедура изискваше то да се засече с други източници, преди да се предприемат каквито и да било действия. Но в случая нямаше време за препотвърждение. Ако такъв товар с оръжие действително съществуваше и не се вземеха контрамерки до утре вечер, той щеше да бъде прехвърлен на другия кораб. След това муниципите щяха да се предадат на когото трябва и да се използват срещу Израел. От друга страна, ако на кораба нямаше оръжие, а израелските самолети го потопяха...

Миша не искаше да мисли за международните последствия.

– Какво смятате да предприемете? – запита го помощникът му.

– Откарай ме в Главната квартира.

– А после?

– Ще ти кажа, когато пристигнем.

Истината бе, че и самият Миша не знаеше още. Когато излязоха от сградата, мислите му неочаквано го отведоха при Ерика и Сол, с които би искал да се свърже, за да им каже: „Баща ти е жив, Ерика. Видели са го във Вашингтон. Не знам какво е надушил, но по мои сведения е нещо важно и не мога да реша какво да предприема. Открий го. Помогни ми. Трябва да разбера какво става.

Сол, ти не си сам в търсенето. Бившите ти шефове не могат да ни забранят да ти помогнем. Ние искаме да ти помогнем. Тук вече става дума за спазване на професионалната етика. За нашата национална сигурност. Твоята задача е и наша. Всичко е така преплетено, кой би могъл да предположи? Ние трябва да те подкрепим.“

Миша се качи в колата. По време на пътуването към Главната квартира на Мосад не можа да измисли какво трябва да се направи. Но малко преди да пристигнат, си зададе въпроса: „Вярваш ли на Джоузеф?“ и си отговори – „Да“. „Вярваш ли, че информацията му е вярна?“ – „В общи линии, да.“ „Ще наредиш ли въздушна атака?“ – „Не. Това не. Имам по-добра идея. Ще си спестя доста главоболия. Ще избегна международен скандал. Освен всичко, какъв смисъл има да потопя тези оръжия? Можем да ги използваме“.

Изглежда, че си бе говорил на глас, защото помощникът му се обърна към него и запита:

– Какво казахте?

– Когато бях малък, мечтаех да стана пират.

Ледената висулка се бе разположил в стаята на един римски хотел и с нарастващо недоволство гледаше сина на най-големия враг на баща си, Сет, който четеше пресата. Червенокосият наемен убиец бе купил всички по-големи европейски, английски и американски вестници, които бе успял да намери. Знаеше доста езици, а за онези, които не бе много сигурен, помоли Ледената висулка да му помогне.

– Знаех си, че цялата италианска преса ще пише за нас – каза Сет. – Очаквах, че ще споменат по нещо в Париж и Лондон, Атина и Западен Берлин. Но че ще ни отделят място в Мадрид, а също в Ню Йорк и

Вашингтон!

Ледената висулка не се опитваше да прикрива досадата и враждебността си.

– Е, не на първа страница – продължи Сет. – Не съм си го и помислял.

Статиите по вестниците доста си приличаха. Тялото на бос на подземния свят на име Медичи било открито по течението на река Тибър, извън Рим. Медичи, който поддържал връзки с международни терористични организации, бил убит със свръхдоза наркотик, според първите предположения на полицията. Резултатите от аутопсията все още не били известни. Полицията в Рим засега смятала, че клиентите на Медичи са се обърнали против него, но истинските причини все още не се знаеха.

Сама по себе си тази история не би могла да попадне в международната преса. Но следователите си бяха задали въпроса дали по някакъв начин смъртта на Медичи не бе свързана с далеч по-сензационното убийство на девет други в една вила извън Рим. Осем от жертвите бяха бодигардове. Деветият бе бивш бос в подземния свят, известен с прякора Гато. Преди да му бъде прерязано гърлото, бил подложен на мъчения. Той също имал връзки с международни терористични групи, но се бил оттеглил от престъпния свят поради влошеното си здраве. Достоверни, но неназовани източници твърдяха, че Медичи е заел мястото на Гато като таен снабдител с оръжие на черния пазар. Смъртта на двамата караше полицията да предположи, че в ход е междуособна война от международен мащаб.

– Що се отнася до полицията, направихме им услуга – каза Сет. – По-хубавото за нас е, че ги насочихме в погрешна посока. Нямаме от какво да се оплачем.

– А когато вземат кръвни проби от Медичи и установят, че е починал от свръхдоза натриев амитал? – запита Ледената висулка. – Ще се сетят за нарезите с нож по тялото на Гато и ще разберат, че и двамата са били подлагани на разпит.

– И какво от това? Никога не биха могли да узнаят, че сме го извършили ние, нито какво сме искали да изкопчим.

Ледената висулка бе силно изненадан като видя, че винаги бледото лице на Сет изведнъж бе придобило някакъв розов оттенък. Като че ли причинявайки смърт на другите, вдъхваше живот на себе си. Осъзнаването на този факт го раздразни. За него самия убийството бе само професия, а за Сет, както изглеждаше – необходимост. Ледената висулка

никога не бе премахвал хора, за които не бе сигурен, че си го заслужават – като например диктатори, босове на наркотрафика, комунистически двойни агенти. А със Сет бе точно обратното – създаваше впечатление, че изобщо не се интересува кого убива, стига заплащането да е достатъчно високо. Ако Сет приличаше в това отношение на баща си, то никак не бе чудно, че собственият му баща толкова е мразел неговия.

Едно бе сигурно – че и двамата са били най-добрите, подчинени лично на Хитлер убийци. Бащата на Сет се е специализирал в унищожаването на лидери на нелегални организации, които защитавали евреите, а този на Ледената висулка – в откриването и отстраняването на агенти на Съюзниците и неведнъж молил фюрера да му възложи убийството на Чърчил. Разликата бе съществена. Унищожаването на хора по расови причини винаги и при всякакви обстоятелства е отвратително действие. Политическите убийства обаче са оправдани, ако оцеляването на родината ти зависи от тях.

Ледената висулка продължаваше да гледа към мъжа, който ненавиждаше. „А очите му“ – мислеше той. – „Колкото повече хора убива, толкова по-силно заблестяват.“

– Нещо те безпокои ли? – запита го Сет.

– Доста народ премахнахме, а още не сме попаднали на следа.

– Не е вярно – Сет свали вестника. – Стеснихме кръга. Сигурни сме, че изчезването на кардинала не е дело на терористи.

– Никога не съм вярвал в това.

– Все пак трябваше да изключим и тази възможност. Като се има предвид, че Холуеуей снабдява с оръжие разни терористични организации...

– За бога, какво каза?

– Не знаеше ли? От това живее. Търговия с оръжие.

– Смяташ, че цялата тази каша е свързана с незаконната търговия с оръжие ли?

– Кардиналът ги изнудваше да му плащат огромни суми всяка година, за да мълчи. Не може да не е знаел и това.

– Да, но ми се струваше, че е по-скоро заплащане за услугата, която им е направил, а не изнудване.

– Е, както и да е, някои от нас наистина мислеха да се отърват от него. Така сметката щеше да бъде платена веднъж завинаги.

– На времето им е направил голяма услуга.

– Да, от която е имал огромна полза. А също и Католическата църква. След близо четиридесет години вноските възлизат на цяло

състояние. Осем милиона долара.

– Мен ако питаш, дори е малко. Все пак той е прикрил техните действия по време на войната.

– Включително и на баща ти ли? – запита Сет.

– Не! – Ледената висулка скочи. – Той не е имал нищо общо с останалите!

– О, така ли? Съжалявам, че трябва да те разочаровам, но баща ти е убил не по-малко защитници на евреите от моя. Съперничеството им се е породило заради една жена, майка ти, не заради евреите! Предпочела е твоя баща пред моя! Аз можех да бъда роден вместо теб! А ти изобщо да не съществуващ!

Ледената висулка разбра колко дълбока е омразата помежду им. Вдигна примирително ръце.

– Що за глупости си говорим. Толкова много работа ни чака.

– Да, така е – очите на Сет отново помътнях. – Освен това, още не сме открили бащите си. В такъв случай – той с усилие се контролираше и въздъхна дълбоко – в такъв случай – повтори Сет – ситуацията е следната.

Ледената висулка го изчака да се изкаже.

– Сигурни сме, че онези, които Холоуей нарича „Нощ и мъгла“, не са терористична групировка, която е открила с какво се занимава кардиналът, отвлякла го е и иска да измести Холоуей от търговията с оръжие.

– Съгласен съм – потвърди Ледената висулка. – Тази възможност отпада.

– Но изчезването на кардинала все пак е свързано с това на нашите бащи – продължи Сет. – Онези от „Нощ и мъгла“ не биха могли да ги разкрият, ако кардиналът не им е помогнал.

– И с това съм съгласен.

– Значи, ако не са отвлечени за пари, то сигурно „Нощ и мъгла“ имат някакви *лични* причини. Може би са евреи. Но за да заподозрат кардинала и да го накарат да се разприказва, би трябвало да имат техен човек в католическата църква.

– Много се съмнявам.

– И аз също. Но се питам, все пак...

– Какво?

– За да отстраним и тази възможност. Дали не може някой... или пък цяла група... вътре в църквата да действа като „Нощта и мъглата“?

Черните йезуити

Сол и Ерика минаха покрай един служител от охраната и влязоха в един гараж източно от река Лимат в Цюрих. Помещението бе голямо и ярко осветено, а бетонният под – безупречно чист. Вътре имаше само една кола – реното на убийците, които ги бяха нападнали. Служители на ЦРУ я бяха докарали тук от паркинга на гарата в Цюрих, където я бе оставил Сол. Явно, че цяла нощ се бяха занимавали с нея – проверявали за отпечатащи от пръсти, разглобявали и претърсвали. В момента представяваше един метален скелет.

– Тези като че ли са се готвили за Трета световна война – обади се мрачен глас. Беше Галахър. Сол се обърна и видя бившия си шеф – доста як мъж – да идва към него с портативен миномет RPG–7 в ръка. Посочи с глава мунициите на пода – пластични експлозивни, гранати, автомати, какво ли не.

– Открихте ли някакви отпечатащи от пръсти?

– Многобройни – отговори Галахър. – Но колата е взета под наем. Не можем да кажем кои са на твоите приятелчета и кои не.

– Казах ви къде скрих телата. Можехте да изпратите хора да вземат отпечатащи.

– Вече го направих. Моите подчинени ще се върнат довчера. Освен оръжията, не открихме нищо необичайно в колата. Била е наета в Австрия. Едва ли са рискували да минат швейцарската граница с багажник, натъпкан с оръжия. Получили са ги тук, в Швейцария.

– Точно така. А тъй като е трябвало да внимават да не ни загубят от погледа си, не са имали много възможности да се отклоняват от пътя. Имат отлично организирана мрежа.

– За която нищо не знаем? Може би. Но не разбирам защо си толкова сигурен, че са били свещеници. Ако съдиш само по пръстените им...

– Пресичащи се сабя и кръст.

– Това все още не значи, че са служители на църквата – Галахър остави миномета до един автомат. – Религия и насилие? Като имам предвид смиреността на божиите братя? Когато разговаряхме с Ленгли, не му споменах за тези съмнения. Все още изчаквам резултата, за да бъда съвсем сигурен. В момента нашите хора проверяват френските документи, които си взел от онези мъже. Паспортите и шофьорските книжки най-вероятно са подправени. Скоро френското разузнаване ще ни съобщи какво е положението.

– А кредитните карти? – попита Сол. – Те са ключът.

– Без съмнение. Според мен ще се окаже, че са съвсем истински. Много съм любопитен да узная кой плаща сметките.

Чу се телефонен звън. Сол погледна към Ерика, а Галахър се запъти към телефона. Не можеха да доловят нищо от разговора. Той повечето слушаше, а когато се върна при тях, изглеждаше доста развълнуван.

– Имената в паспортите са на хора, починали преди години. Адресите са в пансион, които дават стаи под наем. Но кредитните карти са от три месеца. Сметките са плащани веднага.

– От кого?

– Всеки от тях има отделна кредитна карта. В различна банка. Но всяка банка прави копие на чековете, с които се плащат сметките. А чековете не носят подписите на убитите от теб. Плащани са от някакъв счетоводител. Странно, нали? Хора, които живеят в пансион, да имат нужда от счетоводител? Става още по-необичайно, ако си дадем сметка, че трима души с непостоянни адреси ползват услугите на един и същи счетоводител. Тук вече идва и най-изненадващото. Такъв счетоводител изобщо не съществува. Чековете обаче не са фалшиви. Посочен е адрес, но... той е на гробището в Марсилия. Не е офис, а само пощенска кутия. И като оставим настрана измисления счетоводител, стигаме до... Ти си прав, Ромул. Извинявай, че се усъмних в предположението ти.

– По-точно.

– Католическата църква. Сметките са плащани чрез Рим. Чрез бюрото на кардинал на име Крунослав Павелч във Ватикана. Тук вече наистина става интересно. Кардиналът е изчезнал преди няколко месеца. Остава загадката – какво общо има между изчезналия кардинал, тримата убийци, които вероятно са свещеници, и изчезването на...?

– Баща ми ли? – запита Ерика. – Който е евреин, а не католик.

– Но щом кардиналът е изчезнал, кой е плащал сметките?

– Неговият помощник – отговори Галахър. – Отец Жан Дюсо.

Надвесени над дървена маса в тишината на читалнята на библиотеката „Валицелиана“ в Рим, Дру и Арлийн прелистваха книгите, донесени от библиотекарката. Това бяха шест заглавия с биографии на религиозни личности, нещо като „Кой кой е“ в римокатолическата църква. Откриха нужната им информация и се спогледаха без особено въодушевление, върнаха книгите и излязоха навън сред шума и яркото слънце на Рим.

– Заслужаваше си поне да опитаме – каза Дру.

– Що се отнася до мен, научих доста – изненада го отговорът на Арлийн.

– Не виждам какво толкова интересно си намерила. Биографичната справка само описва кариерата му.

– Едно е сигурно – не му липсва самочувствие – отговори Арлийн. – Информацията в повечето енциклопедии от този род се базира на данни, които самите личности предоставят за себе си. Очевидно кардиналът се смята за нещо като светия в земен вариант. Получил е медали и грамоти от много религиозни групи. Има почетен орден от самия папа. Но изброяването на получените отличия не е биография. Не е дал кой знае колко подробности за живота си. Или смята, че биографията му е доста скучна, в което твърде се съмнявам, ако се вземе предвид охотата, с която описва отличията и титлите си, или...

– Иска да прикрие нещо?

– Да започнем отначало – отговори Арлийн. – Знаем, че е роден през 1914 и е израснал в Югославия. Почувствал желание да се посвети на Светата вяра и на осемнадесет години станал свещеник. Получил религиозно образование тук в Рим. Известно време осъществявал връзка между църквата и Червения кръст. След това започнал бързо да прави кариера в църквата. На тридесет и пет бил приет за член на Курията – един от най-младите в нея. Тъй като отговаря за финансите, има много влиятелни позиции във Ватикана.

– Сигурно е надарен – каза Дру. – Въпросът е в какво се състои талантът му? Нищо в биографията му не подсказва защо се е издигнал така бързо. Ако предположенията ти са верни, ако наистина крие нещо, то едва ли ще го намерим в биографиите му, публикувани в различни книги. Съмнявам се да разберем какво е, дори ако потърсим в архивите на Ватикана. Като член на Курията е имал достатъчно власт, за да заличи каквото иска от досието си.

– А как можем да се доберем до неофициални данни за живота на Павелич? – запита Арлийн.

– Мисля, че трябва да си поговорим с най-близките сътрудници на кардинала – отговори Дру. – Когато четох във вестниците за изчезването му, се споменаваха едно име. Отец Жан Дюсо или нещо подобно.

– Французин.

– Можем да опитаме да изкопчим нещо от него. Интересува ме най-вече...

– Втората световна война – прекъсна го Арлийн. – И защо двама

професионални убийци – синове на нацистки убийци – ще търсят един изчезнал кардинал? Да се връщаме във Ватикана.

Отец Жан Дюсо имаше апартамент в един от многобройните ренесансови дворци във Ватикана. Най-просто би било да се свържат с него по телефона и да си определят среща в канцеларията му. Но едва ли биха постигнали успех след такъв разговор. Сол си представяше ледения отговор, който би получил, ако му зададеше интересувания го въпрос: „Знаете ли нещо за връзката между кардинал Павелич и чековете, подписани във вашата канцелария, на името на убийци, които вероятно са свещеници? Чували ли сте за тайна разузнавателна мрежа в самата църква? Намирате го за абсурдно ли? Разбира се. Извинете за безпокойството.“ Сол прехвърляше този разговор през ума си, докато наблюдаваше апартамента на Дюсо, скрит под един свод от другата страна на улицата. Разговорът в канцеларията също нямаше да свърши работа. Трябваше да подхождат към него по частен път – да искат лична среща, а ако се наложеше, дори да го принудят – това беше единствената възможност.

Сол бе съгласен с Галахър, че би било добре да действат по частен път, въпреки готовността на разузнаването да им окаже помощ. В момента не бяха обвързани с нито една тайна служба. Ако случайно ги заловяха, единственото обвинение срещу тях щеше да бъде: – мъж и жена, по произход евреи, са се опитали по доста твърд начин да разпитват католически свещеник във връзка с изчезването на бащата на жената.

Освен всичко друго, мислеше си Сол, това си остава личен проблем. Аз наистина искам да знам само какво е станало с тъста ми. Галахър ми даде информацията, която ми липсваше – връзката на мъжете, които се опитаха да ни убият, с Ватикана. В замяна на нея научи за съществуването на тайна мрежа, за която не е подозирал. Сделката е честна.

Лампите в няколко апартамента светнаха. Настъпваше нощ. След седем Ватиканът затваряше вратите си за туристи, но Сол и Ерика предварително се бяха скрили в партерния етаж на някаква сграда и излязоха оттам след залез слънце. Сол наблюдаваше от мястото си тясната улица. Отправи поглед малко по-надолу, където Ерика също бе застанала под подобен свод. По този начин бяха заградили от двете страни входа, който водеше към апартамента на отец Дюсо. Смятаха да се качат горе веднага, щом светлината в прозорците угасне или да го проследят, ако той междуременно излезе.

Случи се така, че той излезе. Сол разпозна набитата фигура на французина с тъмна коса и леко заострена брадичка, защото го бе посетил в късния следобед, като се престори на журналист, интересуващ се дали има нещо ново, свързано с изчезването на кардинала. Свещеникът се бе държал надменно, дори грубо и не му бе обърнал никакво внимание. Но Сол реши, че ще го принуди да отговори на всичките му въпроси.

Свещеникът спря за момент до уличната лампа близо до входа, след което тръгна надясно от Сол, в посока към Ерика. Тъмните му дрехи се сливаха с мрака. Открояваше се само бялата якичка.

Сол излезе от скривалището си, но остави Ерика първа да тръгне след свещеника. Изчакваше да види накъде ще се отправи отецът.

Свещеникът пое право напред. Апартаментът му се намирал вядно от площад „Свети Петър“, близо до така наречената „градска част“ на Ватикана, където бяха супермаркетът, аптеката и пощата. Отецът мина покрай Сикстинската капела, базиликата „Свети Петър“, Академията на религиозните науки и навлезе в парка на Ватикана. Поставените тук лампи слабо разпръскваха мрака. Наложил се Сол на два пъти да спира и да се крие – веднъж, когато покрай него минаха двама свещеници и втори път, когато по улицата премина служител от швейцарската охрана. Олекна му, когато стигнаха до парка и можеше лесно да се скрие зад някое дърво или храст. Междувременно два жеста на свещеника му направи впечатление – онзи свали бялата си якичка и я пхна в джоба. Вторият странен жест наподобяваше поставянето на пръстен на средния пръст на лявата ръка.

„Дали не е с инкрустирани пресичащи се сабя и кръст? Дали отец Дюсо не е свързан с тримата, които се опитаха да ни убият? Затова ли сметките им са плащани чрез неговата канцелария?“

Движенията на свещеника, допреди малко съвсем обичайни, изведнъж станаха предпазливи. Един религиозен служител сякаш се превърнал в оперативен работник и вземаше мерки за безопасност по време на среднощната си разходка. Избегна бледата светлина на близката лампа. Без бялата якичка черните му дрехи се сливаха с храстите.

Отецът изведнъж изчезна.

Сол знаеше, че някъде пред него, скрита в храстите, Ерика също го наблюдаваше. Може би е била съвсем близо и е успяла да види накъде е тръгнал. Но дали свещеникът не бе усетил, че го следят и не бе решил да провери?

Сол бе сигурен в едно. Той и Ерика мислеха еднакво. Би трябвало

същото подозрение да я е осенило и нея и да е взела извънредни мерки. Започна да се придвижва бавно напред – покрай фонтани, хрусталаци и статуи. Мраморните ангелчета винаги му напомнях за смъртта. Ароматът на цветя бе твърде тежък, като въздухът в непроветрен офис на някой предприемач. Сол се прилепи към земята и подаде глава между храстите. Пред него се откриваше голям фонтан във формата на испански кораб.

Отначало помисли, че свещеникът, който беше с гръб към фонтана, е отец Дюсо. Слабата светлина на луната му помогна да разбере грешката си – този имаше бяла якичка. Мъжът бе по-висок от отец Дюсо. Острата му брадичка накара Сол да потръпне. Испита ужасното чувство, че вижда призрак в парка, който му заприлича на гробище. Бе готов да се закълне, че пред него стоеше мъртвият Крис.

Сол не можеше да откъсне поглед от новопоявилия се свещеник. Дали по някакъв начин Крис не бе оцелял? Сол никога не бе виждал трупа му. Само му бяха съобщили за нападението с нож, при което е бил убит. Съзнаваше, че колкото и да му се искаше да е така, надеждите му са напразни. Онзи свещеник до фонтана не бе Крис, въпреки че приличаше на него.

Вниманието на Сол бе привлечено от едва доловимо помръдване встрани от фонтана. Запита се дали не е Ерика, която се опитва да намери по-удобно място, откъдето да наблюдава втория свещеник. Реши, че не е тя. Нейният професионализъм не би й позволил да прояви любопитство и да надникне, с риск да се разкрие.

Сянката около фонтана се раздвижи. Един мъж пристъпи напред. Бе облечен в свещенически дрехи, но без бяла якичка. На средния пръст на лявата си ръка носеше пръстен.

Бе отец Дюсо.

Другият очевидно очакваше появата му. Спокойно се обърна към него и му подаде миролюбиво ръка. А може би само така изглеждаше. Приличаше на жест на оперативен работник, който подканяше някого да го претърси, за да се успокои, че не е въоръжен.

Дру внимаваше да не гледа към луната или лампите в парка, за да може да вижда по-добре в тъмното. Бе опрял гръб във фонтана и се взираше в храстите пред себе си. Отец Дюсо би трябвало вече да е дошъл, мислеше си той, но предположи, че свещеникът е решил да се движи по-бавно и предпазливо, като се оглежда за неприятни изненади. Когато чу

тихи стъпки около фонтана, Дру се обърна, запазвайки привидно спокойствие и вдигна приятелски ръце за поздрав. Бе благодарен на отеча, че бе избрал най-тъмното място за среща.

Имаше вероятност това изобщо да не е отец Дюсо. Дру никога не го бе виждал. Просто му се бе обадил днес следобед по телефона и го бе помолил да се видят.

– За какво става дума? – бе запитал мъжът отсреща с лек френски акцент в гласа.

– За кардинал Павелич – бе отговорил Дру.

– Бъдете по-конкретен. Ако става дума за изчезването му, един репортер вече ми звъни днес и му казах онова, което ще кажа и на вас. Нямаме нова информация. Попитайте в полицията.

– Аз не съм репортер. Освен това не ме пращайте в полицията. Това може да ви навлече неприятности.

– Нямам ни най-малка представа какво...

– Питайте ме за нещо по-конкретно – прекъсна го Дру. – Какво ще кажете например за това. Двама убийци са по дирите на кардинала. Те са синове на есесовци от Втората световна война. Бащите им са били подчинени лично на Хитлер. Интересно ли ви е?

– Странно – след кратко мълчание се обади отец Дюсо. – Какво ви кара да мислите, че...?

– Не по телефона. Казах ви, че искам да се срещнем. Лично. Колкото може по-скоро. Довечера.

– Кой се обажда?

– Съжалявам – бе отговорил Дру.

– Да не би да очаквате да се отзова на анонимно обаждане? Да се срещам насаме с вас и да си говорим за някакви убийци? – избухването на отец Дюсо изглеждаше по-скоро добре пресметнато, отколкото спонтанно.

– Ако търсите някаква опорна точка, бих могъл да ви спомена Братството – реши да го изпита Дру.

Оттатък отново бе последвало мълчание. Окуражен от реакцията, Дру бе продължил с приветствието на Братството: „Dominus vobiscum“.

– Не разбирам защо ми казвате това.

– Но думите са ви познати от литургията на латински.

– Разбира се. Бог с вас.

– Et cum spiritu tuo.

– Точно така. И с вашия дух. Deo gratias.

Дру едва съдържаше дъха си в очакване на последните слова от

поздрава на Братството.

– Благодаря на бога. Амин.

Дру тихо бе въздъхнал. Бяха си казали опознавателния код.

– В парка на Ватикана има един фонтан във формата на испански кораб.

Споменаването на този фонтан също бе един вид изпитание. Няколко дни по-рано Дру и Арлийн, преоблечени като свещеник и монахиня, се бяха срещнали с отец Себастиан точно при него. А преди време там бе убит отец Виктор, член на Братството, който бе изпратил Арлийн да доведе Дру от Египет.

Всеки поданик на Ватикана би свързал мястото на срещата с неотдашното убийство. А онзи, който нямаше нищо общо със случая, би възразил срещу мрачния избор. Но отец Дюсо само въздъхна и отговори кратко: „Ще бъда там в един през нощта“.

Петнадесет минути след уговореното време отец Дюсо изплува от мрака. Не изглеждаше изненадан от факта, че и Дру бе облечен като свещеник. „Това е разбираемо“ – помисли си той. Все пак бе логично човекът, който бе произнесъл кодовия поздрав на Братството, да носи съответните дрехи, особено във Ватикана. Къде на друго място тези преоблечени божи служители-хамелеони, биха могли безопасно да се покажат в истинския си образ?

Дру веднага забеляза, че отецът бе свалил бялата си якичка, за да се слее с мрака. Това му подсказа, че той едва ли е бил обучаван само в религиозни науки.

Очевидно отецът не бе успял да забележи Арлийн, която бе дошла доста преди уреченото време, облечена отново в дрехите на монахиня, но без бялото боне и бе легнала на земята зад най-тъмните храсти.

Дру разглеждаше пръстена на ръката на отец Дюсо – рубин с пресичащи се сабя и кръст. Очевидно го бе поставил, за да удостоверит принадлежността си към Братството. От друга страна липсата на такъв пръстен на неговата ръка събуждаше недоверие у отец Дюсо и той въпросително каза:

– Всъщност, мислех, че сте един от нас.

– Не – Дру позна ясният тембър, който бе чул по телефона.

– Тогава откъде знаете поздрава ни?

– Един член на Братството ми го каза... Опитваше се да ме завербува.

– Сигурно притежавате някакви по-специални качества, щом се е опитвал да ви спечели за каузата ни.

Дру не отговори.

– Защо отказахте?

– Мразя всичко онова, което вие защитавате – отговори Дру.

– Омраза ли? Тя е чувство, което носи разрушение. Трябва да се изповядате и да търсите опрощение. Но нали точно затова сме тук, за да ми кажете всичко – и той вдигна ръка, благославяйки Дру. – Бог ти прощава. А сега ми кажи, защо се интересуваш от изчезването на кардинала?

Дру поклати глава.

– За кого работиш?

– Предпочитам да говорим за двамата убийци, за които ви споменах – отново поклати глава Дру. – Те търсят кардинала.

– А да. Онези, за които твърдите, че са синове на убийци, лично подчинени на Хитлер. Добре, щом така предпочитате. Поне засега. Откъде научихте за тях?

– Да кажем, че пътищата ни се пресякоха. Ледената висулка и Сет. Това са псевдонимите им.

Въпреки че по лицето на отец Дюсо не трепна мускул, очите му го издадоха.

– Чували ли сте за тях? – запита Дру.

– Не – излъга свещеникът. – Бих запомнил толкова многозначителни прякори.

– Синове на нацисти – повтори Дру. – Запитах се защо им е да търсят кардинала. След това зададох въпроса малко по-иначе. Какво общо би могъл да има кардиналът с тях? Замислих се за миналото му. Какво бе направил, за да се издигне така бързо по йерархическата стълбица на католическата църква?

– Няма никаква тайна – отговори отецът. – Кардиналът бе един неуморен поборник на вярата. Ето защо забележителната му енергия бе многократно възнаградена.

– Най-вече ме интересуват неуморните му усилия през 1945 година, малко преди първото му издигане в сан. Каква е връзката на кардинала с нацистите?

Сол наблюдаваше сцената от прикритието си, залегнал между храстите върху покритата с роса трева. Двамата свещеници разговаряха

толкова тихо, че той не можеше да долови нищо. Изведнъж отец Дюсо пристъпи напред и замахна с лявата си ръка. Проблесна нож.

Дру отскочи назад и усети как острието разкъса ревера му. Кръвта нахлу в главата му. Целият се изопна от внезапен приток на адреналин. Избегна още едно замахване с ножа, като се опита да се извърти така, че луната да остане зад гърба му, за да заслепи отца. Но онзи отгатна намерението му и се помъчи да направи същата маневра – да застане с гръб към луната.

Когато ножът отново проблесна, Дру успя да избегне атаката и се опита да удари с длан гръдния му кош – в ребрата над сърцето. Свещеникът отново предусети и се извъртя наляво, като в същото време използва инерцията си и за малко не успя да ритне Дру с десния си крак в челюстта. Но той отметна глава назад и сграбчи високо вдигнатия крак. Отец Дюсо успя да се освободи и се опита отново да го нападне. Дру изби ножа от ръката му и стовари с все сила длан върху лицето на отца. Усети, че хрущялт на носа му изпука. Въпреки че ударът не бе смъртоносен, щеше да го обездвижи за няколко секунди и да го лиши от възможността да се защитава. Дру се възползва от това и започна да стоварва юмруците си върху диафрагмата, по челюстта и по носа на противника си. Отец Дюсо падна на земята.

Сол гледаше втречено разиграващата се пред очите му сцена. Вторият свещеник реагираше така светкавично, че отново му заприлича на Крис. Той бе използвал дланта си точно както бяха обучавани те двамата с Крис. Голямата подвижност, ритъмът, точността, стилът му – всичко му напомняше за Крис.

„Може би започвам да си фантазирам и да оприличавам този свещеник на Крис, защото той загина точно при такова нападение с нож? А така ми се искаше да е жив! Но, не. Само си внушавам. Свещеникът не е Крис. Разбирам. Но страшно прилича на него.“

Наложил се да прекъсне спомените си. В парка имаше още някой. Отначало реши, че сянката, която излезе от храстите вдясно, бе Ерика. Но бързо осъзна, че не е тя. Фигурата също бе на жена, но облечена като монахиня. Тя се спусна към фонтана. Свещеникът, който бе победил, се обърна към нея. Започнаха бурно да обсъждат нещо, като минаха зад отец Дюсо.

Неочаквано за самия себе си, Сол предприе опасен ход.

Професионалните му навици като че останаха назад. Инстинктът за самосъхранение също. Излезе от прикритието си и тръгна към двамата разговарящи, като реши, че ако интуицията го лъже, може отново да се скрие в тъмното.

Силно обезпокоени, те се извърнаха към него.

– Това е най-рискованият ход, който някога съм предприемал – каза Сол и вдигна ръце, но ги предупреди: – Не съм сам, така че останете по местата си. Аз ви имам доверие. Моля ви, не предприемайте нищо против мен.

Свещеникът стоеше като парализиран, без да знае какво да прави – дали да се опита да бяга или да нападне. Монахинята извади пистолет от робата си.

Сол вдигна още по-високо ръце и се приближи.

– Вие не знаехте, че аз ви наблюдавам. Бих могъл да ви убия, стига да исках. Но мисля, че имаме общи интереси.

– Общи интереси ли? – запита свещеникът.

Сол отново почувства студени тръпки. „Не е ли това гласът на Крис? Не можеше да бъде той. Но бе същият. Може би полудявам?“

– Ние се канехме да направим същото, което и вие – каза Сол.

– По-точно? – монахинята продължаваше да стиска пистолета.

– Да хванем отец Дюсо и да го накараме да ни разкаже за...

– За какво? – наостри слух свещеникът.

Сол се подвоуми за миг дали да му се довери, след това рязко произнесе:

– За тъста ми, който изчезна и защо трима мъже – мисля, че бяха свещеници – се опитаха да убият мен и жена ми.

– Казвате, че според вас били свещеници?

– Да, точно като този, който току-що ви нападна. Има същия пръстен на ръката си като техните. Рубин с инкрустирани сабя и кръст.

– Вие знаете за Братството? – изненадано рече Дру.

Непознатият бе около тридесетгодишен, висок, мускулист, с тъмна коса, четвъртито лице, здравеняк. На Дру изведнъж му се стори, че го бе виждал някъде, но не можеше да си спомни къде. Без да мисли повече за това, изчака мъжът да отговори.

– Братството ли? Така ли се наричат? – намръщи се непознатият. – Не, не знам нищо за тях, но бих искал да науча – и пристъпи още по-

близо. – Известно ми е, че в пръстена има тайна капсула с отрова, скрита под камъка.

– Да, под камъка – поде Дру, – оттук и названието: „Братството на камъка“. Ако има опасност да бъдат заловени и принудени да разкрият тайната на ордена си, трябва да погълнат отровата.

– Орден ли? – бързо заговори непознатият. – Значи съм бил прав. Всички те са свещеници?

Дру кимна. Като заговориха за отровата, той се сети за отец Дюсо, наведе се и извади пръстена.

– Надявам се, че не сте го убили.

– Дано да не съм. Но като се събуди ще бъде доста подпухнал.

– Ще го почакаме. Трябва да му задам няколко въпроса. От друга страна, след като знаете за Братството, сигурно ще ми спестите главоболията. Вие нямате такъв пръстен. Надявам се, че не сте от тях. А нещо ми подсказва, че изобщо не сте свещеник, нито пък спътничката ви е монахиня.

– Да, *виждал съм ви преди* – каза като че ли на себе си Дру.

Сол се почувства така, сякаш получи плесница.

– Да, вчера. В Швейцария – продължи свещеникът. – В прохода Албис.

– Да, минах оттам вчера. На път за Цюрих.

– С едно рено.

– Но как, по дяволите...?

– Зад вас караше една жена. Фолксваген голф.

– Съпругата ми. Но как е възможно...?

– Бе така напрегната, уморена и все пак решена да не ви загуби от погледа си. Не знам защо, но когато двамата минахте покрай мен, по някакъв начин се идентифицирах с вас.

Като че ли някой отново го зашлеви. Сол едва не каза на свещеника, че преди малко го бе взел за Крис. Но вниманието му бе насочено изключително към отец Дюсо.

– Трябва да го изнесем оттук – предложи свещеникът.

– Преди да ни е изненадал някой от пазачите – съгласи се Сол и погледна към храстите. – Жена ми ще се чуди какво толкова си приказваме. По-добре да ида да й кажа да излезе от прикритието си – той се обърна назад и й махна с ръка да дойде при тях. – Не ми казахте имената си. Бих искал да ги науча, ако ми имате доверие.

Мъжът и жената се спогледаха.

– Дру.

– Арлийн.

– Аз съм Сол. Съпругата ми се казва Ерика. Сигурен съм, че ще си допаднете.

Той отново махна е ръка на Ерика да се приближи. Изчака малко и ѝ направи знак за трети път.

Внезапно осъзна, че тя няма да се появи, че всичко се обръща с главата надолу, че светът се срива.

Сол се спусна напред да претърсва потъналия в мрак парк и бързо стигна почти до края, но не откри и следа от Ерика. Новият му познат, който бе нарекъл себе си Дру, провери другата половина, но също безрезултатно. Когато Сол видя един пазач на пост пред двореца, пред който се бе оказал, реши да не ходи по-нататък. Щом не можа да намери Ерика в парка, то къде щеше да я търси в лабиринта от сгради във Ватикана? Какво ли ѝ се бе случило? Опита се да прехвърли през ума си всички възможности и накрая реши, че всъщност вариантите, които имаха смисъл, са само два: Нещо я е принудило да избяга или е била заловена от някого. Но от кого? От охраната? Или някой друг от Братството.

Преди да започнат търсенето се уговориха с Дру да се срещнат отново при фонтана след двадесет минути, които отдавна бяха изминали. *Дано да е намерил Ерика.*

Сол се втурна бързо към мястото, но там нямаше никой.

Стискаше ядосано юмруци, но почти веднага чу стъпки отдясно и видя Дру да се приближава.

– Скряхме се, за да не ни види някой – каза Дру. – Доста закъсня.

– Намерихте ли я?

– Съжалявам.

Като че ли някой прободe сърцето му с нож.

– Време е да се махаме отгук – каза Дру.

– Разбирам.

– С нас ли идваш или ще продължиш да търсиш тук?

Сол се загледа към потъналия в мрак парк. Изкушаваше се да остане, но тъжно отговори: „Не. Ако беше тук някъде, щеше да се покаже или щяхме да я открием.“ Говореше на пресекулки. „Ще продължа да я търся. На друго място. И аз не знам още къде.“

– Все още не сме решили къде да заведем свещеника.

Сол за последен път погледна парка. Трябваше да положи неимоверни усилия, за да се застави да тръгне. Дори и да остане там, това няма да помогне на Ерика. А отец Дюсо би могъл да знае нещо по въпроса за изчезването ѝ.

– Последвайте ме – опита се да се концентрира Сол.

Съзнаваше, че нямаха голям избор. Можеха да опитат да пренесат отец Дюсо в апартаментата му, но това бе твърде рисковано. Някой пазач би могъл да ги види и да вдигне тревога. А ако все пак по някакъв начин се доберяха до апартаментата на отца, то какво щяха да правят по-нататък? Да го разпитват там? На сутринта неговите помощници щяха да забележат отсъствието му и изненадани, че никой не вдига телефона, да отидат да го потърсят в дома му. Не ставаше. Трябваше да пренесат отца извън Ватикана. Но как? Нямахме начин охраната да не ги спре на входа в два през нощта. Можеха да намерят къде да се скрият и да изчакат до сутринта, а после? Да се опитат да го изведат покрай пазачите, докато онези се занимават с тълпата от туристи? Но те щяха да забележат смачканата физиономия на отца, а и той можеше да им създаде грижи с поведението си. На практика оставаше само една възможност – да напуснат веднага Ватикана, но без да минават покрай пазачите.

Преди да влязат в парка, Сол и Ерика подробно бяха огледали наоколо. Висока каменна стена ограждаше града-държава. Отвън никой не би могъл да прескочи без чужда помощ, а ако се опиташе да използва стълба или въже, щеше да привлече вниманието на полицията.

Но сега не им се налагаше да влизат, а да излизат. Изкачването отвътре не изглеждаше така трудно. Още предния ден Сол бе забелязал високи дървета на няколко места покрай стената.

Сол вървеше напред, а Дру и Арлийн след него, като носеха тялото на отца. Така стигнаха до задната стена на Ватикана и тръгнаха покрай нея, докато не видяха едно дебело дърво. Имаха намерение да се изкачат по него и да се прехвърлят оттатък стената. Нямахме да бъде трудно да повдигнат тялото. Повече щяха да се затруднят да го прехвърлят от другата страна – двама души трябваше да чакат долу и да го поемат, докато третият го спускаше бавно, държейки го за ръце. След това трябваше веднага да изчезнат, за да не привлекат вниманието на полицията.

– Аз ще се прехвърля пръв – каза Сол. – Двамата с Ерика наехме кола. След двадесет минути ще я докарам тук. След това ще се изкачите вие заедно със свещеника. Кой знае? Може пък Ерика да е вече при колата.

– А ако не е там, където сте я паркирали?
– Ще открадна някоя друга. Все едно какво ще направя, но ще се върна.

Дру бе клекнал на земята, облегнат на стената и трепереше от студената утринна влага. Арлийн се бе отпуснала до него. Той се страхуваше да не би отецът да дойде в съзнание и изненадващо да ги нападне. Провери пулса му. Бе равномерен, но много слаб. Определено можеше да се каже, че не е пулс на човек, който ще прави опит да атакува.

– Вярваш ли му? – Арлийн се наведе към Дру.
– На Сол ли? Да, не знам защо, но е така.
– Какво каза на отец Дюсо, та той реши да те нападне? – тя се облегна на рамото му.
– И аз не можах да разбера точно – Дру също разсъждаваше върху това.

Вероятно отец Дюсо бе дошъл на тази среща в късен час със същото намерение, както и Дру – да принуди другия да отговаря. Или може би е действал импулсивно, уплашен от въпросите за кардинала и нацистите? Като се връщаше мислено към инцидента, той реши, че нападението бе точно пресметнат и обмислен ход. Свещеникът не бе насочил ножа си към жизненоважни органи – като гърлото, например, където ударът би причинил бърза и сигурна смърт, а към гърдния кош и стомаха. Човек не би умрял веднага, а раната можеше и изобщо да не бъде смъртоносна. „Искал е да ме разпитва“ – разсъждаваше мислено Дру. – „За да разбере кой съм и защо се интересувам от кардинала. След което щеше да ме довърши. Струва ми се, че вече знам кой е убил отец Виктор край фонтана. Но защо един член на Братството ще иска да премахне друг? Дали е вярно предположението на отец Себастиан, че някой се опитва да разруши Братството отвътре? Отец Дюсо ли е този някой? Може би скоро ще разберем.“

Трябваше да изчакат Сол да се върне с колата.

„Но какво ни каза той? Че тъстът му е изчезнал и това е свързано с трима свещеници, членове на Братството, които са се опитали да убият него и жена му.“

А сега и съпругата му бе изчезнала. Дру започна да се чуди дали той и Сол нямат обща цел и дали отговорите, които търсеше Сол, нямаше да му помогнат да се добере до истината. Погледна часовника си. Двайсетте минути бяха изтекли.

– Време е – изпревари го Арлийн.

Тя се покачи на дървото, седна на един клон и протегна ръце надолу, за да поеме отец Дюсо.

Към тях се приближи едно пежо със запалени фарове. За миг на Дру му мина през ума, че би могло да бъде на полицията или на Братството. Но видя Сол да слиза от колата и се успокои. Арлийн се прехвърли през стената, Дру спусна полека свещеника и също плавно се приземи от другата страна. След секунди вече бяха в колата.

Сол бе останал твърде разочарован, когато не бе намерил Ерика в колата.

– Ние с жена ми наехме стая в хотел – каза той на Дру и Арлийн по пътя. – Ако тя е жива и здрава и само се е наложило да избяга от някого, мисля, че ще се върне там – Сол погледна към двамата на задната седалка. Свещеникът не се виждаше, защото бе на пода. – Предлагам да го заведем в нашата стая.

Сол въздъхна облекчено, когато Дру се съгласи:

– При дадените обстоятелства нямаме друг избор.

Сол обясни, че разположението на хотела е било главната причина да отседнат в него. През задния вход откъм паркинга можеше да се стигне както до асансьора, така и до аварийния изход, без да се влиза във фойето. Никой не обърна внимание, когато странната компания влезе в три посред нощ – един свещеник, който прикрепяше свой събрат, монахиня, която вървеше малко зад тях, и висок як мъж е куфар.

В куфара бяха цивилните дрехи на Дру и Арлийн. По пътя към хотела ги взеха от сейфа на гарата. Нито в асансьора, нито в коридора срещнаха жив човек и влязоха в стаята на Сол. Там се преоблякоха, а Сол остана при свещеника, когото сложиха да легне на леглото все още в безсъзнание.

– Носът му е счупен.

– Нарочно го направих – отвърна Дру. – Така неочаквано и яростно се нахвърли върху мен, че се наложи да му смачкам физиономията, за да го поохладя. А челюстта му?

– Изглежда здрава. Ще може да говори.

– Но защо още не идва в съзнание? – запита Арлийн.

– Започвам да се безпокоя – каза Сол. – Проверих рефлексите на зениците – реагират на светлина. Може би трябва да му сложим малко лед на носа.

– Предпочитам да изпитва болка. Така по-охотно ще отговаря на въпросите ни – възпротиви се Дру.

– А нямате ли някакви медикаменти у вас, с които да го накараме да проговори?

– Не – отвърна Дру. – Дадоха ни само документи за самоличност, оръжия и пари. Това е всичко.

– Какво имаш предвид под „дадоха ни“? Кой ви ги даде?

– Един човек от Братството ме принуди да му съдействам в издирването на кардинала.

Сол въпросително повдигна вежди.

– По този начин плащам дълга си към тях – обясни Дру.

– Но ние не се чувстваме задължени към тях, повярвайте ни – обади се Арлийн.

Сол ги изгледа и започна да им разказва своя случай.

– Е, добре. До този момент ви се доверявах, без да знам защо. Щом вие сте така откровени с мен и аз ще бъда пряк с вас. И аз дължа нещо на една организация.

– Коя?

– Работех там. Но сега вече не искам да имам нищо общо с тях. Въпреки всичко ме принудиха да им сътруднича.

– И коя е тази организация?

– ЦРУ.

– О, боже!

– Май ще е най-добре да им се обадя – каза Сол. – Може би свещеникът се нуждае от лекарска помощ, за да дойде в съзнание и да отговаря на въпросите ни. Добре, че го поохлади. Но вероятно има мозъчно сътресение. Трябва ни медицински екип, който да го върне в съзнание.

– Има право – обърна се Арлийн към Дру. – Докато отецът се съвземе, ще мине доста време.

– ЦРУ. Знаеш какво ми става, като си помисля за тях.

– Така се държиш, като че ли си имал нещо общо с тях – попита Сол. – Да не си работил там?

– Не в ЦРУ. Към службата за сигурност на Държавния департамент. Не искам и да чуя повече за подобни организации.

– Но си се съгласил да сътрудничиш на Братството.

– Нямах друг избор.

– Изслушайте ме внимателно. *Жена ми изчезна*. В момента нищо друго не ме интересува. Мисля, че ако подхвана както трябва този свещеник, ще мога да изкопча нещо за нея. Ще повикам екип от експерти,

за да ми помогнат. Ще направя така, че да не научат за вас. Моля ви да ми разрешите да им се обадя.

Дру упорито гледаше в пода.

– Ако това ни помогне да приключим с тази история, кажи му, че си съгласен – обади се Арлийн.

– Затъваме все повече – обърна се към нея Дру.

– Кажи му.

– Е, добре – въздъхна Дру. – Обади им се.

Сол вдигна слушалката и набра номера. Отговори му дрезгав глас.

– Тук Ромул. Кажи на Галахър, че при мен има един, който може да се разприказва. Но ще ми трябва лекарски екип, за да му окаже помощ и да го разпита. Незабавно.

– Какъв е адресът?

– Той знае къде съм отседнал.

Сол постави обратно слушалката и си каза: „Мамка му, къде е жена ми?“

След половин час някой почука на вратата. Сол надникна през шпионката, като очакваше да зърне мъжа с белезите, но се изненада, когато видя самия Галахър. Направи знак с ръка на Дру и Арлийн, които бързо взеха куфара и се затвориха в банята. След това отвори.

Влезе Галахър. Очите му бяха подпухнали от недоспиване.

– Къде е този „някой“, който може да се разприказва?

Сол затвори вратата след него и я заключи.

– Ако трябва да бъда точен, аз съм шеф в Австрия – каза Галахър. – Колегите от Цюрих нямаха нищо против да се намеся в работата им. Но тук, в Рим, е по-различно. Искат те да командват. Може би трябва да се съгласиш да се отчиташ пред друг.

– Не, ти държиш връзка с мен. Имаме уговорка. Не мога да рискувам и да се доверявам на някой непознат.

– Приятно е да ти вдигат така акциите. Какъв е източникът ти?

Сол го преведе през тесния хол в спалнята.

Галахър пребледня, когато видя отца.

– Мили боже, не мога да повярвам на очите си! Отвялякъл и свещеник? Как да напиша такова нещо в доклада си? Ами лицето му! Да не си го газил с трактор?

– Не е обикновен свещеник. А личен секретар на един кардинал от Ватикана.

Галахър остана със зяпнала уста.

– О, ще си изпатиш за тия глупости, да знаеш! Превърна живота ми в ад.

– Преди да се притесняваш за кариерата си, погледни това! – Сол му показа пръстена, който беше свалил от отец Дюсо.

Галахър започна да го разглежда с изненада.

– Малко по малко всичко започва да си идва на мястото. Вече се уверихте, че мъжете, които се опитаха да ме убият, са били финансирани от една канцелария на Ватикана – Сол посочи към отца – по-точно *неговата*. А той е подчинен на кардинала, който изчезна. – Сол повдигна десния ръкав на свещеника, където се показва калъфът на автоматичен нож. – Просто една обичайна вещ за свещеник, нали? Повярвайте ми, добре си служи с нея.

– Продължавай. Доста си убедителен.

– Не само има тайна разузнавателна мрежа, за която досега не сме знаели, но, както предположих, е съставена от свещеници. Нарича се „Братството на камъка“ – името идва от пръстена с рубин, който носят.

– Ромул, ти си страхотен – зарадва се Галахър. – Научил си толкова много.

– Но не достатъчно. Казах на твоя човек по телефона. Трябва ми лекарски екип.

– Няма да знаят какво да питат.

– Но аз ще им кажа. Да ме извикат веднага щом го приготвят. Аз ще проведя разпита. Ще изтискам от него всичко, което знае.

– Какво те тревожи? Случило ли се е нещо? Гласът ти звучи странно.

– Жена ми изчезна.

– Моля?

– Беше с мен, когато наблюдавахме апартамента на свещеника. Той излезе от сградата. Тръгнахме след него поотделно, за да не привличаме внимание. След като го настигнах и го зашеметих малко – Сол съзнателно преиначи истината, за да не споменава за Дру и Арлийн, – потърсих Ерика – гърлото му пресъхна, но той продължи. – Просто се беше изпарила. Търсих я навсякъде. Напразно. Ако този тук знае нещо, свързано с изчезването ѝ, Бог ми е свидетел, че ще го накарам да си признае. А ако е мъртва...

Галахър се отдръпна назад.

Телефонът извънтя. Сол се спусна към него.

– Ерика?

– Дай ми Галахър – обади се мъжки глас.

Сол притвори очи, като се опитваше да прикрие разочарованието си. Подаде слушалката на Галахър.

– Да, можете да идвате – каза Галахър и затвори. Обърна се към Сол.

– Беше лекарският екип. Долу са. Не исках да идват, преди да разбера какво става.

– Е, какво, доволен ли си?

– По-спокойно, момче. На твоя страна съм.

– Така ли? Предупреждавам те. Кажй им само да го приготвят. След това да ми го оставят.

– При по-различни обстоятелства не бих преглътнал тона ти – той го погледна със съжаление. – Но предполагам, че си изнервен. Поспи малко. Хапни нещо. Изглеждаш ужасно.

– Да спя и да ям?

– Трябва да го направиш, Ромул. С нищо не можеш да й помогнеш, особено в това състояние.

Сол изведнъж осъзна колко истина имаше в думите на Галахър. Бе на ръба на пълното изтощение. Въздъхна дълбоко.

– Прав си. Извини ме.

– Няма за какво. И аз на твое място бих действал по същия начин. Разчитай на мен. Ще направя каквото мога.

Сол се усмихна в знак на благодарност.

След пет минути дойде екипът, който се състоеше от трима души. Единият бе слаб, с очила. Когато видя размазаната физиономия на отца, прехапа устни. Провери рефлексите му и се обърна към Галахър:

– Можем да го преместим.

Галахър кимна.

Другите двама също се приближиха. Бяха добре сложени.

– Къде ще го носим? В магазина или...?

– Не може ли да остане тук? В някоя от стаите?

– Рано или късно трябва да направим рентгенова снимка на черепа му. Но няма подутини под очите и може би проявявам излишна предпазливост. Пулсът му се напипва. Да, ще стане и тук, в хотела.

– Вече позвъних на рецепцията. Има свободна стая на същия етаж – Галахър кимна на един от юначагите. – Слез долу и се регистрирай. След това донеси ключа.

След десет минути бяха готови за преместването.

– Ще ми трябват някои принадлежности от колата – каза мъжът с

очилата.

– Всичко, което поискаш – отвърна му Галахър.

Провериха има ли хора в коридора. Нямахме никой. Двамата мъжаги подхванаха свещеника под раменете и тръгнаха. Мъжът е очилата излезе след тях. Не срещнаха никого. На входа Галахър се спря и каза на Сол:

– Съветвам те да си починеш. Ще ти се обадя, когато е готов.

Сол се облегна на стената, а колената му се подгъваха от умора.

– Ще чакам – каза той и затвори вратата.

Вратата на банята се отвори.

– Трябва да послушаш съвета на Галахър – каза Арлийн. – Ще се обадя да донесат нещо за ядене.

– Изглежда тя се мисли за Флоранс Найтингейл. Ставала ужасно лоша, когато пациентите ѝ не я слушали – засмя се Дру.

Сол също се усмихна и уморено се отпусна в едно кресло.

– Моят приятел не си пада много по месото. Какво ще кажеш да поръчам пържени яйца, кифли и кафе? – Арлийн вдигна слушалката.

– Много съм напрегнат. Не искам кафе.

– Тогава си вземи мляко – обади се Дру. – И плодове. Много плодове.

Арлийн се обади и направи поръчката. Сол я наблюдаваше. Бе висока и стройна, напомняше му за Ерика. Но приликата свършваше до тук. Арлийн нямаше тъмна и дълга коса. Лицето ѝ, макар и красиво, бе по-закръглено. Кожата ѝ бе леко загоряла, но не така гладка и мургава като на Ерика. Най-голямата разлика бяха очите – зелени на Арлийн и кафяви на Ерика.

Ерика.

За да не мисли за нея, той погледна към Дру, но той пък отново му напомни за Крис.

– Още не си ми казал наистина ли си свещеник?

– Не – доста неохотно отговори Дру. – Но някога бях послушник.

– Послушник ли? – изненада се Сол. – Искаш да кажеш като...?

– Да, римокатолик. Бях монах.

– Имах един много близък приятел – Сол се опита да овладее гласа си – беше ми почти като брат, който също бе католик, но ирландски.

– А аз съм шотландец.

– Моят приятел шест години живя в манастир – продължи Сол.

– Наистина ли? Какво съвпадение!

– О? – Сол се разтрепери от нетърпение. – По-точно?

– И аз изкарах почти толкова в манастир – картузиански.

– Моят приятел ми е разказвал за картузианците. Неговият орден също бил доста аскетичен. Не приказвали помежду си. Упражнявали тежък физически труд. Но според него картузианският орден бил с най-жесток режим – всеки живеел в единична килия, отшелник до края на живота си, съвсем изолиран от всичко.

– Спокойствието ми харесваше. А как се казваше приятелят ти?

– Крис.

– Защо е напуснал ордена?

– Имал кошмари – сънувал разни неприятни неща, които вършеше преди да влезе в манастира. Всъщност те бяха причината да постъпи там.

– Разни неща ли, какви?

– Бе наемен убиец.

Дру реагира рязко. Не можа да прикрие силната изненада.

– Няма да разбереш защо е станал такъв, ако не ти кажа, че и двамата бяхме сираци. Живеехме в пансион, в който редът бе почти като в казарма. От деца ни учеха да бъдем войни. Един мъж реши да ни осинови – макар и неофициално. Казваше се Елиът. Водеше ни на екскурзии. Купуваше ни бонбони. Накара ни да го обичаме – Сол с мъка продължи: – Излезе, че го е правил, за да ни завербува за разузнаването, където работеше. След като преминахме продължителен курс на обучение, започна да ни изпраща по задачи. Официално САЩ не се занимават с убийства, но ние точно това вършехме. Мислехме, че правим услуга на правителството и служим на справедлива кауза. По-късно разбрахме, че се заблуждаваме. Работехме не за правителството, а за Елиът. Толкова много го обичахме, че бяхме готови на всичко за него. Нарещдаше ни да убиваме. В защита на негови собствени интереси. Крис не издържа на напрежението. Влезе в манастир, за да изкупи прегрешенията си. Но кошмарите не го оставяха на спокойствие и той още повече се отдръпна от заобикалящия го свят. Изпаднаше в транс. На медицински език – кататонична шизофрения. Умствена парализа. В ордена се наблягало върху необходимостта от извършване на тежък физически труд. Но състоянието на Крис не му позволявало да работи. Накрая го помолили да напусне.

– Сигурно се е почувствал ужасно.

– Да, наистина е така. Но вече намери спокойствие.

– Как?

– Бе убит – отговори Сол. – Промушен с нож. Защото Елиът се бе обърнал против нас. Предаде ни, за да запази в тайна делата си. Но аз отмъстих за Крис.

– Как?

– Като убих Елиът... А ти?

– Какво имаш предвид? – запита Дру.

– Защо напусна картузианците?

– Всички монаси бяха отровени от група хора.

Този път изненаданият бе Сол.

Дру почувства, че Арлийн също настръхна.

– Отровени ли? Как стана? – попита Сол.

– Аз също съм сирак. Родителите ми бяха убити, когато бях десет-годишен. В Токио. Баща ми работеше в консулството ни там. През 1960 двамата с майка ми бяха разкъсани на парчета от една бомба, вероятно дело на терористи. Властите така и не откриха кой е виновен. Макар да бях само на десет години, се заклех, че ще намеря виновниците, а ако не успея, ще наказвам всички, които се занимават с тероризъм. Върнаха ме обратно в Америка при чичо ми – на лицето му се изписа горчивина. – Не се получи. Затова ме осиновиха най-добрият приятел на баща ми. Казваше се Рей. Работата му бе същата като на баща ми, затова ме мъкнеше със себе си по цял свят. Където и да отидехме, аз не забравях клетвата си да отмъстя за родителите си – затова Рей ме завербува за тайна анти-терористична организация на Държавния департамент, наречена „Скалпел“. И аз бях обучаван да убивам. Вършех го цели десет години.

– Десет години? И какво те накара да се откажеш? Защо влезе в манастир?

– Имах кошмари, както и приятелят ти. През 1979 година ми възложиха задача, при която убих съвсем невинни мъж и жена. Взривът ги направи на парчета пред очите ми, по същия начин, по който загинаха и родителите ми. Техният син стана свидетел на целия този ужас – както и аз на времето.

– Казваш, че са били невинни жертви? Да не би да си допуснал грешка?

– Не. „Скалпел“ съзнателно ми нареди да го извърша. По политически причини. Но никога не можах да се примиря с това безсмислено убийство. Дадох си сметка, че съм се превърнал в един от хората, които преследвах – убийците на моите родители. Враг на самия себе си. Пълен

срив на нервната система. Единственото ми желание бе да се самонакажа, да изкупя греховете си. Затова постъпих в ордена на картузианците. Почти шест години бях отдаден на молитви за разкаяние и опрощение. Бих казал, че постигнах известно душевно спокойствие.

– А нападението над манастира?

– Девнадесет монаси бяха отровени, други двама – застреляни. Убийците искаха да премахнат мен, но аз успях да се спася. Дадох си клетва да открия кой погуби невинните монаси и ми попречи да спася душата си. След дълги лутания разбрах, че мъжът, който бе наредил да се извърши това, бе Рей. Страхувал се, че поради разочарованието, което преживях, един ден мога да разкрия с какво се занимава. Търсил ме е през цялото време и когато най-после ме намери, дори и там... Както ти си отмъстил за брат си, така и аз. Открих Рей и го убих.

Сол слушаше развълнуван. Толкова общи неща имаше в живота на Дру и на Крис.

Само че Крис бе загинал.

А Дру бе останал жив и ужасно му напомняше за него – с русата си коса, скулестото лице с лунички и живия поглед. Сол имаше чувството, че в душата му е запълнена някаква голяма празнина, че мъртвият се е преродил и завърнал.

– Не ми каза имаш ли братя? – запита Сол.

– Не. Бях единствен син.

– Е, ако чувстваш нужда от брат, може би вече го откри – усмихна му се Сол. – Никога не би ми разказал живота си, ако не изпитваше същата необяснима близост, както и аз... Тук има нещо тайнствено.

– Да, забелязах приликите. Необикновено съвпадение.

– Как се преплетоха съдбите ни... Не мога да повярвам, че е само едно съвпадение.

– Много ми е интересно – обади се Арлийн, – дали няма да откриете още прилики помежду си?

Двамата се обърнаха изненадани към нея.

Арлийн ги бе слушала през цялото време с нарастващо безпокойство. Стори й се доста странно, че хора, които никога преди това не се бяха срещали, изведнъж така открито говорят за миналото си. Още повече и тези необясними съвпадения в живота на Дру и приятеля на Сол. Трябваше да признае, че Сол бе прав, когато преди малко каза, че тук

има нещо тайнствено. Най-много я тревожеше мисълта, че може би изненадите нямаше да свършат дотук.

– Дали няма да открием още съвпадения ли? – попита Сол.

– Да, появихте се в парка по същото време. Със същата цел, както и ние – да изкопчите информация от отец Дюсо. Това не ви ли се струва странно? – запита Арлийн. Сигурно се чудите какво правехме ние там. Аз поне бих искала да знам по каква причина вие се оказахте на това място. Казано по-простичко, дали главната ни цел не е обща?

– Споменахте, че е изчезнал бащата на Ерика, нали? – запита Дру. – Че трима мъже са се опитали да ви убият? Носели са същите пръстени като този на отец Дюсо?

Сол не отговори веднага. Опита се да събере мислите си. Защото вече започваше да си дава сметка, че изчезването на жена му има отношение към всичко, за което говориха досега.

– Да, точно така беше – отговори Сол. – Открихме отец Дюсо чрез тях. Стигнахме до онова, което наричаш „Братството на камъка“. Всички те са свещеници. Какво представлява Братството?

– Войници на Бога. Разузнаването на Католическата църква.

– Обясни ми по-подробно.

– Орденът е създаден през дванадесети век по време на Третия кръстоносен поход. Следват методите на тайна борба на един арабин, който приел католическата вяра и станал монах. Църквата го използвала, защото познавал добре арабските нрави и помагал на кръстоносците в освобождаването на Свещената земя от мюсюлманите.

– Помагал на кръстоносците ли? Но по какъв начин?

– Като извършвал убийства. Тъй като бил арабин, незабелязано прониквал сред враговете. Задачата му била да унищожава мюсюлмански водачи по същия жесток начин, както правели това техните тайни убийци с отличилите се рицари. Отрязвал главите им, докато спели.

– Доста образно разказваш! – сухо каза Сол. – Предполагам, че е имало ефект.

– Замисълът е бил да се отговори на терора с терор. Разбира се, кръстоносците смятали, че извършват свещен терор.

– И Католическата църква се е съгласила?

– Трябва да си припомниш силния религиозен мотив за похода – отговори Дру. – Папата е давал опрощение на всички грехове, извършени по време на войната, водена в името на Бога срещу неверниците.

– Все пак времената се менят.

– Да, но не и в ордена, създаден от този свещеник-убиец. Без да

дава отчет на всички в църквата, „Братството на камъка“ е продължило да действа през вековете – свещен терор, използван винаги, когато са считали за нужно да защитават вярата.

– А пръстенът?

– Отличителен белег за членовете на Братството. Със същата инкрустация като на крал Ричард по време на Третия кръстоносен поход. Рубинът символизира кръвта на Христос.

– Но защо ще искат да ни убиват? За да ни попречат да открием бащата на Ерика? Дали не са замесени и в нейното изчезване?

– Може би ще разберем от отец Дюсо, когато имаме възможност да го разпитаме – обади се Арлийн. – Причината ние да поискаме среща с него бе също едно изчезване. На кардинал на име Крунослав Павелич. Отец Дюсо е негов секретар.

– Да, чух за кардинала. Но защо го търсите?

– Изплащам дълга си към тях – отговори Дру. – Един свещеник, член на Братството, поиска да ме завербува да постъпя в ордена. Аз му отказах и той се опита да ме убие, за да запази организацията в тайна. Братът на Арлийн го изпревари и го застреля, като ми спаси живота.

– В Братството решиха, че Дру е убил свещеника – допълни Арлийн. – Защото Дру избяга и се скри от тях, все едно, че е виновен. По този начин искаше да предпази брат ми от отмъщението на Братството и да му се отблагодари, че му спаси живота. Цяла година живя в Египет. Преди три седмици при мен в Ню Йорк дойде член на Братството. Каза, че знаят къде се крие Дру. Помоли ме да отида при него и да го убедя да им направи една услуга. В замяна на това щели да му опростят вината за смъртта на техния човек.

– Какво поискаха?

– Да намери изчезналия кардинал.

– Защо, не можеха ли да се справят сами?

– И ние това се запитахме. В Кайро се срещнахме с един свещеник от Братството, който ни каза, че някой в самия орден се опитва да води двойна игра, че ключът към него е изчезналият кардинал. За да ни оставят да живеем на спокойствие с Арлийн, трябваше да намерим него, а по този начин и онези, които саботират Братството отвътре. Подозирах, че отец Дюсо е замесен в предателството и нещата наистина започнаха да се изясняват. Озадачава ме само фактът, че още двама души търсят изчезналия кардинал. Двама убийци, синове на нацистки убийци.

– *Синове на нацистки убийци ли?*

– По прякор Ледената висулка и Сет.

- Рус и червенокос? – разтревожено запита Сол.
- Знаеш ли нещо за тях?
- Когато работех в разузнаването, се говореха разни истории за тях. Повече за Сет. Предполагат, че е луд. Какво, по дяволите, прави тук?
- И дали има връзка между онова, което търсим ние, вие и онези двамата? – запита Арлийн.
- Мистериозно изчезване – жена ми и баща ѝ – замисли се Сол. – И свещеници-убийци.
- Безследно изчезнал кардинал. И синове на нацистки убийци.

Ледената висулка бе седнал върху влажния бетонен под в мазето на един от дворците близо до Сикстинската капела. В мрака не виждаше тялото на жената, която лежеше в безсъзнание до него, но чувстваше излъчващата се от нея топлина и долавяше слабото ѝ дишане. Сет бе от другата ѝ страна. Него също не го виждаше, но усещаше лекото движение на ръката, която прокарваше по тялото на жената. Ледената висулка се опитваше да съдържи отвращението си.

Предишния следобед двамата бяха влезли във Ватикана с група туристи, решени да изкопчат каквото могат от секретаря на изчезналия кардинал, отец Дюсо. Когато екскурзоводът преведе групата през базиликата „Свети Петър“, Ледената висулка и Сет изостанаха от другите. Потърсиха място, където могат да се скрият, за да останат там през нощта. Видяха този вход към мазето, който не бе заключен. Посред нощ излязоха оттам и тръгнаха към апартамента на отца.

Решиха да влязат в апартамента на свещеника докато спи, да го притиснат и да го разпитат. Когато приближиха ъгъла на сградата, където живееше, спряха, за да проучат обстановката. Точно когато Сет се готвеше да тръгне, Ледената висулка го дръпна назад. Посочи му един сводест вход от другата страна на улицата. Той бе дълбок и тъмен и Ледената висулка го бе избрал за място за наблюдение.

Но там вече имаше някой. Във входа помръдна сянка. Един мъж се подаде и надникна към прозорците на апартамента на отца, след това бързо се прибра навътре. Това стана само за миг, но той бе достатъчен на Ледената висулка, за да забележи, че онзи не бе облечен като свещеник. Не бе човек от Ватикана също като него и Сет.

Наблюдаваха го от мястото си. След малко мъжът отново надникна, огледа улицата и се скри. Бе много предпазлив. Очевидно имаше опит. Начинът, по който гледаше към улицата, им подсказа, че не бе сам.

Чакаше да получи или да даде сигнал за нещо.

От сградата излезе някакъв свещеник, огледа се наляво и надясно и тръгна в противоположна посока на мястото, където се намираха те самите и непознатият. Мъжът, който наблюдаваше сградата, не помръдна. Но малко по-надолу, от един вход излезе някаква жена и тръгна след свещеника. Ледената висулка застина от изненада. Мъж и жена. И преди това бяха попадали на тях – когато отвлякоха Медичи.

Мъжът също излезе от прикритието си и Ледената висулка успя да го разгледа по-отблизо и реши, че вижда тази двойка за първи път. Със сигурност не бяха същите хора. Мъжът бе по-як, а жената имаше по-дълга коса.

Въпреки това го изнервяше самият факт, че някой се мотае около мястото, което наблюдаваха той и Сет. Дали и те не искаха нещо от отец Дюсо? И дали свещеникът, който току-що бе излязъл, бе действително отец Дюсо? Никога не бе го виждал, дори на снимка. Най-добре ще е да последват компанията, реши той. Махна на Сет и тръгнаха.

Изтощителното преследване ги отведе навътре в парка на Ватикана. През цялото време се държаха на разстояние от мъжа и жената, които най-после спряха. Доста далеч пред тях различаваха очертанията на фонтан във формата на испански кораб. На лунната светлина забелязаха свещеник, който бе застанал до фонтана. Ледената висулка застана нащрек. Пропълзя по-близо, за да го разгледа по-добре. Искеше да разбере дали това е човекът, който преди малко бе излязъл от апартамента.

Не беше той. Но изведнъж Ледената висулка осъзна, че е мъжът, който бяха видели в уличката при отвличането на Медичи. Озадачен хвърли поглед към Сет, който явно също го бе познал и му кимна, не помалко изненадан от откритието. В същото време към мястото се приближи втори свещеник – онзи, който бяха взели за отец Дюсо. Двата подхванаха разговор. Съвсем неочаквано той извади нож и замахна. Не помалко шокираща бе реакцията на другия, който се защитаваше превъзходно. Въпреки че отецът бе добър, онзи бе от далеч по-висока класа. Успя да вземе инициативата в свои ръце, на няколко пъти удари отец Дюсо на най-уязвимите места и накрая го повали в безсъзнание на земята.

Ледената висулка наблюдаваше с интерес. Никога преди това не бе чувал, нито виждал свещеници да се бият като добре обучени войници. Към двамата се спусна и една монахиня – същата жена, която бяха забелязали в уличката заедно с мъжа. Ледената висулка вече изгаряше от нетърпение да разбере какво става. Той и Сет можеха да използват

пистолетите си със заглушител, за да ги обезвредят и по-късно да ги разпитат. Но знаеше, че наоколо има и други хора. Втората двойка също наблюдаваше отнякъде. Мъжът, който бяха проследили, излезе напред и вдигнати ръце. Ледената висулка се изкушаваше да пропълзи по-напред, за да чуе какво си говорят. Но Сет го възпря. Извади една кожена чантичка от джоба си, показа му спринцовката вътре и запълзя, но не напред, а надясно. Като че ли се канеше да заобиколи мястото. Ледената висулка озадачен го последва. Сет спря и заоглежда потъналите в мрак храсти, после продължи по-нататък. Ледената висулка разбра, че търсеше жената, която бяха забелязали пред апартамента. Тя все още не се бе появила около фонтана. Вероятно бе решила да изчака и да види какво ще се случи.

Забелязаха сянката ѝ зад едно дърво на около двадесетина метра вляво от Сет. Той запълзя натам, спря и изведнъж се хвърли върху нея, като запуши устата ѝ. В същото време със свободната си ръка заби спринцовката в рамото ѝ. Съпротивата ѝ продължи не повече от пет секунди.

Сет я подхвана и бавно започна да се отдалечава от фонтана пред тях. Ледената висулка тръгна след него, като се опита да му предложи да носят заедно тялото, но Сет го избута встрани. Очите на червенокосия яростно проблеснаха, сякаш казаха: „Тя е моя.“ Ледената висулка се дръпна ядосан, като реши, че Сет е по-луд, отколкото първоначално му се бе сторило. А Сет потръпна от обзелото го сексуално желание, като метна жената на рамото си така, че гърдите ѝ опираха в гърба му.

Върнаха се в мазето. Ледената висулка едва съдържаше омразата си към Сет, който докосваше с ръка неподвижното тяло на жената. Каква дълга нощ! Натисна копчето на часовника си, за да освети циферблата и видя, че бе 7:23. Помисли си, че навън вече е светло. Изобщо не можеше да си представи как ще издържи в това мрачно и влажно мазе до девет часа, когато щяха да отворят Ватикана за туристи. Идеята им беше да изнесат жената, като кажат, че внезапно бе припаднала.

– Много вино, малко сън – произнесе на италиански Ледената висулка, като се обърна към администратора в хола на хотела, който изпитателно ги наблюдаваше от мястото си. Чакаха асансьора, прихванали жената от двете страни. – Бодростта и нощните гуляи са несъвместими. Жал ми е за нея – и той даде бакшиш на чиновника, който поклати глава с разбиране. – Довечера сигурно пак ще иска да отиде на танци.

Администраторът се засмя и ги запита дали имат нужда от нещо.

– Ако се наложи, ще ви потърсим, специално вас – отговори му Ледената висулка.

Най-после асансьорът дойде. Качиха се в стаята си. Докато Ледената висулка заключваше вратата, Сет сложи жената на леглото.

– Добре ли е?

– Идва на себе си – Сет провери рефлексите ѝ. – Скоро ще можем да я разпитаме – той свали обувките ѝ и започна да масажира ходилата.

Ледената висулка едва издържаше. За малко да му извика да престане да я докосва.

– Позна ли ги онези преоблечените като свещеник и монахиня?

– От отвличането на Медичи. Но бяха в цивилни дрехи. Чудя се тогава ли бяха преоблечени или сега? Появи се и още една двойка. Изглежда, че не се познават помежду си. Защо ли се интересуват от отец Дюсо? Дали мотивите им са различни? А може би са едни и същи и целта им съвпада с нашата?

– Да научат дали свещеникът знае нещо, свързано с изчезването на нашите бащи ли? – Ледената висулка с отвращение извърна поглед от мястото, където Сет галеше тялото на жената. – Не. Те не са от нашия кръг. Няма причина да търсят нашите бащи.

– Но все трябва да имат някакъв повод да търсят изчезналия кардинал – каза Сет. Ледената висулка въздъхна с облекчение, когато той престана да докосва жената. – Освен това може да има някаква връзка между тази жена и изчезването на бащите ни. Почти съм сигурен, че е еврейка.

– Може да е случайност.

– Може, но не мисля така – отвърна Сет. – Скоро ще разберем – той откопча колана и дръпна ципа на панталона ѝ. Отдолу се показаха бледорозови бикини.

– Не – не можа да се въздържи повече Ледената висулка.

– Моля? – яростно го изгледа Сет.

– Онова, което си намислил да правиш с нея преди да се събуди. Остави я!

– Да правя с нея? – Сет студено се изсмя. – О, моят невинен приятел знае точно какво възнамерявам да правя?

– Остави това!

– Ще ѝ сваля гащите, точно това ще направя. Така ще се чувства по-добре по време на разпита. Освен всичко, има и физиологични нужди. Ще се наложи да използва банята – Сет свали панталоните и

бикините ѝ.

Жената промърмори тихо и сгъна краката си в коленете, все едно, че ѝ е студено.

– Хайде с мен сега – Сет я повдигна, като постави ръката ѝ около шията си и ѝ помогна да се изправи. Хвърли предизвикателен поглед към Ледената висулка и тръгна към банята заедно с нея.

– Ще дойда с теб – каза Ледената висулка.

– Няма нужда. Ще се справя сам.

– Двамата ще се справим по-добре.

– Преди малко се страхуваше да не я изнасиля, а сега искаш да дойдеш да погледаш. Май че и ти се обърка вече.

Тъй като не можеше да понася да му се подиграват, Ледената висулка решително подхвана жената под другото рамо и също тръгна към банята. Със смущение наблюдаваше как Сет я сложи да седне върху тоалетната чиния. Главата ѝ се килна на едната страна, после на другата.

– Опитай се да се облекчиш – нареди ѝ Сет. – Не искаме никакви случки, нали?

Ледената висулка без малко щеше да го удари през ръцете, когато той притисна корема ѝ.

„Недей! Баща ми! Трябва да намеря баща си! Нищо не трябва да ме отклонява! След това ще се разправам със Сет, но сега...“ – повтаряше си Ледената висулка. За негово облекчение жената уринира.

Отнесоха я обратно в леглото. Тя отново прибра колене към корема си.

– Какво правиш? – озъби му се Сет.

– Обличам ѝ бикините.

– Няма нужда от тях!

Размениха си яростни погледи. Стаята се изпълни с напрежение. Ледената висулка посегна към края на чаршафа, като се канеше да я покрие.

– Да не си посмял! – предупреди го пламнал Сет. – Лекарството действа по-добре, ако ѝ е студено.

Ледената висулка разбра, че са стигнали критичната точка. Ако сега не отстъпеше, сигурно щеше да се стигне до бой. Припомни си, че най-важно бе да намери баща си.

– Както кажеш.

– Съвсем правилно. Както аз кажа. Не бих искал приятелството ни да се подлага на изпитание – каза с подигравателен тон Сет. – *Хайде, започвай разпита!*

„Докато ти похотливо гледаш голото й тяло“ – помисли си гневно Ледената висулка. Отиде към бюрото, отвори чекмеджето и извади флакон с натриев амитал на прах. В по-голямо шише разтвори петстотин милиграма от лекарството в двадесет милилитра дестилирана вода. Напълни една спринцовка.

– Чуваш ли ме?

Жената мълчеше.

Ледената висулка се надвеси още по-близо и повтори въпроса си.

Жената кимна и каза със слаб глас:

– Чувам...

– Добре. Не трябва да се безпокоиш. Ти си в безопасност. Не се страхувай от нас. Ние сме ти приятели.

– Приятели...

– Точно така. А сега ни кажи как се казваш.

– Ерика...

– Фамилия?

– Бернщайн-Гризман.

„Без съмнение е еврейка, както прецени Сет“ – помисли си той.

– Защо проследихте отец Дюсо до парка на Ватикана? – гласът му звучеше дружелюбно.

– Трима мъже се опитаха да ни убият...

Несвързаният отговор го подразни и Ледената висулка притвори очи. Но продължи със същия тих глас:

– После ще ни разкажеш за тях, Ерика. А сега отговори за отец Дюсо.

– Баща ми изчезна – последва нов несвързан отговор.

Ледената висулка се зачуди дали да я остави да говори каквото й дойде наум или да настоява за отца. Може би онова, което знаеше тя, бе толкова объркано, че би могъл да пропусне много важна информация, ако се придържаше към тесен кръг въпроси. Но със сигурност изчезването на баща й си заслужаваше да продължи в тази посока.

– Изчезна ли? Кога?

– Преди две седмици.

– Откъде?

– От Виена.

– Защо?

– Не знам...

Дори и в това безпомощно състояние жената така се развълнува, че Ледената висулка реши да не я притеснява, а да я предразположи с въпросите си.

– Разкажи ни за него.

Тя замълча.

Той конкретизира въпроса си.

– На колко години е?

– Седемдесет.

– Работеше ли?

– Беше пенсионер.

– А преди това? – Ледената висулка вече се отегчаваше от маловажните въпроси, с които се опитваше да я успокои.

– Къде работеше?

– В Мосад.

Неочакваният отговор го прониза. Ледената висулка се обърна към Сет, който изненадано вдигна поглед от краката на жената.

– Баща ти е работил за еврейското разузнаване?

– Да.

– И ти ли?

– Не.

Ледената висулка се поотпусна малко.

– Оттеглих се...

– Защо?

– Искях да живея със съпруга си...

– Мъжът, който бе с теб в парка ли? А той работи ли в Мосад?

– Не.

– Какво работи?

– В селското стопанство.

– Къде?

– В Израел.

– Защо напуснахте Израел?

– За да търсим баща ми – тя повиши глас и премигна с клепащи.

Ледената висулка бързо отиде до бюрото и напълни втора спринцовка с натриев амитал, който беше приготвил преди малко. Заби иглата в бедрото ѝ. Лекарството подейства веднага. Тя се отпусна.

– Къде отидохте, след като напуснахте Израел?

– Във Виена.

– Откъдето е изчезнал. Разбира се. А след това?

– В Швейцария.

- Моля? – изненада се той.
- В Алпите, южно от Цюрих.
- Защо отидохте там?
- За да потърсим един негов приятел.
- Намерихте ли го?
- Не... и той беше изчезнал. Дневникът...

Още един несвързан отговор.

- Не разбирам...
- Намерихме един дневник...
- Какво пишеше в него?
- За нацистките концлагери...
- „О, боже!“ – каза си Ледената висулка.
- Приятелят на баща ти е писал за концлагерите?
- Да.
- А баща ти бил ли е в лагер?
- Да.

Ужасно предчувствие прониза Ледената висулка. Вече се оформяше някакъв злокобен отговор на въпросите им.

– Трима мъже се опитаха да ни убият – внезапно промени темата тя.

Ледената висулка я остави да разказва.

- Да, спомена за тях преди малко. Къде се случи това?
- В Алпите.
- Кои бяха?
- Мисля, че бяха свещеници...

Пълни глупости. Дали лекарството не бе увредило мозъка ѝ?

Тя започна да трепери, очевидно развълнувана от спомена за случилото се.

– Свещеници ли? – повтори Ледената висулка. – Но защо ще се опитват да ви убиват?

– Отец Дюсо – тя продължаваше да трепери.

Пулсът му се ускори. Ето че най-после дойдоха до въпроса, който най-много го вълнуваше, и с който бе започнал разпита.

– Какво ще ми кажеш за отца? Защо го следяхте? Той свързан ли е със свещениците, които се опитаха да ви убият?

- Плащаше им канцеларията на кардинала.
- На кардинал Павелич ли? Който изчезна? А знаеш ли къде е?
- Не.
- И вие ли го търсите?

– Не.

Върховното напрежение, до което бе достигнал, изведнъж бе заменено от досада и раздразнение. Тя го бе въвела в омагьосан кръг с отговорите си.

Разпитът продължи още два часа. Ледената висулка отново я върна към онова, което вече бе казала, като доизясняваше детайлите. Както и преди, тя силно се вълнуваше, когато отговаряше за изчезналия си баща и тримата свещеници, които се бяха опитали да убият нея и мъжа ѝ. Най-накрая Ледената висулка реши, че е изцедил всичко възможно от жената без да научи особено много. Дръпна се и отиде в другия край на стаята. Притесняваше го фактът, че вероятно е пропуснал много важни въпроси, тъй като не знаеше какво точно да пита.

В това време Сет продължаваше безцеремонно да гледа голото ѝ тяло.

– Какво мислиш за пръстените, които тя ни описа? – запита го Ледената висулка.

– Свещеници-убийци? – Сет отмести погледа си. – От двадесет години практикувам тази професия, но досега не бях чувал подобно нещо.

– Нито пък аз. Но това не значи, че тя греша. Може би вземат извънредни мерки, за да запазят организацията си в тайна. А какво ще кажеш за баща ѝ? Дали неговото изчезване не е свързано с това на нашите бащи? А също и на кардинала?

– Общото звено, изглежда, е отец Дюсо – каза Сет. – По различни пътища нашето и тяхното разследване е стигнало до него.

– Да не забравяме другата двойка, която видяхме в парка, преоблечени като свещеник и монахиня. А те защо ще се срещат с отец Дюсо? И защо се интересуха от Медичи? Сигурен съм, че между всички тези факти има някаква връзка. Отец Дюсо е ключът към загадката, но ние изпуснахме шанса да го разпитаем.

– Може би не сме – обади се Сет.

– Какво ти се върти в главата? – намръщи се Ледената висулка.

– Все още не знам точно. Ще ти кажа, когато реша какво да правя – Сет се втренчи отново в жената и започна да разкопчава сакото и ризата ѝ.

Ледената висулка застана пред нея, все едно, че искаше да я защити.

– Какво възнамеряваш да правиш? Защо я разкопчаваш?

– Успокой се. В момента тялото ѝ не ме вълнува. Искам да се изкъпя и избърсна. Излизам. А ти трябва да останеш при нея и да не ѝ позволяваш да буйства – Сет се отправи към банята.

– Излизах ли? – развълнува се Ледената висулка. – Защо? – тръгна след Сет той. – Какво смяташ...? А, да, сетих се. Време е да се обадим на Холоуей и да му докладваме. Трябва да намериш безопасен телефон.

– Да докладвам на Холоуей ли? – презрително изсумтя Сет. – Нямам и намерение. И без това не можем да му съобщим нищо определено. Обичам да разгласявам победите, а не неуспехите си – Сет пусна водата на душа. – Но с малко повече късмет може би ще имаме добри новини за него. Съвсем скоро.

Сол се събуди от кошмара, който сънуваше – бе попаднал в някаква черна дупка и чуваше как Ерика пищи. Веднага се събуди, чу отново писъка и скочи от леглото, за да ѝ помогне. Едва тогава осъзна, че всъщност звънеше телефонът. Мимоходом забеляза, че си бе легнал без да се съблича. Дру и Арлийн спяха в двойното легло, а той на дивана. Слънцето проникваше зад спуснатите завеси.

Сол вдигна слушалката, като се молеше да е Ерика. Вместо нея чу уморения, дрезгав глас на Галахър.

– Ромул, свещеникът е готов за изповед. Ела в стаята.

– Идвам веднага – Сол погледна часовника си. Бе малко след десет. Бе спал цели шест часа, но през цялото време го мъчеха кошмари. Чувстваше се така уморен, както и преди да си легне.

Дру и Арлийн също се бяха събудили.

– Кой беше? – запита Дру.

– Галахър. Време е за викторината – Сол тръгна към банята и написка лицето си със студена вода. После се върна при Дру и Арлийн. – Все още ли не искате да имате нищо общо с ЦРУ?

– Имам си достатъчно главоболия с Братството. Не искам да си навличам нови. След „Скалпел“ не искам и да чувам за никакви тайни служби. В ЦРУ ще ме разпитват за целия ми живот. Може дори да се опитат да ме завербуват и въпреки че няма да успеят, няма да пропуснат да ми направят досие. Тези организации са като лепило, което не може да се изчисти. Веднъж попаднеш ли в мрежата им, няма отърване. Арлийн и аз искаме само да бъдем оставени на спокойствие.

– Това ще ни затрудни малко – каза Сол. – Аз ще трябва да отида при Галахър и да разпитам свещеника, но не знам точно какви въпроси

да му задавам. Вие сте тук, за да откриете кардинала и да разберете кой иска да саботира Братството. А аз трябва да намеря Ерика и баща ѝ. Сигурен съм, че проблемите ни са взаимно свързани. Отговорите му на вашите въпроси биха могли да ми помогнат. Но ако не искате ЦРУ да разбере за вас, то как да направим така, че заедно да разпитаме свещеника?

Сол почука на вратата на Галахър. Чу шракването на ключалката. Вратата се отвори и той влезе вътре. Лъхна го миризма на лекарства. Пристъпи към отец Дюсо, който лежеше на леглото. Свещеникът изглеждаше ужасно. Счупеният му нос се бе подул, наранените вежди – също. Челюстта бе подпухнала. Бяха му съблекли черното сако. Ризата му бе разкопчана, със запретнати ръкави. Към гърдите и ръцете бяха закрепени датчици, които изпращаха сигнали за състоянието на кръвното налягане и сърцето до портативни монитори, поставени на маса, близо до леглото.

Сол огледа стаята. Вратата на банята зееше отворена. Докторът и помощниците му ги нямаше.

– Къде са...?

– Изпратих ги да закусят – отвърна Галахър. – Тъкмо няма да се налага да забравят онова, което биха чули. Мога да ги повикам от ресторанта по всяко време, ако се наложи. Те самите ще позвънят след час, за да разберат дали сме свършили.

Сол погледна отец Дюсо. На ръката му бе закачена система, по която в кръвта му навлизаше необходимото количество натриев амитал.

– Все още спи – отбеляза Сол. – Това означава ли, че е имал мозъчно сътресение?

– Не. Всъщност дойде в съзнание преди два часа. Наложих се докторът да го поуспокои малко.

– В състояние ли е да отговаря на въпроси?

– Според мониторите той е в идеално състояние за разпит. Готов е да отговори на всичко, за което го питаш.

– Отлично. Но бих те помолил за една услуга.

– Мисля, че вече прекаляваш с услугите – Галахър неспокойно се размърда. – Мога да ти припомня, ако си забравил – цялата история започна с това, че обеща да направиш нещо за нас, ако ти позволим да се върнеш от изгнание. Малко по малко обърна нещата така, че ние да ти оказваме помощ. Започваш да ставаш досаден.

– Само още една. Какво лошо има?

– Ще ти отговоря, когато ми кажеш за какво става дума.

– Искам да бъда сам, когато разпитвам свещеника.

– Господи, страшно обичаш да ходиш по нервите на хората – Галахър направо онемя.

– Само за твоё добро. Нима наистина искаш да присъстваш ако той случайно умре? Да въвлечеш ЦРУ в смъртта на един служител на Ватикана?

– Говориш глупости, Ромул. Кой друг, освен теб и мен ще знае, че е умрял?

– Точно в това е проблемът. Ще ни дойде много и на двамата. Ти ще се питаш дали ще можеш да разчиташ на моёто мълчание, ако свещеникът не издържи разпита. Вероятно ще решиш, че ще стана твърде опасен за теб. Нямам желание да продавам душата си отново на ЦРУ, нито да претърпя някоя неочаквана катастрофа. Затова те моля, иди и ти да закусиш. Направи ми тази услуга. Ще поема всички рискове върху себе си. Ще ти предам всяка негова дума от разпита.

– Какви гаранции можеш да ми дадеш?

– Просто имам нужда от теб. Нямах да мога да стигна дотук без твоите усилия. А се надявам да отида докрай с още малко помощ от твоя страна. Сигурен съм, че ще каже неща, които не бих могъл да проверя без твоите хора. Имаш думата ми. Ще ти съобщя всичко, което науча за Братството. Лично мен ме интересува само какво се е случило с жена ми и баща ѝ.

– Знам, че сигурно ще съжалявам за това – прехапа устни Галахър.

– Даваш ли ми честната си дума?

Сол кимна.

– Винаги си играл открито – каза Галахър. – Навярно затова стигнахме толкова далеч заедно. Надявам се, че не си се променил. Защото в такъв случай наистина ще те сполети нещо неочаквано. Давам ти два часа. След това идвам, без изобщо да те питам.

– Дадено.

Галахър излезе. Сол изчака достатъчно, за да бъде сигурен, че е слязъл по стълбите, след това вдигна слушалката. Набра номера, изчака телефонът отгатък да звънне само веднъж и затвори. Обърна се към отец Дюсо. Само два часа. Трябва да изстиска колкото може повече от него. Бързо махна датчиците от гърдите и ръцете му, като остави само системата с натриев амитал. След това закопча ризата на отца. Подхвана тялото и го вдигна от леглото, а с другата ръка взе банката с амитала. Успя някак да отключи. От другата страна на вратата някой му помогна

да отвори. Бе Дру, който бързо пристигна тук след телефонния сигнал. Помогна на Сол да пренесат отец Дюсо през коридора без да каже дума.

Мълчанието бе абсолютно наложително. Това, че Галахър бе напуснал стаята, не бе достатъчно, за да предпази Дру и Арлийн от пипалата на ЦРУ. Сол бе абсолютно сигурен, че стаята се подслушва. Бившият му шеф винаги си изпипваше работата. Нямаше начин да не пожелае да има запис на разпита. На това бе разчитал и Сол, когато го помоли да остане сам. В края на краищата, на Галахър му бе все едно дали присъства или не, щом като щеше да има всичко на запис. Но ако бяха останали там, той щеше да чуе непознатите гласове и на свой ред след това щеше да поиска да ги разпита.

Сол се почувства уязвим в този коридор, където някой гост на хотела или камериерка можеха да ги видят, докато пренасят отца. Нямаше начин да предвидят кой и кога би могъл да се появи. Сол чу асансьора да се качва, а зад някаква врата се чуваха приглушени гласове. Някъде изщрака ключалка. Стигнаха до стаята на Сол, отвориха и влязоха вътре точно когато някъде зад тях хлопна врата.

Арлийн вече бе успяла да затвори и заключи. Дру и Сол пренесоха отца до леглото. Внимателно го сложиха на него. Под главата поставиха възглавница и изпънаха краката му, за да се чувства по-удобно.

– Галахър ми даде само два часа – осведоми ги Сол.

– Не е достатъчно – каза Дру.

– Трябва да направим така, че да бъде.

– Ами ако Галахър е оставил екип на микрофоните? – запита Арлийн. – Няма да чуват абсолютно нищо в слушалките и ще разберат, че разпитът не се води. Веднага ще заподозрат, че става нещо и ще се обаждат на Галахър.

– Мисля, че в момента никой не слуша. Галахър силно се обезпокои, като разбра, че съм отвлякъл служител на Ватикана. Сигурно съжалява, че го забърках в тази каша. Ако нещо се случи и се провалим, ще изгуби работата си. Вече се тревожи, че докторът и двамата му помощници знаят твърде много. Беше ги накарал да напуснат, преди да ме извика. Предполагам, че в момента няма никой на прослушване. Записът, който се надява да получи, ще бъде предназначен само за него.

– Значи можем да разчитаме поне на тези два часа.

– Вече са по-малко – отговори Сол. – Трябва да започваме.

Дру хвана банката с натриев амитал. Арлийн прикачи системата за вената на отца. Сол се наведе над него.

– Ние сме ваши приятели. Вие сте на безопасно място. Няма за

какво да се безпокоите. Отпуснете се.

– Да се отпусна... – гласът на отца бе съвсем немощен и хрипков, защото гърлото му бе пресъхнало.

– Да, бъдете напълно спокоен. Кажете ни всичко, което ви питаме. Не крийте нищо. Можете да ни се доверите.

– Доверие...

Сол млькна, като се питаше какъв да бъде първият му въпрос. В главата му се въртяха стотици, но трябваше да избере най-подходящия, а не да ги задава безразборно. Трябваше да ги подреди така, че да минава логично от въпрос на въпрос.

Дру го изпревари и започна пръв, като зададе най-директния въпрос, който го интересуваше.

– Знаете ли какво се случи с кардинал Павелич?

– Убих го... кремирах тялото му.

Силно изненадан, Дру погледна Арлийн и Сол.

– Защо?

– Научи какво бях направил.

– И какво бе то?

– Казах на евреите.

– На евреите ли? – Сол замръзна от изненада.

– Какво им казахте? – запита го Арлийн.

– За нацистите.

В стаята настъпи тишина. Сол почувства, че загадката скоро ще се разплете и ще научат нечия грижливо пазена и жестока тайна.

С помощта на отца истината постепенно изплуваше.

След антихитлеристкото въстание от 1941 година, в резултат на което било свалено прогерманското правителство на Югославия, Хитлер решил така жестоко да накаже непокорната държава, че занаяд на никоя друга нация дори и през ум да не й минава да се отдели от Третия райх. Столицата Белград била подложена на масирани бомбардировки. Германската армия нахлула в страната и сломила съпротивата на въстаниците. Югославия била разделена на части, като някои области били дадени на България, Албания, Унгария и Италия. Най-голямата по площ територия била превърната в отделна пронацистка държава, наречена Хърватско.

Като че ли настъпил апокалипсиса. Новосформираното хърватско правителство провеждало политика на расово и религиозно прочистване

така брутално, че дори привикналите на жестокости есесовци били отвлечени. Групи фанатизирани хървати, наречени усташа, изстребвали наред сърби, евреи, цигани. Затискали главите им под водата; други били принуждавани да коленичат с прибрани до тялото ръце и обезглавявани; пробуждали гърлата им с подострени пръчки; набивали ги на кол; режели части от телата им; горели ги живи; премазвали ги с чукове; хвърляли ги от високите планински върхове върху скалите; разкъсвали ги с гранати. Онези, които не унищожавали веднага, изпращали в концлагери. Там бавно умирали от глад, дизентерия и студ. Щастливците просто били застрелвани. Счита се, че най-малко шест хиляди души са били зверски избити, а някои посочват цифрата милион и двеста и петдесет хиляди.

Отец Крунослав Павелич, който бил роден и израснал в Югославия, поддържал усташите и марионетното профашистко правителство. Вероятно един от мотивите му бил практичен – да бъде на страната на по-силния. Но по-важен бил идеологическият момент – твърдо вярвал, че служи на своя Бог. Не се интересувал от расовата дискриминация, но приветствал възможността да отстрани всякакви други религии, за да възтържествува само римокатолицизмът. Евреите и циганите били другогверци, сърбите принадлежали към източноправославната църква и също се отклонявали от правата вяра – неговата. Отец Павелич не само на думи подкрепял усташите, той бил един от ръководителите им.

Официално Църквата не била запозната с личната Свещена война, която водел Павелич. Но един по-тесен кръг от хора знаели за масовите убийства на православни християни в Хърватско, а без съмнение и за зверствата на нацистите спрямо евреите. С малки изключения Църквата не правела нищо, за да се противопостави. Смятали, че трябва да запазят неутралитет, за да не застрашат собственото си съществуване. Ако Хитлер имал дори и най-малкото съмнение, че Църквата е негов враг, щял да се разправи с нея със същата жестокост, както и с Югославия. „Моли се и търпи“ – това повтаряли божиите служители. Така все някак щели да преживеят тези трудни времена.

След разгрома на хитлеризма през 1945 Църквата решила да компенсира неутралитета си през войната, като помага на бежанците. По това време отец Павелич бил прехвърлен от Хърватско в Рим. На място издействал да бъде привлечен към програмата на Червения кръст за подпомагане на бежанците. Тайно се свързал с бившите си приятели усташа в Хърватско и им съобщил, че може да помага на победените последователи на каузата, която все още считал за справедлива, да избегнат

наказанието за престъпленията си през войната. Но щял да прави това срещу заплащане – за да подпомогне Църквата в добрите дела, които вършела чрез Червения кръст. Определил доста висока сума – две хиляди долара на човек. Само високопоставени нацистки офицери, които били плячкосали достатъчно по време на войната, могли да си я позволят. Ето защо „клиенти“ на отец Павелич се оказали най-търсените военнопръстъпници – някои от тях носели пряко вината за организиране на концлагерите и Холокоста. Отецът ги снабдявал с паспорти от Червения кръст, подготвял им нови биографии и уреждал прехвърлянето им в Южна Америка, Мексико, САЩ, Канада и Близкия изток. В случай на нужда давал на клиентите си самоличност на свещеници и ги пращал в някой затънтен манастир, като изчаквал преследвачите им да загубят всички следи, водещи към тях. След това им предоставял ватикански паспорти, за да улесни бягството им.

Но клиентите му дълбоко се заблуждавали, ако мислели, че веднъж пристигнали на ново и безопасно място, са приключили с тази история. Скоро научавали, че отецът не е загубил следите им и продължава да се интересува от тях – къде са се установили, с какво се занимават. Искал да му плащат ежегодно известна сума пари, за да пази тайна. Заплашвал ги, че ако не правят това, ще разкрие миналото им. Знаел, че и той рискува. Ако клиентите му откажели да плащат, той щял да информира властите. А ако се стигнело до процес, подсъдимите без никакви угризения щели да издадат неговото съпричастие в уреждане на бягството им от справедливо възмездие. Но не се стигнало до там. Бившите престъпници твърде много се страхували от наказание. Отецът знаел, че съществува и друга опасност – онези да се опитат да го убият, вместо да плащат годишни вноски. За да се предпази, той дал да се разбере, че всички документи са на сигурно място. В случай, че бъде убит, негов доверен човек ще ги предаде на властите.

Клиентите му мълчаливо приели условията. Първоначално определил вноската от две хиляди долара годишно, колкото били платили първия път. Но тъй като бизнесът им се разраствал, а с това и доходите им, отец Павелич увеличил сумата. Ако се сметнела цялата получена от тях сума, тя щяла да възлезе на милиони. Приходите не били лично за него. Отецът не бил алчен. Отивали в касата на Католическата църква за подпомагане на светата вяра. Парите, обаче, силно укрепвали позициите му, а освен това умеел добре да си плете кошницата. Успял да привлече някои членове на Курията за свои сътрудници. Други, които открили с какво се е занимавал по време на войната и след това, по необходимост

се примирили с положението. Разбирали, че той щял да навлече голяма вреда на църквата, ако се разчуе, че неин служител е въввлечен в уреждане бягството на нацистки военнопръстъпници. Така той се издигнал до сан кардинал на тридесет и пет годишна възраст и станал младши член на управляващото тяло на Ватикана – Курията. Само след пет години бил вече старши член и отговарял за финансите на Църквата.

Сол, Дру и Арлийн научиха всичко това от отец Дюсо. Въпреки че връзката между събитията на места се губеше, те сами сглобиха парчетата от мозайката благодарение на своите познания. Дотук научиха, че отец Дюсо – член на Братството и служител във Ватикана, се усъмнил в произхода на част от сумите, предоставяни на църквата от кардинала. С помощта на Братството открил истината. Ужасен от действията на Павеллич и манипулирането на Църквата, решил, че той най-последно трябва да си получи заслуженото.

Сол се надвеси над отец Дюсо. Дру и Арлийн бяха научили голяма част от онова, което искаха да узнаят. Сега бе негов ред. *Как да открие Ерика и баща ѝ?* Разказаното от отца за евреи и нацисти все повече го караше да мисли, че първоначално зародилите се у него предположения не са безпочвени, че е близо до истината.

– И какво направихте след като разбрахте? Как решихте да го накажете?

– Като съобщих на евреите.

– На кои по-точно?

– Мосад.

– На кого в Мосад?

– Ефраим Авидан.

Реакцията на Сол бе толкова бурна, че Дру и Арлийн го погледнаха изненадани.

„Но разбира се“ – помисли си той. – „Те не знаят нищо за бунгалото в Алпите, за дневника на Авидан.“

– Защо избрахте точно него? – запита Сол.

– Бил е в концлагер... търсеше някой, който да му помогне да отмъсти.

Сол се досети какво имаше предвид отецът. В последно време властите в Израел не бяха така настоятелни в търсенето на военнопръстъпници. Предпочитаха по-въздържана и балансирана позиция, с която да покажат, че стоят над палачите си. Желанието за отмъщение бе

заменено с политически ходове и раздаване на справедливост чрез законен съд. Ето защо отец Дюсо бе използвал връзките си в Братството, за да открие човек, който достатъчно мрази нацистите и чието минало щеше да му гарантира, че няма да остави справедливото наказание в ръцете на бюрократите.

– Кардинал Павелич ви е разкрил, така ли? – запита Арлийн.

– И ме заплаши. Наложил се да го застрелям.

Тялото на кардинала бе кремирано – като това на много от жертвите му, изпратени в концлагери. Това е един достоен и в същото време съответстващ на делата му начин за погребване на тленните останки. Освен другите съображения, така никой не би могъл да разбере дали е безследно изчезнал или е бил убит. Едно евентуално разследване на изчезването на кардинала бе далеч по-безопасно за отец Дюсо, отколкото следствие за убийство.

– Вие ли застреляхте отец Виктор? – попита Дру.

Сол искаше да запита кой е той, но Дру го възпря с жест.

– Да.

– Защото ви е заподозрял в убийството на кардинала ли? – попита Дру.

– Не.

– Защо тогава?

– Откри опитите ми да саботирам Братството отвътре.

Тайната продължаваше да се разбулва. Отец Дюсо постепенно бе стигнал до извода, че Бог има нужда от миротворци, а не от войници и бе намразил военната философия на ордена, към който принадлежеше. Както се бе почувствал задължен да прочисти редиците на църквата от корумпирания кардинал, така бе решил да изреже раковото образувание в нея – Братството, като проваля всички негови операции, където и когато може. Тъй като отец Виктор бе започнал да се отнася с голяма подозрителност към него и да го подлага на разпити, се бе наложило да го застреля при една среднощна среща в парка на Ватикана. Въпреки че бе използвал пистолет със заглушител, един от пазачите бе чул изстрела и бе вдигнал тревога. Отец Дюсо трябвало да бяга, затова не могъл да скрие и кремира тялото. Този път при срещата с Дру бе използвал нож, а не пистолет, за да не вдига толкова шум.

– Говори ли ви нещо името Джоузеф Бернщайн? – Сол започваше да става нетърпелив.

– Не.

– Жена ми също ви проследи заедно с мен в парка. Бяхте ли се

погрижили някой да ви охранява на мястото на срещата? Имате ли представа къде би могла да излезне?

– Не.

– Имаме още само двадесет минути преди Галахър да се върне – Сол започна да разтвива слепоочията си. – Времето не е достатъчно. Как ще разбере къде е тя.

Телефонът остро иззвъня. Сол се обърна изненадан.

– Ако това е Галахър...

– Може да се е обадил първо в другата стая – каза Арлийн – и след като никой не е вдигнал, звъни тук.

– Възможно е – отговори Сол. – Но не мисля, че би използвал телефона. По-скоро би дошъл лично. Освен това двата часа още не са изтекли. Той ми обеща.

– Сигурно е имал някакво предчувствие и е променил мнението си – намеси се Дру.

Телефонът продължаваше да звъни.

– А ако не е Галахър – промърмори по-скоро на себе си Сол. – Може да е... – той не посмя да произнесе името на Ерика, но точно за нея си мислеше, когато се запъти към телефона.

– Ало.

– Сол Гризман? – чу мъжки глас, който го прониза със студения си метален оттенък като нож, който току-що е бил наточен.

– Да.

– Сигурно се тревожите за жена си. И се чудите къде е. При нас.

– Кои сте вие, по дяволите?

Дру и Арлийн застанаха нащрек.

– Да не би да искаш да ти кажем имената си? – отговори гласът. – Всичко, което трябва да знаеш, е, че е при нас, в безопасност.

– Откъде мога да бъда сигурен? – настоятелно запита Сол. – Искам да говоря с нея.

– За съжаление е невъзможно. Не е при мен, но дори и да беше, тя е под наркоза. Но можеш да я видиш.

– Как?

– Ами като ти я върнем – отговори гласът. – Ако се съ согласиш да изпълниш известни условия. Ще направим сделка. Жена ти срещу свещеника. Той е при теб, надявам се. В противен случай разговорът става излишен.

– Да, при мен е.

– Трябва да бъдем сигурни в това. Няма да си помогнеш, ако

смяташ да ни измениш. Лошо се пише и на жена ти, ако играеш нечестно.

– Казах, че е при мен!

– Доведи го в Колизея в шест следобед. Точно преди залез слънце там е пълно с туристи. Ще минеш за един от тях. Сложи свещеника да седне на пейките в северната страна на амфитеатъра. Аз ще наблюдавам от противоположния край с бинокъл, за да се уверя, че е той. Не трябва да бъде напълно упоен. Ще трябва да ми покажеш, че може да се движи сам. Състоянието му трябва да бъде такова, че да не ми създава главоболия. Веднага щом се убедя, че си ми го довел, ще поставя жена ти точно срещу теб откъм южната страна на Колизея. Донеси си и ти бинокъл, за да видиш, че е в задоволително състояние. След като и двамата разгледаме обектите, които ни интересуват, един мъж ще постави синя чанта на пътеката до жената и ще се отдалечи. Това ще бъде сигнал, че замяната може да се извърши. Ти ще дойдеш да си я прибереш, като минеш отядно на арената. Аз ще заобиколя отляво. По този начин няма да се засечем и ще избегнем неочаквани инциденти. Изчакай пет минути преди да излезеш от Колизея с жена си. Не бих искал да се притеснявам и да бързам, когато извеждам свещеника.

Сол стисна телефонната слушалка така силно, че пластмасата едва не се счупи.

– Съгласен съм. В шест.

– Има още едно условие.

Сол усети, че го облива пот.

– Докато разпитвах жена ти научих, че е работила за Мосад. Те замесени ли са в тази история?

– Не.

– Естествено беше, че ще ми отговориш така, без значение дали е истина. Но те предупреждавам – животът на жена ти зависи от това. Внимавай да не ги доведеш при размяната. Никакви приятелчета. Включително мъжът и жената, които бяха снощи в парка, преоблечени като свещеник и монахиня. Знаем как изглеждат. Ако ги забележим някъде – тях или изобщо някакъв признак на опашка, а също и всеки опит за намеса в операцията, ще означава смърт за жена ти. Освен това, ако усетя, че ни следят, когато излезем със свещеника, пак мога да направя така, че тя да умре.

Сол си представи как мъжът, с който разговаряше, дава указания по радиотелефона на снайперист, скрит някъде из тълпите туристи. Но и през ум не му минаваше какво точно им готвеше онзи.

– Към гърба на жена ти ще прикачим пакет експлозивни. Под якето ѝ. Бомбата ще се управлява дистанционно, чрез електронно устройство, което ще стои в моя джоб. Действа на разстояние до една миля. Ако почувствам някаква заплаха, докато се намирам в този обхват, ще я взривя. Не си мисли, че само ще махнеш бомбата и ще можеш да правиш каквото поискаш с мен. Експлозивът ще бъде закрепен чрез метален пояс, през който минават жици, свързани по такъв начин, че всеки опит да махнеш пакета ще предизвика взрив и ще я разкъса на парчета. Детонаторът ще престане да действа, когато излезе от радиообхвата. Едва тогава ще можеш да свалиш пояса без да ѝ навредиш.

Сол потръпна.

– Изглежда сте помислили за всичко – тъжно каза Сол.

– Да. Затова съм още жив. До шест. И не се опитвай да хитруваш. Само изпълнявай.

Линията прекъсна.

Сол също затвори. Съобщи на Дру и Арлийн онова, което му каза мъжът, като се опитваше да скрие вълнението си.

Дру за момент замълча, като оценяваше ситуацията. След това бързо заговори:

– Часът е 12:20. Имаме само пет минути, за да върнем отец Дюсо в стаята, преди да дойде Галахър. Там можеш да продължиш да го разпитваш. Но ако трябва да върви сам в Колизея, по-добре спри да му даваш амитал. Остави действието му да премине.

– Да. Всичко това е така, ако предположим, че Галахър се съгласи да даде свещеника – каза Сол.

– Мислиш, че няма да се съгласи ли? – попита Арлийн.

– Галахър иска да научи колкото може повече за Братството. Няма да се зарадва много на сделката, която сключих. Представи си само, че реши да изпрати някой от хората си в Колизея? Или сметне, че заплахата с бомбата е измислица и се опита да си върне свещеника? Нямам намерение да залагам живота на Ерика заради нечии тънки сметки. А има и още нещо – как да му обясня, че съм преместил тук свещеника? Защото веднага ще попита как са се свързали с мен? Ще се наложи да му кажа, че съм го пренесъл тук, за да го разпитаем заедно. Ще разбере за вас.

Дру и Арлийн се спогледаха. Арлийн кимна.

– Добре, кажи на Галахър – каза Дру. – Жена ти е много по-важна от желанието ни да не се замесваме с Галахър.

Сол почувства топлината, с която бяха изречени думите. Дълбоко

развълнуван им каза:

– Знам колко много бихте желали да останете извън играта на ЦРУ. Затова оценявам жеста ви. Благодаря ви. Не мога да изразя с думи това, което чувствам.

– Не е само приятелски жест – каза Дру.

– Дори и да разкажа на Галахър за вас, проблемът си остава. Не мога да разчитам, че той ще спази обещанието, което поех. Не искам хората му да се мотаят из Колизея. Единственото, което ми идва наум, което ще може да ми гарантира това, е...

– Да не му казваш изобщо? – попита Дру.

– Да, налага се да откраднем свещеника.

Дру веднага се съгласи. Сякаш двамата от години бяха работили заедно и вече се разбираха без много думи.

– Арлийн, провери в коридора. Виж да не би Галахър да е отвън. А ние двамата ще изведем отца през аварийните стълби. Докарай колата до входа. Чакай ни вътре.

– Но нали ще ви видят да го изнасяте от хотела?

– Все едно, че е спешен случай. Ще изчезнем толкова бързо, че никой няма да може да реагира, камо ли да ни разпитва.

Когато чу, че на вратата се почука, Ледената висулка скочи. През цялото време бе гледал жената пред себе си, която бе в безсъзнание, като разсъждаваше над поведението на Сет. Реши, че да убиваш така автоматично, без никаква причина, бе просто липса на самоконтрол. Не се побираше в представите му за професионална етика. „На Сет му доставя удоволствие. Точно това ме безпокои. Блясъкът в очите му. Все едно, че прави... секс“. Тази асоциация го накара да си спомни как едва не се стигна до бой, когато се опита да предпази жената, за да не я изнасили Сет. Според разбиранията на Ледената висулка използването на медикаменти или сила при разпит бяха съвсем в реда на нещата. Но изнасилването на една жена само за задоволяване на инстинктите дълбоко накръняваше чувството му за достойнство. Пленниците имаха право на човешко отношение, не биваше да се третират като предмети, нито да им се причинява безпричинна болка.

„Недей да мислиш повече за това, а за баща си...“ – повтаряше си той. – „Нищо друго няма значение – нито тази жена, нито принципите ти.“

Нямаше как да не стигне до мисълта, че зараждащият се между

него и Сет конфликт беше продължение на съперничеството и враждата между техните бащи. Дали всичко щеше да се повтори отново?

Той погледна през ключалката, видя, че е Сет и отключи. Веднага почувства нещо нередно в пакетите, които носеше, а и познатият блясък в очите му се бе появил отново.

Блясъкът като че ли помътня, когато погледна към леглото.

– Ти си я облякъл?

– Тя трепереше.

– Трепереше ли? – очите му отново светнаха. – Тъй като през цялото време ти е толкова жал за нея, сигурно ще се зарадваш, като ти кажа, че скоро ще ни напусне.

– Какво си намислил?

– По време на разпита тя ти съобщи името на мъжа си и къде са отседнали.

Ледената висулка кимна утвърдително. Сет постави пакетите върху бюрото.

– Обадих му се.

– Какво си направил?

– Организирах размяната й срещу свещеника – Сет отвори пакетите, откъдето се показаха пластични експлозиви, детонатор с дистанционно управление и предавател. Имаше още батерии, проводници, метален пояс с ключалка.

– Откъде, дявол да го вземе, домъкна всичко това?

– Един от моите хора тук в Рим ми помогна.

Докато поставяше експлозивите и детонатора в металния пояс, Сет му обясни какво бе намислил.

Ледената висулка остана със зяпнала от учудване уста. „Сега разбирам защо Сет не пожела да ми каже къде отива. Никога не бих се съгласил с този план“ – мислеше си той, а на глас каза:

– Твърде рисковано е. Въпреки обещанията на съпруга й, няма начин да не изпратят хора от тайните служби.

– А тази бомба на гърба й? Ако той я обича, ще следва стриктно заповедите ни – Сет извади една взривна капсула от джобчето на самото си, постави я в експлозива и го свърза с полюса на детонатора чрез проводник. Единия край на останалата жица запои за металния пояс, другия за втория полюс на детонатора. – След като сложи вътре батериите и заключи пояса, ще се получи непрекъсната електрическа верига. През ключалката също ще минава жица, свързана с детонатора. Така ще е най-сигурно. Ако някой се опита да отвори пояса, за да извади

детонатора, ще се получи късо съединение. Бомбата ще избухне. Другият начин за възпламеняване, разбира се, е чрез дистанционния радиопредавател.

Ледената висулка го наблюдаваше с отвращение. С тревога размишляваше над думите, с които Сет бе успокоил съпруга на тази жена: „След като излезете от радиообхвата, можете да разглобите приспособлението.“

– Няма начин да се освободи.

– Но ти си казал на мъжа й...

– Излъгах го – Сет промуши пояса около кръста на жената и го заключи. Постави батериите в детонатора, затвори металния капак на кола на и се захили доволно. – Единственият начин да махнеш това, е да вдигнеш тази кучка във въздуха. Как се чувстваш сега, а, приятелче?

Часът на истината

Торонто, Канада. 6:30 сутринта.

Слънцето току-що бе изгряло. Джоузеф Бернщайн се чувстваше доста отпаднал. Помоли шофьора на таксито, с което пътуваше, да го остави на следващата пресечка. Намираха се в един от кварталите, на който предстоеше да бъде разчистен от стари сгради и подготвен за ново строителство. От двете страни на улицата се виждаха зле поддържани двуетажни къщи. Бернщайн плати на шофьора и му даде бакшиш – нито много голям, нито малък, за да не се отличава по нищо от останалите клиенти. Веднага щом таксито се скри от погледа му, той тръгна първо на юг, после на изток. Имаше чувството, че всеки момент ще рухне от умора като порутените къщи около него. В някои от тях светеха лампи, но той не срещна жив човек по улицата, само едно куче, което дърпаше найлонова торба от една кофа за боклук. При последните къщи зави по напукана циментова алея, която го изведе до олющена порта. Всички прозорци в къщата бяха тъмни. На горната площадка на стълбите бе захвърлена празна кутия от бира – сигнал, че всичко е наред. Почука три пъти на вратата, изчака малко, за да му отворят и влезе вътре.

Ефраим Авидан бързо затвори и заключи след него. Едва тогава прибра пистолета, който държеше скрит под измачканото си сако.

– Имаше ли някакви проблеми?

– Всичко бе точно. Къде са другите?

– Горещ са. Спят. Дежурираме по двама.

- Не, имах предвид *онези*. Не създават ли главоболия?
- Слушат и още как – на лицето на Авидан се появи горчива усмивка.
- Слагаме им успокоителни в храната.
- Искам да ги видя.
- Не знам за теб, но аз толкова много ги мразя, че гледам да ходя при тях колкото може по-рядко.
- Просто искам да си припомня.
- Твоя воля – и Авидан тръгна по тесен коридор, който ги отведе в мрачна кухня. Подът бе покрит с разкъсан по краищата линолеум. Почука три пъти на една преградна врата от шперплат, отключи, отвори я и се дръпна назад.

Бернщайн погледна плесенясалите стълби, които завършваха най-долу с площадка от оловносив цимент. Слаба крушка освети висок брадясал мъж на около седемдесет години, облечен с дебел вълнен пуловер. Той погледна разтревожено. Беше с пистолет в ръка. Разпозна новопристигналия и свали оръжието, както бе направил преди малко Авидан.

Когато Бернщайн се озова долу, дежурният силно го прегърна. Това бе Давид Гемер, един от най-верните на идеята, понесъл по-голяма част от бремето на гърба си. Заедно с Гидеон Левин бяха издържали досадната и неприятна задача да бъдат пазачи на затворниците цели четири месеца. В приземния етаж на тази порутена къща в Торонто един по един бяха докарвани пленници от всички краища на света – общо единадесет до момента. Вчера се бе завърнала и последната група, която се справи успешно със задачата по откриването и залавянето на набелязаните, и сега спяха на горния етаж.

Бернщайн започна да оглежда обширното мазе. Прозорците бяха заковани с дъски. От тавана висяха три крушки, горе-долу на еднакво разстояние една от друга. Стените бяха облицовани с бели изолационни плочи, за да не прониква влага. Въпреки това бе студено и въздухът сякаш лепнеше. Бернщайн разбра защо Давид носеше пуловер, макар да бе юни. На стените бяха закачени койки, на които лежаха единадесет възрастни мъже, покрити с вълнени одеяла. Някои от тях бяха будни. Погледите им блуждаеха от голямата доза успокоително, която бяха погълнали с вечерята. Повечето спяха дълбок сън. Лицата на всички бяха доста бледи, защото отдавна не бяха виждали слънчева светлина. Ръцете им бяха стегнати в белезници, през които минаваше обща верига, закрепена с халка на стената.

До всяка койка бяха оставени книги и списания. В другия край на стаята се виждаха рафтове с чинии и консерви, до тях малка газова

готварска печка и открита тоалетна, доста близо до нея.

– Ей, как сте се подредили – сухо отбеляза Бернщайн. – С всички домашни удобства.

– В сравнение с Аушвиц това е като обетованата земя – отговори Гемер. – През ден ги бръсна, готвя им, помагам им да се мият на умивалника. Хранят се само с пластмасови лъжици, които броя след всяко ядене. До тоалетна ходят един по един, като закачам халката на веригата за умивалника.

– Такава организация сте им създали, че заслужавате похвала.

– От тях се научих. Тези приятел чета са родени с талант в тази област. Понякога така живо си спомням всичко, все едно че съм отново в лагера. Идва ми да... – Гемер вдигна пистолета си и го насочи към най-близкия затворник.

Бернщайн го хвана за ръката.

– Търпение. И аз имам кошмари. Но няма да се наложи да търпим присъствието им дълго. Скоро ще си получат заслуженото.

– *Скоро ли каза?* – припряно запита той. – *Кога?*

– Утре.

– Джоузеф се появи отново.

Потънал в мисли за предстоящата през нощта операция „Спасение“, в първия момент Миша Плец не схвана какво точно искаше да каже помощникът му.

– Появи ли се?

– Да, преди два часа.

– Къде? Пак във Вашингтон ли?

– Не. Този път в Торонто.

– Торонто ли?

– Свързал се с един от нашите хора. Избрал е свой бивш ученик, както миналия път. Събудил го в апартамента му в четири и половина сутринта. Предал му съобщение за теб. Нашият служител го кодираше и го изпратил чрез радиовръзка в Тел Авив.

Миша протегна ръка и взе листа хартия, но силно се озадачи, когато го прочете.

– Две имена?

– Аарон Розенберг и Ричард Холоуей – помощникът му подаде и втори лист. – Накратко са записани указанията на Джоузеф. Във връзка с предишното му съобщение – за доставката на оръжие за либийците,

които най-вероятно ще го използват срещу нас. Джоузеф настоява да направим довечера така, че либийците да останат с впечатление, че посочените двама са виновни за разкриване на операцията. Някой да им подсказе, че те са получили подкуп от нас и са издали доставката.

– Но ако либийците се хванат, ще искат да си отмъстят – Миша учудено се бе втренчил в листа хартия. – Ще изпратим двамата на сигурна смърт. Защо Джоузеф...?

– Розенберг и Холоуей са търговците на оръжие, които стоят зад тази сделка.

– Значи той иска да нагласим нещата така, все едно, че онези са взели веднъж пари от либийците, за да им продадат оръжието, а след това от нас, като са ги предали? За да ги накажат тези, за които работят, а не ние да си цапаме ръцете. Но защо ще раздава справедливост по този твърде сложен начин? Защо не спомена тези имена още в първото съобщение? Защо изчака? – Изведнъж му хрумна някакво обяснение. – Може би не е искал да ни остави време да проверим тези имена, преди да спрем доставката? Дали Джоузеф не си прави някакви негови сметки, за които ние нищо не знаем?

Помощникът му посочи последния текст в съобщението.

– Казал, че разчита на нашата честна дума. Не желае нищо друго в замяна на важната информация, освен да подхвърлим онези две имена на либийците.

Силно притеснен, Сол бе седнал на една от пейките в северната част на Колизея. До него беше отец Дюсо, който бе в състояние да се движи сам, но все още беше толкова отпаднал, че не можеше да се съпротивлява и правеше каквото му наредят. Сол не бе срещнал никакви трудности да го доведе до мястото на срещата и да го сложи да седне. Никой от многобройните туристи не обърна внимание на залитащия свещеник.

Сол пристигна петнадесет минути преди определената за шест среща, а вече бе шест и десет. Разглеждаше с бинокъл противоположната страна на Колизея и с тревога си мислеше, че размяната може изобщо да не се състои. Бе дошъл сам с отец Дюсо, както му бяха наредили. Но като виждаше как слънцето вече почти залязва, непрекъснато се обвиняваше за това, че не бе спазил едно от условията. Той бе разрешил на Дру и Арлийн да наблюдават размяната от отсрещния хълм Есквилин. Това бе един от седемте хълма на Рим. Най-горе бе разположен дворецът на

Нерон, така нареченият „Златен павилион“. Тълпите от туристи, които влизаха и излизаха оттам и се разхождаха из заобикалящия го парк, силно намаляваха възможността някой да разпознае Дру и Арлийн сред тях. Тримата бяха решили, че това е един разумен риск.

Сега му се искаше да не се бе съгласявал. Вече бе шест и двадесет и той бе сигурен, че нещо не е наред. Тълпите от туристи започнаха да оредяват. По едно време пред Сол спря жена със синкава коса и му закри гледката. Възпълният ѝ съпруг застана до нея и изслуша цяла тирада за това как не е трябвало да ѝ позволява да си обуе обувки с високи токчета. Сол се дръпна вдясно, за да може да гледа към отсрещната страна. Изведнъж в окуляра се появи жена, седнала на пътеката, облегната на стената на един от секторите. Побиха го студени тръпки. Едва успя да накара ръцете си да не треперят, за да я разгледа по-добре. Дали е Ерика? Въпреки че бинокълът увеличаваше очертанията ѝ, не можеше да я види ясно, защото главата ѝ клюмаше надолу. Но косата бе дълга и тъмна като нейната, като че ли бе на същата възраст и със същото стройно тяло. Притесняваше го това, че бе облечена в зелено найлоново яке, каквото Ерика нямаше.

Внезапно си спомни какво му бе казал непознатият по телефона – че ще поставят бомба на гърба ѝ, скрита под някаква горна дреха. Един мъж мина покрай нея и остави синя чанта на пътеката. Размяната можеше да започне. С бинокъла започна да разглежда високия мъж с бледо лице, който даде уговорения знак и пое наляво от Сол. Изведнъж онзи спря и също насочи бинокъл към него. „Чака да стана и да тръгна надясно. Няма да мръдне оттам, докато не направя каквото искам“ – помисли си Сол.

Сол не се колеба дълго. Остави свещеника и се отправи надясно. Положи огромни усилия да не бърза. За миг като че ли нещо го преряза, когато си даде сметка за онова, което бе видял – косата на мъжа. *Беше рижият.*

„О, боже! Нима гласът бе на Сет? Убиецът, син на есесовски убиец, за който му разказаха Дру и Арлийн? Ако е така, то сигурно и русият му колега, Ледената висулка, също е в Колизея.“

Сол не се осмели да разглежда повече тълпата наоколо. Това би могло да разтревожи Сет и той да взриви Ерика, както го бе заплашил. А и в момента онези двамата изобщо не го интересуваха. Само Ерика трябваше да остане жива. С приближаването си до нея, Сол я наблюдаваше с нарастващо безпокойство. Тя продължаваше да седи в същата поза с клюмнала на гърдите глава. Изобщо не бе помръднала. Дали Сет

не се бе подиграл с него? Дали Ерика не бе вече мъртва?

Пробиваше си път между групи туристи, без да обръща внимание на гневните им погледи, твърде притеснен, за да им се извинява. Бе само на тридесет метра от Ерика, а тя седеше все така неподвижна. Затича се. Двадесет метра. Никакъв признак на живот. Най-после стигна. Повдигна лицето ѝ и видя, че клепахите ѝ помръднаха. Коленичи, въздъхна облекчено и едва не заплака.

– Ерика, аз съм, Сол – промълви той и я прегърна.

Замръзна от ужас, когато напипа кутията на гърба ѝ.

Постави ръце на кръста ѝ, където наистина имаше метален колан, с който бе закрепена бомбата. Сет не си съчиняваше.

Сол се обърна назад. Видя, че рижият бе стигнал до свещеника, бе го изправил на крака и вече го извеждаше към изхода. Отецът едва се влачеше. Няколко души се извърнаха любопитно към тях, но повечето бяха твърде заети да правят снимки на историческите останки, огрени от лъчите на залязващото слънце. Преди да излязат, Сет се обърна към Сол, вдигна дясната си ръка по стар римски обичай, а в жеста му се четеше ирония. Повече не ги видя.

„Изчакай пет минути преди да тръгнеш“ – му бе наредил онзи по телефона.

Наистина ще бъдат само пет минути. Той се обърна към Ерика и я прегърна.

– Аз съм, Сол – повтори той. – Вече няма нищо страшно. Толкова те обичам. Успокой се – каза Сол и я целуна.

Дру и Арлийн наблюдаваха Колизея от парка край двореца на Нерон. Натовареното движение по „Виа Лабикана“ им пречеше да виждат добре, но все пак бе за предпочитане пред това да чакат някъде другаде и да се притесняват.

От тази позиция можеха да наблюдават само северната и източната страна на Колизея. Дру прецени, че няма да успеят да разгледат онзи, който ще отведе отец Дюсо. Но най-вероятно той щеше да излезе с него откъм „Виа Лабикана“, затова съсредоточи вниманието си натам. Погледна часовника си. Шест и двадесет. Размяната бе предвидена за шест. Трябваше вече да са извели отца оттам, освен ако не се бе случило нещо непредвидено и операцията не се бе провалила.

Въпреки всичко Дру продължаваше да се взира в изхода. Тримата се бяха уговорили предварително – ако не забележат отца до седем,

Дру и Арлийн да отидат в близката телефонна кабина и да изчака Сол да им позвъни.

Арлийн го сграбчи за ръката. Бе забелязала долу на улицата един свещеник – отец Дюсо. Някой го извеждаше от Колизея. Едва ги различа сред тълпата туристи. Сив ситроен се отдели от движението и спря пред входа. Отецът бе набутан на задната седалка. Ситроенът бързо потегли.

Отвлечането отне не повече от десет секунди, но те бяха достатъчни за Дру, въпреки многобройните туристи и преминаващите коли, които закриваха интересуващите го обекти. Отец Дюсо бе изведен от червенокос мъж, а шофьорът на ситроена бе рус. Сет и Ледената висулка. Дру освободи ръката си от Арлийн и се спусна към улицата. Тя хукна след него. Съществуваше опасност онези да са си осигурили подкрепление, за да знаят дали някой няма да се опита да проследи ситроена. Ако забележеха Дру и Арлийн, оставаше само да сигнализируют по радиотелефона и двамата да изпълнят заканата си да взривят Ерика. Но Дру бе убеден, че в играта не бяха включени други хора. Защото Сет и Ледената висулка бяха действали сами при отвлечането на Медичи, при това много успешно. Ето защо предположи, че сега също ще се осланят само на собствени сили, без да се доверяват на никого. Ситроенът бе някъде далеч напред, Дру почти не го виждаше. Това означаваше, че Сет и Ледената висулка също не можеха да видят как Дру пресече улицата и замаха на едно такси да спре. Арлийн бързо притича и скочи вътре след Дру, който припряно започна да дава указания на шофьора. Молеха се да не попаднат в задръстване или онези да не завият по някоя странична уличка, без да ги забележат. Питаша се дали Ерика е вече при Сол и дали всичко е наред.

– Защо се забави толкова? – Ледената висулка се обърна назад без да спира колата. – Имаше ли нещо съмнително?

– Трябваше добре да разгледам навсякъде преди да се покажа. Спругът бе изпълнил нарежданията съвсем точно. Останах много доволен.

– Е, аз не мога да кажа, че съм доволен, преди да се измъкнем. Ами ако другата двойка – мъжът и жената – са някъде наоколо?

– Дори и да са, ще се държат на разстояние. Знаят, че мога да използвам ето това – той стисна детонатора. – Сега ни остава само да разпитаме свещеника. Не биха го отвлекли, ако не бяха сигурни, че могат да изкопчат важна информация.

– Но не е задължително да е тази, която търсим ние.

– За какво друго ще го разпитват, освен за кардинала? Той бе единственият външен човек в групата, който знаеше миналото на бащите ни и къде са се установили. Ако разберем защо е изчезнал, ще узнаем как „Нощта и мъглата“ са стигнали до нашите бащи. Да, остава само да го разпитаме. Но сега си мисля, че има и още нещо – Сет се ухили. – Спри!

– Трябва час по-скоро да се махаме оттук. Защо?

– Спри ти казах.

Ледената висулка се подчини.

– Каж ми поне защо?

– Не мога да устоя на изкушението – Сет впери поглед към Колизея през задното стъкло на ситроена. – Е, няма да мога да видя самата експлозия, но поне ще я чуя. Каква суматоха ще настъпи сред туристите! – и той натисна един от бутоните на дистанционния детонатор. Светна червена лампичка.

– Не! – извика Ледената висулка.

– Докога ще я защитаваш? – сопна му се Сет с пламнал поглед.

„Всичко това го прави, за да ме ядоса“ – помисли Ледената висулка. – „За да накаже мен, а не жената“, а на глас запита:

– Какъв е смисълът? И без това излъга мъжа й. След малко той самият ще реши, че вече сме достатъчно далеч и ще се опита да махне колана. Така или иначе тя скоро ще умре.

– Доколкото усещам имаш слаба надежда, че онзи ще успее да сваля бомбата, без тя да избухне, така ли?

– И какво, ако е така? Амиталът и без друго бе размътил съзнанието й. Не би могла да ни разпознае.

– Да, но така ще си разваля удоволствието. Освен това откъде накъде ще се грижиш за някаква си кучка?

– Тя не представлява заплаха за нас. Защо трябва да умира?

– Трябва, приятелче. За да ти дам урок. Никога да не ми се бъркаш – и Сет постави пръст върху детонатора.

Въпреки всичко Ледената висулка не би реагирал, ако Сет не бе го изгледал така свирепо. Той побесня. Спусна се като пружина, която внезапно е била освободена, и грабна детонатора, за да го изключи. Заедно с устройството бе откъснал и парче кожа от пръста на Сет.

– Върни ми го веднага – лицето на Сет се изкриви от гняв, особено като видя бликналата от ръката си кръв.

– Рисуваме твърде много, ако се мотаем тук. Ще уредим този въпрос, когато стигнем на безопасно място.

– Не, ще го решим веднага.

В следващия миг Сет извади пистолет. Въпреки че бе със заглушител, ограниченото пространство в ситроена усили звука от изстрела, който сякаш прониза ушите на Ледената висулка. Щом зърна оръжието, той моментално се дръпна доколкото можеше встрани. Куршумът прониза само ръката му, излезе оттам и се заби в контролното табло. Без да мисли за силната болка, той се извърна бързо и хвана цевта, насочвайки я встрани, преди Сет да успее да стреля втори път. Завърза се борба за пистолета.

По ръката на Ледената висулка се стичаше кръв. Въпреки силната воля за победа, раната изсмукваше силите му. Цевта неумолимо се насочваше към главата му.

– Трябваше да те убия още преди. Както направих с баща ти.

Зениците на Ледената висулка се разшириха. „Той е убил баща ми?“ Може би Сет бе казал това с надеждата, че ще отвлече вниманието на противника си, за да може спокойно да се прицели. Но ако действително си правеше такива сметки, дълбоко се излъга. Вместо да се смути, Ледената висулка неистово изкрещя и със страхотна сила насочи пистолета към лицето на Сет като опря заглушителя в челото му. Прехвърли се отзад и стовари юмука си в зъбите на Сет.

– Мръсник, наистина ли си го направил? – и го удари втори път, размазвайки устните му. – Отговаряй! – крещеше той, като успя да избие пистолета от ръката на Сет. Точно когато поставяше пръста на спусъка, до тях спря такси. Вратите се отвориха. Ледената висулка забеляза мъжа и жената, които бе виждал облечени като свещеник и монахиня в парка на Ватикана.

Сет го удари в стомаха. Той се преви на две и усети, че онзи се опита да му измъкне пистолета. Но не можа да го хване здраво и оръжието тупна на пода. Мъжът и жената отвън се спуснаха към ситроена. Без да има време да разсъждава, Ледената висулка се подчини на инстинкта си – грабна детонатора от предната седалка, отвори вратата откъм тротоара, изскочи и се смеси с тълпата. Чувстваше ужасни болки в простреляната си ръка. Чу изстрел от пистолет със заглушител и трясък от счупен прозорец. Пешеходците се разпръснаха с викове.

Когато Дру видя, че ситроенът внезапно закова на място, извика на шофьора на таксита да спре. През прозореца забеляза двама мъже, които се биеха. В първия момент си помисли, че единият е отец Дюсо,

който е дошъл на себе си и се опитва да се освободи. Но след това ясно различи русия и червенокосия, които се боричкаха за нещо, което му заприлича на пистолет. Разбра, че бе спор на живот и смърт. Бяха толкова увлечени, че той реши, че няма да забележат, ако двамата с Арлийн се опитат да ги хванат. Изскочиха от таксито и се спуснаха към ситроена.

Внезапно Ледената висулка обърна глава към тях. Изненадата, която се изписа на лицето му, изведнъж се смени със силна болка, защото другият го бе ударил в стомаха. Той бързо грабна нещо от предната седалка и изхвърча от колата. В същия момент Сет вдигна някакъв предмет от пода, хвърли поглед към Дру и Арлийн, които приближаваха, насочи пистолета към тях и стреля.

Задното стъкло се пръсна на парчета. Пешеходците се разпищяха. Дру и Арлийн залегнаха на улицата. До този момент Дру не бе вадил пистолета си, за да не плаши шофьора на таксито, но сега се приготви за отбрана. „Детонаторът“ – трескаво мислеше той. – „Трябва да вземем детонатора.“ Но изведнъж погледна към отдалечаващия се в тълпата рус мъж и разбра, че правоъгълният предмет в дланта му е точно дистанционното устройство. Бе го грабнал преди да излезе от колата. Но той забеляза и друго – че от лявата ръка на бягачия се стичаше кръв.

Проснат на улицата, Дру насочи вниманието си обратно към ситроена, като се целеше в строшеното задно стъкло. Бе готов да натисне спусъка веднага щом червенокосият се покаже. Но Сет бе залегнал на седалката и се прикриваше зад отворената откъм тротоара врата. След това внезапно излетя навън и се смеси с тълпата. Дру не можеше да стреля по никакъв начин, защото имаше опасност да улучи някой минавач. Безсилен да направи каквото и да е, той наблюдаваше отдалечаващия се Сет.

Дали онзи искаше да избяга? Изглежда нямаше никакво намерение да се крие, а по-скоро се бе спуснал след Ледената висулка. Русият тичаше по „Виа Лабикана“ и зави надясно, като се скри зад един ъгъл. Другият го следваше с пистолет в ръка.

Какво ли се бе случило между тях, та ги бе превърнало във врагове?

Дру погледна към ситроена. Свещеникът лежеше превит на задната седалка.

– Арлийн, изведи го оттам. Внимавай да не би някой да те проследи. Върни го в хотела.

– А ти?

– Аз ще се заема с тях – отговори през рамо Дру и се спусна след Сет и Ледената висулка.

„Кучият син е по петите ми!“ – мислеше Ледената висулка. – „Почти го нокаутирах. Откъде има сили да ме преследва. Решил е да ме убие!“ Той дори не бе забелязал, че е грабнал детонатора, когато изхвърча от колата. Направил го бе по-скоро инстинктивно. Разбра, че държи нещо в ръка едва когато посегна да извади собствения си пистолет, закачен отзад на колана. Детонаторът, досети се той. Премести го в ранената си лява ръка, измъкна пистолета и сви надясно от „Виа Лабикана“. Очакваше, че Сет ще стреля по него, но не за да го убие на място, поне не веднага. Целта му е да го обезоръжи и да го накара да гледа как натиска бутона. Не се бяха отдалечили много от Колизея и взривът щеше да се чуе. Едва тогава, след като си доставеше удоволствието да му покаже, че е победител, Сет щеше да го застреля и да избяга.

„Не мога да допусна това!“ – ядосано си мислеше Ледената висулка. – „Ако не беше онази жена, нямаше да се скараме! Сет нямаше да ми каже, че е убил баща ми! Щяхме да сме вече на достатъчно безопасно разстояние отгук! Каква ми е тя? Защо ми трябваше да я защитавам?“ Но след това си спомни арогантното поведение на Сет, неговото високомерие и омраза, заради които загуби контрол и започна да тормози Ледената висулка. Така и двамата се бяха лишили от възможността да разпитат свещеника и да намерят бащите си. „Той е по-луд, отколкото си представях.“

Както тичаше по страничната улица, усети пронизваща болка в дясното рамо. Тя го извади от равновесие и той залитна, като едва не падна на тротоара. Плисна кръв. Дясната ръка не се подчиняваше на волята му – пръстите сами се разтвориха и пистолетът падна на паважа. Стисна детонатора още по-здраво в лявата си ръка, притисна я към гърдите си и затича още по-силно. Но загубата на кръв си казваше думата. Погледът му се размъти, краката му започнаха да се преплитат. Не бе чул изстрела, защото пистолетът бе със заглушител. Предполагаше, че нямаше да чуе и следващия, но Сет непременно щеше да стреля отново, този път в краката му.

„Аз съм му на мушка. Трябва да се скрия някъде. Да се махна от тази улица.“ Вдясно пред себе си видя голяма сграда, която хвърляше сянка на улицата. Бе стара църква. Спусна се към нея, като събра всичките си останали сили. В същия момент Сет стреля отново, но куршумът не

успя да го улучи и се удари в циментовите стъпала.

Ранените му ръце пулсираха болезнено. Той разбра, че ако влезе по широките стълби през главния вход на църквата, би се изложил на твърде голям риск да бъде застрелян. Подмина го. Целият бе плувнал в пот. Стигна следващата пресечка и отново зави надясно.

Тук видя един страничен вход към същата църква и надпис отгоре – Базилика „Свети Климент“. В това време Сет също зави по улицата и отново се прицели. Ледената висулка разбра, че няма друг избор и се пхна в страничната врата, като едва я отвори. Щом влезе вътре, бързо затвори и се опита да заключи, но нямаше с какво. Остави я така и хукна навътре. Видя, че се намира в голяма зала. По стените имаше фрески, изобразяващи Христос и апостолите. Други две зали бяха отделени от главната с колони. Отнякъде се появи екскурзовод, който му обясни, че базиликата е затворена за туристи след шест и половина. Ледената висулка изобщо не му обърна внимание. По-скоро усети, отколкото видя, че олтарът бе някъде далеч вляво. Поиска да се скрие зад преградата, която изглежда служеше за изповедалня, но екскурзоводът отново му викна да излезе. Когато чу, че страничната врата изскърца, разбра, че екскурзоводът можеше да насочи Сет към него с протестите си. „Трябва да си намеря друго място“ – помисли си той. Вдясно видя стълби, които се спускаха надолу. Започна да слиза по тях точно когато външната врата хлопна. Забързаните стъпки на Сет отекнаха в тишината. Може би Сет не бе успял да го забележи, но лесно щеше да се ориентира по кръвавите следи.

Ледената висулка стигна до една площадка, откъдето се спусна по други стълби вдясно. Когато слезе долу, изохка не толкова от болка, колкото от отчаяние, защото видя, че се бе оказал в дълъг коридор. Чу стъпките на Сет зад гърба си и се пхна в една врата вдясно. Влезе в нещо като втора базилика.

Удари го силен мирис на плесен. Сградата бе от преди четиринадесет века. Проникващата слаба светлина едва разпръскваше мрака. Не можеше да се скрие дори и в най-тъмния ъгъл, защото следите от кръвта по пода щяха да го издадат. Залитайки, мина покрай стенописи, на които се виждаха римски благородник и слугата му, заслепени от сиянието, излъчващо се от някакъв светец. Чу стъпките на Сет по стълбата отвън. Втренчи се в олтара и му се стори, че отстрани има изход. „Ако мога да стигна до него, преди Сет отново да стреля по мен, сигурно ще намеря начин да го изненадам. Той е толкова самоуверен, че изобщо не очаква да го нападна в това състояние.“

Всъщност, няма защо да се заблуждаваш. Нямаш достатъчно сили. Освен това си изпусна пистолета.

Но нали имаш нож.

Ледената висулка се дръпна рязко встрани и избегна един куршум, който се заби в стената и изкърти част от стенописите. Стъпките приближаваха. Внезапно влезе екскурзоводът и започна да крещи по тях да се махнат по-скоро оттам. Сет го застреля без да се замисли.

Сет се прицели и стреля напосоки в преддверието. Ледената висулка бе вече близо до изхода вляво от олтара. Бързо влезе вътре, а зад гърба му отново се чу изстрел. Видя стъпала, водещи още по-надолу в земята. Нямаше друг избор и заслиза по тях. Стигна до някаква площадка и видя коридор, който завиваше надясно. Спъна се в издаващи се над пода развалини, които вероятно бяха стари колкото самата Католическа църква. Точно под олтара на базиликата, която бе напуснал преди малко, забеляза останки от римски сгради и нещо като храм помежду им. Най-изненадващото бе, че той не бе християнски, а езически. В центъра му имаше олтар, в който се виждаше статуя на римски бог с гладко обръснато лице и изключителна красота. Той изпълняваше някакъв свещен ритуал – пробождаше гърлото на един бик. Куче, скорпион и змия се мъчеха да убият бика, преди богът да е довършил свещенодействието.

Ледената висулка разбра, че попадна в капан. Чу Сет, който се спускаше след него по стълбите, затова избра единственото възможно място за скривалище – зад олтара. Кръвта му багреше каменните плочи на пода, все едно че от пронизаното гърло на бика действително се стичаше алена струйка. Сложи детонатора в джоба и с подвижната си лява ръка измъкна нож, пристегнат около десния глезен. Сдържайки дъха си, избърса потта от челото си, конвулсивно потръпна от болка и зачака. Сет се появи в храма.

– Кръвта те издава. Знам къде си.

Подметките му стържеха по древните каменни плочи. Над олтара се надвеси сянка.

Ледената висулка погледна нагоре и видя червенокосия Сет. Устните му бяха подути, със засъхнала по тях кръв. Никога не бе виждал очите му да святкат така.

– Детонаторът – протегна ръка той.

– Скрих го преди да се спусна тук долу.

– Тогава няма да имаш нищо против да те претърся – и Сет пристъпи към него.

Ледената висулка се дръпна назад.

– Дай ми го и може да те оставя жив.

– Знам, че ще ме убиеш, но преди това ще ми покажеш как ще натиснеш копчето.

– Няколкото дни, които прекарахме заедно, бяха нещо като дългогодишен брак. Добре си ме опознал. Давай детонатора – приближи се още повече Сет.

– Ще трябва да си го вземеш сам – на свой ред се отдръпна Ледената висулка.

Сет поклати глава.

– Не позна. Ще те прострелям преди да се приближа, но този път в корема. Ще останеш жив, за да видиш как ще натисна бутона, но няма да имаш сили да се съпротивляваш – каза Сет и насочи пистолета.

Ледената висулка трескаво мислеше какво да каже, за да отвлече вниманието на противника си.

– Истината ли каза в колата?

Сет не отговори веднага.

– Питам те ти ли уби баща ми?

– Защо да те лъжа, след като истината е толкова приятна за мен? Разбира се, че да.

– Защо?

– Холоуей реши, че и ти трябва да участваш в издирването. Казах му, че нямам нужда от помощ, но той настоя. Само че твоят баща още не беше изчезнал. Имаше вероятност той да е следващият, но не можех да губя ценно време в чакане. Затова сам свърших тази работа – Сет се опита да изобрази нещо като усмивка на размазаните си устни. – Убих го в магазина ви в Австралия. Използвах заглушител. Застрелях баща ти и продавача, докато ти беше на среща с емисаря на Холоуей. Завих тялото на баща ти в мушам и го натоварих в багажника на колата си. Направих го посред бял ден пред очите на всички на плажа. Никой не ми обърна внимание. Дали изобщо някой на някого обръща внимание? Върнах се в магазина и го подпалих. Качих се на колата и избягах най-спокойно. Все едно, че се разтворих във въздуха.

– Какво направи с тялото? – на Ледената висулка му се повръщаше от чутото.

– Наех лодка. Влязох по-навътре. Хвърлих го на акулите да си направят банкет.

Ледената висулка болезнено изхриптя.

– Тялото трябваше да изчезне – продължи Сет. – Все едно, че е

дело на „Нощта и мъглата“. Само така можеше да се присъединиш към нас в търсенето на останалите.

– А пратеникът на Холоуей? Той къде изчезна?

– Изчаках го в хотела. Представих му се. Излязохме заедно да се поразходим с колата ми. Застрелях и него. Хвърлих го за храна на акулите, както и баща ти. Исках да изглежда така, сякаш Холоуей е виновен за изчезването и на двамата. За да те накарам да потърсиш Холоуей.

– А когато го направих, се оставих като глупак да ме убедите, че нямате нищо общо с изчезването на баща ми. И започнах да ви помагам.

– Трябва да си призная, че наистина имаше някаква полза от теб, когато заловихме Медичи. Но всъщност Холоуей грешеше – няхах никаква нужда от помощта ти. Никога не бихме могли да се разбираме. Баща ти бе откраднал жената, която бе обичал моят баща. Твоята майка би могла да бъде и *моя*. А *теб* можеше изобщо да те няма. Ако баща ми все още е жив, страшно ще се зарадва, когато научи, че съм убил не само неговия враг, но и сина му. Каква ирония на съдбата, нали? Скарахме се за една жена, също както и бащите ни. Дай ми детонатора. Обещавам ти, че няма да те оставя да се мъчиш много, след като видиш как ще натисна бутона.

Загубата на кръв замъгляваше съзнанието му. Чувстваше, че му се доспива. „Съсредоточи се. Недей да оставяш този мръсник да тържествува.“

– Даваш ли ми дума? Че ще ме убиеш без да ме измъчваш?

– Имаш я.

Ледената висулка бръкна в джоба с дясната си ръка, която почти не можеше да контролира, и извади детонатора.

– Остави го на пода. Избутай го към мен – нареди му Сет.

– Нямам сили.

– Не ти вярвам.

Напълно отчаян, Ледената висулка изпълни заповедта. Детонаторът изтропа по каменния под.

– Отлично – каза Сет и се наведе да го вдигне. Свали поглед от Ледената висулка само за секунда.

Тази секунда бе единственият шанс за него. Той мигновено запрати с всичка сила ножа, който стискаше в лявата ръка зад гърба си.

Сет вдигна глава. Свирепо го погледна и се прицели. Но закъсня. Ножът се заби в гърлото му, острието разкъса адамовата ябълка. Върхът достигна чак до вратните прешлени, като се чу странно пристъргване. Само дръжката остана да стърчи от гръкляна.

Сет политна назад с изкривено от болка лице. Кожата му изглеждаше бяла като тебешир на фона на яркочервената струя, която бликаше от гърлото. Ледената висулка знаеше, че раната в адамовата ябълка ще причини подуване, което ще спре притока на въздух по трахеята. Сет щеше да умре от задушаване преди да изтече кръвта му. Но това нямаше да стане моментално.

С ужас видя, че Сет вдигна поглед към него. Очите му като че ли казваха: „Мислиш, че си победил. Но не си. Все още имам сили да те застрелям. И двамата ще умрем. Но преди това трябва да видиш нещо.“

Сет сграбчи детонатора и натисна първия бутон.

Ледената висулка изкрещя и се хвърли към него, за да му попречи да натисне и втория бутон, но се подхлъзна и падна в локвата кръв пред него.

Сет се дръпна назад и отново насочи пръста си към бутона.

От вратата влетя един мъж – преоблеченият като свещеник в парка. Непознатият се хвърли към Сет и издърпа детонатора заедно с пистолета от ръката му.

Сет се обърна към неочаквания си нападател. Хриптейки, той се опита да извади ножа от гърлото си, но мъжът отново заби цялото острие до дръжката. Този удар разшири предишната рана в адамовата ябълка. Рукна алена кръв. Тялото му се затресе в конвулсии. Сет политна към олтара. Той се опита да се хване за статуите, но се свлече надолу и падна на пода без да мръдне повече. Кръвта му се стичаше по острието на ножа, с който римският бог правеше жертвоприношение, пробождайки гърлото на бика.

Ледената висулка все още не можеше да повярва на очите си и само наблюдаваше непознатия, без да реагира. Той изключи детонатора. Вдигна пистолета на Сет и го насочи към него. На лицето му бяха изписани отвращение и гняв.

– Изведи ме оттук преди да е дошла полицията – примоли се Ледената висулка. – Нямаме много време. Ако ми помогнеш, ще ти помогна и аз – той усещаше, че всеки момент може да загуби съзнание. Опита се да събере обърканите си мисли. – Ще ти кажа всичко, което поискаш. Баща ми е мъртъв. Това преследване вече не ме интересува. Холоуей трябва да бъде наказан.

– Холоуей ли? А кой е Холоуей?

– За бога, трябва да се махнем оттук. Жената, която отвлякохме в парка... Сет постави колан с експлозив на кръста й.

– Знам.

– Но мъжът ѝ смята, че ще може безопасно да го свали, щом излезе от радиообхвата. Сет го излъга. Бомбата ще избухне при всички случаи, когато някой се опита да прекъсне жиците.

– Ще можеш ли да вървиш сам? – припряно запита непознатият.

– Мисля, че да – Ледената висулка едва не припадна от болка, когато Дру му помогна да се изправи.

Той го наметна със сакото си, като му каза:

– Ще скрие кървавите петна.

Ледената висулка се облегна на него, но не можа да повдигне крака си и се препъна. Дойде на себе си в базиликата, разположена под земята. След това вече не си спомняше нищо – как бяха изкачили последната стълба, как бяха минали през голямата базилика горе. Видя само, че е на открито. Последните лъчи на слънцето го заслепиха. Дочу вой на полицейски сирени.

– По-бързо – подкани го непознатият.

Стигнаха до някакъв ъгъл и завиха в обратната посока на тази, от която се чуваха сирените. След това започнаха да криволичат из улици, като из лабиринт.

– Не издържам повече – обади се Ледената висулка.

– Почти стигнахме.

Намираха се в парка на юг от „Арката на Константин“. Слънцето бе почти залязло, но хвърляше последни лъчи към великолепната извивка на древния паметник. Все още се виждаха туристи, които се възхищаваха на прекрасната гледка. Непознатият го сложи да седне на земята и го облегна на едно дърво. Сакото му служеше за прикритие. „Докато кръвта не избие отгоре, няма да привличам чужди погледи“ – успокои се той.

– Чакай ме тук. Ще се върна – нареди му непознатият.

– Кажй на мъжа на онази жена да не се опитва да маха колана.

Но другият вече се бе отдалечил в тъпата.

– По дяволите, Ромул, предупредих те да не ми играеш номера. Къде е свещеникът? Дадох ти два часа да го разпиташ насаме. Връщам се, а в стаята няма никой. Нито дума на проклетия магнетофон – Галахър беше вбесен.

Той нервно крачеше из хотелската стая, когато Сол, подкрепяйки Ерика, влезе. Искрено се бе надявал да види Дру и Арлийн там, а не Галахър. Бе изчакал малко, когато излязоха от Колизея, надявайки се те да

се появят от отсрещния парк. След като не дойдоха, се опита да се свърже с тях по телефона, както се бяха уговорили. Първият път никой не вдигна слушалката, а при втория – ядосан женски глас го запита дали е Луиджи и защо я кара да чака. Вече минаваше седем – това бе предварително уговореният последен час за контакт. Изпълнен с лоши предчувствия, той реши, че хотелската стая е единственото място, където те евентуално биха се върнали, за да разберат какво е станало. Освен това не би могъл да махне експлозивите от гърба на Ерика по пътя на открито. Помагайки ѝ да върви, махна на едно такси и бързо се прибраха в хотела.

А сега, като че ли не му стигаше това изпитание, ами трябваше да дава обяснения и на Галахър.

– Свещеникът не ме интересува. Помогнах на жена си, тя е отново при мен и за нищо друго не ме е грижа.

– Да не искаш да кажеш, че си го разменил за нея?

– Да. И ако трябва да избирам отново, пак бих постъпил така! Все пак успях да го разпитам. Не се бой! Ще спазя уговорката! Ще ти разкажа доста интересни неща! Но първо трябва да се заема с това! – Сол свали якето от Ерика и показа на Галахър металната кутия, закачена на колан за кръста ѝ.

– Мили боже, но това е бомба! – възкликна Галахър.

Ерика промърмори нещо неразбираемо. Ефектът от лекарството бавно отминаваше. Сол я постави да седне на леглото и започна да разглежда устройството, закрепено за гърба ѝ.

– Трябва да счупя ключалката или да разрежа колана. Но поясът е свързан чрез жици към кутията. Всичко заедно – ключалка, колан, кутия – образуват непрекъснатата електрическа верига.

– Бомбата ще избухне, ако се получи късо съединение.

– Сет ми каза, че мога да я сваля веднага щом излезем от радиообхвата.

– Сет ли? Кой, по дяволите, е Сет?

– Ще ти обясня по-късно. Първо ще трябва... – Сол посегна към жиците, но изтръпна, когато чу, че на вратата се почука. Обърна се и разтревожено погледна натам.

Галахър отиде да отвори.

– Не! Почакай! – каза Сол. Предположи, че са Дру и Арлийн, а не искаше Галахър да ги види.

– Какво има, Ромул? Още някоя тайна ли?

Галахър отвори. Предположението на Сол бе само отчасти вярно.

На прага стоеше Арлийн и подкрепяше омаломощения свещеник.

– Коя сте вие, дявол го взел? – настойчиво запита той.

Сол се свлече в едно кресло.

Арлийн се дръпна леко назад, но след това не се опита да се съпротивлява, когато Галахър я дръпна вътре заедно с отец Дюсо.

– Ромул, веднага ми кажи коя е тази жена! – настоя Галахър, като заключи вратата.

– Една приятелка.

– Това обяснение не ме удовлетворява.

– Не ти трябва да знаеш повече. Нали имаш свещеника! Само той те интересува. Можеш да й благодариш. Но не й задавай въпроси!

Арлийн помогна на отца да стигне до леглото и го сложи до Ерика.

– Имам свещеника ли? – запита Галахър. – Не, не ме интересува самия той.

– Надявам се, че ще размислиш.

– Не ми трябва той, а онова, което знае. След като науча достатъчно за Братството, ще гледам да се отърва от него колкото може по-бързо.

– Той е убил кардинал Павелич. Той е саботирал Братството отвътре. Освен това може да ти каже къде да намериш една дузина нацистки военнопръстъпници.

Галахър беше изненадан от потока информация.

– Радвам се да те видя отново – обърна се Сол към Арлийн. – Когато не можах да се свържа с вас... Но как успяхте да върнете свещеника? А Дру? Къде е той?

– Тръгна след Сет и Ледената висулка.

– Ледена висулка? – Галахър изглеждаше съвсем озадачен. – Дру?

Сол и Арлийн не му обърнаха внимание.

– Как е тя? Добре ли е? – запита Арлийн.

– Все още няма никакви сили. Струва ми се, че не са я малтретирали.

– Много е красива.

– Да, така е. Много е силна. Дори повече от мен – във всяко отношение. Не знам какво бих правил без нея.

– Някой ще ми обясни ли какво става? – отново запита Галахър.

– След Втората световна война кардинал Павелич помагал на нацистки военнопръстъпници да избягат от възмездието на Съюзниците – отговори Арлийн. – Но след това не изпуснал следите на бившите си клиенти. Изнудвал ги да му плащат, за да мълчи. Неговият секретар –

Арлийн посочи отец Дюсо – разкрил какво върши. Той също е член на Братството, но постепенно намразил каузата им. Използвал своето положение в тази организация, за да я разтури отвътре. А в лицето на кардинала виждал един нагледен пример за ширещата се корупция в Католическата църква. Премахнал не само него, но решил да накаже и онези, които на времето той е спасил от справедливо възмездие.

– Да ги накаже ли? Но как?

– Отец Дюсо предал информацията, с която разполагал, на оперативен служител от Мосад. Членовете на семейството му били намерили смъртта си в Дахау, а той едва останал жив. Свещеникът разсъждавал по следния начин – само човек, изпитал такава скръб, при това с нужните познания в разузнаването, би могъл да накаже виновниците по подходящ начин, без да разчита на съдебни процеси, които могат да се проточат с години.

– Наказание ли? Може би е по-точно да се нарече отмъщение? – обади се Галахър. – Дали отец Дюсо е смятал, че служителят от Мосад ще убие бившите нацисти?

– Не мога да кажа как точно са се развили нещата по-нататък – отговори Сол. – Предполагам, че агентът на Мосад, на име Ефраим Авидан, е решил да потърси помощ. Свързал се с други бивши концлагеристи, които в последствие са получили подходяща школовка в израелските тайни служби и организирали своя група. На години всички те са възрастни хора, вече пенсионери. Мнозина са останали вдовци. Имали са възможност и свобода – политическа и лична, да вършат каквото пожелаят. Във Виена наш човек от Мосад ни даде списък с имена. Всички хора от него отговаряха на характеристиките, които току-що описах. През последните няколко месеца те до един са изчезнали, без да се обаждат на никого. Предполагам, че са се оттеглили някъде, за да се подготвят за мисията си.

– Изчезнали са? – заинтригувано запита Галахър. – Звучи ми познато.

– Моят тъст – отговори Сол. – Мисля, че и той е с тях.

Стаята като че ли стана тясна за всички.

– А какво ще ми кажеш за двамата, които преди малко спомена – Сет и Ледената висулка?

– Професионални убийци. Синове на нацистски убийци. Предполагам, че бащите им са двама от бившите клиенти на кардинала. Ако хората на Авидан вече са предприели нещо срещу тях, Сет и Ледената висулка са тръгнали да търсят виновниците. Решили са, че кардиналт е

ключът към загадката. Ако открият какво е станало с него и защо е изчезнал, ще разберат защо бащите им са попаднали под прицел след толкова години.

– А вие каква връзка имате с всичко това? – обърна се Галахър към Арлийн. – Кой е Дру?

– Хайде, стига толкова въпроси – намеси се Сол. – Сега трябва да помогна на Ерика. Да сваля тази адска машинка от нея.

Преди да отиде на срещата, Сол бе помолил Арлийн да купи метална пинсета. Според Сет тя щеше да му е нужна, за да сваля бомбата, когато излязат от обхвата на дистанционното управление. Арлийн бръкна в чантата си и му я подаде. Той се наведе над колана, но се замисли.

– Арлийн, може би трябва да излезеш от стаята заедно с Галахър и отеца. За всеки случай, да не би това чудо да избухне.

– Ако мислиш, че е толкова опасно, не прави нищо.

– Представи си, че Сет не е излязъл от обхвата – поклати глава Сол. – Каза, че Дру е по пегите им. Сет би могъл само да натисне копчето.

– Най-добре е всички да излезем – предложи Галахър. – Ще се обади да изпратят специалисти по обезвреждане на експлозиви.

– Докато дойдат, може да е твърде късно – Сол разглеждаше жиците, които минаваха през колана и металната кутия. – Освен... Да, сигурно ще свърши работа – и той бързо отиде да вземе нощната лампа. С потни от напрежение ръце измъкна жицата от основата на лампата и откачи щепсела в другия ѝ край.

– Какво си намислил? – попита Галахър.

Сол бе прекалено зает и съсредоточен над онова, което вършеше, за да му отговори. Внимателно оголи проводника от двата края, а след това махна цялата изолация. Върна се при Ерика и закрепил единия край за голата жица, която свързваше металната кутия с колана. Другия край на проводника омота около втората жица, която също излизаше от кутията към колана. Сега дори и да прережеше колана, електрическата верига нямаше да се прекъсне, защото проводникът на лампата играеше същата роля, както поясет. На теория би могъл да махне колана.

На теория.

– Мисля, че всички трябва да напуснете стаята – каза Сол.

Арлийн вдигна свещеника от леглото.

– Галахър, хайде да се поразходим малко – предложи тя.

– Ромул?

Сол ги чакаше да излязат.

– Пожелавам ти късмет.

– Благодаря.

– Ти си съвсем различен от останалите – опита се да го окуражи Галахър.

Сол остана насаме с Ерика. Той стисна проводника на колана с пинсетата и го прекъсна.

Телефонът иззвъня точно в мига, в който бомбата би могла да избухне, ако Сол не бе преценил всичко както трябва. Острият звук пронизва мозъка му. Сърцето му подскочи.

– Дяволска работа!

Телефонът отново иззвъня.

Той се опита да се съсредоточи. Работеше максимално бързо, доколкото му позволяваха мерките за безопасност, които трябваше да спазва. Свали колана и като внимаваше да не прекъсне жиците, които беше прикрепил, постави устройството на стола.

Телефонът продължаваше да звъни.

Той грабна слушалката.

– Дру е! За бога, недей да сваляш колана! Сет те е излъгал! Нагласил е всичко така, че да избухне, ако прекъснеш жиците!

Сол се отпусна върху леглото и започна да се смее.

– И ми го казваш едва сега?

– Какво ти е?

Сол не можеше да спре истеричния си смях. Знаеше, че ще го помислят за луд, но по този начин се разтоварваше от напрежението, след като всичко свърши благополучно.

– Всичко е наред. Бомбата вече не е на нея.

– О, мили боже, как го направи?

В смеха му се появиха нотки на симпатия към Дру. Възкликанието на приятеля му прозвуча едновременно като въпрос и молитва за благодарност.

– С помощта на жицата на нощната лампа. Ще ти кажа като се видим. А ти как си? От Арлийн разбрах, че си тръгнал след Сет и Ледената висулка.

– Да. Сет е мъртъв. Ледената висулка го уби.

– Какво?

– Ледената висулка е ранен. Обещава да ни разкаже всичко, което знае, ако му помогнем.

– Къде да се срещнем? – Сол стана от леглото.

– В парка южно от „Арката на Константин“. Там оставих Висулката. Ще те чакаме на „Виа ди сан Грегорио“.

– Мислиш ли, че можем да му имаме доверие?

– Да. Той ми каза за бомбата. Никой не го е молил да ни предупредява, нито да спасява Ерика. Може би ще даде отговор на последните въпроси, които все още не сме си изяснили.

– След двайсет минути съм при теб – Сол остави слушалката и изхвърча от стаята. Минавайки покрай Арлийн, Галахър и отца в коридора, каза:

– Арлийн, моля те, погрижи се за Ерика. Остани при нея – и изтича към асансьора.

– Почакай за минута, да те вземат мътните – извика след него Галахър. – Още не сме свършили с теб. Къде си хукнал?

– Трябва да се видя с един приятел и да доведем тук Ледената висулка. Кажете на лекарския си екип да дойде. Ще имаме нужда от тях – Сол не можа да изчака асансьора и се затича надолу по стълбите.

Спусналият се мрак и хаосът от заслепяващите фарове на колите поперчиха на Сол да забележи Дру и Ледената висулка, когато премина покрай Арката на Константин по „Виа ди сан Грегорио“. Тротоарите бяха задръстени от тълпи пешеходци. „Трябваше да попитам Дру от коя страна на улицата ще ме чака“ – помисли си той. Но изведнъж точно пред себе си забеляза Дру, прикрепящ Ледената висулка, който бе претметнал ръка през рамото му, както се хващат пияниците, за да не паднат. Сол насочи колата към тях. Зад него сърдито засвириха клаксони. Спря до тротоара. Дру помогна на Ледената висулка да се качи отзад, след това и той се метна вътре и колата потегли.

Висулката бе облечен със самото на Дру. Лицето му бе така пребледняло, че почти се сливаше с изрусялата му от слънцето коса. По ръкавите на дрехата се забелязваха кървави петна.

– Лошо ли е ранен? – запита Сол.

– В двете ръце. Единият куршум е излязъл, но другият е останал в рамото. На моменти губи съзнание.

– Холоуей – промърмори Висулката.

– Кой е Холоуей? – попита Сол, като се обърна назад към Дру.

– Още не знам. Но със сигурност Висулката не го обича.

– Искам да си отмъстя на този кучи син – едва промълви той.

– За какво? – попита Дру.

– Изпратил е Сет да убие баща ми.

– А за какво му е било на този Холоуей...? Той евреин ли е?

– Не – горчиво се засмя той.

– Нещо не схващам смисъла – Сол зави на една пресечка. – Ако Холоуей не е евреин, то защо ще участва в групата, която преследва бивши нацисти?

– „Нощ и мъгла“ – прошепна Ледената висулка.

– Това вече съвсем не го разбирам. Нощ и мъгла е тактика за провеждане на терор, измислена от нацистите по време на Втората световна война – каза Сол.

– Чудна работа... Като че ли той току-що ни обясни по какъв начин евреите ще се опитат да си отмъстят – каза Дру.

Тръпки полазиха Сол. На следващата пресечка отново зави.

– Мислиш, че ще използват тактиката на самите нацисти, за да се разправят с тях? Отвличат военнопръстъпници и правят така, че семействата им да страдат по същия начин, както са страдали роднините на евреите по време на Холокоста, без да знаят какво се е случило с близките им? *Дали и бащата на Ерика е замесен в това безумие?*

– Жажда за отмъщение – каза Дру. – Познато ми е това чувство още от убийството на родителите ми. Знам какво е да мразиш. В продължение на дълги години аз бях изтъкан от омраза. Знам още, че когато си служиш с методите на твоя враг, се превръщаш във враг на самия себе си. Започваш да изпитваш отвращение и към собствената си личност.

Сол си спомни с каква ненавист бе преследвал и убил осиновиителя си, за да отмъсти за смъртта на Крис. Но това не му бе донесло удовлетворение, а само една огромна празнота. „Трябва да намеря бащата на Ерика. Да му попреча да извърши каквото е наmisлил.“

– Холоуей – за пореден път изпъшка Висулката.

– Кой е той? – попита Дру. – Щом не е евреин, тогава...?

– Синът на Художника.

– О, Господи – възкликна Сол. – Художника – това е прякорът на помощник-коменданта на лагера на смъртта Майданек. Той „управлявал“ – така се изразявал за работата си – „системата или поточно поточната линия за разглобяване“. През деня хиляди затворници са били натиквани в газовите камери или пещите. А през нощта Художника рисувал идилични пейзажи с гори и ливади.

– Бащата на Холоуей бил ли е помощник-комендант на Майданек? – запита Дру.

– Да.

– Защо Холоуей е изпратил Сет да убие баща ти?

– За да ме накара да им помогна в издирването. Да ме заблудят, че

„Нощта и мъглата“ са отвлекли баща ми.

– Къде е сега този Холоуей?

Той не отговори.

– Ако час по-скоро не извадим куршума от рамото му и не му прелеем кръв, никога няма да научим отговора на този въпрос – каза Дру.

– Прав си. Ще умре. Сакото му е подгизнало от кръв. Няма да успеем да го вкараме незабелязано в хотела. Трябва да намерим друго безопасно място. Галахър ще ни го посочи и ще има грижата да изпрати лекарски екип там – Сол спря колата и отиде да телефонира.

В това време Дру отново попита Висулката къде е сега Холоуей.

– Кичънър. Близко до Торонто. В Канада.

Миша Плец имаше киселини в стомаха, но изпи още една чаша силно кафе и едва се удържа да не отиде при свързочниците в приземния етаж на Главната квартира на Мосад в Тел Авив. Бе единадесет вечерта. Операция „Спасение“ трябваше да започне след час, а междувременно беше спряно подаването на всякакви радиосигнали. „Само ще им преча там. Вече свърших каквото зависеше от мен. Проверихме няколко пъти плана за действие.“

Въпреки всичко той все още се притесняваше дали информацията на Джоузеф е достоверна. Нямахме начин да потвърдят от друг източник времето и мястото на контрабандната доставка, нито разпознавателните кодове. Все пак Миша не би рискувал, ако съобщението не бе изпратено лично от Джоузеф и ако пратката не представляваше заплаха за сигурността на Израел. Реши, че при дадените обстоятелства по-голям риск е да не предприема нищо. Началниците му се бяха съгласили доста неохотно.

Вратата на стаята се отвори. Помощникът му влезе запъхтян. Чертите на лицето му бяха изопнати от вълнение.

– Ромул току-що се обади.

– Надявах се, че ще го направи. Къде е той?

– В Рим.

– Как е влязъл във връзка с нас?

– Чрез ЦРУ – помощникът му подаде листче хартия с написан телефонен номер. – Настоява да му се обадиш час по-скоро.

Съобщението го озадачи. Когато Миша за последен път бе видял Сол, някой се бе опитал да го убие, най-вероятно ЦРУ. Но дори и да не бяха те, Сол бе обещал да не търси помощ от никого. Защо сега ще

използва техните връзки с Мосад? Дали не си е довял някоя беля? Дали това съобщение не е някакъв номер?

Въпреки недоумението Миша се зарадва на листчето. От една страна, щеше да чуе Сол и Ерика, а от друга, щеше да се поразсее малко, докато чака новини за хода на операция „Спасение“. Вдигна слушалката и набра номера. Телефонът звънна само веднъж. Сол веднага го вдигна. Миша чу звучния му глас.

– Ало.

– Тук Пясъчната змия. Можеш ли да говориш спокойно от този телефон?

– В ЦРУ съм. Смятат, че никой не ги подслушва.

– Загазил ли си?

– Не. В момента си сътрудничим. Твърде дълго е, за да ти обяснявам. Научих някои много тревожни факти за бащата на Ерика.

– И аз – отговори Миша. – Вчера ми изпрати съобщение, днес също. Знам със сигурност, че е жив. Видели са го. Кажете на Ерика. Баща ѝ е жив и не е отвлечен. Но не иска да знаем къде е отседнал. Направил е така, че да не можем да го проследим. А що се отнася до информацията...

– За нацистите ли? – прекъсна го Сол. – Нима ти е казал?

– Какви нацисти? – Миша доближи слушалката до ухото си. – За какво говориш?

– Военнопръстници. Заради тях е изчезнал. Той, Ефраим Авидан и други бивши служители на Мосад от списъка, който ни даде, са научили къде се крият бивши нацистки престъпници. Образували са група за отмъщение.

Миша онемя от изненада.

– Ако не ти е казал за това, то тогава какво ти е предал? – запита настойчиво Сол.

– Дори и по най-сигурния телефон не мога да ти кажа. Информацията му е от жизненоважно значение за Израел. Засега само толкова. Утре ще мога да ти обясня.

– Но утре ще бъде вече късно. Джоузеф е на път да извърши нещо, за което ще има кошмари до края на живота си. Заради него, заради Ерика, трябва да му попречим. Каза, че отново е изчезнал. Нямах ли представа къде би могъл да бъде?

– В движение е. Обадил се е първо от Щатите, после от Канада.

– Канада ли каза?

– Важно ли е за теб?

– Къде по-точно? – настоятелно запита Сол. – От кой град?

– Торонто.

– Така си и мислех!

– Защо? Кажи ми? – попита Миша. – Защо е там?

– Синът на един от бившите нацисти живее там. На Художника, помощник-комендант на Майданек. Фамилията му е Холоуей.

Миша тежко въздъхна. Би могъл да каже на Сол, че това е името на един от търговците на оръжие, за които бе получил съобщение от Джоузеф. Но тайната на операция „Спасение“ не може да бъде разкрита преди успешния ѝ край. Когато участниците в нея се завърнат на безопасно място в родината, ще подаде информация на либийците, че Холоуей е замесен в провала. Едва тогава ще може да разкаже на Сол онова, което сметне за нужно.

– Трябва да свършваме. Ще ти се обадя утре по обяд. Много е важно. Не предприемай нищо дотогава. Чакай да ти позвъня. Ще ти дам информация, която ще ти бъде от полза.

Миша затвори телефона.

Чу се свободен сигнал. Доста объркан Сол също затвори и се загледа в скромно мебелираната стая в тайната квартира, която им посочи Галахър – една ферма извън Рим. В момента изпълняваше функциите на лазарет. Ледената висулка бе толкова преbledнял, че напълно отговаряше на прякора си. Бяха го сложили да легне, във вената му бяха забили игла със система, по която течеше кръвна плазма. Същият лекар, който преди това бе свестил отец Дюсо, вече бе направил нужната дезинфекция и шиеше раната на лявата ръка. Превърза я с марля и бинт.

– А сега идва по-трудната част – каза лекарят. Започна да разглежда данните за състоянието на пациента върху портативни монитори. – Сърцето му не бие равномерно. Кръвното налягане е ниско. Дишането му... Продължавайте с кислорода – обърна се той към асистента си.

– Мислите ли, че има опасност за живота му? – запита Сол.

– С две огнестрелни рани той е на път да постави рекорд, че изобщо е жив все още. Всяка крачка за него е означавала загуба на кръв. Дали ще умре? Ще бъде истинско чудо, ако оцелее. Освен това трябва да му направя операция, за да извадя куршума от втората рана.

– Не трябва да умира!

– Всички сме смъртни.

– Трябва да изкопча още информация от него!

– В такъв случай сега е моментът. Преди да го приспя. След петнадесет минути няма да бъде в състояние да ви каже нищо до утре вечер.

Сол се наведе над Ледената висулка. Лекарят и двамата му асистенти се въртяха около ранения, Галахър нервно се разхождаше напред-назад. Дру бе застанал неспокойно на прага, а зад него се виждаше Арлийн, която следеше състоянието на Ерика и отец Дюсо в другата стая. Сол избърса със салфетка потта от лицето на Ледената висулка, на което бе изписана силна болка.

– Чувате ли ме?

Той леко помръдна глава.

– Лекарят казва, че може да не оживеете. Но ако не умрете, ви гарантирам, че ще ви пуснат, щом оздравеете.

– За бога, не е твоя работа да обещаваш – обади се Галахър.

– Готов съм на всичко, стига той да ми помогне – обърна се към него Сол. – Още в началото ти казах, че това е личен проблем. Но вече не се отнася само за твоята ми, а и за жена ми. Щом разбере какво се кани да направи баща й, никога няма да ми прости, че не съм му попречил с всички възможни средства. Не се опитвай да ме възпираш, защото...

– Какво ще ми сториш? И в какво ще се превърнеш след това? Ново издание на баща й ли? – запита Галахър.

Сол се замисли, като си призна, че Галахър имаше право. Но чувствата му към Ерика надделяха и той настоя да му позволят да действа, както е намислил.

– Не, има разлика – каза Сол. – Тук не става дума за омраза. А за любов.

– Може би това още повече влошава положението.

– Виж какво, съжалявам наистина. Нямах намерение да те заплашвам. Но ти трябва да ме разбереш – Сол отново се наведе над Ледената висулка. – Кажи ми всичко, което те питам. Аз трябва да знам истината. Събери силите си. Ти ще оживееш. Ще бъдеш отново свободен. Готов съм да те защитя.

– Какво... искаш да знаеш? – облиза пресъхналите си устни Ледената висулка.

– По пътя в колата ми каза, че Холоуей живее близо до Торонто. В Кичънър. Спомни си къде. Как да стигна до него? Къде е...?

– Кичънър ли? – гласът на Ледената висулка бе станал дрезгав. – Той живее – раненият болезнено си пое въздух – извън града. Магистрала 401, западно от Торонто, осемдесет километра... път номер...

Сол се напрягаше да запомни всяка дума.

Полунощ. Средиземно море. На юг от Крит, на север от Либия.

Капитанът на товарния кораб „Медуза“ разтревожено се загледа в сигналните светлини не много далеч от кърмата. Срещата с либийския кораб трябваше да се състои едва след три часа. Не бе уведомен за промяна в програмата. От единадесет часа вечерта трябваше да спре подаването на радиосигнали, също както и либийците, освен ако не се получат някакви тревожни съобщения. Значи дори и да имаше промяна, нямаше как да я научи. Защото светлините пред него подаваха уговорените сигнали. Той даде заповед да потвърдят, че са ги видели, изчака и си отдъхна, когато либийците продължиха със следващия сигнал. Каза си, че тази промяна в програмата е добре дошла, тъкмо ще се отърве побързо от опасния товар.

От мрака изплуваха очертанията на кораб, който спря на близко, но безопасно разстояние от мястото, където „Медуза“ бе пуснала котва. Екипажът спусна моторни лодки, които разцепиха тишината. Капитанът на „Медуза“ нареди да опънат въжени стълби и да приготвят крана за разтоварване.

Лодките наближиха „Медуза“. Хората от тях се заизкачваха по въжените стълби. Любезната усмивка на капитана, с която искаше да ги приветства, бързо се стопи, когато видя, че на лицата си имат маски, а в ръце държат автоматични оръжия, че превземат кораба и откарват екипажа към спасителните лодки. Някой постави пистолет на слепоочието му. Той изкрещя.

Долу от лодката капитанът гледаше как корабът му се отдалечава в нощта, заедно с товара на стойност сто милиона долара – пистолети, автоматични оръжия, портативни миномети... Две моторници следваха „Медуза“. Може би онова, което бе взел за либийски кораб, бе само бутафория. Предположи, че външността на „Медуза“ също ще бъде променена, за да не може никой да я познае. Ще изпишат ново име върху старото. До утре сутринта пиратите сигурно ще са вече на безопасно място в някое пристанище. Капитанът се хвана за главата. Чудеше се какво ще отговори на либийците, когато стигнат до брега, като междуременно нареди на екипажа да гребе с всички сили. Но накъде? Нямаше значение. Само да бъде по-далеч от това място. И от либийците, които едва ли щяха да проявят разбиране и щяха да се разправят най-безмилостно с тях.

Ерика най-после бе дошла в съзнание и се опитваше да схване онава, което ѝ разказваше Сол – как се бе срещнал с Дру и Арлийн, как бяха решили да действат заедно и какво се бе случило след отвличането ѝ. Учудването ѝ бе заменено от силно вълнение.

– Група за отмъщение ли? Баща ми, Авидан и останалите... седемдесетгодишни старци... изчезват, за да отмъстят на мъчителите си от нацистките концлагери?

– Може би не само това.

– И по-лоши намерения ли имат?

– В колата Ледената висулка спомена за „Нощта и мъглата“ – Дру реши да ѝ обясни вместо Сол. – Но нямаше предвид нацисткия декрет, а... Може би баща ти и другите искат да накажат не само военнопредатниците. Решили са да тероризират и децата им. Да отмъстят на бащите по същия начин, по който те са ги измъчвали на времето.

Изведнъж Ерика се досети нещо и скочи в леглото.

– Не мислите ли...? Ако целта е била да тероризират бащите, като си отмъщават на децата, тогава бащите сигурно са още живи. В противен случай удовлетворението няма да е пълно. Нацистите трябва да научат, че децата им са подложени на тормоз. Те ще страдат, ако знаят, че и децата им страдат. Затова мисля, че не всичко е загубено. Трябва да ги спрем преди да са ги убили.

– Сол бе прав като каза, че си страхотна – усмихна се Дру.

– Е, може би. Но ако е така, защо искам да попреча на баща си? Честно казано някъде в дъното на душата си желая той да си отмъсти.

– И с мен е така – обади се Сол. – Точно затова ставам толкова нервен, когато се опитвам да ги защитя.

– Така е – потвърди Дру. – Човек винаги жадува за отмъщение, дори и да крие това желание дълбоко в себе си. В случая аз съм безпристрастен. Нямам роднини, които са загинали в Холокоста. Но когато си помисля за зверствата на есесовците, така побеснявам, че ми се ще да... – Дру въздъхна. – Някои от тях дори не са били така луди, че да вярват в правотата на каузата, но са вършили всичко онова, което са им нареждали. Просто са се примирили с цялото това безумие. Начин на оцеляване. За да изхранят семействата си. Ако повечето от тези лицемери се бяха възпротивили...

– Хората не са толкова смели – каза Ерика.

– Но ние сме – продължи Дру. – Ето защо се противопоставяме на това да се използват нацистки методи срещу нацистите. Ние не искаме да се превърнем в нацисти. Нали затова имаше Нюрнбергски процес?

Не отмъщение, а законен съд. Повярвайте ми, аз искам тези престъпници да бъдат наказани. Не ме интересува колко години са минали оттогава. Те *трябва* да получат заслуженото. Според мен наказанието не може да бъде друго освен смърт. Но не лично отмъщение, а безпристрастен съд на обществото.

– Но как...? – Ерика се олюля и седна на леглото.

– Добре ли си? – Сол отиде при нея и я прегърна.

Тя кимна и побърза да зададе въпроса си:

– Но как ще попречим на баща ми?

– Той сигурно е в Торонто – отговори Сол. – Холоуей живее наблизо. За последен път са видели баща ти там. Мислиш ли, че ще имаш сили да пътуваш?

– Винаги бих ти отговорила с „да“. За да помогна на баща си.

– Но имаш ли наистина сили?

– Да. Купи два билета за първия самолет до Торонто.

– Четири – обади се Дру.

Ерика го изгледа учудено.

– Присъединявам се към Дру – обади се Арлийн, която дотогава мълчаливо бе слушала разговора, и пристъпи напред. – Четири билета. И ние ще дойдем с вас.

– Но вие...

– Нямаме причина? Това ли имаш предвид?

– Нямаме нищо общо с тази история – Ерика махна с ръка, ядосана на себе си. – Прозвуча доста грубо. Не исках да ви обидя. Все пак той е мой баща.

– Да, нямаме никакъв мотив – намеси се Дру. – Но бихме желали да дойдем.

– Дори не ме познавате.

– Ще се опознаем.

Джоузеф Бернщайн седеше сам в тъмния хол на превърнатата в затвор къща в Торонто. Опитваше се да си почине преди изпитанието, което го очакваше на другия ден. Поне няколко минути покой.

„Вече съм на седемдесет“ – мислеше си той. „Моите приятели също са доста поостарели и спят горе. Бившите ни врагове, на години колкото нас, са наши пленници. Утре, след повече от четиридесет години, аз ще изпълня клетвата, дадена на младини. Да отмъстя за семейството си. Да ги накажа по същия начин.“

Самолетът на канадските авиолинии се приземи в Торонто малко след два следобед. Сол все още бе настроен на римско време. Там слънцето вече залязваше, а тук преваляше пладне. Беше спал малко предната нощ и се чувстваше изтощен. Краката го боляха от дългото седене на едно място.

Арлийн и Дру също бяха доста уморени, докато Ерика сякаш преливаше от енергия. Мисълта за баща ѝ не ѝ даваше покой. Веднага след като минаха през емиграционната служба и митницата, тя побърза да намери кола под наем и двадесет минути по-късно четиримата вече бяха напуснали района на летището. Излязоха на магистрала 401.

Движението беше натоварено. Повечето шофьори пренебрегваха ограничението на скоростта, което тук беше 100 км/ч. Но Ерика не желаше неприятности с полицията и независимо от нетърпението си, не превишаваше разрешения максимум. Следобедното слънце приличаше. Тя включи климатичната инсталация. Стремеше се да гледа само напред, без да обръща внимание на полята, които се простираха от двете страни на магистралата. Сол следеше табелите и след около петдесет минути посочи:

– Ето го. Тръгни по този път.

Той съжаляваше, че не можа да дочака обаждането на Миша Плец в Рим. Миша настояваше, че трябва да му предаде нещо важно, което най-вероятно беше свързано с Холоуей. Но когато се наложи да избира дали да чака в Рим или да вземе първия самолет за Торонто, необходимостта от спешни действия му продиктува второто решение.

– Завий наляво – каза Сол.

Ерика излезе от магистралата. След пет километра той отново ѝ каза да свие вляво. Слънцето огряваше невисоки хълмове, по които се редваха горички, пасища и царевични ниви.

– Предполагам, че сме доста близо – каза Сол. Шосето правеше завои. Той посочи с ръка надясно към посипана с чакъл алея. От двете ѝ страни бяха засадени дървета. Пътят се виеше през тучна ливада и извеждаше най-горе на хълма до имението. – Това трябва да е. Съвпада с описанието на Ледената висулка. Да, ето и нарисуваната на пощенската кутия сива хрътка.

– Мнозина си украсяват пощенските кутии с рисунки на кучета – предупреди го Дру.

– Ледената висулка спомена, че близо до имението има мост.

– Вече съм сигурна, че е тук – каза Ерика след минута, минавайки по моста. – Да не губим ценно време.

Тя сви по един черен път.

– Ако оставим колата близо до реката, няма да събуди подозрение. Все едно, че някой е харесал мястото и е отишъл да лови риба.

– Ех, ако бяхме въоръжени сега – каза Сол.

– Невъзможно е да пренесем оръжие през митническия контрол на летището. Щяхме да сме още в Рим. И най-вероятно в затвора – отвърна му Дру.

– Казах го просто така. Но ще почувстваме ужасно силно липсата му, когато проникнем в имението.

– Човек никога не знае. Може и да не ни потрябва – обади се Арлийн. – Ако Холоуей се окаже един обикновен бизнесмен.

– Не забравяй връзката му със Сет и Ледената висулка. По-добре да се настроим за неприятности.

Слязоха от колата. Дърветата покрай пътя ги закриваха, така че никой от имението не можеше да ги види.

Горичката, през която тръгнаха, бе доста гъста. Слънчевите лъчи само тук-там пробиваха през клоните на дърветата. Миришеше на влажна земя. Дру прескочи един повален дънер и пое нагоре, където растителността се съгъстяваше. Погледна през рамо назад и не можа да не се възхити от грациозната походка на Арлийн и лекотата, с която преодоляваше трудния терен. „Ще ни се отрази добре, ако отидем в някое загътено скалисто място и потренираме отново алпинизъм. Само двамата, за две-три седмици“ – помисли си той.

Когато всичко свърши.

Но сега не беше време да мечтае за бъдещето и Дру съсредоточи вниманието си върху трудното изкачване. Когато стигна най-горе, изчака Арлийн и нежно я докосна по рамото. Оттам нататък започваше голо място, а вдясно от тях, на същата височина, се намираше имението. Сол и Ерика бяха пред тях, скрити в някакви храсти.

Въпреки че бе на около стотина метра от къщата, Дру забеляза, че отпред се разхождаха най-малко половин дузина въоръжени мъже. Всички те бяха насочили вниманието си към входа на имението. В двора бяха паркирани около десетина различни марки автомобили. От имението излезе мъж в син анцуг и внезапно спря, ужасен от онова, което видя. По посипаната с чакъл алея се зададе камион, който вдигаше

облак прах зад себе си.

Предната вечер Холоуей бе почувствал силна нервна преумора. Безпокоеше се за предстоящата операция. Ето защо реши да рискува и да навести семейството си, което бе оставил в безопасното имение в Кичънър. Когато в Либия бе три часа посред нощ, в Онтарио бе девет вечерта. Ако се пресметнеше времето за пренасянето на оръжието от „Медуза“ на либийския товарен кораб и придвижването му към най-близкото пристанище, то не би могло да се очаква никакво съобщение за разволя на събитията по-рано от следващата сутрин.

Холоуей не вярваше в бога. Но се молеше за успеха на операцията, защото споделяше опасенията на Розенберг, че „Нощта и мъглата“ може би са разкрили тайната доставка. Ясно беше, че враговете им знаят твърде много, за да могат да ги тероризират така. Затова нищо чудно да бяха узнали и за „Медуза“. Но Холоуей не можа да измисли по какъв начин да предупреди либийците за евентуалното изтичане на информация, без сам да загази. Бе сигурен, че щяха жестоко да се разправят с него, заедно е дал сигнал за започване на операцията въпреки опасенията си. Ето защо реши изобщо да не предупреждава клиентите си и да изчака, като се надяваше, че няма да има усложнения.

На обяд вдигна тост с чаша вино, като се опита да изобрази нещо като усмивка на лицето си. С тържествен глас съобщи на семейството си: „Знам, че се притеснявате за онова, което става. През изминалите няколко месеца всички бяхме подложени на сурови изпитания. Искате да се върнете у дома. Охраната около вас ви изнервя. Но понякога се случва хората, които се занимават с международни сделки, да си създадат врагове. Бих искал да ви успокоя, че приближава краят на това изпитание. И да ви благодаря за вашето търпение и разбиране“. Той отпи глътка вино и добави наум: „И за успеха на «Медуза».“

Погледна часовника си и видя, че е точно девет вечерта, т.е. средиземноморската операция трябваше да започне в този час. В столовата влезе човек от охраната и му донесе телеграма. Холоуей разкъса плика и я извади. Трябваше да я прочете няколко пъти, за да схване смисъла на казаното.

ВСИЧКИ ПРОБЛЕМИ РЕШЕНИ. БАЩА ТИ СПАСЕН.
ВРЪЩАМЕ СЕ УТРЕ. ТРИ СЛЕДОБЕД ВАШЕ ВРЕМЕ.
ТВОЕТО ИМЕНИЕ. ЛЕДЕНАТА ВИСУЛКА И СЕТ.

Холоуей облекчено въздъхна. За първи път от няколко месеца почувства прилив на енергия, напрежението му поспадна. Първоначално доста се изненада, че Сет и Ледената висулка бяха изпратили телеграма и то на този адрес, вместо да телефонират. Но след това се свърза с имението извън града и научи, че току-що и там бе пристигнала телеграма. Помисли си, че за по-сигурно бяха изпратили съобщение и на двете места. Може би смятаха, че телефонният разговор е по-опасен. Съобщи на охраната в имението, че утре очаква гости.

– Дядо ви скоро ще се върне – каза той на децата. Погледна жена си усмихнат и си сипа втора чаша вино, което не му се случваше често.

Едва издържа до обяд на следващия ден. Очакването го изнервяше. Качи се на колата заедно с охраната и се върна в другото имение. Там вече бе пристигнал един автомобил. Преизпълнен с радост, той се спусна към него.

Но вместо баща си, видя Розенберг.

– Какво правиш тук? – Холоуей замръзна от изненада.

– Как? А телеграмата?

– Телеграма ли?

– Не си изпращал?

– За бога, не съм!

– От твое име е – Розенберг извади къс хартия от джоба на самото си.

Холоуей изстина, когато я прочете.

НЕ ИСКАМ ДА ПОЛЗВАМ ТЕЛЕФОНА. ВСИЧКИ ПРОБЛЕМИ РЕШЕНИ. БАЩИТЕ НИ СА СПАСЕНИ. УТРЕ ТЕ ЧАКАМ. ТРИ СЛЕДОБЕД МЕСТНО ВРЕМЕ. МОЕТО ИМЕНИЕ. ХОЛОУЕЙ.

– И си повярвал на това? – той смачка телеграмата.

– А какво друго ми оставаше? Да взема да ти се обаждам, когато ми съобщаваш, че телефонът не е безопасен? Или да си остана в Мексико, след като знам, че баща ми ще бъде тук в Канада?

– Абсолютен глупак! Аз също получих телеграма! С почти същото съобщение! Че и моят баща ще ме чака тук.

– В такъв случай, ти си не по-малък глупак от мен!

– Само те са! – Холоуей се обърна към входа на имението – Те ни погодиха този номер!

– Те? – Розенберг усети, че коленете му се подкосиха. – „Нощта и

мъглата“?

– А кой друг? И сега сигурно ни наблюдават отнякъде!

Холоуей и Розенберг тръгнаха към къщата.

Но Холоуей се обърна назад, защото чу шум от приближаваща се по пътеката кола. Охраната се спусна натам. Зад волана бе Милер.

– Казах ти да не идваш тук! – извика Холоуей.

Милер удари спирачки и изскочи ядосан от колата.

– А пък аз ти казах, че тръгвам! Ти *си знаел* какъв е бил баща ми! И всички останали от групата! Опитвах се да си внуша, че ще падна до твоего ниво, ако просто дойда тук и те удуша. Но, Господ да ми е на помощ, дори когато научих за престъпленията на баща си, исках той да се върне! А след това получих твоята телеграма! Баща ми! Пишеш, че е тук! *Къде е?*

Холоуей грабна листа, който архитектът сърдито размахваше. Съобщението бе същото като изпратеното до Розенберг.

– Те са тук – закрещя Холоуей. – Сигурен съм. Няма съмнение. Те са някъде тук!

– Някъде тук ли? – ядосано запита Милер. – За какво говориш? Някъде тук? Кой по-точно?

– Трябва да се скрием. Бързо. Влизайте вътре – Холоуей се спусна към стълбите. Извика на началника на охраната: – Събери хората! Концентрирайте силите си тук! Защитавайте къщата!

Но отново се обърна към пътеката, защото чу шум от двигател.

„О, боже! Стигат ми толкова!“

В следващите два часа продължиха да пристигат коли, от които изскачаха мъже, размахващи телеграми. Всички те бяха повикани тук от цял свят – Мексико, Америка, Англия, Франция, Швеция, Египет и Италия. Идваха, за да се видят отново с бащите си, но разбраха, че са били измамени. Холоуей бе поканил всички в кабинета си и бе наредил на охраната да отбранява къщата. Мъжете бяха страшно ядосани. Викаха, крещяха, обвиняваха, оплакваха се.

– Отивам си!

– Опасно е!

– Не по-малко опасно е да стоим тук!

– Какво ще се случи в три часа?

– Защо е посочен точно този час?

– Ами ако бащите ни наистина се върнат?

– А ако някой ни нападне?

Посоченото в телеграмите време мина. Холоуей чу да пристига по редната кола. Изтича навън, като се надяваше, че греша в предположението си за „Нощ и мъгла“ и се молеше това да са Сет и Ледената висулка.

Но вместо кола, по пътеката се движеше камион. Каросерия с дървени прегради, покрита с брезент.

Холоуей изтръпна.

Приличаше на камион за превозване на животни.

„Господи, имай милост към нас“ – мислено рече той, изпълнен с ужасно предчувствие. Надвисналата опасност му изглеждаше още по-страшна, защото не знаеше какво точно са намислили непознатите противници. Но в едно бе сигурен – края на тази история приближаваше.

– Какво става там? – запита Сол, клекнал до Ерика, Дру и Арлийн, когато видя носещия се към къщата камион. В двора бяха паркирани девет коли. Мъжът в синия анцуг истерично крещеше на охраната, която насочи оръжието си към камиона.

– Тръбва да се придвижим по-близо – каза Дру.

– Сега му е времето, когато охраната се занимава с камиона – обади се Ерика.

Висока до кръста мрежа от бодлива тел отделяше храстите, в които се криеха, от ливадата. Ерика тръгна към оградата. Не се виждаха електрически проводници, нито снимачни камери. Може би по земята бяха разположени детектори на звук и натиск, но се налагаше да рискуват. Тя се прехвърли от другата страна и запълзя.

На около стотина метра вдясно се виждаше мъжът със синия анцуг. Крещеше заповеди на хората от охраната, насочили оръжие срещу камиона, който най-после изкачи височината и приближи паркираните пред къщата коли.

Ужасно предчувствие я накара да запълзи по-бързо. Обърна глава към Сол, който се придвижваше в нейната посока. Дру и Арлийн останаха малко по-вляво. Бяха се пръснали така, че да не ги забележат.

Слънцето приличаше в гърба ѝ. Тя изтича към един отрупан с атрии цветарник, зад който се скри. Изведнъж спря. Двама души от охраната притичаха край нея и се присъединиха към останалите, които стояха с насочени срещу камиона оръжия. Той бе обърнат така, че каросерията гледаше към къщата. Ерика се възползва от ситуацията и се

придвижи още по-близо. Но вляво от себе си забеляза часови. Скри се зад един храст. С готово за стрелба оръжие, той се опита да заеме удобна позиция, но падна като подкосен. Силно озадачена, Ерика забеляза двама възрастни мъже, които се появиха зад него. Единият държеше особен вид оръжие, чиято форма ѝ бе позната – използваше се за изстрелване на стрелички, напоени с приспивателно. Въпреки напредналата си възраст мъжете действаха със забележителна сръчност. Издърпаха мъжа зад един навес и взеха оръжието му. След това бързо се скриха зад къщата.

Удивлението ѝ нарасна, когато погледна напред и видя, че вратата на кабината до шофьора се отвори и оттам се показва възрастен мъж. Той се запъти към капака на каросерията. Там го чакаше друг мъж. Ерика не го бе забелязала, защото камионът го закриваше. Двамата се прегърнаха пред смаяните погледи на охраната и пред дулата на насочените към тях автомати. Изпълнена със страх и учудване, Ерика се придвижи напред. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Лошото предчувствие се сбъдна. Възрастният мъж, който се бе появил зад камиона, бе баща ѝ.

Яростта бе по-силна от страха. Джоузеф Бернщайн спря на известно разстояние от насочените автомати и се обърна към Холоуей:

– Така ли посрещате гости?

– Кои сте вие?

– Мисля, че вече се досещате – отвърна Ефраим Авидан. Той повдигна брезента. – Кажете на охраната да свали оръжието – и отметна покривалото встрани. С трясък отвори задния капак на каросерията.

Вътре седеше брадат мъж с готова за стрелба автоматична пушка.

– Тъй като оръжията са по вашата част, без съмнение съзнавате, че съм дръпнал спусъка – обърна се той към Холоуей. – Знаете колко бързо сее смърт тридесет калибровата пушка. Дори и на някой от охраната да му хрумне да стреля по мен, ще успея да натисна спусъка по рефлекс. Прицелил съм се право в гърдите ви. Направете това, което ви каза моят приятел. Накарайте охраната да свали оръжието.

– А ако ви е необходим допълнителен стимул, за да им наредите, просто погледнете по-навътре в каросерията – допълни Джоузеф.

Запнал от учудване, Холоуей се втренчи в камиона.

– Приближете се. Искаме да ги разгледате по-добре – каза Ефраим.

Той нервно направи две крачки напред и пребледня, когато видя какво има вътре.

Упоени, с посивели и изпити лица, техните бащи лежах на пода на каросерията, завързани с вериги един за друг. Всичко единадесет мъже. Пазеше ги възрастен мъж, опрял автомат в главата на бащата на Холоуей.

– О, боже – Холоуей се хвана за стомаха, все едно, че щеше да повърне.

– Нареди на твоите хора да свалят оръжието, защото ще застреляме пленниците – извика Джоузеф и извади пистолет от джоба на якето си.

– Направете каквото искат – глухо произнесе Холоуей.

Служителите от охраната оставиха автоматите на пътеката. Джоузеф ги претърси и откри още няколко пистолета. Нареди им да легнат с лице към земята.

– Защо правите всичко това? Какво искате? – извика Холоуей.

– Още ли не ви е ясно? – отвърна Ефраим. – Тук сме, за да обсъдим фашистката теория за расите.

В този момент вратата на къщата се отвори. Отвътре един по един заизлизаха останалите членове на групата с вдигнати ръце и изкривени от страх физиономии. Зад тях вървяха двама възрастни мъже с автомати.

– А, останалата част от аудиторията реши да се присъедини към нас на сцената – каза Ефраим.

– Не знам какво сте намислили – извика някой от групата на Холоуей – но...

– Г-н Милер – обърна се към него Джоузеф – затваряйте си устата.

– Не можете да ни държите в неизвестност! Не можете.

Джоузеф го удари с пистолета по главата.

Той падна на земята. Започна да стене и се хвана за разкъравеното си теме.

– Някой друг да има да каже нещо? – запита Джоузеф. Всички гледаха с ужас кръвта, която се стичаше по лицето на Милер.

– Много добре – със задоволство каза Джоузеф.

От всички страни на къщата се появиха възрастни мъже с оръжие в ръка.

– Справихте ли се с останалите от охраната? – попита Ефраим.

– Чисто е. Претърсихме навсякъде, проверихме всички стаи.

– В такъв случай можем да започваме – Ефраим тръгна към камиона.

– Каквото и да сте намислили, ще направите грешка – обади се един от мъжете с вдигнати ръце, който приличаше на мексиканец.

– Розенберг, не се опитвай точно ти да ми казваш кое е правилно и кое не. Ти и Холоуей сте жив пример за това, че синовете наследяват пороците на бащите.

– Какво имате предвид?

– Оръжията, които продадохте на Либия, за да ги използва срещу Израел.

– *Знаете?*

– Вече са на сигурно място при нас.

Розенберг изстена.

– Да, така се получи. Без да искаш, помогна на моята раса, същата, която баща ти положи толкова усилия да изтреби – каза Ефраим и извади няколко лопати от каросерията. – Хайде, вдигнете ги. Има за всички – и хвърли на земята още лопати. – Да не губим време. Да бъдем по-експедитивни. Бащите ви много държаха на това. Стегната организация и работа.

– Лопати? – пребледнял възкликна Холоуей.

– За да изкопаете яма, разбира се. Голяма и широка.

– Вие сте съвсем побъркани!

– А бащите ви побъркани ли бяха, когато принуждаваха евреи да копаят ями и да хвърлят телата на други евреи в тях? Или може би убийството на евреи е оправдано? Лудост е само когато екзекуторите трябва да бъдат екзекутирани, така ли? *Хващайте лопатите!*

Подканяни от дулата на автоматите, всички уплашено запривстваха напред.

– Ще изкопаем ямата зад къщата, за да не се вижда откъм пътя – каза Ефраим. – Сигурно искате да знаете какво ще правим с вас, когато свършите тази работа. Дали няма да ви накараме да гледате как убиваме бащите ви, а след това да разстреляме и вас, както са правили на времето те с онези, които са копаели общите гробове? Предлагаме ви да изберете – както са постъпвали те с жертвите си. Да ни сътрудничите, за да ви освободим. Да изкопаете ямата – и тогава ще стане ясно колко обичате бащите си. Много евреи са били изправени пред този избор през войната. Решете дали има смисъл, след като бащите ви и без това ще умрат, да се жертват напразно заради тях. Или е по-добре да сътрудничите на техните екзекутори и да се опитате да се спасите? Интересна дилема, нали? Ако откажете да копаете, ще ви застреляме. А ако се подчините... – Ефраим разпери ръце. – Кой знае? Проверете сами. Ще натрупате жизнен опит.

Ерика се бе прикрила зад една чупка и разглеждаше задния двор. Дватама възрастни мъже, които бяха обезвредили часовия, не се виждаха. Може би бяха влезли в къщата от някакъв заден вход. Но забеляза други двама, които влачеха един човек от охраната към нещо като гараж в далечния край на имението. Върнаха се обратно с автомати в ръка и изтичаха към задния двор.

Тя погледна Сол, който бе близо до нея. Посочи му двора с мъчлив жест. Не виждаше Дру и Арлийн. Предположи, че те са решили да заобиколят имението. Надяваше се, че са забелязали движението зад къщата.

Към последните двама, които видя, се присъединиха нови двама. Всички бързо влязоха вътре в сградата. Ерика реши да изчака удобен момент. Четиримата скоро излязоха и се втурнаха към предната част при останалите. След като се бяха уверили, че теренът е чист, те бяха свалили автоматите си.

Сега е моментът! Тя изтича към задната стена на къщата. През една стъклена врата успя да надникне вътре, където бе съвсем тихо. Сол дотича при нея и двамата заедно влязоха вътре. Отдясно видя стълби, които се спускаха надолу към приземния етаж. Пред себе си забеляза три стъпала, по които се качи в малък коридор. Сол отиде да провери приземния етаж, а тя тръгна по коридора. Миришеше на готвено месо и топъл хляб. Стигна до просторна кухня, където всичко блестеше. Двама мъже от прислугата лежах неподвижно на пода. От вратовете им стърчаха приспивателни стрелички. Ерика почувства студени тръпки по собствения си врат. Изчака Сол да се покаже от приземния етаж, мина през една люлееща се врата и излезе в друг коридор – по-широк и по-дълъг. По стените бяха окачени пейзажи. Картините бяха хубави, изпълнени със светлина, но въпреки това тя потръпна от ужас, когато си помисли за човека, който вероятно ги бе нарисувал – бащата на Холоуей, помощник-комендант на Майданек.

Вляво се намираще столовата, а вдясно – кабинетът. В него се виждаха пълни пепелници и много празни чаши. Вниманието ѝ бе привлечено от мъжките гласове, които долитаха отвън. Някои от тях умоляваха, други ядосано даваха заповеди, трети бяха учудващо спокойни. В шумотевицата разпозна гласа на баща си. Кръвта пулсираше в слепоочията ѝ. Тръгна към отворената предна врата и залепи гръб за стената до входа. Върху огрените от слънце стълби стояха десетина мъже на

средна възраст с вдигнати ръце. Други, доста по-възрастни от тях, ги държаха на прицел.

Отново чу гласа на баща си. Обхваналото я въодушевление, че отново го вижда и е толкова близо до него, бързо се изпари. Слушаше ужасена. Разговорът бе толкова абсурден, колкото изкънтяването на лопати по чакълена настилка и заповедта да се изкопае яма зад къщата. Имаше чувството, че всеки момент ще ѝ прилошее, затова постави ръка на рамото на Сол, търсейки успокоение.

Докато Ефраим обясняваше каква яма трябва да изкопаят синовете за бащите си, Джоузеф съвсем ясно си представи големите окопи, които той и жена му бяха принудени да дълбаят в Треблинка. Тъй като там нямаше пеци, есесовците изгаряха трупове в ями. Обещаваха спасение на евреите, които вършеха тази тежка работа, докато имаха сили. Ако сътрудничиш на нацистите, оставаш жив. Ако откажеш от лоялност към сънародниците си евреи, умираш в газовата камера или те изгарят в ямата, която си отказал да изкопаяш.

Джоузеф едва не бе полудял, когато бе принуден да направи своя избор и бе решил да живее, съгласявайки се да заравя трупове на човешки същества като него. Вината така се бе натрупала в душата му, бе подхранвал гнева си в продължение на толкова години, че бе готов на *всичко*, за да намери отдушник на мъката си. Сега, когато моментът дойде, той не само си припомни Треблинка, а напълно се пренесе там. Отново почувства задушавашия мирис на обгоряла човешка плът. Стомахът го присви, но си наложи да се изправи и да продължи да работи, защото някакъв есесовец му извика да сложи още дърва върху трупове, друг – да отвори торбите с хлор, трети – да изнесе трупове от газовите камери. Очите му се насълзиха.

– Вън! – чу гласа на есесовеца. – Хайде всички вън! По-бързо! Скачайте, дяволите да ви вземат! Слизайте от камиона!

„Камион ли? Но в Треблинка нямаше камиони. Нацистите докарваха затворниците в конски вагони. Каква работа има този камион в...“ – той изведнъж се съвзе от кошмара. Осъзна, че е в имението на Холоуей, а не в Треблинка. Видя очите на Ефраим, които от ярост щяха да изскочат от орбитите си.

– Вън! – крещеше Ефраим на по-възрастните мъже, бивши офицери от SS и ги пришпорваше с едно въже да слизат от камиона. Тъй като бяха оковани в обща верига, затворниците се бутяха в старанието си да

свят колкото може по-бързо, падаха един върху друг, веригите дрънчаха, измършавели тела тупваха върху чакъла. Свързани заедно, те тръгваха, но се препъваха, падаха, отново ставаха или пълзяха по земята.

– Не! – извика Джоузеф.

Но кръсците на Ефраим заглушиха опита му да се противопостави. Той шибна още по-силно мъжа, който бе най-близо до него.

– Изправете се! Всички на крак, червеи такива! Нямаме време за губене! Мюлер, ти знаеш най-добре какво следва. След като изкопаят ямата, ще сложим една дъска напреко, а вие ще застанете върху нея! За да бъдем сигурни, че ще паднете където трябва, когато стреляме. Няма да пилеем време да ви избутваме вътре. Ефективност, нали така беше, Мюлер? Твоето мото! И организация! За да не губим нито секунда!

– Не! – извика отново Джоузеф.

Но както и преди малко, никой не му обърна внимание.

Синовете бяха пребледнели от уплаха.

– Няма ли да се опитате да ни попречите? – запита Ефраим. – Холодей? Розенберг? Хайде, спрете ни! Не! Започвате ли да чувствате как страхът пречупва волята ви? Някога есесовците казваха, че евреите заслужавали да умрат, защото не показвали никакво достойнство и се оставяли да ги откарват в газовите камери! Е, сега е ваш ред! Съпротивлявайте се! Покажете ни, че сте нещо повече от нас! – и той заудря с нова сила бащите им. – На крак! По-бързо, по дяволите!

Като гледаше изкривеното от омраза лице на Ефраим, на Джоузеф му прилоша. Очакваше, че ще изпита удовлетворение, а не отвращение. Облекчение, а не гадене.

Ефраим зашиба възрастния мъж още по-ожесточено.

– Скоро ще научите как се чувстват хората, които виждат синовете си да им копаят гробове. След това ще ги заставим да гледат как ще ви разстреляме! Ще изпитвате страх, унижение, пълно падение! – Ефраим се обърна и към синовете. – А вие пък ще видите как убиваме вашите бащи, ще стоите безпомощно встрани и ще знаете, че сте взели участие в екзекуцията, като сте изкопали техните гробове! И ще се питате дали срамният договор, който сключихте с нас, ще бъде възнаграден – дали ще бъдете застреляни или пощадени!

След това възрастните мъже бяха подкарани под дулата на автоматите към задния двор заедно с техните синове, които носеха лопати в ръце.

– Опитайте се да бягате! – продължаваше на крещи Ефраим. – И ние се изкушавахме от тази мисъл! Знаехме, че ще ни застрелят на

място, но все пак се надявахме, че нещо, нямахме представа какво, ще спре този конвейър, ще спре...

Джоузеф отвори уста, за да извика отново „не“, но някой го изпревари.

Бе женски глас.

Той се обърна към отворената врата на къщата. Останалите насочиха автоматите си натам. Ефраим извади пистолета си.

Изненадата бе толкова голяма, че всичко се завъртя пред погледа на Джоузеф. Жената, която се показа от вратата... „Не! Не е възможно! Привижда ми се!“

Осъзна, че това не е призрак. Въпреки че виждаше всичко наоколо като в криво огледало, я позна.

Неговата Ерика. Лицето ѝ бе зачервено от гняв.

– Не! Спрете! Не трябва да постъпвате така! Грешите! Дори нещо повече! Ако извършите онова, което са причинили те на вас, на нас, на нашата нация, ще станете като тях! Ще погубите себе си! На това безумие трябва да се сложи край!

– Ерика... – едва промълви Джоузеф.

– Ти я познаваш? – попита го Ефраим.

– Дъщеря ми.

– Моля?

В този миг един мъж и една жена се спуснаха от десния ъгъл на къщата към двама от хората на Ефраим и набързо им отнеха оръжията. Почти в същото време втори мъж изскочи от отворената предна врата, сграбчи за врата друг от въоръжените мъже и също му взе автомата.

Джоузеф отново помисли, че сънува. Пред него бе съпругът на Ерика.

– Сол, ти? – изненадан запита той.

– Край. Няма да има екзекуция – извика Ерика. – Ще върнем тези възрастни мъже на синовете им! А ние ще си отидем!

Но Ефраим продължаваше да я държи на прицел.

– Не, само вие си тръгвайте! Чаках твърде дълго този момент! Преживях толкова много! Преди да умра, преди те да умрат, ще си понесат наказанието!

– И това ще стане! – Ерика се спусна надолу по стълбите. – Но в съда! Нека да стане по законен път!

– Законен ли? – Ефраим сви презрително устни. – Къде беше този

закон в нацистка Германия? Знам какво ще стане! Само ще си играят на съд, за да минава време. Ще имат права, за които техните жертви не са и сънували! Процесите ще се проточат с години! И накрая, вместо да бъдат екзекутирани, тези престъпници спокойно ще си умрат вкъщи!

– Но няма ли да чувствате морална вина?

– А есесовците изпитваха ли такава?

– Тогава помислете над следното – ако ги убиете, до края на живота си няма да намерите покой! Ще ви заловят и ще умрете в затвора!

– Само потвърждавате моята гледна точка. Законът ще осъди по-скоро мен, отколкото тях. А що се отнася до моя живот, той свърши още преди повече от четиридесет години!

– Тогава сте един глупак!

Ефраим така се наежи, че Джоузеф се уплаши да не дръпне спусъка.

– Да, глупак! – продължи тя. – По чудо сте оцелял! Но вместо да благодарите на Бога и да цените живота, вие желаете разрушение и смърт! Господ ви е дал благословията си, а вие се отказвате от нея!

Ефраим насочи дулото на пистолета към бащата на Холоуей.

– Недей! – извика Джоузеф.

– Моля те! Говори му! Убеди го! – Ерика се спусна към баща си. – Накарай го да спре, ако ме обичаш! – и го разтърси за раменете. – Умолявам те! Направи го заради мен! Кажу ми, че тези чудовища не заслужават да се погубват заради тях! Имаш внук, който почти не познаваш! Ще можеш да му се радваш, когато гледаш как расте близо до теб! Ще наблюдаваш детската невинност и може би ще възвърнеш своята! Ще се почувстваш отново млад! – лицето ѝ бе мокро от сълзи. – За бога! Помогни го! Ако ме обичаш!

Джоузеф почувства силна стягаща болка в гърдите. Не можеше да си поеме дъх. Постепенно обхвана цялото му тяло. Бе нещо съвсем различно от напрежението, което го бе довело тук. Източник на тази болка бе любовта, а не омразата.

– Ефраим... – трудно намираше думи. – Тя е права – гласът му бе прегракнал и уморен, въпреки че бе почувствал вътрешен прилив на сили. – Да се махаме оттук.

Ефраим дръпна предпазителя на пистолета, насочен към бащата на Холоуей.

– Толкова е просто. Само ще натисна спусъка и... Ще изпитам такова удовлетворение.

– Ако можеше да се видиш, когато ги удряше с въжето. Заприлича

ми на коменданта в Треблинка.

– Не ме сравнявай с него.

– Никога няма да мога да се освободя от кошмарите си! Ти отново ме върна там! Срамувам се, че дъщеря ми ме видя да върша всичко това. Ефраим, моля те, вече знам какво искам. Да забравя.

– И да ги пуснем да си вървят?

– Какво ще си помогнем, ако ги убием? Това няма да върне нашите близки. Няма да сложи край на омразата. Но ако сега ги застреляме, ние ще се превърнем в олицетворение на омразата.

По лицето на Ефраим също потекоха сълзи.

– Но какво ще стане с мен?

– С малко помощ – Джоузеф взе пистолета му – и двамата ще се научим... да живеем.

По обратния път в колата пътуваха петима – Дру и Арлийн отпред, Сол, Ерика и Джоузеф на задната седалка. Когато напускаха имението на Холоуей, следвани от камиона, в който Ефраим бе настанил хората си, Сол каза:

– Холоуей няма да посмее да се обади на полицията. Той и останалите имат твърде много тайни, които биха искали да запазят.

Джоузеф потвърди с кимване.

– Как ме открихте? – запита той.

– Няма да ми стигне целият полет на връщане през океана, за да ти обясня – отвърна му Ерика.

– Боя се, че няма да дойда с вас.

– Но аз мислех, че... – тя пребледня.

– Бих искал, но няма как. Имаме толкова много работа. Трябва да заличим следите от подготовката на операцията. Освен това – той погледна назад към камиона – моите приятели и аз трябва да поговорим за случилото се. Няма да ни бъде лесно. Особено за Ефраим. За всеки от нас.

– Но поне ми обещай, че ще ни дойдеш на гости да видиш внука си – тъжно каза Ерика.

– Разбира се.

– Кога? – веднага запита тя.

– След две седмици.

– Слава богу, че стигнахме навреме – обади се Дру.

– Мисля си – разсъждаваше на глас Джоузеф, – че Ефраим имаше

право, когато каза, че те ще си умрат тихо и кротко вкъщи, без да получат заслуженото наказание.

– Не. Ще се обадим на Миша – каза Ерика. – Ще му разкажем всичко. Ще ги екстрадират. Ще бъдат наказани.

– Ще ми се да вярвам. Но от друга страна... – на лицето на Джоузеф се появи загадъчна усмивка, когато надникна през прозореца на колата.

– Какво искаш да кажеш с това „от друга страна“? Защо се усмихваш?

– Просто така.

Бе погледнал в профучалата край тях кола. Голяма лимузина. Беше се насочила право към имението на Холоуей. Бе пълна с араби. Либийци, бе сигурен в това. Вбесени либийци. Отиваха да поискат обяснение от Холоуей и Розенберг за пиратски отвлечената доставка. „Да, има справедливост“ – помисли си той и прегърна Ерика. „Толкова е приятно да почувстваш, че врагът ще си получи заслуженото.“

Самолетът за Рим тръгваше през нощта. Сол спа почти през целия полет. Един час преди да пристигнат някой го разтърси за рамото. Отвори очи и видя Дру, който му направи знак да го последва. Като внимаваше да не събуди Ерика, той разкопча колана си, видя, че Арлийн също спи и излезе при Дру в коридора между двата салона.

– Исках да поговорим преди да сме стигнали – каза Дру.

– Можехме да го направим и в Рим.

– Няма да имаме време. Дватама с Арлийн трябва да докладваме на Братството. Изпълнихме възложената задача. Разбрахме защо е изчезнал кардиналът и кой се опитва да саботира действията им. Искаме да уредим час по-скоро свободата си.

– Сигурни ли сте, че ще спазят уговорката?

– Бих им го препоръчал. Исках да ти кажа, че се радвам за теб и жена ти. Как смело излезе пред автомата! Тя е страхотна! Успех и на двама ви!

– Не бихме могли да се справим без ваша помощ.

– И ние без вашата. Благодарим ви.

– Трудно ми е да ти го кажа, но...

Дру озадачено го погледна.

– В началото – продължи Сол – почувствах някаква инстинктивна симпатия към теб. Заради брат ми. Не само животът ти е бил същият.

Дори външно приличаш на Крис.

– Какво искаш да кажеш с това „в началото“? Променило ли се е нещо?

– Приликата ти с някого не е много добра база за приятелство. Искам да бъдем приятели – но заради твоите лични качества.

– Така да бъде – усмихна се Дру.

Двамата се потупаха приятелски по раменете.

– Ще те помоля да ми направиш една услуга – каза Дру.

– Казвай.

– Убеди Галахър да не ни търси. Кажй му, че ни е дошло до гуша от разни тайни служби. Не искаме да работим за никого. Искаме само да изчезнем. Да живеем спокойно като всички хора.

– Ще му предам.

– И още нещо – продължи Дру. – Не можем да се свържем с Братството, докато отец Дюсо е в ЦРУ.

Сол разбра. Ако Братството разбере, че отецът е в ЦРУ, ще обвинят Дру и Арлийн, че са разкрили тайната на ордена. Вместо да получат свобода, те щяха да умрат.

– Последния път, когато го видях, бе упоен – каза Дру. – Не си спомня нищо след отвлечането си в парка на Ватикана. Не знае нищо нито за вас, нито че е разпитван от ЦРУ. Кажй на Галахър да изкопчи каквото го интересува и да го остави някъде около Ватикана. Отец Дюсо ще потърси помощ от Братството, но след моя доклад те ще го накажат за убийството на кардинала и за това, че е изпратил хората на Авидан да се разправят с бившите нацисти.

– А след известно време ЦРУ ще се заеме с Братството. Няма да е трудно да се уреди – каза Сол. – Галахър и без това вече нервничи, че е бил принуден да задържи толкова време един служител на Ватикана. Страхува се, че е нарушил пълномощията си. Исква само информация, без значение как ще я получи – Сол млъкна за момент. – Ще ми се обаждаш ли понякога?

– Когато сме отново свободни.

– Къде ще се установите?

– Не сме решили още. Може би в Пиренеите.

– Какво ще кажеш да дойдете при нас в пустинята? В Израел?

– Цяла година прекарах в една пустиня. Нещо не ми понесе.

– Да, разбирам – засмя се Сол, но усмивката му бързо изчезна. –

Продължавам да се чудя...

– Какво има?

– Дали мога да те помоля и аз за една услуга.

– Казвай.

– Преди две седмици, когато започна цялата тази история, селото ни бе атакувано. Целта на нападението бяхме ние. Тогава решихме, че е свързано с изчезването на Джоузеф, че някой се опитва да ни попречи да го открием. А сега, когато разплетохме кълбото, се оказа, че няма нищо общо. Боя се, че има още някой, който желае смъртта ни, но по друга причина. Може да се опитат отново да ни убият.

Дру потупа новия си приятел по рамото. В очите му се четеше решителност и любов.

– Ще дойдем колкото може по-скоро. След като... – гласът му толкова приличаше на този на Крис. – Тогава да ги видя какво ще правят тези негодници! Срещу четирима ни! Нека само опитат!

КРАЙ

© 1987 Дейвид Морел
© 1994 Златина Христова, превод от английски

David Morrell
The League of Night and Fog, 1987

Сканиране, разпознаване и редакция: Dave, 2009

Издание:
ИК Кронос, 1999
ISBN 954-8516-03-9

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10260>]